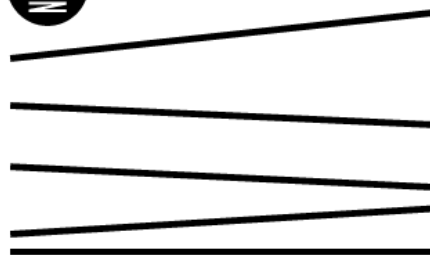

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

i Udvalg ved Valdemar Thisted.

Eventyr og Fortællinger af Tusind og een Nat

Vol. 1

Kjøbenhavn : Schubothes Boghandel, 1852-54

6 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Eventyr og Fortællinger

af

Tusind og een Nat.

—•••••—
I Udvalg

ved

Valdemar Christed.

—
Første Deel.
—

Kjøbenhavn.

Schuborhes Boghandling.

Græbes Bogtrykkeri.

1852.

Eventyr og Fortællinger

af

Tusind og een Nat.

Første Deel.

Indledning.

Hvo der vilde skrive det arabiske Eventyrs Historie, maatte i en vis Forstand komme til at skrive Khalifatets; Eventyret fremstaaer, udvikler sig, fuldendes og forfalder tilligemed denne betydningsfulde Magt i Østerland *). Det fødes under en lykkelig Stjerne paa Dasen i Profetens Ørken, udfolder sin friske Ungdom i Damascus, opnaaer sin rige Livsfylde i Bagdad, vedligeholder endnu et skjönt og kraftigt Liv i Kahira, ældes og synker sammen tilligemed Bagdads Ruiner.

I sin Oprindelse er det arabiske Eventyr simpel Historie og Sagn, mere eller mindre højt baarne paa Fantasiens lette Vinger. Efterhaanden udvikler Poesien

*) Udgiveren overseer ingenlunde hiin almindelig antagne og vel begrundede Mening, at en stor Deel af 1001 Nats Fortællinger, deriblandt mange af de ældste, ere af indisk og persisk Oprindelse. I nærværende Udvalg ville imidlertid, ifølge Planen, de oprindelig arabiske Fortællinger udgjøre Kjernen, uden Sammenligning de skønneste i hele Samlingen.

fig deri i hele sin frie Ynde og Pragt; dog er den historiske Virkelighed i det Følgende endnu saa lidt opgiben, at det snarere synes at være Livet selv end Poesien, der har frembragt disse herlige og glimrende Former for menneskelig Tilværelse. Livet selv synes at være et eneste stort Eventyr, som i det Uendelige afføder overordentlige Tilstande og Begivenheder. Derfor gives der heller ingen sandere og mere tro Livsbilleder end netop disse Fortællinger. Jeg siger Fortælling; — thi uagtet Fremstillingen vistnok altid er eventyrlig, fremgaaer der dog endnu meget oftere troværdige Fortællinger deraf end utrolige Eventyr. Paa denne Grændse, svævende mellem den klare Virkelighed og den taagede Mulighed, imellem Kjød og Blod, — Vand og Duft, ikke sjelden med inderligt Behag hengivende sig i det Sidste, uden derfor at give Slip paa det Første, naaer det arabiske Eventyr sin Fuldendelse. Lidt efter lidt er hele den møjsommelig erhvervede Livsviisdom bleven dragen ind i Eventyret; det er blevet et Skatkammer for det Dyrebareste, som Mennesket ejer, som det helst vil nedarbe paa sin Efterslægt. Digtet har naaet sin klareste og fyldigste Livsandhed.

Men i Fuldendelsen ligger Spiren til Forfaldet. En kort Tid sværmer den inspirerede Bevidsthed paa sine brogede Sommerfuglevinger frem og tilbage paa Grændsen mellem den givne og den blot tænkte Verden, mellem Natur og Underværk, og fortaber sig derpaa efterhaanden

i Manderne og med det Samme i Urimelighedernes ubegrændsede Rige. Idet Eventyret opgiver Livsvirkeligheden, opgiver det tillige Poesien, og — dermed er Eventyret ude.

Mohamed stifter i Arabien en ny Religion tilligemed et nyt Rige; begge ere af Forsynet bestemte til at udbredes vide over Jorden. Han døde i Maret 632. Hans Efterfølgere i den præstelige og kongelige Værdighed bære Navn af Khalifer. Abubekr (Jomfruens søsteres Fader) Mohameds Svigerfader, er den første i Rækken. Den fanatiske Erobringskrig til Udbredelsen af den nye Lære tager strax sin Begyndelse. Endeel af Syrien erobres tilligemed Damascus. Omar, en anden Svigerfader til Profeten, bemægtiger sig Jerusalem tilligemed det Øvrige af Syrien, Irak Arabi og Egypten. Han er den Første, som bærer Navnet: De Troendes Beherster. Under Osmán, Profetens Svigersøn, inddrages hele Nordkysten af Afrika, Cypren og Rhodus. Ali, en anden af Mohameds Svigersønner, giver imod sin Villie Anledning til en ulægelig Spaltning imellem de Troende, som dele sig i Sekterne: Schiiter og Sunniter.

Moavijah, den første af de ommajadiske Khalifer, forflytter Residensen fra Medina til Damas-

cus. Under ham udvides Riget ved Khorasan og en stor Deel af Lilleasien, og Konstantinopel belejres.

Walid I underkaster sig Khobaresm, Turkestan og Galatien; Araberne vinde fast Fod i Europa ved Indtagelsen af Spanien.

Abu Giafar, med Tilnavn al Mansor (Grobreren) af Abbassidernes Familie, bemægtiger sig Armenien, Kappadocien og Cilicien; han bygger Bagdad og gjør denne Stad til Khalifens Residents.

Harun, med Tilnavn al Raschid (den Retfærdige), Al Mansors Sønnesøn, var samtidig med den græske Keiserinde Irene og den første germanisk-romerske Kæiser Karl d. Store, med hvem han stod i venskabelig Forbindelse. Under denne Fyrstes Regjering falder saavel Rigets som Kunstens, Poesiens og Videnskaberne Blomsterperiode hos Araberne. Liv og Poesi synes i denne Tidsalder næsten at falde sammen; Man skrev ikke Digtet i hine Dage, men oplevede det, som Man gik og stod. Harun behøvede kun at træde forklædt over sit Paladses Dørtærskel for at opleve de skønneste og overordentligste Eventyr. — Ikke mindre klart end hiin Tids Liv fremgaaer den ualmindelig begavede Fyrstes Karakter og Væsen af de talrige Fortællinger og Eventyr, hvori han spiller en i Almindelighed vel underordnet, men dog stedse meget fremtrædende Rolle. Men det skønne Tilnavn: den Retfærdige bærer Skampletter, som ingen

Tid kan udslette. Uagtet han var riig som Faa paa Skjøn og varm Følelse, højhjertet og ædelmodig som Ingen, naar hans Væsen var i Ligevægt, mindes Man ham dog som en Despot i Ordets værste Forstand, som en villieløs Slave af sin letbakke flammende og fortærende Lidenstabelighed. Hans uslyrlige Hestighed, hans Lune, hans Skinsyge henreve ham ofte til Uretfærdighed og blodige Grusomheder. Den haardeste Bebrejdelse rammer ham dog for hans Dpforsel mod Barmekiden Giafar, hans Storvizier, Ven og trofaste Redsager. Giafar var af en ved sine udmærkede Gaber berømt arabisk Familie. Med en pletfri Trofskab havde han i en lang Arrække virket til at udbrede Haruns Magt og Berømmelse, med en urofselig Standhaftighed og Taalmodighed baaret alle sin strenge og vanskelige Herres Luner, og, stedsø beredt til enhver Dpoffrelse, med Omhed lettet ham alle Regjerings Byrder og udfyldt alle hans Livs tomme Djeblikke. Lønne for alt dette var Haruns Kjærlighed, — men hvilken Kjærlighed!

Harun havde ogsaa en Søster ved Navn Abbasah, ung, aandrig og dejlig, som han elskede med en næsten vild Tilbøjelighed, og af hvem han var inderlig gjenelsket. Intet i Verden var ham mere utaaleligt end den Tanke, at han engang i Tiden maatte stilles fra dette dyrebare, elskelige Væsen, naar en værdig Bejler meldte sig til hendes Haand; som et Spøgelse forfulgte

den ham tidlig og silde og berøvede ham hans Hjerterø. Da faldt der ham pludselig, ligesom ifølge en højere Indskydelse, et Middel ind, hvorved han ikke alene kunde sikke sig Abbasah for hele Livet, men ogsaa ham, hvem han næst efter hende elskede højest i Verden, den ædle, trofaste Giafar. Ufortøvet satte de Troendes Beherster, hvis Villie ingen Modstand kjendte, sin Plan iværk, og lagde Abbasah i Giafars Arme. Nu var han rolig; der var ikke længer Tanke om nogen Skilsmisse fra de Tvende, som deelte hans Hjerte, og uden hvilke han ikke kunde leve.

Dog — Skilsmissen forestod endda — en brat og hastig Skilsmisse! Abbasah havde i blind Lydighed hengivet sig til den hende skjænkede Gemal; men ikke længe varede det, inden hun blev hans i en baade sandere og skjønnere Forstand. Hun lærte at elske den ædle Giafar, med Omhed, med Lidenskab.

Da blusfede en vild og fortærende Skinsyge iveret hos Harun; det forekom ham, som om der undroges ham, hvad der skjænkedes Giafar. — Og han lod dem begge myrde!

Ikke nok hermed; han udryddede hele Barmekidernes Slægt, mere liig et glubende Uhyre, som, rasende efter at have faaet Blod paa Tanden, alene i Blod kan stille sin Tørst, end som Østerlandets høje og ædle, hæderkronede Beherster, Harun den Retfærdige.

Men *Giafar's* berømmelige Minde kunde han dog ikke tilintetgjøre. Ikke alene i Historien, men ogsaa i det lige indtil vore Dage i Østerlandet levende Sagn erindres den højhjertede, gavmilde og trofaste Barmhertiche, hvem Kjerligheden bragte Lykke og — Fordærvelse.

Ikke længe efter døde *Harun*. Allerede i Slutningen af hans Regjering havde der hist og her i det uhyre Rige viist sig Symptomer til Adspjittelse. Ved sin mægtige Haand holdt han det endnu sammen i levende Live, for paa Dødslejet at aabne Adspjittelsen en fri Indgang. Han deelte nemlig det over tre Verdensdele udstrakte Monarki mellem sine tre Sønner.

Iblandt disse fremtræder *Al Mamun*, paany Enehersker, i sin Yndest for Kunst og Videnskab sin store Fader værdig. *Mohamed's* Folk udfører sin sidste Erobringsbedrift ved at bemægtige sig Sicilien og Sardinien.

Montasssem, *Harun's* tredie Søn, var den første Khalif, der brugte tyrkiske Lejesoldater. Under de følgende Herskere rebe disse raa Fremmede, i Dannelsen langt underordnede, i Kraft langt overlegne de ved en vppig Kultur forkjælede Arabere, hastig Magten til sig, indsatte og affatte Khalifer efter frit Behag, og levede tilsidst Profetens Efterfølger kun en Skygge af Herredømme.

Genimod Slutningen af det 10de Aarhundrede gaves der paa eengang tre Khalifer eller mohamedanske Paver, i Bagdad, Kahirah og Cordova, der gjen-

sidig forkjættrede og bekæmpede hinanden. 200 Aar senere strakte Khalifens Magt i Bagdad sig ikke ud over Stadens Mure; i Rigets fjernere Provindser havde Stattholderne allerede for længe siden opkøbt sig til selvstændige Herskere, og i Syrien med de nærmest omgivende Landskaber regjerede den tyrkiske Emir al Omra (Høvidsmændenes Høvidsmand), Khalifatets altfor mægtige Støtte, fritagende de Troendes Behersker for alle Regjeringsbyrder undtagen det geistlige Overherredømmes.

Den 56de og sidste Khalif var Mostaasem, der i Aaret 1258 maatte overgive det herlige Bagdad, Poesiens, Underets og Grentyrets Stad, i de raa Mongolers Hænder, der under Hulaku stormede frem fra Osten. Mostaasem flygtede til Egypten, hvor han under Mamelukernes Herredømme opretholdt Titelen af Khalif tilligemed det geistlige Overherredømme, og nedarbejdede begge Herligheder, lige tomme og værdiløse, paa sine Efterkommere. I Aaret 1517, netop det samme Aar, da Pavedømmet i den kristne Verden fik sit haardeste Stød, blev ved Egyptens Erobring af Tyrkerne den sidste Khalif kastet i Støvet og lagt i Lænker, og fra denne Tid af er Skyggen af Khalifens Værdighed forenet med Padischaens i Konstantinopel, for Tiden selv kun en Skygge.

Albondukani.

Khalifen Harun al Raschid havde hele Dagen været sysselsat med at modtage sine Emirers og andre Stormænds Hylдинг; han følte sig kjed og træt af den Mængde tomme Ceremonier og festlige Formaliteter, hvoraf hans Højhed var en Slave, og længtes efter Udspredelse.

Til dette Formaals besluttede han, under Forklædning at gaae ud med sin Storbizier Giafar for at udele Almisser, og med det Samme overbevise sig om, at hans Embedsmænd samvittighedsfuldt opfyldte deres Pligter. Ufortøvet bragte han sin Beslutning til Udførelse, og Begge forlode Paladset under Dragter, som gjorde dem aldeles ukjendelige.

Saaledes vandrede de igjennem Bagdads Gader og uddeelte milde Gaver. Allerede havde de udstrøet en Mængde Velgjerninger, da de midt paa Gaden traf en Kvinde, som ogsaa bad om Almisser. Haanden, som hun udstrakte, var paafaldende fin og blændende hvid. Dette undgik ikke Khalifens Opmærksomhed; han tog et Guldstykke og rakte Giafar det for at han skulde give det til den Bønsfaldende.

Kvinden bemærkede strax, at hun havde faaet et Pengestykke af en usædvanlig Størrelse og Tyngde; hun

betragtede det nøjere, og da hun saa, at det var et Guldstykke, raabte hun efter den allerede flere Skridt fjernede Giafar:

— Herre, I har givet mig et Guldstykke; er det ogsaa skeet med Eders Willie? —

Storbizieren svarede, at hun ikke havde ham at takke for den modtagne Gave, men hans unge Ledsager, og pegede derhos paa Khelifen. Tiggerkvinden spurgte nu denne, om han virkelig havde tiltænkt hende saa stor en Gave, og da hun havde modtaget et bekræftende Svar, nedbad hun Himlens Betsignelse over den unge gæmilde Herre.

Khelifen befalede da sin Storbizier at gjøre Kvinden et Egteskabsforslag paa sine Begne. Giafar adlød Befalingen, idet han henvendte sig til Tiggerkvinden med de Ord: — Min Ledsager ønsker at besidde Eders Haand, hvis I endnu er fri. —

— Den vil jeg ikke nægte ham, — svarede Kvinden: — hvis han kan tilstaa mig den Morgengave, jeg forlanger. —

— Det vil visseelig sætte Khelifen i Forlegenhed at tilfredsstille sliq Tiggerkvinde. — tænkte Giafar ved sig selv, og spurgte, hvor stor en Morgengave hun da forlangte.

— Den maa veje op imod de aarlige Indkomster af Khorasan og Isbahan. — var Kvindens Svar.

Giafar meddeelte Khelifen hendes Fordring, og til Bizierens Forbaufelse gif han ind paa den stillede Fordring.

Saa snart Tiggerkvinden hørte dette, vilde hun vide sin tilkommende Egtelherres Navn, og Giafar oplyste hende om, at det ikke var nogen Anden end selve Khelifen Harun al Raschid.

Men Kvinden syntes slet ikke forbauset over denne store, ligesom himmelskaldne Lykke; hun lod det simpeltthen bero ved at takke Gud, fordi han havde givet hende de Troendes Behersker til Gemal. Efterat hun havde bragt sit Elsket lidt i Orden, begav hun sig paa Vejen med ham til Paladset.

Saa snart Khelifen atter var hjemme, befalede han strax, at en ældre Kone og flere Slavinder skulde gives hans nye Gemalinde til Betjening. Hun blev bragt i Bad, vasket med vellugtende Vand og smykket med prægtige Klæder og Klenodier; derpaa førte Man hende til et herligt Palads, og endnu samme Aften begav Khelifen sig derhen tilligemed Radi'erne, som udfærdigede Ægtefælskontrakten. Saa snart Khelifen endelig befandt sig alene med sin nye Gemalinde, spurgte han hende, hvem hun var, og hvorledes hun havde været at forlange en saa betydelig Morgengabe.

Herre, — svarede hun: — jeg har ikke fordret Mere af Eder, end hvad min Fødsel berettiger mig til. I seer for Eder en Efterkommer af den berømte Khosru Nushirvan *); en Række af ulykkelige Tilfælde har været Skyld i den ynkværdige Tilstand, hvori min Gemal har fundet mig. —

— Hvis Historieforfattere have Ret, — sagde Khelifen: — saa var Eders ophøjede Stammefader dog ikke just saa sjelden uretfærdig og tyrannisk mod sine Under-saatter. —

— Det er vel netop for at paalægge os Bod for

*) I Europa bekendt under Navnet Kosro'es, i Østerland lovpriist for sin Retfærdighed, Højmodighed og sin Kjærlighed til Videnskaberne.

denne Fyrstes Fejl, — svarede Khosru's Slægtning: — at Gud har fornedret os til at leve af Almisser. —

— Imidlertid — vedblev Khelifen: — forsiktrer Man, at han har forbedret sig, og senere skal have viist sig overordentlig høimodig og naadig. —

— Maaskee netop derfor — svarede ham hans Gemalinde: — har Guds Barmhertighed draget mig op af Fornedrelsen og givet mig Andeel i Khelifens Trone. —

Khelifen havde al Grund til at være vel fornøjet med sin nye Gemalinde. — Just et Aar efter denne Begivenhed gif han atter under Forklædning ud, ifølge med sin tro Giafar og med Mesrur, Obersten for Haremsbevogterne. Idet han saaledes vandrede gennem en af Bagdads Gader, bemærkede han en Butik, som fortrinlig udmærkede sig ved sin Reenlighed og Pyntelighed, og hvori en ung Mand var beskæftiget med at bage Smaafager. Khelifen fandt Behag i Manden, og for at skaffe ham en fordeelagtig Affætning lod han strax efter sin Hjemkomst til Paladset hente hundrede Smaafager fra denne Postejbager. Kagerne bleve bragte Khelifen; under hver enkelt lagde han et Guldstykke, og oversendte Prindsessen af Persien dem, som han havde ægtet for et Aar siden. Han lod hende med det Samme vide, at hun kunde vente hans Besøg om Aftenen, og forespurgte sig derhos, om hun endnu havde Et eller Andet at ønske. Prindsessen udbad sig tusinde Guldstykker, og en erfaren Ledsagerinde, med hvem hun kunde gaa ud og uddele Almisser. Gjerne imødekom Khelifen hendes Ønske; men saasnart han havde tilsendt hende den forlangte Pengesum, gif hun ud med en fortrolig Ledsagerinde, gennemvandrede Bagdads Gader og uddeelte rigelige Almisser.

Da hun i Dagens stærke Hede længe var vandret om, følte hun en piinlig Tørst. Men hun fandt det modbydeligt at drikke af en Vandbærers Bæger, og bad derfor sin gamle Ledsagerinde at banke paa Døren til et Huus af anstændigt Udseende og bede om et Glas Vand. Paa den gamle Kones sagte Banken traadte en smuk og rigt klædt ung Mand ud i Døren og spurgte, hvad deres Begjæring var. — Min Søn, — svarede den Gamle: — vi komme for at forlange en Villighed af Eder. Min Datter lider af en brændende Tørst og kan ikke overvinde sig til at drikke hos en Vandbærer; derfor tillade vi os at udbede os et Glas Vand hos Eder. —

Den unge Mand skyndte sig at imødekomme den Gamles Forlangende, gik ind i Huset, og kom snart igjen tilbage med et fuldt Bæger. Prindsessen drak med Begjærlighed, idet hun vendte sig saaledes bort, at den unge Mand ikke kunde see hendes Ansigt; efter at have takket ham for hans Artighed og nedbedet Himlens Velsignelse over ham, vendte de tvende Kvinder tilbage til Paladset.

Kagerne, som Khalifen havde sendt Prindsessen, stode endnu urørte paa Fadet. Khalifens Gemalinde, som var i Forlegenhed over, hvorledes hun skulde vise sig erkjendelig imod den unge høflige Mand, tog sin Tilflugt til Kagerne, Khalifens Foræring, og bød sin gamle Ledsagerinde at bringe ham dem. Den Gamle begav sig paa Vejen. Undervejs følte hun rigtignok stor Lyst til at anstille en Prøve med Kagerne, men bekæmpede den snart, da Tillegnelsen af blot en eneste vilde have frembragt et altfor mærkeligt Hul i det Heles Anordning. Saaledes modtog den unge Mand, der just sad udenfor sin Dør, Fadet aldeles urørt. Han takkede den Gamle for den ham viste Op-

mærksomhed, og bad hende sætte Kagerne paa Bænken ved Siden af ham.

Neppe var den Gamle borte, da en af Kvarterets Bægtere indfandt sig hos den unge Mand og sagde: — Herre, det er idag Fesstdag; vær dog saa god at give mig Lidt, hvorfor jeg kan kjøbe Sukkergodt til mine Børn! —

— Du kan tage Fadet der, — svarede ham den unge Mand: — og i mit Navn gjøre dem en Foræring dermed. —

Bægteren lod sig ikke længe bede, tog Fadet og bar det hjem.

— Ulyksalige, hvor har Du da stjaalet disse Kager? — udraabte hans Kone, da han traadte ind.

— Jeg har ikke stjaalet dem; — var Mandens Svar: — en af Khalifens Kammerherrer har foræret mig dem. Kommer hid, saa mange, som I ere, glæder Eder med mig og lader det smage Eder vel! —

Men hans Kone raabte: — Og Du vil spise Kager, medens dine Børn ikke have det Nødvendige til at skjule deres Nøgenhed! Skammer Du Dig ikke? Gaa heller hen og sælg Kagerne; de maa være en kjon lille Sum værd! —

Bægteren maatte søje sin Kone, og overgav Kagerne tilsalg i en offentlig Udraabers Hænder. Kjøberne indfandt sig snart, og Handelen skulde just afsluttes, da Man paa Manden af Fadet opdagede en Indskrift, som antydede, at Kagerne vare blevne bagte paa Khalifens Befaling. — Ulyksalige! — skreg Man til Udraaberen: — Er Du kjed af at leve, siden Du giver Dig af med at sælge saadanne Kager? Seer Du ikke, at de tilhøre de Troendes Behersker? —

Den forfækkede Udraaber maatte give Folk Ret;

og ansaae det for det Naadeligste under slige betænkelige Omstændigheder, ad den lige Vej at bringe Ragerne tilbage til Khalifens Palads.

Harun al Raschid geraadede i den heftigste Brede, da han fik de Rager, som han egenhændig og med Omhu havde ordnet, tilbage gennem en offentlig Udraaber. Han spurgte ham, hvem der havde givet ham disse Rager tilsalg, og da han nævnede Kvarterets Vægter, blev der strax sendt Bagt efter dette elendige Menneſke. Man bandt ham Hænderne paa Ryggen og førte ham for Khalifen.

— Bee! — sukede Vægteren hos sig selv: — min fordømte Kone er Skyld i hele denne Ulykke; havde hun blot ladet os spise Ragerne, vilde jeg ikke være bleven indviklet i denne slemme Sag. —

Da Vægteren stod for Khalifen, spurgte denne, af hvem han havde faaet Ragerne. Manden tilstod strax, at han havde en af Paladsets Kammerherrer at takke derfor, og betegnede med det Samme hans Bopæl. Derover blev Haruns Brede endnu mere truende; — altsaa en af hans Omgivelse havde gjort sig skyldig i den Forbrydelse, som han eftersporede! Han befalede, at han paa Stedet skulde bringes hid, at Man skulde rive ham Turbanen af Hovedet, slæbe ham paa Ansigtet gennem Gaderne, og priisgive hans Huus til Plyndring.

Khalifens Afsendinge kom til Kammerherrens Bøllig, bankede voldsomt paa, grebe Huusherren og sagde: — Arme Aladdin, kun med Smerte udføre vi vor Herres Villie, der lyder paa at priisgive dit Huus, rive Dig Turbanen af Hovedet og føre Dig bunden for ham. Du maa vel vide, at vi ikke kunne Andet. —

Da Aladdin stod for Thronen, spurgte Khalifen ham

rasende, om han kjendte Kvarterets Vægter, og paa Kammerherrens bekræftende Svar befalede han ham at tilstaae, hvor han havde faaet de indleverede Kager fra. Ganske frimodig fortalte da Aladdin, hvad der var foregaaet imellem ham og en ung Kvinde, som ledsagedes af en gammel Kone: hvorledes de havde anmodet ham om et Glas Vand, og til Gjengjæld for hans Beredvillighed tilsendt ham hiint Fad med Kager, som han igjen havde foræret Kvarterets Vægter.

Denne simple Forklaring dæmpede Haruns Brede. Men ulykkeligviis faldt det ham ind at spørge sin Kammerherre, om han havde seet den unge Dames Ansigt, da hun løstede Sløret op for at drikke. Aladdin svarede letfindig, at han havde seet det, og denne Tilstaaelse bragte atter Khalifens Brede til at flamme op. Han lod øjeblikkelig Prindsessen af Persien hente, og befalede, at hun og hans Kammerherre skulde miste deres Hoveder.

Med Smerte og Skræk hørte den ulykkelige Prindsesse sin Gemals Bestyldninger og hans strenge Befaling. Hun spurgte Aladdin, hvad der kunde bevæge ham til at udsige Noget, der maatte bringe dem Begge Døden.

Den stakkels unge Mand svarede: — Uden Tvivl er det saaledes Skjæbnens Villie. Jeg vilde netop sige det Modsatte af hvad min Mund udtalte; min gjenstridige Tunge er Skyld i en Bilsfarelse, der koster os Begge Livet. —

Under denne Samtale udbredte Man Huden, der snart skulde farves af deres Blod. Skarpretteren sønderrev deres Klæder, lagde dem Bind for Djnene, og spurgte derpaa Khalifen, om han skulde hugge til. Khalifen svarede med Ja. Tre Gange gjentog han ifølge nedarvet Sædvane sit Spørgsmaal, og tre Gange fik han

det samme Svar. Derpaa spurgte han Aladdin, om han endnu havde noget Onske, inden han førte Dødsbugget. Aladdin udbad sig den Naade, for et Djeblik at faae sine Benner at see. Skarpretteren opfyldte hans Forlangende, og Aladdin saae alle sine Benner i den højeste Forfærdelse. Herpaa vendte han sig til Khelifen selv og sagde:

— Herre, vær saa naadig at opsætte min Hærettelse blot tre Dage; med driftig Tillid forsikkrer jeg Eder, at I da vil komme til at opleve de overordentligste Ting. —

— Mubel, — svarede Khelifen: — det være saa! Men efter Udløbet af denne Hæntand skal Du visseiligen dø, og Intet i Verden skal stille sig imellem mig og min Hævn. —

De tre Dage vare næsten udløbne, og endnu havde Khelifen Intet seet. Utaalmødig besluttede han at iføre sig en ny Forflædning og gjennemvandre Staden. Han tog altsaa grove Klæder paa, trykkede en simpel Turban ned i Panden, udrustede sig med Flint *), Krudthorn og Kuglepung, og gjennemstrefkede ved højlys Dag Bagdads Gader, uden Frygt for at blive kjendt under denne Forflædning.

Idet han traadte ind i en Bazar, lagde han Mærke til en ung Mand, som i de stærkeste Udtryk gav sin Forundring tilkjende. Harun spurgte ham om An-

*) Krudtet blev opfundet omtrent 5 Aarhundreder efter Haruns Regjering, Flinten kom endnu senere i Brug. Men over slige naive Fejltagelser maa man ikke undre sig i 1001 Nat. Albondukani betyder egentlig ogsaa Bueskytten.

ledningen, og erfarede, at der var en gammel Kone tilstede, der udenad fremsagde Koranen saa fortræffelig, at Man troede at høre Erkeengelen Gabriel selv, som havde aabenbaret Profeten den. — Men — tilføjede han: — den Stakkel har allerede siddet længe, uden at det er faldet Nogen ind at give hende det Mindste. —

Nysgjerrig efter at see og høre den omtalte Kone skred Khalifen længer frem i Bazaren, og hørte Konen fremsige hele lange Afsnit af den hellige Bog. Han nærmede sig for at give hende et Beviis paa sin Gærmildhed, da han hørte hende tilhviſte en ung Kjøbmand, der stod hos, at hun vilde vise ham en uforlignelig Skjønhed. Kjøbmanden tog imod Tilbudet og forlod Bazaren tilligemed Matronen. Khalifen vilde skaffe sig nøjere Underretning om denne besynderlige gamle Kones Karakter, og fulgte efter dem, Hovedet allerede fuldt af de sælsomste Muligheder. Da de traadte ind i et lille Huus, lykkedes det Harun ubemærket at smutte ind efter dem, og han saae da den Gamle føre sin Datter frem fra et tilstødende Værelse. Med den højeste Forbauselse fik han Dje paa et af de skønneste Fruentimmer i hele Bagdad, en Skikkelse fuld af Højhed og Ynde, herlige sorte Dine med smægtende Blik, i Kortbed sagt, det mest fortryllende Billed af en Huri. Men neppe havde den unge Pige faaet Dje paa den Fremmede, førend hun hastig traadte tilbage og gjorde sin Moder Bebrejdelser, fordi hun havde udsat hende for en Mands Blikke. Den Gamle svarede, at den Fremmede var hendes tilkommende Gemal, hvem hun jo dog maatte see engang før Bryllupet.

Talen faldt nu paa Morgengaven, og Matronen forlangte fire tusinde Guldstykker. Kjøbmanden svarede, at denne Sum oversteg hans Formue, og bød Halvdelen,

hvoraf han dog vilde have en Deel anvendt til Huusgeraad og Brudepynt. Men den gamle Kone svor paa, at hun ikke vilde slaa Noget af sin Fordring, og Kjøbmanden saae sig til sin store Uergrelse nødt til, igjen at gaa bort med uforrettet Sag. Nu besluttede Khalifen at tilbyde sig i hans Sted, sneg sig med Behændighed ud af Huset, skred derpaa atter med Larm ind, traadte frem for den Gamle og sagde:

— Jeg mødte fornylig en ung Mand, som kom fra Eder; han fortalte mig, at I havde en Datter, som han ønskede at ægte, men som han havde maattet opgive paa Grund af den høje Morgengave, som fordres. Jeg byder Eder den Sum, I forlanger; lad mig saae Eders Datter! —

— Usle Røver, — svarede Matronen, idet hun betragtede ham opmærksomt: — hvor vil Du tage de mange Penge fra, som Du forbinder Dig til at erlægge? Din Dragt tilkjendegiver tydelig nok, hvad Du er for En. —

— I tager fejl, min Bedste; — svarede Khalifen: — jeg vil tælle Eder Pengene til i klingende Mønt. —

— Nu, saa lad see da! — yttrede Matronen: — Kom med de fire tusinde Guldstykker, og Du skal faae min Datter. —

— Ja nok! — sagde Harun, idet han tog Plads: — Inden Aften skulle Pengene være tilstede; Handelen er altsaa sluttet. Gaa nu strax hen til Kadi'en og siig ham, at Albondukani lader ham kalde. —

— Udsling, — udraabte den gamle Kone: — bildir Du Dig virkelig ind, at Kadi'en vil gjøre sig Ulejlighed for en Person, som Du er! — Harun svarede ganske rolig:

— Foribve Eder ikke, gode Moder! Husk blot paa at anbefale Kadi'en ikke at glemme Skriversor og Papiir! —

Den Gamle begav sig paa Bejen og tænkte ved sig selv: — Hvis Kadi'en virkelig følger denne Indbydelse, maa min Svigersøn dog være en Kjeltring af Betydning, i det Allermindste Anfører for en heel Bande. —

Men da hun betraadte Kadi'ens Huus, og saa ham omgiben af Dommere og fornemme Betjente, tabte hun Modet og lavede sig til at vende om igjen; dog, hun skammede sig over sin Svaghed, skred atter frem, tabte Modet paany, drog sig atter tilbage, og fortsatte dette Spil med at trippe frem og tilbage saa længe, indtil Kadi'en blev opmærksom paa hende og befalede Dørvogteren at føre hende frem. Da lod Matronen sig ikke længe bede, men gjorde en Dyd af Nødvendigheden og traadte frem for den store Mands Nafsyn.

Kadi'en spurgte hende, hvad hendes Grinde var.

— Der er en Person hos mig, der ønsker at tale med Eder. — svarede den Gamle.

— En Person, — hvad for en Person, min gode Kone? — Med Blusel fremstammede Matronen Navnet Albondufani.

— Albondufani! udraabte Kadi'en, idet han foer op: — kom, saa lad os skynde os! — Og uden at give Svar paa de ham omgivende Personers Spørgsmaal, hvor han gif hen, begav han sig strax paa Bejen.

— Min Ero, — sagde den Gamle ved sig selv: — Kadi'en synes just ikke at være nogen Helt! Den stakkels Mand har sikkert engang maattet spytte i Bøssen til min Svigersøn, og ønsker ikke at have Noget udestaaende med

ham. Hvilket Hastværk! Mine gamle Been have ondt ved at følge ham! —

Da Kadi'en traadte ind i den Gamles Huus, saae han strax, at Khalifen ikke vilde være kjendt. Han bilsede derfor kun paa sædvanlig Maade og spurgte, hvad der var til Tjeneste.

— Det gjælder en Ægteskabskontrakt imellem mig og denne Jomfru, som jeg her er i Begreb med at ægte. — sagde Khalifen.

Kadi'en spurgte da Kvinderne, hvor højt Morgengaven var ansat, og da han havde faaet at vide, at den beløb sig til fire tusinde Guldstykker, lavede han sig til at opsætte Kontrakten.

Men han havde i sit Hastværk glemt at tage Paapiir med. Da han imidlertid frygtede for at vække sin strenge Herres Ubillie, naar han viste sig ude af Stand til øjeblikkelig at efterkomme hans Befaling, tog han sit Kjøleskjød og begyndte ufortøvet at skrive Khalifens og hans Forfædres Navne i Spidsen af Kontrakten. Da han var færdig dermed, vendte han sig til Brudens Moder og spurgte om hendes, hendes Mands og hendes Svigerfaders Navne. Ved dette Spørgsmaal kunde den Gamle ikke holde sine Taarer tilbage. — Ak, — raabte hun: — saa dybt skulde vi altsaa synke, at en Høver ustraffet skulde faae Udgang til mit Huus og oven i Kjøbet bortføre min Datter! Ak, havde min Mand blot levet, vilde det aldrig være skeet! —

— Berolige Eder! — tilstalte hende Kadi'en: — Ved I ikke, at Gud er de Ulykkeligess og især Enkers og umyndige Børns Beskytter? —

Men denne Trøst gjorde ikke nogen synderlig Virkning paa den Gamle; hun blev ved at klage og jamre sig.

Khalifen kom hjertelig til at lee over disse Beeklager, og Radi'en havde hele sin Selvbeherkelse behov for at vedligeholde sin Embedsværdighed. Saa snart han var færdig, skjar han Kjølestjødets af, overgav Khalifen den derpaa opstillede Kontrakt, og vilde fjerne sig. Men den Gamle raabte, henvendt til sin Svigersøn: — Giver I da denne ærbærdige Embedsmand slet Intet, uagtet han Eder til Behag har opoffret sin gode Kjøle? —

— Lad ham gaa! — svarede Khalifen: — Jeg har Intet at give ham. —

— Du store Gud, — raabte den Gamle: — hvilken gnieragtig Røver! Ikke nok med, at han Intet giver Manden for den udviste Tjeneste, trækker han ham oven i Kjøbet Kjølen af Kroppen! —

Khalifen maatte atter dygtig lee, og rejste sig for at gaa. Kort efter Radi'en tog han Afsked, idet han yttrede, han maatte hen at hente de fire tusinde Guldstykker, samt de for Bruden bestemte Foræringer. — Du Kjeltring! — raabte Matronen: — Du mener nok, at Du maa ud at plyndre nogle Kjøbmænd! Gud naade de Statler, som skulde rykke ud med Foræringerne! Det er let at betale af andre Folks Lommer, — skamme maa Du Dig! —

Da Harun var kommen tilbage til sit Palads, kastede han sin Forklædning af, lod øjeblikkelig Malere, Snekere og Marmorarbejdere komme; først og fremmest lod han give hver især to hundrede Stokkeslag for at opmuntre dem til Udførelsen af sine Befalinger, derpaa tilkjendegav han dem sin Villie, betegnede sin Svigermorders Huus, og betydede dem, at, hvis de ikke inden Aften

havde fuldendt de Arbejder, han havde paalagt dem, vilde han lade Hænderne afhugge paa dem.

— Naar Husets Frue — sagde han: — spørger Eder, fra hvem I kommer, saa siger blot: fra hendes Svigersøn; forlanger hun at vide hans Næringsvej, saa svarer blot, at I kjende den ikke; og spørger hun Eder om hans Navn, saa husker at svare: — *Albondukani*. — Indpræger Eder dette vel; thi sige I blot et eneste Ord mere, lader jeg Eder fæste til Korset. —

Marmorarbejderen begav sig altsaa med alle de Folk, han formaaede at opbringe, til det af Khalifen betegnede Huus, og medbragte det nødvendige Materiale. Den Gamle spurgte dem, hvad de vilde, og fik til Svar: — Vi ville lægge Marmorgulv. — Og hvo har sendt Eder hid? — spurgte Matronen videre. — Eders Svigersøn. — Hvad er da egentlig min Svigersøn? — Det vide vi ikke. — Saa siig mig dog i det Mindste hans Navn! — Han hedder *Albondukani*. —

Dette Svar og de gjorte Anstalter bekræftede Matronen i hendes Forestilling om, at hendes Svigersøn maatte være en af Høverhøvidsmændene fra Egnen omkring Bagdad. Det samme Optrin gjentog sig, da senere Snekkerne og Malerne iudfandt sig for at udføre Khalifens Befalinger. Den Gamle fik ligesaa lidt Noget ud af disse.

— Denne *Albondukani* — sagde hun til sig selv: — maa være en frygtelig Høver; thi det er tydeligt nok, at alle disse Folk ikke ville kjende ham, fordi de ere bange for ham. —

Arbejdsfolkene omflaktede i kort Tid hele Husets ydre Udseende, og da dette var fuldbragt, vendte de tilbage til Khalifen og berettede, at hans Befaling var udført.

Harun sendte nu et stort Antal Lastdragere med Huusgeraad af alle Slags, med Kurve fulde af Tøjer, Broderier og Klenodier, bestemte for hans Gemalinde. Da den Gamle saa alle disse Kostbarheder komme, vilde hun først vise dem fra sig, fordi hun troede, at Folkene vare gaaede fejl; men Dragerne vare visse i deres Sag, og overgave Alt i hendes Hænder med den Anviisning, at ordne og indrette Alt paa det Bedste, eftersom hendes Svigersøn endnu samme Nat vilde besøge hende. Den mistænkelige Tid, som Khalifen havde valgt, bestyrkede den Gamle endnu mere i hendes forudfattede Mening om ham. I al Hast bad hun sine Naboerster være hende behjælpelige med Anordningen af alle de Sager, hun havde modtaget. Hvor forbausedes ikke disse, da de kom og saa den skete Forandring! — Er det en Drøm? Er det muligt? — spurgte de: — Af Eders Hytte er der blevet et prægtigt Palads! Hvorfra komme alle disse Marmorprydelser, disse herlige Malerier? Er det Trylleri? —

— Ingenlunde; — svarede den Gamle: — Alting kommer fra min Svigersøn. — Eders Datter er altsaa bleven gift? — Ja, netop idag. — svarede Matronen. — Og hvem er da Eders Svigersøn? — vedbleve Nabonerne. — Det veed jeg, med Skam at sige, ikke; — bekjendte den gamle Kone: — men skal jeg tale reent ud af Posen, saa maa jeg tilstaa, at jeg har nogen Mistanke om, at han just ikke driver det allercærligste Haandværk. Men dog maa I ikke troe, at han er nogen almindelig Nøver; han er i det Mindste Høvidsmand over alle de andre Nøvere. —

— For Guds Skyld! — raabte hendes Naboerster: — I har valgt en Nøveransfører til Svigersøn! — Men da det nu engang er saaledes, saa vær saa god

at bede Eders Svigersøn om at skaane Eders Naboer; dette Hensyn vente vi billigviis af hans Delikatesse. —

Den Gamle beroligede dem, roste sin Svigersøns Udelmodighed, og lovede paa hans Begne, at deres Ejendom skulde blive skaanet. Da nu dette var bragt i Orden, gave Kvinderne sig i god Ro og med Fornøjelse til at opstille og ordne Huusgeraadet, og til at pynte Bruden, som Man isørte de prægtige Stoffer og bedækkede med Udelstene.

Snart blev der atter banket paa Døren, og en Mængde af Khalifens Tjenere kom med en Anretning af de mest udsøgte Spiser og det kosteligste Sukkerværk; — de afleverede Sagerne til den Gamle med den Bæsked, at hendes Svigersøn sendte hende dem for at hun og hendes Naboersker kunde gjøre sig lidt tilgode.

— Mine kjære Venner, — sagde Matronen til dem: — Værer dog saa gode at sige mig, hvem min Svigersøn er! —

— Det vide vi ikke, ædle Frue; — svarede de: — Men hvis det er Eder om Navnet at gjøre, saa beder han: *Albondukani*. —

— Lad ham da være, hvad han vil! — sagde den Gamle: — Den, der er saa højmodig og gavmild, har ikke sin Lige i hele Bagdad. — Kommer hid, Veninder, og lader os gjøre vor Svigersøn Ære! —

Hendes Naboersker lode sig ikke bede forgjæves, men toge med stor Lyst for sig efterbaanden af alle Retter og af Desserten; men det Bedste lode de dog staa urørt, for at det kunde tjene til Bryllupsmaaltid for de Nygifte.

Imidlertid var det allerede kommet hele By-Kvar-

teret rundt, at den gamle Kone havde giftet sin Datter bort til en Røverbøvidsmand, og at hendes Huus allerede var fuldt af Svigersønnens Foræringer. Men saasnart den unge Kjøbmand, som havde maattet slaa Giftestankerne af Hovedet, hørte, at en Røver var bleven ham foretrukken, besluttede han at hæbne sig. Han nærede endog saa Haab om, at han ad denne Vej maaskee endnu kunde blive den Lykkelige, og ilede strax til Politipræfekten, hvem han lovede en anseelig Belønning, hvis han kunde bemægtige sig Røverbøvidsmanden, hvis Opholdssted han nærmere beskrev. Han forsikrede ham tillige, at han ved dette Foretagende vilde blive Herre over et betydeligt Bytte, som han ganske vilde overlade ham.

Overmaade glad over denne den unge Mands Angivelse afventede Politipræfekten den første Nattetime, for desto sikkrere at træffe Røveren i hans Svigermoders Huus. Han bestemte forud at affstraffe baade Røveren og den gamle Kone paa den mest affstrækkende Maade og at overlevere den unge Mand Bruden til fri Raadighed. Ved det bestemte Klokkeslet begav Præfekten sig tilligemed den unge Mand og fire hundrede af sine Folk, inddeelte i fire Skarer under ligesaa mange Anførere, med en Mængde Fakler og Lygter tilhest til det betegnede Huus. Moder og Datter ventede, uden at ane det mindste Ondt, endnu paa Albondukanis Ankomst. Pludselig hørte de det banke stærkt paa Døren. Den Gamle gik hen, figede gennem Sprækkerne, og fik Dje paa Politibetjentene, der fyldte hele Gaden og allerede lavede sig til med Magt at skaffe sig Adgang til Huset.

Iblandt Anførerne var ogsaa en vis Schamana, ret en indædt Djævel, et Menneske af det værste Rygte, af hvem Man kunde vente sig Alt. Da denne saae,

at der ikke blev aabnet, sagde han til Præfekten: —
— Herre, hvorfor dvæle vi med at støde Døren ind, da
Man vægrer sig ved at aabne den? Naar vi overfalde
dem uformodentlig, kunne vi bemægtige os Alt, hvad der
findes i Huset, og ville desto sikkrere fange ham, som vi
søge. —

Til al god Lykke befandt der sig ogsaa mellem An-
førerne en ung Mand, der snakkede Præfekten fra at
iværksætte Schamans Forslag. — Vi maa meget vogte
os for — sagde han: — at skride til saa voldsomme
Forholdsregler; vi kunne ikke vide, om ikke den unge
Kjøbmands Angivelse endog er ganske falsk; Skinsygen
kan gjerne have ført ham paa Afveje. I dette Tilfælde
kunde vi let forløbe os slemt; dog, I kan jo gjøre, hvad
Eder synes. —

Matronen, som indenfor Døren hørte hele denne
Forhandling, var halv død af Skræk. — O, min stakkels
Datter, — udraabte hun: — vi ere fortabte! Politiet
er udenfor; det er paa Spor efter Røveren! —

— Tillaas omhyggelig Døren, kjære Moder! —
bad Datteren: — Gud sender os maaskee endnu Hjælp. —

Dette Raad fulgte den Gamle. Da imidlertid
Slagene fordobledes, dristede hun sig til at spørge: —
Hvem er det? — Glendige! — svarede Schamans: —
Du, en Røvers usle Hælerske, Politimesteren befaler Dig
at lukke op! — Den Gamle gav til Svar, at hun var
en gammel Kone, der ingen Røvere havde hos sig, og
at hun ikke vilde modsætte sig Politipræfektens Befaling.
Derpaa ilede hun til sin Datter og sagde: — Har jeg
ikke sagt Dig det? Nu maa Du sande mine Ord; denne
fordømte Røver er Skyld i hele Spektaklet. Gud be-
vare ham dog fra at komme her iaften! Ak vee, hvorfor

skulde dog ogsaa din stakkels Fader dø! Hvis han endnu levede, skulde hverken Politimesteren eller nogen anden Dødelig have vovet at gjøre sliq Larm udenfor vort Huus. — Den unge Pige formanede sin Moder til Taalmod og Hengivenhed i Skjæbnens Willie, eftersom de intet Middel havde til at modsætte sig, — og saaledes afventede de, hvad der vilde komme.

Da Gaderne begyndte at blive øde, tog Kbalifen sin gamle Forklædning paa, og begav sig under Nattens Skjul til sin nye Gemalindes Bolig. Men allerede da han drejede ind i Gaden, saa han ved Faklernes Skin Bagten og Politibetjentene, og fornam Stemmer, der højt skrege paa, at Man skulde støde Døren ind og lægge den gamle Her paa Pinebænken for at faae hende til at bekjende, hvor hendes Svigersøn var skjult. En enkelt Stemme anstrengte sig derimod for at dæmpe de Belejrendes Raseri, og formanede dem til at ære Lovene og ikke paa en usikker Angivelse med Bold bryde ind i to eensomme og forsvarsløse Kvinders Bolig.

— Gaa, Hassan, og sæt Dig, hvor Du hører hjemme med dine kloge Betragtninger, i Dommersædet, men bland Dig ikke i Sager, som udfordre hastig Fatning og Daadkraft! — raabte Schamana overlydt: — Du forstaaer Dig ikke paa sliqe Ting; her gjælder det om at have Egenstaber, som Du slet ikke besidder. —

Kbalifen svor hos sig selv, at Schamana drøjt skulde komme til at undgjælde for sin Naahed og fremfusende Voldsomhed. Djebliffelig besluttede han at forsøge paa at komme ind i det belejrede Huus. Da han i Baggrunden af en aaben Forstue bemærkede en stor med et Tæppe skjult Dør, som bevogtedes af en Gilding, gif

han uden Betænkning derind. Her boede en Officeer af Khalifens Livvagt, Emiren Junis, hvis Bildhed gik saa vidt, at han efter Sagnet af Utilfredshed med sig selv slet intet ned de Dage, han ikke havde ombragt En eller Anden.

Saa snart Gildingen ved det svage Ekin af en Lampe saae Khalifen nærme sig, sprang han ham imøde med dragen Sabel, og spurgte, hvor han vilde hen. — Hvad kommer det Dig ved? — svarede Khalifen med frygtelig Stemme, og Gildingen flygtede saa forfkrækket, som om han havde seet en Løve, ind til sin Herre, som spurgte ham, hvad der var paa færde. Stammende svarede Gildingen: — Ak, Herre, jeg stod paa min Post ved Døren; da traadte en Mand med Hast ind i Gangen. Jeg vilde hindre ham i at gaa videre og truede med at slaa til; men den Fremmede raabte med Tordenrøst: — Tilbage, usle Slave! — og hans Stemme forfkrækkede mig i den Grad, at jeg ansaae det for min Pligt at retirere, og ufortøvet melde Eder, hvad der gik for sig. —

— Ha, hvorledes! — raabte Emiren og sprang rasende op: — Hvo er denne Forbavne, som drister sig til at fornærme mine Folk i mit eget Huus? Jeg skal øjeblikkelig tugte ham for hans Uforsømmethed. — Med disse Ord greb han en uhyre Kulle og styrtede den Ube kjendte imøde: — Hvor er han, hvor er han? — skreg Emiren. — Her, Junis! — svarede Khalifen.

Den vilde Emir kjendte strax Khalifens Stemme, kastede sig til Jorden og bad om Tilgivelse.

— Ej, ej, — sagde Harun: — Du sidder rolig hjemme og taaler, at min Politipræsident i dit Naboskab kommer og mishandler nogle stakkels Fruentimmer, som

ingen Mand have til deres Forsvar! Synes Dig ikke, at det baade var Løjer og Ret at sætte en Skranke for denne Mands lumpne Vilkaarlighed? —

— Herre, — svarede Junis: — hvis jeg ikke havde æret hans Embedsværdighed og frugtet for at hindre ham i Udøvelsen af din Højheds Befalinger, skulde jeg allerede for længe siden have tugtet ham efter Fortjeneste. Khalifen behøver kun at sige et eneste Ord, og jeg gaaer strax hen at jage disse usle Snaphaner Pøkker i Vold. —

Khalifen takkede ham for hans Tjenesteiver, og sagde, at han vilde bestige Huset's flade Tag. Emiren førte Fyrsten derop. Ved Hjælp af en Strikketige nedlod Harun sig derfra uden Vanskelighed paa Taget af det tilgrændsende Huus, de tvende eenlige Kvinders Bolig. Han befalede Junis at vente ham her og holde sig beredt til at efterkomme hans Befalinger. Derpaa listede han sig over Taget, kom ubemærket ned i Huset, og standsede ganske blændet af den ham omgivende Glæde, den rige Forgyldning, det kunstige Arbejd, den glimrende Oplysning. Bruden, der i den herligste Pynt sad paa en prægtig Trone, lignede Solen i dens fulde Glæde og for dunklede Lyset af de utallige Kærter.

Medens Khalifen, endnu ikke bemærket, frydede sit Dje ved hendes Skønhed, hørte han Moderen sige til hende: — Al, min Datter, hvad skal der dog blive af os, — hvo skal befri os fra disse Menneskers Raseri? Hvor vi dog ere at beklage! Hvorfor maatte ogsaa denne Røver komme for at bejle til Dig! Levede dog blot endnu din ulykkelige Fader! — — Men vi maa hengive os i Guds Villie. — Kjære Moder, — svarede Datteren: — det er jo ham, der har sendt den Mand, som I har

givet mig til Gemal, og I gjør Uret i at krænke mig ved at kalde ham en Røver. —

— Himlen holde blot den Ulyksalige borte herfra inat! — sagde den Gamle: — Det vilde visseelig gaa ham ilde. —

Khalifen tog nu en lille Steen op, og kastede den med saadan Færdighed efter en Kjærte, at denne slukkedes. — Hvor forunderligt! — yttrede Matronen, da hun saae det: — Der gaaer een Kjærte ud, medens endnu alle de øvrige brænde. — Imedens hun tændte den ene Kjærte, slukkede Khalifen to andre. Matronens Forbauselse vilde netop give sig Luft i endnu stærkere Udtryk, da en lille Steen traf hende paa Haanden. Hun saae ivejret og opdagede Khalifen.

— See — sagde hun til sin Datter: — der er din Mand kommen ind i Huset over Tagene! Ja, det er en Vej, som Folk af hans Lige vel maa kjende. Men vel har han gjort i at vælge denne; ellers vilde han være falden i sine Forsølgeres Hænder! — Fly, uden at spille Tiden! — vedblev hun, henvendt til Khalifen: — ellers vil Du dog blive fangen af de Uslinger, som belejre vort Huus! Vi to stakkels Fruentimmer vilde ikke være istand til at forsvare Dig. —

— Lad mig om det! — svarede Khalifen: — Jeg føler nu Lyst til at blive, for at see, hvad jeg kan bidrage til disse Kjæltringers gode Optrættelse. —

— Du maa blot ikke troe at kunne skræmme dem; det er Politimesteren selv med hele sin Bagt. —

— Muntre Eder, gode Moder! — sagde Khalifen, idet han traadte ind i Bærelset: — Jeg er skrupsulten; bring mig i en Hast Noget at spise! —

— Hvorledes, Du skulde virkelig have Lyst til at spise, i den Stilling, hvori Du befinder Dig? —

— Unægtelig. — svarede Harun, og den Gamle maatte dække op for ham.

Khalifen gav sig til at spise. Men da Larmen udenfor bestandig tog til, rejste han sig utaalmelig fra Bordet, drog sin Seglring af Fingeren og rakte den til sin Svigermoder med de Ord: — Gjør mig den Tjeneste at overbringe Politimesteren denne Ring, og sige ham, at den, han søger, er inde i Huset, og forlanger, at han skal indfinde sig tilligemed Bandens fire fornemste Ansøgere, og tage en Stige *), Kæb og Stokke med sig. —

— Ej hvad! — indvendte den Gamle: — Det kommer jeg aldrig levende fra! Han vil styrte over mig og ombringe mig paa Stedet! —

— Vær I kun ganske rolig, gode Moder! — Jeg lover Eder hellig, at Politimesteren skal adlyde mit Bud. —

— O, hvis I besidder den Hemmelighed at bringe en saadan Mand til at lyfse, — svarede Haruns Svigermoder: — saa beder jeg Eder være saa god at lære mig denne Kunst; det vilde ikke lidet raade Bod paa mine knappe Kaar, hvis jeg nu og da ustraffet kunde bestjæle Fruentimmerne, ligesom I Mændene. — Nu, saa faaer jeg da vel gaa og prøve! —

Hun nærmede sig Døren med den Beslutning, kun med Forsigtighed at aabne den paaklem, og raabte ud: — Hvad ville I da, Godtfolk? —

— Gamle Her, — svarede Schamana: — hvorledes kan Du spørge saa tofsset? Vi ville have fat i den

*) De til en Bastonnade fornødne Gjenstande.

Høver, som er hos Dig, og afbugge ham Haand og Fod. Hvad der bliver af Dig, vil Du snart faae at see. —

— Er der Noget iblandt Eder, som kan læse? — spurgte den Gamle: — Jeg har her en Seglring at overbringe. Læs dog Navnet, som staaer derpaa, og lad høre, hvem der ejer den! —

— I Galgen med den, der ejer den! — sagde Schamana, og raadede Politimesteren, saasnart den Gamle aabnede Døren, at kaste hende til Jorden, trænge ind i Huset, gribe dets Beboere og overgibe det til Plyndring. Men den Gamle var dem for snu; hun vogtede sig vel for at aabne Døren videre, end det netop var nødvendigt for at stifte Ringen ud. Schamana tog imod den og overgav den til Politimesteren. Men saasnart denne saae Khalfens Ring, begyndte hans Kne at vakle under ham.

— Nu, hvad er det for en Ring? — spurgte Schamana: — hvad fejler Eder? —

I Stedet for Svar overgav Politimesteren ham Ringen. Schamana gjenkjendte strax det hellige Segl, som udgaaer fra de Troendes Beherster, og sank til Jorden, som om et Slag havde truffet ham. Men Politimesteren hjalp ham igjen paa Benene, og nødte ham til at spørge den Gamle, hvad hun forlangte. Med den dybeste Søndernufelse og med Udtrykket af en bævende Grefrygt skilte han sig ved sit Hverv.

— Seglringens Herre — svarede Matronen: — forlanger at see for sig Politimesteren tilligemed de fire Fornemste af Banden og Alt, hvad der hører til en Bastonnade. —

Schamana forsikkrede hende, at Alle vare beredte til at adlyde, og den Gamle vendte tilbage til

sin Svigersøn for at underrette ham om det overraskende heldige Udfald af sin Sendelse. — I er dog en underlig Røverhøvidsmand; — sagde hun: — Kadi'en, Politipræfekten og hans Haandlangere, Alverden bærer Frygt for Eder. — Min Sandten, paa den Maade gad jeg selv være Røver! I vil vel nok tage mig i Eders Tjeneste, og hviske mig den Djævel af Hemmelighed i Dret; saa kan jeg bestjæle Fruentimmerne, medens I røver fra Mændene. Jeg skal nok gjøre Eder Gre; — som Herren, saa Tjeneren, veed I nok! — Men I maa tilstaa, at vi havde befundet os i den skrækkeligste Stilling, hvis Man i Eders Fraværelse havde stød't Døren ind til os. — Gud være lovet, der have vi Stigen og Kjæppene! —

Medens den Gamle snakkede, og Khalifen underholdt sig med sin fra al Angst befriede, lykkelige Brud, traadte Politipræfekten ind med Bagtens fire Anførere, hvoriblandt Schamana og Hassan befandt sig. Khalifen lod Emir Junis hente, og befalede ham at give Politipræfekten og Schamana en ordentlig Bastonnade. Junis skilte sig saa godt fra sit Hverv, at Neglene faldt Patienterne af Fodderne. Strax beklædte Khalifen Hassan med Politimesterens Bærdighed. Derpaa spurgte han den Gamle: — Hvorledes synes Eder, at Røverhøvidsmanden har Greb paa at opvarte saadanne Folk? —

— Fortræffelig; jeg har endnu kun en eneste Bøn til Gud, at Khalifen selv maa blive straffet for den Uretfærdighed, han har begaaet imod os. Han er Skyld i, at et Menneſke af din Art, det være sagt med al Agtelse for din Dygtighed, har vovet at sætte Fod i vort Huus. —

Harun følte sig højt overrasket ved denne Bebrejdelse, den kom ham ganske uventet; han tænkte ved sig selv, at han maaskee, uden at vide det, kunde have begaaet

en Uretfærdighed, og bad Konen om en nærmere Forklaring af den Beskyldning, hun havde rettet imod Khalisen.

— Det er ham, — svarede hun: — som har ladet vort Huus udplyndre fra Øverst til Nederst, og ikke levnet os mindste Bid Brød, saa at vi uden din Hjælp vilde have været priisgivne Hungersnøden. Min Søn var en af hans Kammerherrer. En Dag bankede tvende Kvinder paa vor Dør og bade om et Glas Vand. En Time senere kom den Ældre af dem tilbage og bragte ham et Fad med Kager, til Tak for den ydede Forfriskning. Min Søn skjenkede Kagerne til Bykvarterets Bægter, som bad ham om en Gave, og ikke længe efter overfaldt en Skare af Khalisens Folk vort Huus, udplyndrede det og bortslæbte min Søn. Ulykkeligviis er hans Henrettelse bleven opsat. Men uden disse ulykkelige Omstændigheder skulde Du aldrig have ægtet min Datter. —

— Vær trostig, min gode Moder! — sagde Khalisen: — Jeg skal lægge et godt Ord ind for Eder hos Khalisen, og formaa ham til ikke alene at skjenke Eders Søn Friheden, men ogsaa til at hædre ham med en høj Ansættelse og give Eder rigelig Erstatning for Eders tabte Ejendom. —

I Begyndelsen fandt Matronen Glæde i disse Løfter; men ikke længe varede det, inden hun skiftede Tanke og sagde:

— Her er Spøg kun ilde anbragt, min kjære Svigersøn; der er nemlig ikke længer Tale om en Radi eller Politimester, men om selve de Troendes høje Behersker, den vidtberømte Harun al Raschid, som er Herskernes Herre, og hvis ringeste Slave har tusinde Gange større Magt end alle Rigets Embedsmænd. Jeg besværges Dig, giv Dig ikke i Kæft med Khalisen! Din Undergang vilde

være ganske vis, og i Dig vilde vi miste vor sidste Støtte. Jeg vil heller i min arme Søns Sag forlade mig paa den albarmhjertige Guds uendelige Naade, hvis Navn være lovet i al Ewigbed! —

Disse Ord gjorde et dybt Indtryk paa Harun. Han tog Afsked, uagtet hans Gemalinde og hans Svigermoder søgte at holde ham tilbage, og vendte hjem til sit Palads. Her besteg han sin Trone, omgiben af alle sine Hoffolk. Efterat de sædvanlige Beviser paa Grefrygt vare blevene givne og modtagne, yttrede han sin Forundring over, at det ikke var faldet Noget ind at gaa i Forbøn for den til Døden dømte Kammerherre.

— De Troendes Behersker, — sagde en af Emirerne: — vi frygtede for at støde an imod den Eders Højhed skyldige Grefrygt; men eftersom I er saa naadig at tillade os det, troer jeg at udtale hele Hoffets ærbødige Ønske, idet jeg beder Eder om at lade Naade gaa for Ret. —

Khalifen benaadete nu den til Døden dømte Kammerherre, lod ham give en Gresklædning og føre frem for sig, udnævnte ham til Emirernes Overhoved, og bød ham gaa hjem til sin Moder. De fleste af Hoffets høje Personer ledsagede ham under Jubelraab af en talrig Folkemasse.

Imidlertid havde allerede hans Moder og Søster modtaget Efterretningen om denne lykkelige Bending i Tingene, ved nogle Hofbetjente, der vare ilede iforvejen for at vinde Aldomst til en god Foræring. Endelig indfandt han selv sig. Efter at Gjensynets første Genrykkelse havde sat sig, fortalte han sine Kjære, hvorledes det var gaaet ham; de paa deres Side meddeelte ham Alt, hvad der var tilfaldt dem, siden han var bleven ført

bort i Fangenskab; især dvælede de ved Husets Plyndring og den skrækkelige Nød, hvori de, forladte af Alverden, havde tilbragt hele tre Dage.

— Men hvorfra kommer da al denne Herlighed? — spurgte Kammerherren, og saae sig om: — Er denne Pragt maaskee Trylleri eller endog blot en Drøm? —

— Nej, min Søn, det er Altsammen en Foræring fra min Svigersøn. —

— Hvorledes, er da min Søster bleven gift uden mit Minde, — tør jeg spørge: naar og med hvem? —

— Bryllupet gik for sig igaar, og Brudgommen er, med Skam at sige, kun en Røverhøvidsmand. —

— En Røver! — raabte Kammerherren, og kunde neppe holde sin Brede i Skranke: — Har I virkelig kunnet kaste min Søster i Armene paa en Røver? Siig mig dog, hvor han er, at jeg paa Stedet kan tugte ham for hans Forbovenhed! —

— Tal ikke saa højt; Sønnike! — sagde Matrosen: — Min Røver har allerede før havt med ligesaa farlige Folk at bestille, som Du er, uden at føle sig snyderlig ængstet. — Derpaa fortalte hun ham Alt, hvad dette overordentlige Menneske havde udrettet. — Han havde lovet os — vedblev hun: — at udvirke din Benaadelse hos Khalifen, at formaa ham til at beklæde Dig med nye Gresbeviisninger, og give os Erstatning for Alt, hvad vi havde mistet; og neppe har han forladt os, før end vi see Dig fri, æret og lykkelig. — Det er ene og alene hans Værk. —

— Men hvad hedder han da? — spurgte Sønnen.

— Ja, det kan jeg rigtignok ikke sige Dig; for-gjæves har jeg gjort mig al mulig Umage for at erfare

det. Jeg veed ikke Andet, end at han fører Tilnavnet *Albondukani*. —

Neppe havde Matronen udtalt dette hemmelighedsfulde Navn, førend den unge Mand, ligesom ude af sig selv, foer ivejret, kastede sig ned og syv Gange kyssede Jorden.

Forbauset spurgte hans Moder ham, om allerede ogsaa han var en Slave af hendes Svigersøns hemmelighedsfulde Magt, eller om han havde mistet Forstanden.

— Min kjære Moder, — raabte Kammerherren: — den, om hvem Du taler, er ingen Anden end de Troendes Behersker selv, den høje og mægtige *Harun al Raschid*!

— Er det muligt? — skreg den Gamle: — O jeg Ulyksalige, der har behandlet ham som en Røver! Aldrig vil han tilgive mig de Fornærmelser, hvormed jeg har overøst ham! —

Medens hun endnu talede saaledes, saae hun *Khalifen* komme, og flygtede ud af Bærelset. Saasnart *Harun* erfarede, at hun ikke vovede at træde ham under Dje, bød han hende træde ind, og sagde med Venlighed til hende: — Nu, kjære Moder, hvorledes gaaer det til, at I nu flygter for mig, da I dog havde bestemt Eder til at træde i min Lære og Tjeneste, I veed nok, paa *Roveriets* Begne? —

Matronen bad om Tilgivelse; *Khalifen* lod strax *Kadi'en* komme, forstødte *Kosroe's* Slægtning, og gav sin Kammerherre hende til Kone. Han selv fejrede derpaa sin Formæling med sin nye Gemalinde. Det blev en Fest uden Lige i Pragt og Lystighed; hele *Bagdads* Befolkning tog Deel deri, og de Fattige fik de rigeligste Almisser.

Bommen.

En Beduin fra en fjerntliggende Egn i Ørkenen plejede hvert Aar at overrække Khalifen Harun al Raschids Storbizier, Barmekiden Giafar et Digt; denne skænkede Beduinen hvergang tusinde Guldstykker, med hvilke han drog tilbage til sin Ørken og bestred sine Udgifter Aaret rundt. Men da Beduinen engang atter indfandt sig i Bagdad med sit Digt, var Giafar tagen af Dage. Han forsojede sig da med sin Kameel hen til Pladsen, hvor Giafar var bleven henrettet, lod sit Dyr lægge sig til Hvile, og gav sig med Hæftighed til at begræde og beklage den ædle, grusomt myrdede Barmekide. Endelig sagde han sit Digt frem, og faldt udmattet isøvn.

Og see, idrømme viste sig Giafar for ham og sagde til ham: — Du har gjort en besværlig Rejse for at besøge os, men fundet os saaledes, som det var forudbestemt at skulle worde. Men drag dog herfra til Balsora, og opsig der en Kjøbmand, der hedder saa og saa; hilss ham fra mig og siig ham, at han paa Bommen's Tegn skal udbetale Dig tusinde Guldstykker. —

Næste Morgen begav Beduinen sig paa Vejen til Balsora, fandt den ham betegnede Kjøbmand og tilsalte ham paa den Maade, der var bleven ham befalet. Kjøbman-

den brød ud i en Saarestrøm. Men saasnart han havde fattet sig, viste han Beduinen al optænkelig Ære, og gjorde i tre Dage alt Muligt for at pleje og underholde ham paa det Bedste. Da nu hans Gæst vilde tage Afsked, lagde han en Pung med tusind og femhundrede Guldstykker i hans Hænder og sagde: — Tusind Stykker har jeg at betale, og femhundrede vil jeg forære Dig; fremdeles kan Du hvert Aar hente tusind Guldstykker hos mig, som tidligere hos Giasfar Barmekiden. —

Da besvoer Beduinen Kjøbmanden, at han dog maatte fortælle ham det hele Sammenhæng med Bønnen; Kjøbmanden fandtes villig dertil og begyndte:

— Jeg begyndte min Handel ynkelig smaat, og gik først om i Bagdad og solgte kogte Bønner. Paa en fugtig og kold Dag gik jeg ogsaa i min Næringsvej igjennem Bagdads Gader; da jeg var for fattig til at flæde mig ordentlig og i Overeensstemmelse med Aarstiden, ryfste jeg over hele Kroppen af Kulde og Fugtighed. Nu sad just Giasfar med sine fornemste Tjenere og Slavinder i en Kiosk *), hvorfra han havde Udsigt til Gaden. Saasnart han saae mig, fælte han sig greben af Medlidenhed. Han lod en af sine Tjenere hente mig, og bød mig at udsælge mit Bønneforraad til hans Følge. Jeg begyndte da at maale ud, og fik af Hver til Betaling mit Maal fyldt med Guld; saaledes blev jeg ved, indtil min Kurb var tom. Derpaa spurgte Giasfar, om jeg ikke havde flere Bønner i Kurven, og da jeg søgte efter, havde jeg endnu en eneste; denne lod han sig give, delte den, beholdt den ene Halvdeel selv, gav et af sine Fruentim-

*) Lysthuus.

mer den anden, og spurgte, hvor meget hun vilde give derfor.

Slavinden svarede: — Dobbelt saa meget Guld, som han har faaet for alle sine Bønner tilsammen. —

Jeg var nærved at miste min Fatning, og tænkte, at det kun var Spøg; men Damen udstedte øjeblikkelig Befaling til at udbetale mig Guldet.

Derpaa sagde Giafar: — For den anden Halvdeel vil jeg ligeledes give Dig det Dobbelte af Alt, hvad Du allerede har faaet ind for dine Bønner. — og befalede strax en Slave at gjøre Anstalter til Udbetalingen.

Saa fyldte jeg da det Hele i min Kurb, og kom til Balsora, hvor jeg gjorde heldige Forretninger og snart blev riig. — Højlovet være Allah! Om jeg ogsaa aarlig giver Dig tusind Guldstykker af en Rigdom, hvis Kilde Giafars Gæmildhed er, saa gjør dette mig slet ingen Skade. Kald Dig blot den ædelmodige Giafar i Minde, og berøm ham i Livet og i Døden! Guds Naade (velsignet være hans Navn!) hvile over ham evindeligt!

Drømmen.

Om en af Bagdads Indvaanere, som var meget riig, fortælles der, at han mistede alle sine Skatte og sank saa dybt i Glendigheden, at han tilsidst ved haardt Arbejde mojsommelig maatte vinde sit Brød.

Træt og udtømt sov han en Nat ind, og drømte, at der viste sig en Mand for ham og sagde: — Din Lykkes Blomst groer i Kahira; stat op og søg den der! —

Den Arme begav sig paa Vejen til Kahira. Efter en lang og besværlig Vandring naaede han dertil; men det var allerede sildig Aftenstid, og han maatte tage Natteophold i en Moskee. Men til denne Moskee stødte der et Huus, og ifølge Guds uransagelige Bestemmelse (priset være hans Navn!) skete det, at Røvere samme Nat fra Moskeen brød ind i Huset. Dog Beboerne kom itide paa Benene, hidkaldte Hjælp og gjorde Larm, saa at Bali'en *) indfandt sig med sin Vagt og jog Røverne paa Flugt.

Bali'en traadte ind i Moskeen, hvor han fandt Manden fra Bagdad i tryk Søvn. Han satte ham fast, lod ham pidske, saa at han var nærved at opgive Man-

*) Politimesteren.

den, og kastede ham i Fængsel. Efter tre Dages Forløb lod han ham imidlertid bringe for sig, og spurgte ham, hvorfra han var.

— Fra Bagdad. — svarede Stakten.

— Af hvilken Grund er Du kommen til Kahira?
— spurgte Bali'en videre.

— Jeg saa idrømme en Mand, — svarede Fangeren: — der sagde til mig: — I Kahira blomstrer din Lykke; stat op og søg den der! — Saa vandrede jeg da herhid, og fik tidsnok at vide, hvad det var for en Lykke, der var mig bestemt, da jeg vaandede mig under Slagene af Eders ubarmhjertige Stofke. Jeg betakker mig, og er rede til at vende tilbage didhen, hvorfra jeg kom. —

Bali'en lo, saa Taarerne kom ham i Øjnene, og sagde: — O Du topmaalte Nar! Dgsaa for mig har der tre Gange idrømme viist sig en Mand, med de Ord: — I det og det Kvarteer af Bagdad ligger der et Huus, der seer saa og saa ud; til dette Huus støder der en Have, og i Havens nederste Ende findes der en Brønd med Springvand, hvori der ligger en stor Skat begravet. Gaa hen og hæv den! — Men jeg var ikke saadan en Tosse at følge Indbydelsen. En forvirret Drom hører til de sletteste Anviisninger, som Man kan løbe efter i denne Verden. —

Derpaa gav Bali'en ham nogle Penge, og vedblev:

— See nu til, at Du kommer hjem, og fald ikke isøvn paa Bejen! —

Manden vendte da tilbage til Bagdad. Men det Huus, som Bali'en havde beskrevet, var — netop

Mandens eget. Saasnart han var kommen hjem, tog han derfor Hakke og Spade og gav sig til at grave efter ved Springvandet, og fandt virkelig en stor Skat. Paa denne Maade hjalp Gud (hvis Navn være priset!) ham atter til Rigdom og Lykke.

Attas fra Damascus.

Khalifen Harun al Raschid begav sig en Dag til-
ligemed sin Storbizier Giafar og sin tro Mesrur ind
i sit Kabinet for sjældne og kostbare Sager, i den Hen-
sigst at forfriske sig lidt efter de anstrengende Regjerings-
forretninger. Mesrur maatte række ham en af de der-
værende Bøger, som indeholdt alle slags besynderlige Hem-
meligheder og Spaadomme. Khalifen læste deri, og Bi-
zieren undrede sig meget over at see sin Herre tre Gange
efter hinanden gaa over fra Sorgmodighed til Lystighed.
— Durde jeg vel spørge Eders Højhed, — tog han en-
delig tilorde: — hvorfor I liig en Vanvittig næsten til
samme Tid baade leer og græder? — Til hans ikke ringe
Overraskelse svarede Khalifen: — Det er ingenslunde pas-
sende for en Bizier at sammenligne sin Herre, hvem han
er Lydig og Agtelse skyldig, med en vanvittig Nar.
Jeg kan nok tænke mig, at Du er nysgjerrig efter at
faae denne Bogs Indhold at vide. Velan, rejs paa
Stedet bort, og kom ikke igjen for mine Dje, førend Du
kan sige mig, hvad der staaer deri! Da vil Du kunne
forstaa min Udfærd, og ikke mere ansee mig for van-
vittig. — Indfinder Du Dig, førend Du kan gjøre Rede,
saa er Du Døden hjemfalden! —

Khalifen luskede Bogen, og fjernede sig; — Giasfar blev staaende som lammet af Overraskelse og Skræk.

Langsomt begav han sig paa Bejen hjem, idet han grundede over Marsagen til den Unaade, hvori han saa pludselig var falden, uden dog at komme paa det Nene med sig selv. Da han trøstesløs nærmede sig sin Bolig, mødte han sin Fader, Barmekiden Jahia, der formanede ham til Taalmodighed, og raadede ham til strax at forlade Bagdad og begive sig til Damascus, selv uden at tage Afsked fra Gemalinde og Familie. — Det er aabenbart saaledes Skjæbnens Villie. — tilføjede han.

Bizieren besteg et Muuldyr og brød op til Damascus. Efter en besværlig Rejse naaede han denne for sine henrivende Omgivelser vidt berømte Stad.

Dengang boede der i Damask en ligesaa ædel som riig Mand, der ved Storbizierens Ankomst just spadserede i Fiolernes Dal. Forekommende tilbød han Giasfar sin Bolig til Tjeneste, og førte ham til sit ikke fjernt liggende Pallads. Da Ministeren her havde styrket sig ved et kosteligt Maaltid og indtaget Kaffen, spurgte hans Bært ham, i hvilken Hensigt han havde foretaget sig denne Rejse, og fik da at vide, hvad der var foregaaet mellem Khalifen og hans Storbizier. Attaf — saaledes bed den højmodige Mand — søgte at trøste Giasfar paa bedste Maade, og bad ham blandt Andet om at betragte hans Palads som sit eget, og opholde sig der, saa længe han havde Lust, uden at frygte for i mindste Maade at falde til Besvær.

Da det var Sengetid, lod Attaf oprede en prægtig Seng til sin Gæst, og ved Siden af en mindre til sig selv. Den derover forundrede Bizier spurgte sin Bært, om han da intet Harem havde.

— Tilviiselse, jeg har en Gemalinde og jeg føler mig meget lykkelig ved hende; men jeg skal vel vogte mig for sli^g Uhosflighed at overlade Eder til Eder selv, saalænge I bærer mit Huus med Eders Nærværelse. Giafar takkede ham for denne fine Opmærksomhed, og de gik til Hvile.

Næste Morgen gik de sammen i Bad; da Giafar igjen vilde tage sine Klæder paa, havde Attaf ombyttet dem med nye, langt prægtigere. Derefter steg de tilhest, for at tage Mærkværdighederne i Damask i Sjeshyn, og hermed tilbragte de de næste Dage.

Attaf var stedse betænkt paa nye Udspredelser, og saaledes løb Tiden, uden at den forviste Storbizier mærkede, hvor den blev af. Hastig vare hele fire Maanedes henrundne, siden han havde forladt Bagdad. Uagtet nu Giafar vistnok førte et meget behageligt Liv, saae han dog med Smerte sin Forviisningstid trække sig ud, og ventede forgjæves at møde et eller andet overordentligt Eventyr, der kunde give ham Anledning til at vende tilbage til sin i Alt, hvad der hed Eventyr, forgabede strenge Herre. En Dag kunde han ikke holde sine Taarer tilbage; bekymret spurgte hans Vært ham om Grunden til hans Sorg. Bizieren svarede, at han daglig følte sig mere og mere nedslaaet, uagtet alle hans velvillige Bestræbelser for at underholde ham; han følte Trang til at være ene med sig selv, og havde derfor besluttet at aflægge et Besøg i Ommajadernes berømte Moskee. Attaf forsikkrede ham, at han for sin Død ikke vilde gjøre ham det Mindste imod; naar han derfor havde Lyst til at gaa ene ud, var han langt fra at ville hindre ham deri. Med det Samme tilbød han ham sin Pung, hvis han skulde

komme til at behøve Penge. Giafar takkede ham for hans Føjelighed og Edelmød, og forlod ham.

Bed sin Ankomst til den prægtige Moskee steg han op ad de tredive Trin til Hovedindgangen, beundrede Guldprydelserne, Edelstenene og det herlige Marmorarbejde, og traadte derpaa ind i Moskeen selv, hvor han holdt sin Andagt. Da han atter forlod den, spadserede han rundt i Byen, indtil han følte sig træt. Han tog da Plads paa en Bænk, der befandt sig lige overfor et med Blomster næsten aldeles tilgittret Vindue. Vinduet aabnede sig, og Vizieren fik Dje paa en ung, overordentlig dejlig Dame, der gav sig til at vande Blomsterne, men øjeblikkelig igjen lukkede Vinduet, saasnart hun blev den Fremmede vaer. Vizieren blev siddende og ventede den ene Time efter den anden; men den unge dejlige Kvinde viste sig ikke mere. Natten faldt paa og nødte endelig Vizieren til at begive sig paa Hjemvejen.

Attaf kom ham imøde og fortalte, hvor bekymret han havde været over sin Gæsts lange Udeblivelse. Giafar undskyldte sig med sin Spadseretour; han havde i den Grad følt sig fængslet, at han først ved Nattens Indbrud havde tænkt paa at vende hjem. Men ved Aftensmaaltidet bemærkede Attaf, at hans Gæst aldeles havde mistet sin Spiselyst, og beklagede sig paany. Vizieren undskyldte sig med det gode Maaltid, han havde holdt om Middagen.

Vizieren gik til Ro; men Natten beredte ham ingen Hvile, endskjøndt han følte sig meget udmattet; bestandig svævede ham Billedet for Dje af den unge Skjønhed, som han havde seet i Vinduet. — Att, — sukkede han: — hvor misunder jeg ikke ham, der tør eje Dig, Du Englebillede! —

Da han om Morgenens sølte sig endmere slet og ikke kunde staa op, lod Attaf hente en Læge, der, efter at have følt hans Puls, øjeblikkelig gjættede Sygdommens Art, og smilende yttrede, at den Sygdom døde Patientten ikke af. Han forskrev ham Noget, lagde Recepten under hans Hovedpude, og anbefalede sig hos Attaf, der gav ham et Guldstykke for hans Ulejlighed.

Da nu Attaf tog Papiret, læste han med høj Forundring, at Giafar var forelsket, og at Man maatte skaffe hans Lidenstabel Tilfredsstillelse, hvis han ikke skulde blive alvorlig syg. Attaf gjorde Giafar Bebrejdelser for hans Indesluttethed og viste ham Lægens Forordning. Storbizieren beundrede Lægens Skarpsindighed, og saae sig tvungen til at bekjende Sandheden. Han maatte da forklare sig. Men alle de Angivelser, med hvilke Giafar fremkom for at oplyse sin Vært om, hvo Gjenstanden for hans Kjærlighed var, tjente kun til at paanøde Attaf den Overbeviisning, at Giafar var bleven forelsket i hans egen Hustru, der boede i et fra Paladset adskilt Sommerlysthuus.

Dog, uden at lade sig mærke med Noget, forskaffede han Bizieren, at han ret vel kjendte den Dame, i hvem han var bleven forelsket; hendes Mand havde netop forstødt hende, og han vilde gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at forhindre, at hun blev formælet med nogen Anden.

Med Løfte om snart at komme igjen, og da at aflægge sin Gæst Regnskab for, hvad han imidlertid havde udrettet for ham, forlod Attaf den elskovssyge Bizier og begav sig lige hen til sin Kone, der modtog ham med saa meget større Zunderlighed, som han lige siden Giafars Ankomst havde holdt sig fjernet fra hende. Men Attaf

sagde, at han kom for at underrette hende om, at hendes Moder var meget syg og ønskede at see hende saa hastig som muligt.

Forfrættet ilede den unge Hustru til sine Forældres Huus. Men hvor forbauset blev hun ikke, da netop hendes Moder var den Første, hun mødte i Hjemmet, da hun modtog Forsikkring om, at der overhovedet slet ingen havde været syg i Familien. Den unge Kone stod endnu og kunde ikke fatte sig, da det bankede paa Døren, og der traadte Lastdragere ind, som sagde, at Attaf sendte dem med sin Kones Sager. Hele Familien geraadede i den største Sorg og Forvirring, og allerede havde Faderen kastet den skammeligste Mistanke paa sin Datter, og Moderen taget Datterens Parti imod ham, da Attaf selv traadte ind tilligemed nogle Venner.

Swigerfaderen spurgte ham nu om Grunden til hans ærekrænkende Opførsel; Attaf svarede, at han ikke i mindste Maade var utilfreds med sin Hustru, men i Ubesindighed havde svoret paa at forstøde hende. Ude af Stand til længer at tilbageholde sine Taarer over Skilsmisfen fra sin dyrebare Ungdomshustru, overrakte han hende hendes Morgengave og det befalede Skilsmissebrev, og vendte tilbage til G i a f a r.

— Nu kan I være ganske rolig; — sagde han: — I kan være aldeles sikker paa den, I elsker. Jeg har indledt Alt paa det Bedste. Men nu maa I adsprede Eder og see til at vinde Kræfter, indtil hiin lykkelige Dag oprinder, da hun kan vorde Eders. —

Denne Forsikkring hjalp Vizieren strax igjen paa Benene; han takkede sin Vært paa det Varmeste, og var fra nu af kun betænkt paa at more og forfriske sig. Attaf fordoblede daglig sin Opmærksomhed imod ham, for at

gjøre ham Forventningens Tid let; ikke var det at mærke paa den højmodige Vært, at hans Indre gjemte et endnu aabent, blødende Saar.

Da nu Tiden var kommen, raadede han Giafar at rejse til en nærliggende By, der at opgive sit Incognito og derpaa at drage ind i Damask med en til hans Rang svarende Pragt. — I maa — sagde han: — lade Stattholderen forstaa, at I paa Khalifens Befaling berejser Syrien, og han vil ikke undlade at vise Eder den Eders høje Person tilkommende Ære. Da kan I gjøre Eder gjældende hos Gjenstanden for Eders Kjærlighed, uden at frygte for noget afflaaende Svar. —

Bizieren fulgte Attafs Raad, forlod Damask, og sendte fra den nærmeste Stad tyve Jilbud derhen for at tilmelde Stattholderen, at han var i Begreb med at besøge Syriens Hovedstad.

Abdel Malek — Ebn Mervan, den daværende Stattholder i Damascus, rejste usfortøvet tilligemed hele Stadens Øvrighed Storbizieren en heel Dagsrejse imøde, og modtog ham i et kostbart, til hans Ære opflaaet Telt, hvor et herligt Maaltid fandtes beredt. Hele Befolkningen i Damascus var dragen Bizieren imøde, og hans Indtog blev en Fest for Høje og Ringe.

Det Første, som Giafar foretog sig, var at lade sin Elskedes Fader hente og at bede om hendes Haand; med Glæde og Beredvillighed blev den lobet ham. Giafar betydede ham, at han den følgende Dag igjen skulde rejse, og at derfor hans nye Gemalinde itide maatte berede sig til at følge ham. Glædedrucken ilede Bizierens tilkommende Svigerfader hjem og meddeelte sin Datter, i hvilken glimrende Forbindelse han paa hendes Begne havde

indladt sig; men hans Datter var, underligt nok, langt fra at glæde sig derover.

Natten forløb under festlig Tummel; hele Bagdad var glimrende oplyst til Ære for den store Khaliſs al-mægtige Ben og Minister. Den følgende Dag tiltraadte denne sin Tilbagerejse. Hans Gemalinde besteg en prægtig Bærestol, og ved Bønnens Time satte hele Toget under Trompetkrald sig i Bevægelse. Statholderen tilligemed Stedets fornemste Indvaanere fulgte med indtil Kobbal al Aſſaſir. Paa Tilbagevejen mødte de Attaf, som red efter Storbizieren for endnu engang at tage Afſked med ham. Abdel Malek udtrykte sin Forundring over, at han ikke havde sluttet sig til dem; Attaf svarede, at dette ogsaa havde været hans Hensigt, men at han havde forsinket sig, og jog afsted.

Da Attaf havde indhentet Bizieren, steg han af Hesten og sagde: — Tillykke, min ædle Herre! Eders Attraa har, Gud være lovet, fundet Tilfredsstillelse! —

— Ja, min Ben, — svarede Giafar: — og aldrig skal jeg glemme, hvor meget jeg baade i denne og i andre Henseender skylder Eder. Vend tilbage, og gjør Regning paa min Erkjendtlighed! —

Denne sidste Sammenkomst imellem Vært og Gæst, saa uskyldig den end i sig selv var, benyttede Attafs Fjender som et Middel til at styrte ham i Ulykke. — Falder det Eder ikke ind, — sagde de til Abdel Malek: — at Attaf maa have haft ganske særegne Grunde til at tage Afſked med Storbizieren særskilt og i Genrum? Har Giafar ikke flere Maaneder ukjendt boet hos ham? Og I maa vide, at Attaf har afstaaet Storbizieren sin

Gemalinde; Statholderskabet i Damascus er visseelig Vennen for slig overordentlig Dpoffrelse. —

Disse skjændige Dretuderier efterlode et dybt Indtryk hos Abdel Malek; fra samme Time af var Attafs Undergang besluttet. Ved Nattetid skaffede Man Piget af en Myrdet ind i hans Have, og om Morgenens kom en af Statholderens Embedsmænd for at fængsle ham og stille ham for sin Herres Domstol.

— J er altsaa beskyldt for et Mord? — begyndte Abdel Malek: — Hvad har kunnet forlede Eder til slig Udaad? Erklærer J Eder skyldig? —

— Ja; — svarede efter nogen Betænkning den ædelmodige Attaf, som ikke vilde, at hans fattige Naboer skulde komme til at betale Mandebod: — Ja, jeg alene har dræbt ham, og maa altsaa ogsaa finde mig i at betale Bøderne. —

Men det var ikke den onde Statholders Mening at lade ham slippe hermed; tvertimod fordrede han Koranens strenge Forskrifter angaaende Gjengjældelsesretten bragte i Anvendelse. Dødsdommen blev altsaa udtalt, og skulde paa Stedet bringes til Udførelse.

Men da Efterretningen herom blev bekjendt i Staden, begyndte Man at knurre højt over denne haarde Dom, der var fældet over en ædelmodig, af Folket yndet Mand, saa at Statholderen ansaae det for klogest at opsætte Henrettelsen. Han lod altsaa Attaf bringe tilbage i Fængslet, og betydede Slutteren, at han i al Hemmelighed vilde lade den Fangne strangulere om Natten.

Til al god Lykke var denne Mand en af Attafs varmeste Tilhængere. Paa samme Tid, som han underrettede ham om Statholderens Bestemmelse, forklarede han

ham den Plan, som han havde udkastet til hans Befrielse, tog Lænkerne af ham, og lod ham gaa, efter at han frivillig havde ladet sig kneble. Indtil Taarer rørt over denne Udelmodighed forlod Attaf Fængslet og begav sig paa Vejen til Bagdad. Imidlertid mishandlede Slutteren sit Ansigt, rev Skjæget af sig og slog Fængslets Dør op paa viid Gab. Da ved Midnatstid Statholderen kom med Skarpretteren, blev han meget forundret ved at finde ham i denne Tilstand. Slutteren foregav da, at en Skare Formummede henved Midnatstid havde opbrudt Fængslet, mishandlet ham og befriet den Fangne. Abdel Malek lod sig vel skuffe, men var dog saa opbragt over Attafs Flugt, at han assatte Fangevogteren. Men hans Bestræbellser for igjen at faae fat paa den Undvegne vare frugtesløse.

Den ulykkelige Attaf havde imidlertid omhyggelig undgaaet enhver befaren Vej, og befandt sig allerede i Nærheden af Bagdad, da han blev overfalden af Novere, og saa aldeles udplyndret, at han i den elendigste Tilstand betraadte Staden. Han spurgte strax efter Storbizierens Palads; men da han, smudsig og pjaltet, som han var, nærmede sig Indgangen, viste Man ham tilbage. Nu tog han sin Tilflugt til en gammel Mand, der sad i en aaben Butik, og laante hans Skrivetøj for skriftlig at underrette Bizieren om sin ulykkelige Stilling. Da han havde skrevet, overgav han sit Brev til en af Bagterne, med Bøn om, at Brevet snarest muligt maatte komme i Giasars Hænder. Men just i samme Øjeblik rygtedes det, at der var blevet født Khalifen et Barn, og i den derved forarsagede Forvirring tabte Soldaten Attafs Brev. Da Bagten ved Storbizierens Palads afløstes, blev Attaf sat fast paa Grund af sit mistænkelige Ud-

seende, men fik igjen sin Frihed ifølge en Befaling fra Khalifen, der i Anledning af Dagens glædelige Begivenhed lod alle Forbrydere slippe, imod hvilke der ikke havde rejst sig nogen altfor haard Anklage. Der blev desuden givet storartede og herlige Fester; ved denne Lejlighed levede Attaf flere Dage ret godt paa offentlig Bekostning.

En Aften vilde han tage sit Natteleje i en Moskee; men Opsynsmanden jagede ham bort, fordi der Dagen iforvejen var blevet stjålet et Tæppe. Han maatte sølgelig blive paa Gaden, hvor en stor Mængde Hunde forfulgte ham, og Stadens Bøgtiere jagede ham fra et Kvarter til et andet. Da han endelig troede at have fundet en mørk Krog, hvor han kunde slaa sig tilro, faldt han over et Liig, og da han stod op, var han ganske tilføjet med Blod. I samme Øjeblik drog en Politiofficer forbi med sine Folk, blev opmærksom paa ham, lod ham gribe og føre i Fængsel.

Men vi maa atter vende tilbage til Giafar, hvem vi slap afsigte paa Rejse til Bagdad tilligemed hans unge Gemalinde. Ved Nattens Indbrud gjorde han Holdt tilligemed sit anseelige Følge, og lod opslaa Telte for deri at tilbringe Natten. Den forelskede Vizier traadte strax ind i det for sin Tilbedte bestemte Telt, i Haabet forberedt paa den bedste Modtagelse og den højeste Lykke. Men hvor forbauset blev han ikke, da hans nye Gemalinde ved hans Indtrædelse skjulte sit Ansigt i Hænderne og gav sig til at græde.

— Hvorledes, — spurgte Giafar: — I skjuler Ansigtet for mig? Ere vi da ikke forenede, er I ikke min retmæssige Gemalinde? —

— Jo, — svarede den unge Dame: — Jeg er

din, hvis den store Khalifs alsmægtige Vizier er saa fattig paa Edelmød, at han modtager en Mands Offer, som først bortodsledede sine Skatte, dernæst tilsidesatte al sin Bekvemlighed for ham, og endelig drev sin Højmodighed saa vidt, at han aftraadte ham sin over Alt i Verden dyrebare Gemalinde! —

— Ved Allah! — raabte Vizieren: — Skulde Verden nogensinde kunne sige, at Giafar var mindre ædel og højmodig end Attaf! — Allah forbyde! —

Nu paafulgte der en Forklaring, og Giafar erfarede med den største Overraskelse, hvor meget hans Bært i Damask havde offret ham. Djeblickelig forsikrede han, at han vilde ære hende som sin Søster, og give hende tilbage til Attaf; dog for Djeblicket var der intet Andet at gjøre, end at hun fulgte med til Bagdad, hvor hun vilde blive modtagen som hans retmæssige Gemalinde og faae de hende i denne Egenstøb tilkommende Foræringer. I Bagdad skulde hun strax faae sit eget Palads og et selvstændigt Underhold, for at hun med Anstand og paa en behagelig Maade kunde afvente det Djeblic, da hun uden Anstød atter kunde blive forenet med sin Gemal. Storvizieren holdt ogsaa sit Løfte, og gjorde desuden alt Muligt for at gjøre hende Skilsmisfen fra hendes elskede Attaf taalelig.

Strax efterat han var kommen tilbage til Bagdad, ilede Giafar til Khalifen i den Mening, at han ved at fortælle sit overordentlige Eventyr i Damascus kunde formilde Fyrstens Brede eller Lune. Harun spurgte ham øjeblikkelig, hvad han havde oplevet under sin Fraværelse, og han fortalte da Alt, hvad der var mødt ham. — Alt dette vidste jeg forud, — sagde Harun, da han havde endt, — idet han bød Mesrur hente

den Bog, hvori han hiin Dag havde læst. Obersten for Haremsbevogterne gjorde, hvad der var blevet ham befaleet, og Giafar fandt da til sin store Forundring hele sit Eventyr fra Damask optegnet deri. Han var netop kommen til det Sted, der talte om hans Afrejse fra denne By, da Khelifen tog ham Bogen af Haanden og bød Mesrur bringe den tilbage og sætte den, hvor han havde taget den. — Du seer nu, Giafar, — sagde han: — at hvad der dengang var Dig saa paafaldende i min Udfærd, i sig selv var ganske naturligt. Idet jeg læste om de Eventyr, som Du skulde opleve, maatte jeg afverlende gaa over fra Glæde til Bedrøvelse, og med fuld Riet sagde jeg til Dig, at Du ikke maatte komme mig for Dine, førend Du kunde angive mig Indholdet af den Bog, som jeg havde i Haanden. Min Vrede var kun forstilt. Vend nu tilbage til dit Palads, paa dit Embed, som tidligere, og gjør stedse Regning paa din Herres Bevaagenhed! — Giafar takkede Khelifen, og gjorde, som han havde befaleet.

Imidlertid vansmægtede den ulykkelige Attaf i Fængslet. Da han blev bragt for Kadi'en, følte han sig saa kjed af Livet, at han strax erklærede sig skyldig i det foreliggende Mord. Dødsdommen blev altsaa fældet over ham og Alt forberedt til en hastig Henrettelse. Man flæbte ham til Galgen, og allerede laa Hæbet om hans Hals, da Storbizieren, som tilfældigviis red forbi, bemærkede Anstalterne til Henrettelsen, og spurgte om Forbryderens Navn. Da han hørte, at det var Attaf fra Damask, udstødte han et højt Skrig, og befalede, at man strax skulde sætte ham i Frihed. Den ulykkelige Attaf kastede sig i Storbizierens Arme, og begge tabte

nogle Djeblikke Bevidstheden, saa dybt fælte de sig grebne af dette Gjensyn.

Giafar blev først igjen Herre over sig selv. Han førte Bennen med sig, lod ham strax bringe i Bad, besørgede prægtige Klæder til ham, og bad ham indfinde sig i hans Palads, saasnart han fælte sig tilstrækkelig styrket og forfrisket. I Paladset ventede et herligt Maaltid ham; men saasnart han havde spist, maatte han fortælle Giafar sine Hændelser efter deres Skilsmisse. Da Attaf havde endt sin Fortælling, gav Storbizieren ham Underretning om, hvad der var foregaaet mellem ham og hans Gemalinde, og førte ham ufortøvet til hende.

Attaf var ellevild af Glæde over at gjensee hende, som han havde anseet for tabt, men intet Djeblik havde ophørt at elske, og hvis hele Kjærlighed han, uagtet det, der var foregaaet, endnu besad. Da den første Nuus havde sat sig, fortalte hans frastilte, Giafars virkelige Gemalinde, men kun hans Elskede ham, hvor ædelt Storbizieren havde opført sig imod hende, og de glemte i hinandens Arme Alt, hvad de havde gennemgaaet, siden hun forlod Attafs Huus.

Imidlertid havde Giafar strax begivet sig til Khalifen for at berette ham, hvad der var hændet. Harun viste ham da, at ogsaa dette Eventyr fandtes beskrevet i Bogen, og befalede ham at forestille sig Attaf. Giafar førte ham altsaa frem for Khalifen, der tog venlig imod ham og strax spurgte, hvad han kunde gjøre for ham. — Herre, — svarede Attaf: — jeg udbeder mig som eneste Gunst Benaadelse for Abdel Malek — Ebn Mervan, Statholderen i Damask, der har forfulgt mig paa en saa uretfærdig Maade, da jeg er overbevist om, at hans bedrageriske Hoffolk have forledt ham.

Men for at han ikke i Fremtiden paa lignende Maade skal forvilde sig, foreslaaer jeg, at Man stiller ham den ærlige og trofaste Slutten ved Siden i Egenkab af Raadgiver, med det Hverv at vogte paa og lede Statholderens Regjeringshandling. — Khalifen yttrede høj Beundring over denne Attas ædelmodige Opførsel, og imødekom hans Forlangende. Endvidere bad Attas om, at Khalifen vilde bekræfte Overdragelsen af alle hans Ejendomme til Slutten, hans Redningsmand. Khalifen opfyldte ogsaa denne Bøn, og sendte strax et Tilbud med sine Befalinger til Damask. Storbizieren paatog sig at holde Attas skadesløs, og dette gjorde han med saadan Gærmildhed, at han blev endnu langt rigere i Bagdad, end han havde været i Damask.

Shejkh^{*)} og Prælaten.

En mohamedansk Konge lod hos de kristne Indvaanere i en af sine Provindser opkræve en Karadsch eller Kopstat. Strax sammenkaldte de Kristne deres Præster og Munke, for at raadslaa om, hvad der herved var at gjøre. Iblandt Andre var der en fornem og overordentlig viis Prælat tilstede, som yttrede sig paa følgende Maade:

— Sender mig til Sultanens Hof, og jeg skal nok vide at gjøre ham Hovedet kruset. Jeg vil nemlig sige, at vi vare fuldkommen beredte til at betale Skatten, naar blot han selv eller hans Vizierer vilde besvare et Spørgsmaal, som jeg havde at forelægge ham. —

Dermed vare alle de Kristne tilfredse, og Prælaten rejste afsted med en stor Pung, hvori Skatten var, samt med nogle Foræringer til Sultanen. Urbodig overraktede han de sidste i sin Provindses Navn, og sagde: — Herre og Hersker, vi ere villige til at betale din Højhed

*) Benævnelsen Shejkh bruges i Østerlandene i mange forskjellige, skjøndt beslægtede Betydninger. Sædvanligviis forstaaes derved en ved sin Alder og sine Kundskaber, især kabbalistiske og theologiske, ærverdige Mand, der lever i en uafhængig Stilling.

Kopfskatten under den Betingelse, at dine Vizierer eller Shejker besvare et Spørgsmaal, som jeg vil forelægge dem. —

— Det være, som Du forlanger! — svarede Sultanen: — Jeg har ved mit Hof overordentlig lærde og vise Mænd, og dit Spørgsmaal maatte være urimelig svært, hvis ingen af dem alle skulde kunne besvare det. —

Derpaa sammenkaldte Sultanen sine Vizierer og Shejker, og sagde til Prælaten: — Kristen, lad høre dit Spørgsmaal! —

Strax traadte Prælaten hen foran dem, holdt dem sin aabne Haand med udstrakte Fingre for Djnene, sænkede derpaa Haand og Fingre mod Jorden og sagde: — Nu, hvad siger dette? — Det er mit Spørgsmaal. —

— Jeg for min Deel vil ikke befatte mig dermed; — sagde Sultanen: — jeg tilstaaer gjerne, at jeg slet intet forstaaer deraf, og, skal jeg tale oprigtig, synes mig Sagen heller ikke at høre til de letteste. —

Imidlertid vare Viziererne og Shejkerne nærved at bryde deres Hoveder istykker. Men de kunde længe nok kalde sig Fortolkningerne af Koranen og af Sunna *) iminde, der faldt dem ikke noget antageligt Svar ind. Endnu iagttog de alle en ydmygende Tausshed, da en Shejkh iblandt Tilhørerne, forbittret over at see saa mange højt anseete Mænd bragte i Forlegenhed, oven i Kjøbet af en Bantroende, traadte frem for Sultanen og sagde:

— Herre, det havde visseelig ikke været nødvendigt for sliq Ubetydeligheds Skyld at sammenkalde saadan højvris

*) Den efter Mohameds Død samlede Overlevering, hvilken Schiiterne (Perserne...) forfaste.

Forsamling. Lad Prælaten forelægge mig sit Spørgsmaal, og jeg forbinder mig til at besvare det. —

Prælaten holdt nu den aabne Haand med udstrakte Fingre frem for Shejkh'en, og denne bød ham til Svar sin højre Haands knyttede Næve. Derpaa vendte Prælaten sine Fingre imod Jorden, og Shejkh'en svarede ved at aabne sin Haand og række Fingrene ivejret. Fuldkommen tilfredsstillet trak da Prælaten Pungen med Kopflatten frem under sit Klædebon, lagde den for Sultans Fodder, og drog sig tilbage.

Sultanen forhørte sig nu hos sin lærde Shejkh, hvad da disse Haandbevægelser egentlig havde haft at betyde. — Herre, — svarede Shejkh'en: — da den Bantroende holdt sin aabne Haand hen for mig, vilde han sige: — Jeg vil give Dig en Kindehest. — Strax viste jeg ham min knyttede Næve, for paa en siin men tydelig Maade at give ham at forstaa, hvad han havde at vente til Tak for sidst. Da han derpaa vendte Haanden med Fingrene imod Jorden, meente han: — Lad gaa, faaer jeg et Næveslag af Dig, saa skal jeg træde Dig under Fodder og knuse Dig som enOrm. — Til Svar herpaa rakte jeg mine Fingre ivejret for at give ham en Idee om, at jeg, hvis han understod sig Saadant, vilde kaste ham saa højt op i Luften, at Fuglene skulde æde ham, førend han igjen var falden ned. Paa denne Maade, ædle Sultan, have vi fortræffelig forstaaet hinanden. —

Shejkh'en havde neppe udtalt, førend Hallen gjenslød af en høj Bifaldsmumlen. Alle Viziererne berømmede hans Skarpsindighed, og alle Shejkh'erne tilstode, endskjendt de vare dygtig ærgerlige over ikke selv at have forstaaet Prælatens Fagter, at Shejkh Abdallah var den kloge af dem alle. Men mest fornøjet var Sultanen

selv, der først langt om længe kom sig af sin Forbaujelse over Shejkhens mageløse Skarpsindighed. Og han lod det ingenlunde bero ved Løbtaaler, men gav Wiismanden den af Prælaten modtagne svære Pengepung, idet han sagde: — Tag disse Penge, Shejkh! Uden Dig havde jeg aldeles maattet undvære Kopskat af disse Kristne; det er ikke mere end billigt, at Du indhøster Førstegroden af denne min Jndtægt. —

Sultanen var endnu heelt beskjæftiget af denne Begivenhed, da han traadte ind til sin Gemalinde. Han fortalte hende, hvad der var foregaaet. Denne Fyrstinde besad en høj Forstand og en usædvanlig Domme-
kraft; neppe havde Sultanen fortalt til Ende, førend hun brød ud i en Latter uden Dphør. — Jeg tænkte mig nok, at denne Fortælling vilde more Dig. — sagde Sultanen. — Ja, men det Morsomste af det Hele er, at Du er bleven tagen ved Næsen. — svarede Sultaninden. — Umulig! — meente Sultanen, og lod sig ikke sige. Tilslidst bad hans Gemalinde ham sende Bud efter Prælaten; for Djeblikket vilde hun ikke forklare sig videre angaaende denne Sag.

Sultanen sendte altsaa en af sine Betjente bort for at opsoge og hente Prælaten. Denne var i Begreb med at rejse hjem; men saasnart han erfarede, at Sultaninden ønskede at see ham, var han strax rede til at følge med.

— Kristen! — begyndte Sultaninden, da Prælaten stod foran Fyrsteparret: — Vel har vor Shejkh tilfulde besvaret dine Spørgsmaal; men vi ønske, at ogsaa Du paa din Side sætter os ind i Sagens rette Sammenhæng. —

— O, Fyrstinde, — svarede Prælaten: — idet jeg holdt min aabne Haand ivejret, vilde jeg spørge: — Er

de fem Bønner, som I Mahomedaner forrette, indstiftede af Gud? — Eders Shejkh viste mig til Svar sin knyttede Haand, hvormed han vilde sige saameget som: — Ja, og jeg er beredt til at bevise min Paastand. — Ved min imod Jorden vendte Haand opklastede jeg det Spørgsmaal, hvorfor Regnen falder fra Himlen paa Jorden, og Shejken svarede mig paa den aandrigeste Maade, idet han rakte Fingrene iveau, nemlig, at det regnede for at Græs og Urter kunde spire, Sæd og Frugter trives, hvilket Svar netop findes i Eders hellige Skrifter. —

Da Prælaten efter denne Forflaring atter havde fjernet sig, brød Sultaninden paany ud i en høj Latter. Sultanen, som nu indsaae, at hun havde fuld Ret til at lee, lovede sig selv, at han aldrig mere skulde sætte sin Lid hverken til sine Vizierer eller Shejher, de maatte svare nok saa godt for sig.

Sheikhhen Shahabeddin.

En Dag forsamlede Sultanen af Egypten i sit Palads alle Hovedstadens Lærde, og underholdt sig med dem om allehaande overordentlige Gjenstande. Ved denne Lejlighed opstod der en haardnakket Strid. Det hedder nemlig, at Erkeengelen Gabriel en Nat havde ført Profeten Mohamed bort fra hans Leje, og vist ham Alt, hvad der findes i de syv Himle, i Paradiset og i Helvede. Efterat Profeten endnu desuden havde haft halvfemsindstyve Samtaler med Allah, bragte Engelen ham tilbage til hans Seng. Alt dette havde tildraget sig i saa kort Tid, at Mohamed endnu fandt sit Leje ganske varmt, og rejste en Vandkrukke, som ved Bortførelsen var bleven væltet, endnu førend alt Vandet var flydt ud af den.

Sultanen førte Forsædet i denne Forsamling, og paastod, at det Fortalte var en reen Umulighed. — Efter Eders egen Forsikring, — sagde han til de Lærde: — gives der syv Himle; mellem hver to og to ligger der en Udstrækning af fem hundrede Mars Rejse, og hver af Himlene har dertil en ligesaa stor Bidde, som den er fjernet fra den foregaaende og den næstfølgende. Hvorledes er det nu muligt, at Mohamed, efter at være fløjen igjennem alle Himlene og have haft halvfemsindstyve

Samtaler med Gud, ved sin Tilbagekomst endnu har kunnet finde sit Leje varmt og Vandet endnu ikke heelt løbet ud af den væltede Krukke. Hvem er saa lettroende, at han vil holde saa latterlig en Fabel for sand? Vide I da ikke ret vel, at, naar I vælte en Vandkrukke og øjeblikkelig igjen rejse den op, er der saa godt som slet intet Vand mere i den. —

De Lærde svarede dertil, at Sligt rigtignok ikke gik til paa naturlig Maade; men for Gud var ingen Ting umulig. Men Sultanen var en Fritæinker, og havde det Princip ikke at troe Andet, end hvad han kunde gribe med Hænderne. Derfor vilde han heller ikke fæste Lid til dette Under, og de Lærde skiltes ad, dog ikke førend denne Strid havde gjort Opsigt i hele Landet.

Saaledes kom da ogsaa Sagen den lærde Shejkh Shahabeddin for Dre, der af visse ej angivne Grunde ikke havde taget Andeel i de Lærdes Forsamling. I den bedeste Dagstid begav han sig paa Vejen til Sultanens Palads. Saa snart Sultanen havde faaet hans Ankomst at vide, gik han ham imøde og førte ham ind i et prægtigt Bærelse. Her bad han ham tage Plads og sagde til ham:

— Shejkh, Du havde ikke havt nødvendig selv at ulejlig Dig herhen; det havde været tilstrækkeligt, om Du blot havde sendt en af Dine Tjenere; jeg skulde med Glæde have tilstaaet ham Alt, hvad han havde forlangt i dit Navn. —

Shejken svarede, at han alene kom for at nyde den Gæst, nogle Øjeblikke at underholde sig med hans Højhed.

Det var Sultanen vel bekendt, at Rygtet skildrede Shejken som stolt i Omgangen med Fyrsterne, og han

behandlede ham derfor paa den mest forekommende Maade. Nu traf det sig, at Bærelset, hvori de befandt sig, havde fire Vinduer imod de fire Himmelsbjørner. Shejkh'en bad Fyrsten om at lade Vinduerne tillukke, og da dette var skeet, fortsatte de nogen Tid deres Underholdning. Derpaa lod Shejkh'en igjen det ene Vindue aabne, det af de fire, som havde Udsigt imod Risedaghi (det røde Bjerg) og sagde til Kongen, at han skulde see ud.

Sultanen traadte til Vinduet og saae baade Bjerget og Sletten bedækket med Rytterer i Pantfærker og med Skjolde; tallose som Stjernerne sprængte de med dragene Sabler imod Slottet. Ved dette Syn skiftede Sultanen Farve og raabte forstræffet: — Himmel, hvad er det for en frygtelig Krigshær, som stormer frem imod mit Palads! —

— Har Intet at betyde. — sagde Shejkh'en, og lukkede Vinduet. Da han atter aabnede det, saae Sultanen hverken paa Bjerg eller Slette nogen levende Sjæl mere.

Nu lod Shejkh'en aabne det Vindue, som vendte ud imod Staden. Da saae Sultanen Kahira staa i lys Lue, saa at Flammerne naaede halvt op til Himlen. — Hvilken Ildbrand! — udraabte den forfærdede Hersker: — Ak, der synker min Hovedstad, det skønne Kahira, i Aske! —

— Vær kun ubekymret, Herre! — yttrede Shejkh'en: — Det har Intet at betyde. — Han lukkede Vinduet, og da han atter aabnede det, var Ildbranden aldeles forsvunden.

Nu lod Shejkh'en aabne det tredie Vindue, og Sultanen saae, hvorledes Nilen gik over sine Bredder og dens Bølger i rasende Oprør væltede sig frem imod Paladset.

Omendskjøndt han nu, som det skulde synes, ved Krigshæren og Ildebranden, som begge Dele Intet havde havt at betyde, maatte være godt forberedt paa dette nye Underværk, og forud Herre over Indtrykket, formaaede han dog paa ingen Maade ved dette nye Rædselssyn at beherske sin Frygt, men udraabte med Forfærdelse: — Vee, o vee! Det er ude med os! denne skrækkelige Oversvømmelse vil bortrive mit Palads og drukne mig og alle mine Undersaatter. —

— Har slet Intet at betyde. — yttrede Sheikhen rolig, og luffede Binduet. Da han aabnede det igjen, flød Nilen ganske rolig i sit sædvanlige Leje.

Endelig aabnede han det fjerde og sidste Viindue, som vendte ud imod en tør og øde Egn. Hvilken Forvandling! Ligesaa stor Rædsel, Fyrsten havde følt ved det hidtil seete, ligesaa stor Henrykkelse følte han ved det forhaanden værende Syn. Han var vant til igjennem dette Viindue at betragte en ufrugtbar og hæsliig Egn; nu betragtede han med maaløs Overraskelse Wiinhjerger og Haver fulde af de herligste Frugttræer. Bække rislede blidt hen imellem yndige Bredder, der vare smykkede med en Flor af Roser, Basilicum, Balsambuske, Hyacinther og Lilier, lige henrykkende ved deres Farvepragt og deres berusende Duft. I Træerne vrimlede det af Turtelduer og Sangfugle, hvis sømme Kurren og Melodier gjennem Dret med Bølløst sænkede sig i Sjælen. Sultanen følte sig i den Grad henreven af al denne Herlighed, at han troede sig hensat i Erasm's Have eller det jordiske Paradiis. — O, hvilken Forandring! — udraabte han, slagen af Forbauselse: — Hvilken dejlig Have, hvilket herligt Opholdssted! Hvilke søde Timer skal jeg ikke daglig tilbringe der! —

— Hold Maade med Eders Henrykkelse! — udtrede Sheikhen kaldt: — Det har slet Intet at betyde! — og lukkede Vinduet. Da han atter aabnede det, saae Sultanen hverken meer eller mindre end den vel bekendte kjedelige Orken.

— Herre, — tog Sheikhen Ordet: — I har ladet Eder forbause af disse mine Underværker, og dog ere de for slet intet at regne imod hvad jeg nu vil vise Eder. Eders Højhed være saa naadig at befale, at der bliver bragt et Kar med Vand ind i Værelset! —

Sultanen gav en af sine Tjenere Befaling desangaaende. Da Karret var bragt, vedblev Sheikhen: — Eders Højhed tillade, at Man aflæder Eder, binder Eder et Klæde om Hosterne og stiller Eder i Karret. — Sultanen tilkjendegav sin Beredvillighed, lod sig klæde af og traadte ind i Karret. — Da vedblev Sheikhen: — Eders Højhed behage nu at dukke Hovedet under Vandet og strax igjen at løfte det iveauet! —

Sultanen dukkede Hovedet under Vandet. — — — I samme Øjeblik saae han sig henvendt paa Hænderne ved Foden af et Bjerg. Uden Sammenligning endnu mere forbauset over dette Underværk end over de foregaaende, og paa samme Tid ude af sig selv af Bredde, raabte han rasende: — Ha, troloste Sheikh, hvor grusomt har Du ikke bedraget mig! Kommer jeg nogensinde igjen tilbage til Egypten, hvorfra Du har ladet mig forsvinde ved din forbandede sorte Kunst, saa skal Du tilgavns komme til at føle min Hævn! —

Længe vedblev han paa denne Maade at udstøde Forbandelser mod Sheikhen, men kom dog tilsidst til den Erkjendelse, at Trusler og Klager her vare unyttige. Han tog sig altsaa sammen og gik hen til nogle Folk, som

fældede Træ paa Bjerget. Men han holdt det ikke for raadeligt at underrette dem om sin egentlige Stand og sit Eventyr; — thi — tænkte han: — udgiver jeg mig for en forheret Sultan, vil Man ansee mig enten for en Nar eller en Bedrager. —

Da altsaa Brændebuggerne vilde vide, hvem han var, fortalte han dem, at han var en skibbruden Kjøbmand, der var svømmet iland paa en Plank, og nu nærmede sig dem i det Gaab, at hans ulykkelige Forfatning skulde vække deres Medlidenhed.

I Virkeligheden følte de sig ogsaa rørte over hans Ulykke, men besandt sig selv i saa kummerlige Omstændigheder, at de ikke formaaede at yde ham nogen synderlig Hjælp. Dog gave de gode Folk ham, hvad de kunde, den Ene en pjaltet Raftan, den Anden et Par gamle Sko, den Tredie et Par gamle Beenklæder, og den Fjerde en Lap til en Turban. Da de saaledes efter Evne havde udstyret ham, førte de ham til den hiinsides Bjerget liggende Stad. Her sagde de ham Farvel, idet de anbefalede ham til Forsynet, og begave sig hjem til deres Familier.

Sultanen blev altsaa alene tilbage. Saa stor Fornøjelse Man end ellers har af at betragte nye Gjenstande, saa var han dog for Tiden saa behersket af sin ulykkelige Stilling, at han neppe havde noget Blik eller nogen Tanke tilovers for det fremmede Væsen, der omgav ham. Uden at vide hverken ud eller ind, vandrede han omkring i Gaderne. Da han endelig blev træt, saae han sig om efter et Sted, hvor han kunde udhvile sig, og blev staaende udenfor en gammelt Hovsmeds Huus. Oldingen maatte kunne see paa ham, at han trængte til Hvile og følte sig forladt; thi strax bad han ham træde

indenfor. Er Sultanen fulgte beredvillig den venlige Indbydelse og satte sig paa en nærmest Døren staaende Bænk.

— Unge Mand, — spurgte den alderstegne Huus-herre: — tør jeg spørge om dit Haandværk og hvorledes Du er kommen her? —

Sultanen meddeelte Smeden den samme Forflaring som Brændebuggerne, og fortalte derpaa videre: — Jeg traf paa gode Menneſker, som sældede Træ, og forklarede dem min Ulykke; de vare ædelmodige nok til at skjænke mig disse gamle Klæder, hvori Du seer mig. Men dermed er min Nød desværre ikke afhjulpen. —

Hovsmeden svarede, at han maatte takke Gud for at han havde frelst Livet fra Skibbrudet, og trøstede ham efter bedste Evne. — Du skal ikke tage Dig Tabet af din Ejendom altfor nær; — sagde han: — Du er ung endnu og kan i denne Stad maaskee gjøre din Lykke. Der hersker nemlig her overordentlig fordeelagtige Skikke til Gunst for Fremmede, som have Lyst til at ned sætte sig her. Er dette din Hensigt, min Søn? —

— Javist, — svarede den ulykkelige Sultan: — jeg forlanger intet Bedre end at blive her, naar jeg blot kan skaffe mig et sorgfrit Udkomme. —

— Nu, saa maa Du følge det Raad, som jeg nu vil give Dig. — vedblev den gamle Hovsmed: — Gaa herfra lige hen til de offentlige Badehuse for Kvinderne, sæt Dig ved Døren, og spørg hvert udtrædende Fruentimmer, om hun har en Mand; den, som ingen har, bliver ifølge Stedets Skik din Kone. —

Sultanen stod strax op for at følge dette Raad, sagde Farvel til Smeden, og begav sig hen til Badene, hvor han tog Plads ved Døren. Han havde endnu kun

ventet ganske kort Tid, da et henrivende smukt Fruentimmer traadte ud. — Alt, — tænkte han: — hvor lykkelig vilde jeg ikke være, hvis dette huldfulge Bæsen ikke var gift! I hendes Arme vilde jeg glemme Alt, hvad jeg har tabt! — Derpaa gjorde han hende sit Spørgsmaal: — Skjønne Dame, har I en Mand? — Ja, jeg har een. — svarede Damen og gik videre. — Det gjør mig hjertelig ondt; — sukkede Sultanen: — I havde ganske været efter min Smag. —

Kort efter traadte et andet Fruentimmer ud fra Badet, et overordenlig stygt. Sultanen fik en alvorlig Forfrækkelse, og tænkte ved sig selv, at det vilde være meget lettere at dø af Mangel end at leve sammen med slikt et Uglebillede. Gjerne havde han ladet hende gaa uspurgt forbi; men den gamle Smed havde sagt, at han skulde henvende sig til alle Fruentimmer; det maatte altsaa rimeligviis være en bestemt Regel, og han var nødt til at rette sig derefter. — Men hvis hun nu ingen Mand har? — tænkte han ved sig selv: — — Det kan dog være, at den gamle Skræmsel har fisket en eller anden stakkels Fremmed op, hvem Ulykken ligesom mig har kastet iland paa denne Kyst. — I ethvert Tilfælde maa jeg bide i det sure Æble, saa nødig jeg end vil. —

— Har I en Mand, min smukke Dame? — spurgte Sultanen med halv Stemme. — Ja, jeg har een, og har mere end nok i ham. — lod det beroligende Svar. Sultanen aandede igjen friere.

Nu fremtraadte det tredie Fruentimmer, som i Hæslighed gav det foregaaende kun Lidet efter. — O, Allah! — sukkede Sultanen: — Hvad har Du tænkt paa ved at skabe saadanne Fugleskræmseler! Hvis hun ingen Mand har, saa er det ude med mig! Dog, jeg maa opfylde min

Skjæbne! Men har hun en Mand, saa skal det være mig en stor Trøst; thi saa seer jeg, at der gives Mænd, der ere endnu mere at beklage end jeg selv. — Skjønne Dame, er I gift? —

— Ja, unge Mand. — svarede Damen uden at standse. Sultanen sendte i sit stille Sind hede Velsignelser efter hende.

— Hvor lykkelig er jeg dog, — sagde han ved sig selv: — at jeg ikke længer har Noget at frygte af disse to Fruentimmer. Dog — Man skal ikke rose Dagen, førend Aften er indtraadt; endnu have ikke alle Kvinderne forladt Badet, og Skjæbnen kan gjerne spille mig en slem Streg endnu. Det er et Lykkespil, hvori der er mange tomme Lodder. — Forbandede Scheikh! —

Han var fattet paa at see, om-muligt, et endnu styggere Fruentimmer end de to foregaaende træde ud fra Badet. Hvad lignede da vel hans Henrykkelse, da der viste sig en ganske ung Dame, der i Skjønhed endog langt overgik den første overordentlig skønne. — Hvilken Forskjel! — udraabte han: — Der er visseelig ikke saa stor Forskjel paa Dag og Nat som imellem denne Dame og hendes tvende Forgængerinder! Kunne Engle og Djæble da bygge paa samme Sted! —

Med al mulig Belevenhed gif han Skjønheden imøde og spurgte: — Henrivende skønne Dame, har I allerede en Mand? —

— Nej. — svarede hun, idet hun maalte ham med et gjennemtrængende og stolt Blik, og fortsatte sin Gang uden at standse. Sultanen blev staaende i den højeste Overraskelse. Hvad skulde han vel tænke derom? Den Mistanke faldt ham ind, at Hovsmeden maaskee havde bundet ham Noget paa Ermet. — Hvis det

er virkelig, at jeg efter de her gjældende Bestemmelser skal ægte dette Fruentimmer, hvorfor gif hun da saa hastig og stolt forbi? Hun betragtede mig fra Øverst til Nederst, og jeg troer, at jeg læste dyb Foragt i hendes Minder. — Iøvrigt kan jeg, sandt at sige, ikke fortænke hende meget deri; denne pjaltede og forslidte Dragt skal visse- lig ikke tjene til at fremhæve min Persons Fortrin og indtage et smukt Fruentimmer for mig. Jeg maa være billig og ikke fortryde paa, hvis hun mener at kunne gjøre et bedre Valg. —

Medens Sultanen af Egypten anstillede slige Betragtninger, nærmede sig ham en Slave og tiltalte ham med disse Ord:

— Herre, jeg søger en Fremmed i en pjaltet Dragt; efter Udseendet at dømme maa det være Eder. Vær saa god at følge mig; jeg skal føre Eder et Sted hen, hvor I bliver ventet med stor Utaalmodighed. —

Sultanen fulgte Slaven, og betraadte et stort Huus, hvor han blev ført ind i et vel indrettet Bærelse med Anmodning om her at vente et Øjeblik. Men han maatte her tilbringe to stive Timer, uden at han fik noget Menneske at see, undtagen Slaven, der Tid efter anden indfandt sig for at bede ham ikke blive utaalmodig. Endelig traadte fire meget rigt klædte Fruentimmer ind, tilligemed et femte, der var ganske bedækket med Juveler, hvis Glands dog ganske faldt igjennem imod hendes vidunderlige Skjønheds. Øjeblikkelig gjentjendte Sultanen den Dame, der sidst var traadt ud fra Badet. Venlig smilende kom hun ham imøde og sagde: — Undskyld mig, at jeg har ladet Dig vente lidt; jeg vilde ikke vise mig for min Gemal og Herre i en skjodesløs Vaaklødning. Du befinder Dig i dit eget Huus; Alt, hvad Du seer

omkring Dig, er din Ejendom, jeg selv derunder indbefattet. Du er min Mand og behøver kun at befale, jeg er beredt til at adlyde. —

— Skjønne Dame, — svarede Sultanen: — endnu for et Djeblik siden beklagede jeg min Lod, og nu er jeg det lykkeligste Menneske. Men, eftersom jeg nu er din Mand og har Ret til at byde, saa siig mig, hvorfor Du ved Badet tilkastede mig saa stolte Blikke! Jeg frygtede for, at Synet af mig var Dig ubehageligt, og, ærlig talt, fortænkte jeg Dig ikke deri. —

— Herre, — svarede Damen: — jeg har mig saaledes ad med velberaad Hu; det er nemlig i denne Stad Skik og Brug, at Kvinderne, naar de vise sig offentlig, optræde med en stolt Tilbageholdenhed; desto mere forekommende ere de inden Døre. — Det er en god Skik. — meente Sultanen: — Men eftersom jeg nu er uindskrænket Hersker over denne lille smukke Verden, saa skal min første Regjeringshandling være en Befaling til at hente en Skræder og en Skomager. Jeg skammer mig ved at staa for Dig i denne usle Klædning og disse gamle Sko, hvilke Ting rigtignok kun daarlig passe til min hidtilværende Stilling i Verden. —

— Dette Bud har jeg forudseet og forekommet; — svarede den Skjønne: — jeg har strax sendt Bud til en jødisk Kjøbmand, der handler med færdige Klæder, og hos hvem Du øjeblikkelig kan forsyne Dig med Alt, hvad Du behøver. Imedens Du venter paa ham, kan Du nyde nogle Forfriskninger. —

Med disse Ord tog hun ham ved Haanden og førte ham ind i en stor Sal, hvor et Bord stod dækket med kostelige Frugter og Syltetojer. Hun bad ham sætte sig, og tog selv Plads ved hans Side. Medens de spiste,

foredroge de bag dem staaende fire Fruentimmer flere Sange af Digteren Bada Saoud, og ledsagede deres Stemmer med Klängen af forskjellige Instrumenter. Endelig tog ogsaa deres Herskerinde en Cithar og henrykte Sultanen med Spil og Sang.

Jødens Ankomst afbrød denne behagelige Underholdning. Han var ledsaget af flere Betjente, som bare store Packer, der indeholdt Klæder af forskjellig Art. Alt blev gennemmonstreret; blandt mange andre Ting bleve en hvid med Guldbloster overvævet Underklædning og en Klædes Overklædning lagte tilside. Da Jøden havde leveret alle til en fuldstændig Dragt nødvendige Stykker, fjernede han sig under mange Taksigelser tilligemed sine Folk.

Nu først fik Damen Djnene op for Sultanens gode Udseende, og følte sig ligesaa tilfreds med saadan en Mand, som han med saadan en Kone. Saaledes begyndte de et meget lykkeligt Ægteskab.

Syv Aar havde de levet sammen, og i denne Tid faaet syv Sønner og syv Døttre. Da de imidlertid Begge elskede Overdaadighed og alene tænkte paa at gjøre sig tilgode og fornøje sig, saa var Konens hele ikke betydelige Formue efter syv Aars Forløb aldeles gaaet tilgrunde. Nu maatte de affkaffe Slaver og Slavinder, og efterhaanden sælge Husets Bohave for at have Noget at leve af. Men da der endelig slet intet mere var at sælge, og de vare nedfunkne i den yderste Trang, sagde Konen en Dag til sin Mand: — Saa længe jeg havde Formue, lod Du staa til; Du henlevede din Tid uden at bestille Noget og tænkte kun paa at nyde gode Dage. Men nu er de Tider forbi; nu maa Du samle Dig, Mand, og huske paa, at Du er Familieforsørger. —

Bed denne Tiltale blev Sultanen ikke synderlig glad; da han imidlertid ikke vidste at hjælpe sig, opsogte han igjen den gamle Hovsmed, af hvem han havde modtaget det forrige gode Raad: — O, min Fader, — sagde han: — her er jeg igjen, og i en endnu elendigere Tilstand end ved min Ankomst til denne Stad. Jeg har nu en Kone og fjorten Børn, og savner aldeles Midler til at ernære dem. —

— Forstaaer Du da intet Haandværk? — spurgte Oldingen. Da Sultanen benægtede, greb han i Lommen og tog tvende Aktscha *) frem og gav ham dem med de Ord: — Gaa da hen og køb Dig et Par Bæreseler og stil Dig dermed hen imellem Lastdragerne paa Torvet! —

Sultanen gjorde, som Hovsmeden havde tilraadet ham, og havde ikke længe staaet paa Torvet, da der kom En og spurgte ham, om han vilde paatage sig en Dragt. — Ja, netop derfor staaer jeg her. — svarede Sultanen. Han fik en tung Sæk at bære; det oversteg næsten hans Kræfter, og Bæreselerne gnavede hans Skuldre indtil det blodige Kjød. Lønnen for dette Stykke Arbejde var ligesaa let som Byrden var tung; den bestod i en eneste Aktscha. Da han med denne kom hjem til sin Kone, erklærede hun ham, at, hvis han ikke i det Mindste fortjente ti Gange saa meget om Dagen, vilde hans Familie snart dø af Sult.

Den følgende Dag i Middagsstunden vandrede den af Sorg nedbøjede Mand langs med Havbredden. Han havde endnu slet intet tjent, og kunde ikke komme hjem med tomme Hænder til sin ventende Familie. Ved Sy-

*) Smaa Skillemonter.

net af Havet blev hans Tanke ført tilbage til den første og egentlige Marsag til hans nuværende Glendighed, og han fortabte sig i Grublerier over, hvorledes det var gaaet til med hans ulyksalige Forslyttelse. Med Opmærksomhed betragtede han det Sted, hvor han ved den forræderiske Shejhs Trolddomskunst var dukket frem af Havet, og tilbagekaldte sig alle Omstændigheder ved dette fordærvelige Eventyr; ved Sammenligningen imellem hvad han een gang var og hvad han nu var, følte han sig saa ubeskrivelig elendig, at han ikke kunde tilbageholde de hede Taarer.

Da han endnu ikke havde forrettet den før Bønnen foreskrevne Afvadsfkning *), traadte han ud i Vandet, vadede sine Hænder og dukkede sit Hoved under. Men da han igjen hævede det op, — fandt han sig staaende i Vandkarret i sit Palads, omgivet af hele sit Hof. Med maaløs Forbauselse saae han sig omkring. Men da han fik Øje paa Shahabeddin, der endnu stod i den samme Stilling, hvori han havde seet ham sidste Gang, gav den rasende Brede ham det tabte Mæle tilbage, og han skreg: — Du Skurk af en Shejh! Mener Du, at Allah vil lade sliig Skjændighed ustraffet, som Du har vovet at begaa imod din Herre og Sultan? —

— Herre, hvad har da opbragt din Højhed saa meget imod mig? — spurgte Shejhen: — Du har i dette Øjeblik dukket dit Hoved under i dette Vandkar, og strax igjen hævet det ivejret; alle de Omstaaende kunne bevidne Sandheden af, hvad jeg siger. —

*) Den mohamedanske Lov paalægger fem bestemte Bønner til fastsatte Tider af Dagen, og før Bønnerne ligesaa mange Afvadsfkninger.

— Sheikhen taler Sandhed, Eders Højhed. —
 raabte Alle som med een Mund. Men den opbragte Sul-
 tan lod sig ikke stille tilfreds med dette Bidnesbyrd, men
 raabte: — I ere alle Bedragere! Denne fordømte Sheikhy
 har ved sin Hærekunst fastholdt mig hele syv Aar i et
 fremmed Land. Jeg har giftet mig der, faaet syv Søn-
 ner og syv Døttre, og døjet usigelig meget Ondt; men
 Intet gaaer mig dog mere til Hjerte, end at jeg har maat-
 tet trælle i en Lastdragets Sele. O, Du nederdrægtige
 Sheikhy, hvorledes turde Du vove at lade mig slide som
 et Asen? —

— Herre, — svarede Sheikhen: — da Du ikke
 troer mig paa mit Ord, vil jeg i Gjerningen overbevise
 Dig. Med disse Ord afflædte han sig, bandt et Klæde
 omkring Lænderne, traadte ind i Vandkarret, og dukkede
 under. Den endnu stedse rasende Sultan, der ingeniunde
 havde glemt sin Sed: hvis han nogensinde kom tilbage
 til Kahira, at lade Sheikhen drøjt undgælde for sin
 Spøg, greb sin Sabel, for at hugge Sheikhens Hoved af,
 saasnart han igjen løftede det iverjet. Men Sheikhen
 vidste ved Hjælp af Videnskaben Mekaschafa *), hvad
 Sultanen havde ifinde, gjorde sig ved Hjælp af Kunsten
 Alga'ib = analabsar hastig usynlig, og forflyttede sig
 til Damascus, hvorfra han skrev følgende Brev til Sul-
 tanen:

— O Herre, viid, at vi begge, baade Du og jeg,
 kun ere Allahs arme Tjenere. Medens Du dukkede dit
 Hoved under Vandet, har Du, uagtet Du strax igjen
 løftede det iverjet, gjort en syvaarig Rejse, taget Dig en

*) Den Videnskab, ved Hjælp af hvilken Man lærer at gjætte
 Andres hemmeligste Tanker.

Kone, ablet syv Sønner og syv Døttre, og døjet meget Ondt. Og alligevel vil Du ikke troe, at vor store Profet endnu har fundet sit Leje varmt og Vandet endnu ikke udløbet af den væltede Vandkrukke. Erkjend endelig, at der Intet er umuligt for ham, som skabte Himmel og Jord af Intet, alene ved Ordet Kun! *) —

Efterat Sultanen havde modtaget dette Brev, fik han vel Troen i Hænderne, men tabte ingenlunde sin Forbittrelse imod Shejkhen. Ivertimod skrev han til Kongen af Damask, og bad ham om at tage Shejkhen tilfange, henrette ham og sende hans Hoved til Kahira. Kongen af Damascus var strax villig, og gjorde alt Muligt for at opfylde Sultanens Ønske. Da han havde faaet at vide, at Shejkhen beboede et fra Staden temmelig fjernt liggende Huus, befalede han sine Rapidſchi'er **) at begive sig derhen, tage Shejkhen tilfange og føre ham tilbage. Kongens Tjenere meente at have let Spil med den eenlig boende Shaha beddin, og begave sig med godt Mod paa Bejen. Men hvor forbausedes de ikke, da de fandt Indgangen til hans Hule forsvaret af en Mængde vel beredne og vel bevæbnede Krigere. Med usorrettet Sag vendte de tilbage og forklarede Kongen den uben- tede Sammenhæng. Men Kongen blev forbittret over at finde Modstand; i en Hast samlede han en Deel af sin Armee og rykkede selv i Marken imod Shaha beddin. Dog, var han hastig dragen ud, vendte han endnu hasti- gere tilbage, da han stødte paa en hans egen langt over- legen Armee.

*) Imperativ af det arabiske Verbum — at være.

**) Dørvogtere, Paladsbetjente, de sædvanlige Redskaber til Ud- førelsen af Sultanens Befalinger.

Udagerlig over dette flette Udfald og fast bestemt paa ikke at give efter spurgte han nu sine Vizierer tilraads om, hvad han skulde gjøre. Disse svarede, han maatte være saa stor en Konge, han være vilde, maatte han dog ikke tro, at han med Magt vilde faae Bugt med en Mand, der aabenbart var understøttet af overnaturlige Bæsnere. — Men vil din Højhed alligevel have Shejkh'en i sin Bold, — vedblev en af de ældste Vizierer: — saa gjør Du bedst i at faae ham til at slutte Fred med Dig. Udsøg derpaa de smukkeste Slavinder i dit Harem, og giv ham dem til Foræring. Men iforvejen maa Du befale dem at gjøre sig al Flid med at faae at vide, om der ingen Tid gives, da Shejkh'en er ude af Stand til at gjøre Underværker. —

Dette Raad behagede Kongen; han tilbød Shejkh'en Fred og Venkab, og forærede ham nogle af sine skønneste Slavinder. Shejkh'en var virkelig godmodig nok til at tro, at Kongen fortrød sin uretfærdige Fremgangsmaade imod ham, og gik lige i Fælden. Uden at tænke paa noget Ondt tog han imod Slavinderne, og forelskede sig dødelig i en af dem. Neppe havde Slavinden bemærket dette, førend hun iagttog Lejligheden og spurgte sin henrykte Elsker: — Kjære Shejkh, jeg er i højeste Grad nysgjerrig efter at faae at vide, om Du til enhver Tid er istand til at gjøre Underværker. —

— Min Smukke, — svarede Shejkh'en: — jeg beder Dig ikke at gaa videre i den Sag. Hvad Du spørger om, kan være Dig aldeles ligegyldigt; lad os heller tænke paa, hvorledes vi kunne leve en nydelsesrig Tilværelse! —

Slavinden anstillede sig meget frænklet over dette Svar, og lod, som om hun var dybt bedrøvet. Da

Shejkhen vilde kjærtagne hende, brød hun ud i Taarer og sagde: — Al, denne Omhed har Intet at sige! Hvis Du virkelig elskede mig, vilde Du ingen Hemmelighed have for mig. — Kort sagt, hun forstod saaledes at gaa ham paa Klingen, at han tilsidst begik den Svaghed at aabenbare hende, at han efter enhver Sammenkomst med en Kvinde var blottet for overnaturlig Magt, indtil han havde forrettet de ved Loven foreskrevne Afbadskninger. Strax meddeelte Slavinden Sultanen den rannede Hemmelighed, og denne befalede sine Rapidschi'er i en bestemt Nat hemmelig at stille sig paa Vagt ved Shejkhens Dør. Naar det var Tid, vilde Slavinden aabne for dem, og de skulde da trænge ind og bemægtige sig Shejkhen.

Shahabeddin havde for Skik, hver Nat at have en stor Krukke med Vand staaende udenfor sin Seng, for at have den ved Haanden, naar han skulde foretage sine Afbadskninger. Men den bestemte Nat havde Slavinden hældt Vandet ud af Krukken, uden at Shejkhen mærkede det. Han fandt altsaa Krukken tom, da han vilde vadske sig. Beredvillig tilbød strax Forrædersken at hente noget, tog Krukken og gik ud, hvorved hun med det Samme aabnede Døren for Sultanens Drabanter. I vild Hast trængte disse ind, og Shejkhen fik, desværre for silde, Dnene op for Slavindens Forræderi. Men Shejkhen var endda ikke raadvild; hastig greb han de to paa høje Stager staaende Kjærter og begyndte med dem at dreje sig rundt i hvirvlende Fart, medens han tillige fremsagde endeel for Rapidschi'erne uforstaaelige Ord. Drabanterne bleve ved begge Dele hede om Ørerne, og smurte Haaser, det Bedste, de kunde, af Frygt for at han skulde udøve en eller anden fordærvelig Trolddom imod dem.

Shejkhen spildte, som Man vel kan tænke, ingen Tid, inden han fik lukket Døren af og vadsket sig. Derefter tog han sig, for at hævne sig paa den forræderiske Slavinde, hendes Skikkelse paa, gav hende sin egen, og løb efter Drabanterne. — I Udselrygge, — raabte han efter dem: — udføre I saaledes Eders Herres Befalinger? Han vil visseligen uden Forskjel lade Eder alle hænge, naar I komme tilbage til Damascus uden Shejkhen! Hvorfor løb I da Eders Vej? Saae I Uhyrer eller Soldater vise sig til hans Forsvar? Vender om og betræder uden Frygt Trolldmandens Hule! Modigere end I skal jeg selv gribe og overlevere Eder ham! —

Paa denne Tiltale gjorde Drabanterne Holdt og skjode attér Livet op i sig. De vendte om og fulgte den under Slavindens Skikkelse foran dem gaaende Shejkhen ind i Hulen, og grebe den under Shejkkens Skikkelse der værende Slavinde. De bandt Hænder og Fødder paa hende, uden at hun gav nogen Lyd fra sig, eftersom Shehabeddin havde berøvet hende Mælet, og førte hende for Kongen af Damask. Denne troede at see Shejkhen for sig, og lod hende ufortøvet henrette. Men i samme Øjeblik, som Hovedet blev skilt fra Kroppen, fik de Begge, baade Slavinden og Shejkhen, deres naturlige Udseende igjen, og Kongen tilligemed hele hans Hof saae, at deres egen Forbunds-fælle havde maattet betale Gildet. Men Shejkhen traadte uden Frygt frem for Kongen i sin egen høje, ærefrygtbydende Skikkelse og talte:

— O Konge af Damask, Du, som af Føjelighed imod Sultanen af Egypten har opbudet Alt for at styrte mig i Fordærvelse, læg Du Dig paa Hjerte, at Man ikke skal laane sin Arm til at fremme en uretfærdig Hævn. Tak forøvrigt Allah, at jeg indskrænker min

Hævn til dette meenederske, elendige Kreatur, hvis Blod
Du har udgydt! —

Efter disse Ord forsvandt Sheikhen, og efterlod
Kongen af Damask og hele hans Hof med aabne Munde
og lange Ansigter.

Den forvandlede Abu Hassan.

Under Khalifen Harun al Raschids Regjering døde en overmaade riig Kjøbmand, der efterlod en alderstegen Kone og en eneste Søn, som blev kaldt den løjerlige Abu Hassan. Denne unge Mand var i sin Faders Levetid kun knapt bleven forsynet med Penge, og havde ofte misundt andre unge Menneſker, som havde Mere imellem Hænderne og derfor fandt Udgang til langt flere Fornøjelser. Da Faderen var død, foresatte sig derfor Abu Hassan at indhente det Forsømte, og, da han var Arving til en stor Formue, at leve paa en dertil passende stor Fod. Han deelte da sin Arv i to lige store Dele, hvoraf han satte den ene i Huse og Landejendomme, der tilsammen indbragte saa meget, at Man ret vel kunde leve anstændig deraf. Indtægterne deraf skulde imidlertid, det lovede han sig selv hellig og dyrt, forblive urørte indtil videre, og lægges op til en ubestemt Fremtid, medens han lod staa til med den anden Halvdeel af sin Arv, der skulde tjene ham til at vinde Erfaring i en lystig Tilværelses rige og afverlende Nydelser. Det varede heller ikke længe, inden han havde samlet en Kreds af lystige Brødre omkring sig, og han tænkte nu ikke paa Andet end paa at faae Tiden til at gaa med de yppigste Udspredelser, med Gjæstebud og Drifkelag, musikalske og

minisfte Underholdninger, hvortil de første Sangere og Dandsere i Bagdad bestandig stode til hans Tjeneste. Dag og Nat gik i hinanden i Suus og Duus. Hans Benner syntes at tilhøre ham med Liv og Sjæl; Alt var idel Glæde og Herlighed.

Men Beføstningen ved denne Levemaade var saa betydelig, at Abu Hassan allerede ved Enden af det første Aar havde faaet Hast paa den dertil bestemte meget betydelige Sum. Nu henvendte han sig til sine Glædes-Kammerater og betroede dem med Smerte Udtømmelsen af sine Midler, men modtog kun lidet trøstelige Svar. Langtfra at komme ham imøde, meget mere flyede de ham, og undvege ham, hvor de blot kunde.

Med dybt saaret Indre meddeelte Abu Hassan sin gamle Moder den sørgelige Erfaring, han havde gjort; men hun havde intet Andet at svare ham, end at hun kunde have sagt ham iforvejen, at det vilde gaa saaledes. Nu maatte han da endelig have faaet Djnene op for, at de Benner, Man vandt ved Fadet og ved Bægeret, ikke vare en Døjt værd, og at Man under slige Omstændigheder kun havde sig selv at stole paa. Heldigviis havde han været sig selv den bedste Ven, da han klogelig havde opbevaret en flækkelig Deel af sin Formue for en kommende ædruelig Tid. Dersom hun ikke havde vidst, at han paa denne Maade havde sikket sig, skulde hun visseelig ikke have undladt paa Tid og Sted at gjøre indtrængende Forestillinger imod et saa overdaadigt, forrykt Liv, som han havde ført.

Abu Hassan græd og sukkede; men endelig opmandede han sig dog igjen, tilstod sig selv, at han istedet for Benner havde truffet paa lutter utaknemlige Skurke, og svor paa, at han fremtidig aldrig vilde see nogen Be-

fjendt hos sig, men ene og alene fremmede Mennesker. Ikke heller vilde han beholde Nogen mere end een Nat i Huset hos sig, og naar han om Morgenens havde taget Afsked med ham, nogensinde mere gjentjende ham, naar de igjen mødtes. Da han var kommen paa det Nene med sig selv angaaende disse Punkter, skaffede han den tomme Pengekasse tilside, og satte hiin anden i Stedet, hvori han havde opbevaret Indkomsterne af den anden i Sikkerhed bragte Halvdeel af sin Formue. Han bestemte, daglig kun at tage saa meget deraf, som var nødvendigt til hans eget Udkomme og til Beværtningen af en eneste Gjæst. Hver Aften satte han sig ved Enden af Tigris-Broen, og saasnart han fik Dje paa en Fremmed, lige meget af hvilken Stand og Herkomst, indbød han ham høflig til for een Nat at tage tilstakke med et Maaltid Mad og et Natteleje. Men han undlod aldrig, førend han førte den Fremmede ind i sit Huus, at underrette ham om de Betingelser og Love, hvorunder han havde stillet sin Gjæstfrihed.

Abu Hassan plejede at beværte sine Gjæster just ikke med noget prægtigt Maaltid, men dog stedse paa en Maade, hvormed de kunde være vel tilfredse; især sørgede han altid for, at der var Overflod af god Vin forhaanden. Indtil langt ud paa Natten underholdt han sig med dem, og istedet for at snakke med dem om Stats-, Handels- eller Familieanliggender, underholdt han sig med dem om lutter behagelige og morsomme Gjenstande; thi han var af Naturen oprømt og underholdende, og forstod at vende en lystig Side ud paa enhver Ting. Naar han endelig den næste Morgen affledigede sin Gjæst, ønskede han ham af Hjertet, at Gud maatte gjøre alle hans Beje lette; men aldrig vedkjendte han sig sin Gjæst

mere, hvis han senere tilfældigvis igjen mødte ham; han lod, som om han ikke saae ham, ja vendte sig endog bort fra ham, hvis han gjorde Mine til at nærme sig ham.

Allerede et heelt Aar havde han trolig iagttaget denne Udfærd, og sad en Aften kort før Solnedgang atter ved Broen, da netop Khelifen Harun al Raschid under Forklædning gik forbi ham. Det hørte nemlig til denne store Fyrstes Sædvaner, saaledes ukjendt at vandre omkring, for personlig at undersøge Tilstanden i sin Hovedstad. Ikke sjelden strejfede han vel endogsaa ud over Stadens Gnemærker. Idag optraadte han som en Kjøbmand fra Mossul, der nylig var stegen iland ved den modsatte Ende af Broen, ledsaget af en stor og stærk Slave. Da Fyrsten ogsaa under sin Forklædning havde et alvorligt, Udfrygt indgydende Udseende, rejste Abu Hassan sig øjeblikkelig, nærmede sig den tilsyneladende Kjøbmand fra Mossul, hilste ham høflig, kyssede hans Haand og sagde:

— Herre, jeg ønsker Eder en lykkelig Ankomst til Staden, og beder Eder gjøre mig den Gæst for idag at modtage Aftensmaaltid og Natteleje i mit Huus, og forfriske Eder efter Rejsens Besværligheder. —

Derpaa forklarede han ham endnu i Kortbed sin daglige Sædvane, at indbyde den første den bedste Fremmede til sit Bord, men kun huse ham for en eneste Nat og aldrig mere.

Det Bysunderlige ved hele Sagen gjorde Khelifen nysgjerrig efter at gjøre Abu Hassans nærmere Bekjendtskab, og han svarede ud af sin Rolle som Kjøbmand fra Mossul, at han ikke bedre kunde imødekomme en saa usædvanlig og uventet Artighed end ved at modtage Indby-

delsen. Abu Hassan førte ham altsaa med sig hjem, og da han ingen Anelse havde om, hvor højt paa Straa hans Gjæst stod, behandlede han ham ganske som en af sine Lige. Han lod ham i et vel indrettet Værelse indtage Vrespladsen paa Sofaen, og Aftensmaaltidet, som alene havde ventet paa Gjæsten, blev øjeblikkelig baaret frem af Abu Hassans Moder, der var en i Kogekunsten vel erfaren Kone. Det bestod af tre Anretninger, af hvilke den mellemste var en god Kapun med en Indfatning af fire fede Høns; tvende høstaaende Fæde, der skulde tjene til Formad, indeholdt en feed Gaas og unge Duer i Pillou. Det var rigtignok det Hele; men Alt var af en fortrinlig Godhed.

Abu Hassan tog Plads ved Bordet lige overfor sin Gjæst, og Begge toge for sig af Retterne, og spiste, saa længe det smagte dem. Derhos talte de intet Ord, og drak ikke heller, som Landets Skik byder. Saa snart de havde spist, rakte Khalifens Slave dem Vand til at vadske Hænderne i, medens Abu Hassans Moder tog af Bordet. Derefter blev Desserten bragt ind, der bestod i alle slags Frugter, som Aarstiden frembød, f. Ex.: Vindruer, Ferskener, Æbler og Pærer. Da Mørket begyndte at indfinde sig, bleve Kjerterne antændte; Wiin og Drikkeskaaler bleve stillede paa Bordet, og Abu Hassan bad sin Moder om at sørge for Kjøbmandens Slave.

Førend Frugten endnu var bleven rørt, fyldte Abu Hassan en Skaal med Wiin, kyskede den tvende Gange, og overrakte Khalifen den; denne tømte Skaalen og gav den taus tilbage. Abu Hassan skjenkede atter i og drak selv; derpaa rakte han anden Gang sin Gjæst den fyldte Skaal, idet han fremsagde følgende Vers:

Din Narværelse er os en Gæst, og vi føle den visseilig dybt; — hvis Du forlod os, havde vi Ingen, der kunde udfylde din Plads.

Khalifen fandt Behag i sin artige og muntre Bærts Væsen og Adfærd, og bad ham indstændig om at fortælle ham sin Historie, og sige ham, hvem han var, for at han kunde tænke paa at gjengælde ham hans Godhed. Smilende svarede Abu Hassan:

— Det være langt fra mig, Herre, at høre tale om min Godhed, og om — nogensinde at møde Dig oftere! —

— Hvorfor det? — spurgte Khalifen: — Hvorfor ønsker I ikke oftere at nyde mit Selskab? —

Abu Hassan fortalte da Khalifen sin Historie. Da han var færdig dermed, brast Harun ud i Latter og sagde: — Ved Allah, under slige Omstændigheder er Du visseilig undskyldt! —

Saaledes sladrede og drak de sammen indtil langt ud paa Natten, og Khalifen yttrede tilsidst, om der da slet ikke var Noget, han kunde ønske sig. Det gjorde ham nemlig ondt, at han saa sig ganske ude af Stand til at vise sig taknemlig. Rigtignok var han kun en simpel Kjøbmand; men han havde Forbindelser, der vel satte ham istand til at vise en god Ven en Tjeneste. Dertil svarede Abu Hassan, at han var overtydet om hans oprigtige Villie, men tillige kunde forsikre, at han hverken havde Betyrninger eller Ønsker, overhovedet nogensomhelst Ting at fordrø af Noget. Han besad ikke mindste Græn af Uergjerrighed, som han allerede havde forklaret, og var fuldkommen tilfreds med sin Lod. Det var derfor bedst, at de holdt sig udelukkende til Vinen og til lystige Historier, ved Tanken om, at det baade var første og sidste Gang, de saaes. — — Dog, det falder mig ind, der gives

dog Noget, som ærgrer mig, endskjøndt det ingenlunde forstyrer min Ro. Ved Moskeen i vort Kvarteer er der en gammel Iman *) ansat, en Mand af høj og ærværdig Skikkelse og med et strengt Ansigt, men forøvrigt en saa fuldendt Hykler, som Verden har at opvise. Denne har af mit Naboskab udvalgt sig fire andre gamle Karle af sit eget Slags til fortrolige Raadgivere, og i deres daglige Sammenkomster udruge de enhver optænkelig Ondskab imod mig og hele Bykvarteret, alene for at udstro Splid og Uenighed. Nogle indjage de Skræk, Andre forføre de; kort sagt, de ønske at spille Herrer og tvinge Alle og Enhver til at leve efter deres Luner, saa lidet de end ere istand til at leve ordentlig selv. Sandt at tale, freperer det mig, at disse Mennesker bekymre sig om Alt i Verden — undtagen deres Koran **), og ikke ville lade Folk være i Fred. —

— I gad altsaa vel gjerne sætte en Pind for dette Ubæsen? — spurgte Khalifen. Abu Hassan bejaede, og tilføjede: — Det Eneste, jeg kunde have at bede Allah om, skulde være, at jeg blot en eneste Dag tilende maatte være Khalif. —

— Og hvad vilde I i dette Tilfælde gjøre? — spurgte Harun.

— Jeg vilde statuere et Exempel, — svarede Abu Hassan: — hvormed alle retslafne Mennesker, tænker jeg, skulde være tilfredse. Enhver af de fire Oldinger lod jeg tildele hundrede Stokkeslag paa Fodsaalerne, og Imanen selv i Betragtning af hans Ærværdighed fire hundrede, for at de kunde faae Djnene op for den Sandhed,

*) Præst, Gejstlig.

**) Mohamedanernes hellige Bog.

hvor lidet passende det er, paa sli^g Maade at ærgre og forurolige sine Naboer. —

— Allah opfylde Eders menneskekjærlige Ønske. — sagde K^halifen: — Jeg er vis paa, at de Troendes Beherster med Glæde for fire og tyve Timer vilde overlade Eder sin Magtfuldkommenhed, naar kun Eders gode Hensigt var ham bekjendt, og den Brug, I vilde gjøre deraf. Er jeg end kun en simpel Kjøbmand, besidder jeg dog Indflydelse nok til at kunne bidrage Noget dertil. —

— Jeg seer nok, — meente A^bu H^assan: — at I vil gjøre Eder lystig over min Daarskab, og det Samme vilde vistnok K^halifen selv gjøre, hvis han erfoer Noget om Sagen. — H^ar uⁿ modsagde ham og svor paa, at han paa ingen Maade gjorde sig lystig over sin gjæstmilde Vært, og at K^halifen bestemt heller ikke vilde gjøre det. Da det imidlertid var nær ved Midnat, gjorde de vel bedst i at lægge sig til Hvile. — Heri var A^bu H^assan enig med ham; dog ønskede han først at tømme Wiinflasken tilbunds. Endvidere bad han sin Gjæst om, at han, hvis han næste Morgen ønskede at gaa bort, førend han selv var staaet op, omhyggelig vilde tillukke Døren efter sig.

K^halifen havde imidlertid grebet Flasken, og skjenkede i for A^bu H^assan og sig selv, hvorved han passede sit Snit til ubemærket at kaste en Deel af et Pulver, som han førte hos sig, i den Førstes Drickeskaal. Idet han derpaa overrakte sin Vært Skaalen, sagde han: — I har nu hele Aftenen gjort Eder Ulejlighed med at skjenke i for mig, og jeg kan til Tak ikke gjøre Mindre end at spare Eder denne Ulejlighed ved den sidste Slurk. Saa modtag da denne Skaal af min Haand og tøm den for min Skyld! —

Abu Hassan opfyldte Haruns Onske, og for at vise, hvor stor Fornøjelse han havde af den ham viste Gæst, tømte han Skaalen i et eneste Drag. Men han havde neppe sat Skaalen fra sig igjen, førend Pulveret virkede, og han faldt i en saa dyb Søvn, at Hovedet næsten sank ham i Skjødets. Dette skete saa pludselig, at Khalifen maatte briste i Latter derover. Men hastig befalede han Slaven, der ledsagede ham, at læsse den Søvn-drukne paa Skuldrene, og nøje at mærke sig Huset, for at han kunde finde det igjen, naar han fik Befaling til at bringe ham did tilbage. Derpaa forlod han med Slaven Huset, hvilket han med Billie, tvertimod Abu Hassans Onske, lod staa aabent, og kom igjennem en hemmelig Dør tilbage til sit Palads. Slaven maatte med sin Byrde følge ham til hans Gemakker, hvor han lod Abu Hassan aflæde, isøre en af Khalifens Natklædninger og lægge i en Seng.

Da dette var skeet, gav han sin Storbizier Giafar, Obersten for Haremsbevogterne, Mesrur, alle Tjenerne og Slavinderne samt Anførerne for sin Livvagt Befaling til, at de næste Morgen i Et og Alt skulde betee sig imod den i Sengen liggende Mand, som om det var Khalifen selv. Hvad han maatte befale, skulde udføres, og overhovedet den samme Erbødighed vises ham som de Troendes Beherster. Storbizieren Giafar indskjærpede han dette navnlig med Hensyn til den offentlige Audients, og befalede til Slutning, at Man skulde vække ham tidligere end Abu Hassan.

Efterat folgelig Mesrur den næste Morgen havde vækket Khalifen, begav denne sig ind i et Kabinet, hvorfra han igjennem et tilgittret Vindue selv useet kunde

iagttage Alt, hvad der gik for sig med Abu Hassan. Samtidig indfandt sig alle Tjenere og Slavinder hos denne, og opstillede sig tause i den Orden, som iagttoges ved Khalifens Opstaaen. Alle vare beredte til at yde den dem hver især paahvilende Tjeneste, og da det allerede var paa Tiden at staa op for at foretage den før Solopgang forordnede Bøn, holdt en dertil beskiftet Tjener Abu Hassan en i Biinedise dyppet Svamp under Næsen. Abu Hassan drejede Hovedet, men uden at slaa Djnene iblejret, og udspyttede med megen Anstrengelse en Mundfuld Sliim, hvilket blev optaget i et lille Guldbækken, for at Gulvtæppet ikke skulde tage Skade. Dette var den sædvanlige Birkning af Khalifens Abu Hassan tildeelte Pulver, naar efter kortere eller længere Tid, alt efter Størrelsen af den anvendte Portion, dets bedøvende Kraft ophørte.

Abu Hassan bragte Hovedet igjen i den forrige Stilling, slog Djnene op og saae sig ved Morgendæmringens matte Lys omkring i det store, kostbart udsmykkede Bærelse. Loftet var efter arabisk Brug prydet med Malleri og ophøjet Arbejd, store gyldne Baser stode trindt omkring, Gulvtæpper og Dørforhæng vare af Guld og Silke. Dejlige Fruentimmer stode rundt omkring ham, tildeels forsynede med allehaande musikalske Instrumenter, i lige Maade sorte Gildinger, rigt klædte og i dybeste Underdanighed. Et Blik paa Sengetæppet lod Abu Hassan bemærke, at det paa rød Grund var gjennemvævet med Guld og besat med Perler og Diamanter. Ved Siden af Sengen bemærkede han en Klædning af det samme Stof og ligesaa kostbart udsmykket, og paa en Pude straalede ham en Khalifhue imøde.

En ubeskrivelig Forbauselse og den største Forvir-

ring bemægtigede sig ham ved Synet af alle disse prægtige Sager. Han holdt imidlertid endnu Alting for en Drøm; men denne Drøm forekom ham rigtignok at staa Virkeligheden overmaade nær, og han ønskede af Hjertet, at det ingen Drøm maatte være.

— Nydeligt! — sagde han hen for sig selv: — Skulde jeg maaskee være Khalif! — men vedblev efter at have besindet sig noget: — En Tosse var jeg, hvis jeg vilde troe derpaa; det er kun en Drøm, foranlediget ved det igaar for min Gæst yttrede Dnske. —

Men i det Samme traadte en Gilding frem og sagde ærefrygtsfuld: — Maatte det behage de Troendes høje Behersker ikke at sove ind igjen; thi det er allerede Tid at holde Morgenbøn; Morgenrøden er i Begreb med at vise sig. —

J højeste Maade overrasket ved disse Ord spurgte Abu Hassan sig selv: — Er jeg da vaagen eller sover jeg endnu? — Jeg sover; — svarede han sig selv med lukkede Øjne: — det kan der ingen Snak være om. —

Men Gildingens begyndte paany at purre ved ham, da han intet Svar fik af Abu Hassan, og denne heller ingen Anstalter gjorde til at staa op: — De Troendes Behersker, Eders Højhed maa holde mig tilgode, at jeg atter vover at minde Eder om, at det er paatide at staa op, hvis J ikke vil forfejle Tiden til Bønnen før Solopgang, hvilket Eders Højhed aldrig plejer. —

— For Pokker, saa sover jeg jo dog ikke, men er lysvaagen. — mumlede Abu Hassan: — Den, der sover, hører Intet; — men jeg hører og forstaaer, hvad der bliver sagt! — Da aabnede han igjen Øjnene, og da det imidlertid var bleven klar Dag, saae han nu ganske tydelig, hvad han før kun havde kunnet skimte. Med

munter Mine satte han sig oprejst i Sengen, oprømt ligesom En, der pludselig og imod al Forventning seer sig bragt til høj Ære og Værdighed. Den fra det Skjulte iagttagende Khalif læste til sin inderligste Tilfredsstillelse ham denne Stemning ud af Trækkene. Nu kastede Kvinderne sig ned for Abu Hassan, og de, der havde Instrumenter, bragte ham en saa henrivende skøn Morgenhilsen, at han var nærved at gaa ud af sit gode Skind derover. Ikke desto mindre faldt han dog atter tilbage i sine første Tvivl, om det, som han saae, var noget virkeligt eller kun en skuffende Drøm. Han holdt Hænderne for Ansigtet og sænkede Hovedet, idet han sagde hen for sig: — Hvad er det? Hvor er jeg? Hvad er der foregaaet med mig? Hvad er det for et Palads, hvad for Gildinger, hvad for prægtig klædte Tjenere og dejlige Fruentimmer! Er det da ikke muligt, at komme paa det Nene angaaende disse Spørgsmaal, — om jeg drømmer eller er ved mine fulde Sandser? —

Da han endelig igjen tog Haanden fra Djene og saae op, trængte allerede de første Solstraaler ind til ham igjennem Vinduet. I det Samme fremtraadte Messur, Obersten for Gildingerne, bøjede sig dybt og sagde: — De Troendes Behersker, Eders Højhed ville tillade mig at forestille, at I sædvanlig ikke sover saa længe, at den rette Tid til Morgenbønnen glider forbi. Hvis Eders Højhed ikke har haft en urolig Nat eller befinder sig ilde, saa er der ingen Tid at give bort, inden I bestiger Thronen for at tage Forsædet i Raadsforsamlingen og efter Eders Sædvane give almindelig Audients. Befalingsmændene over Eders Hær, Provindsernes Statholdere og de øvrige Stormænd ved Eders Hof vente kun paa det Øjeblik, da Raadsalens Døre ville blive aabnede for dem. —

Denne Mesrurs Tale var Abu Hassan saa godt som et Beviis for, at han ikke sov og heller ikke drømte; imidlertid kunde han dog ikke alligevel komme til nogen reen Beslutning, men svævede forvirret frem og tilbage imellem tvende Personligheder, der syntes at passe ham omtrent lige godt. Endelig kastede han et skarpt Blik til Mesrur og spurgte alvorlig: — Med hvem taler I, eller rettere, hvem er det, som I kalder: de Troendes Behersker? — I tager visselig fejl, min gode Herre. —

Disse Spørgsmaal havde maaskee sat enhver anden end Mesrur i Forlegenhed; men, langtfra at komme ud af Fatning, gennemførte han fortræffelig sin ham af Khalifen foreskrevne Rolle:

— Min naadige Herre og Behersker, — udraabte han: — I vil alene sætte min Taalmodighed paa Prøve. Er I ikke de Troendes Behersker, Alverdens Herre, baade Vest- og Østerlandets, og Profetens Stedfortræder paa Jorden, hvilken Gud, denne jordiske og hiin himmelske Verdens Herre, har sendt til Frelse og Belsig- nelse? Eders ringe Slave Mesrur har intet Djeblik glemt dette i den lange Række af Aar, det har været ham forundt at vise Eders Højhed sin dybe Erbødighed og sine Tjenester. For det elendigste af alle Menneſker vilde han holde sig, hvis han havde fortjent Eders Unaade. Derfor anraaber han Eder ydmygeligst, at berolige ham desangaaende, og antager heller, end at troe alt Andet, at en ond Drøm har vovet at forstyrre Eders Højheds Hvile inat. —

Abu Hassan brød over denne Mesrurs Tale ud i en saadan Latter, at han faldt tilbage paa Hovedpuden; den lurende Khalif følte den største Fristelse

til at dele denne Latter, men bekæmpede sin Lyst for ikke at fordærve sig den allerede saa fortræffelig indledte Morstab.

Da Abu Hassan endelig havde leet sig mæt, rejste han sig atter ivejret og spurgte en lille sort Gilling: — Hør engang, siig mig dog, hvem er jeg? — — Herre, din Højhed er de Troendes Behersker og Stedfortræder paa Jorden for ham, som er Herre over begge Verdenen. — Du er en lille Løgner, Beegfjæs! — raabte Abu Hassan og hidkaldte et i Nærheden staaende Fruentimmer, rakte Haanden ud imod hende og bød: — Der, bid mig i Fingerspidsten, for at jeg kan faae at vide, om jeg sover eller vaager! — Slavinden vidste, at Khalifen var Vidne til Alt, hvad der foregik, og benyttede med Glæde denne Lejlighed til at vise ham, hvad hun var istand til at gjøre for hans Fornøjelse. Hun flemte derfor Abu Hassans Finger dygtig imellem sine Tænder, saa at han i en Hast trak den tilbage og udraabte: — Nej, jeg sover ikke, jeg sover bestemt ikke! Men ved hvilket Under er jeg bleven Khalif i denne Nat? Det er dog virkelig et altfor stærkt Stykke! — Derpaa vendte han sig om til den samme Skjønne og sagde: — Skjul ikke Sandheden for mig, jeg besværger Dig ved Frelsen i Gud, hvem Du tilbeder saa godt som jeg! Er jeg virkelig de Troendes Behersker? —

— Ja, saa vist er I det, — lod Svaret: — at vi alle højligen maa forbauses over, at I vil gjøre os tvivlsomme i denne Henseende. — Du er en Løgnerste! — raabte Abu Hassan: — Jeg veed ret vel, hvem jeg er! — Da derpaa Mesrur bemærkede, at Abu Hassan vilde staa op, hjalp han ham med at stige af Sen-

gen; men saasnart han stod paa Fodderne, gjenlød Gemakket af de Tilstedeværendes Morgenhilsen, idet de raabte:

— Gud skjønke Eders Højhed en lykkelig Dag! —

— O Himmel! — raabte Abu Hassan: — Endnu igaar Aftes var jeg Abu Hassan, og idag er jeg de Troendes Behersker! — Jeg begriber Intet af denne ligesaa forunderlige som pludselige Omverling. —

Han blev nu klædt paa af de dertil bestemte Tjenere, og, saasnart dette var skeet, gik han, med Gildingerens Overste foran sig, gennem en dobbelt Række af Tjenere, Gildinger og Haremsfruentimmer, ind i Raadsalen. Dørforhænget blev draget ivejret, og Døren af en Skildvagt aabnet for ham. Mesrur skred foran ham lige indtil Thronen; her vendte han sig om og greb Khalisen under Armen paa den ene Side, medens en Tjener ligeledes løftede paa den anden, for at hjælpe ham med at stige opad Trinene. Under Drabanternes Lykønsninger og velsignende Tilraab nedlod han sig paa Thronen, og da han saae sig om, saae han paa sin højre og venstre Side Befalingsmændene for Livvagten opmarcherede i Rader i den herligste Pomp og Holdning.

Ojeblikkelig traadte Storvizieren ind, kastede sig ned foran Thronens Trin, rejste sig atter, og talte:

— De Troendes Behersker, Allah udgyde i denne Verden sin Naade i rigt Maal over Eder, optage Eder i hiin Verden i sit Paradiis, og styrte Eders Fjender hovedfulds i Helvedes hedeste Flammer! —

Efter alt dette tvivlede Abu Hassan endelig ikke mere om, at jo hans Onske var gaaet i Opfyldelse og han var bleven Khaliif. Med en rask Beslutning foretog han sig da, ogsaa tilgavns at bruge sin Magt, uden at spilde Tiden med Spørgsmaalene: Hvorledes og hvorfor.

Han kastede derfor Blikket med værdigt Alvor paa Vizieren, og spurgte ham, om han havde Noget at forebringe. Harun al Raschid, der imidlertid havde begivet sig til et andet Gemak, hvorfra han kunde overse hele Salen, bemærkede med Velbehag, at Abu Hassan skiftede sig paa Thronen med næsten ligesaa stor Værdighed som han selv.

Storvizieren tog atter med dyb Underdanighed Ordet og meldte, at Emirerne, Viziererne og samtlige Raadsherrer med Utaalmodighed afventede det Djeblif, da de, som sædvanlig, kunde bevidne Khalisens deres Verbødighed. Abu Hassan udstedte strax Befaling til at aabne Dørene, og Giafar lod Befalingen gaa videre til Overdørvogteren, som strax slog Fløjdørene op paa viid Gab. Ufortøvet droge Emirerne og de fornemste Hofbetjente i Galladragt og i den skønneste Orden ind i Salen og skrede frem indtil Thronens Fod, hvor de alle, een efter een efter Rangen, kastede sig paa Knæ og med Panden berørte Gulvtæppet, som om de saae den virkelige Khalif for sig. Efter den af Giafar modtagne Anviisning hilste de Abu Hassan med Navn af de Troendes Behersker, og begave sig derpaa hver til sin bestemte Plads.

Nu herskede den dybeste Stilhed, og den endnu steds foran Thronens Trin dvælende Storvizier begyndte at foredrage forskjellige Sager, som de fulgte efter hinanden i de Papirer, han holdt i Haanden. Det var luttet simple og almindelige Tilfælde, men ligesuldt erhvervede Abu Hassan sig ved denne Lejlighed endogsaa selve Khalisens Beundring, da han intet Djeblif kom i Forlegenhed, og, enten det nu gjaldt om at tilstaa eller nægte, overalt ved sin Dom gjorde den sunde Menneste-

forstaaet. Men midt under Foredraget afbrød han pludselig Storbizieren og vinkede ad Politidommeren, der ogsaa ufortøvet ilede frem til Thronens Trin og kastede sig ned paa sit Ansigt. Da han igjen havde rejst sig, befalede Abu Hassan ham strax at begive sig hen til en vis nøjere betegnet Moskee, hvor han vilde finde en Iman og fire Oldinge, alle med lange hvide Skjæg; disse skulde han bemægtige sig, og give Oldingerne hundrede Slag hver med Tyrepidsken, men Imanen selv fire hundrede. Derefter skulde de i sønderrevne Klæder sættes baglænds paa udlevede Kameler og føres igjennem Staden, ledsagede af en Herold, som udraabte: — Saaledes straffer Khalifen dem, som ubesøjet blande sig i fremmede Anliggender og gjøre sig en Glæde af at udbrede Uro og Ulykke imellem deres Naboer. — Dernæst skal Du befale dem, — vedblev Abu Hassan, der ret var kommen i Hede: — ufortøvet at flytte til et andet Kvarteer af Byen, og under haard Straf ingensinde mere at sætte deres Fod i det Kvarteer, hvorfra de ere blevne udjagede. — Medens Eders Fuldmægtig fører Stymperne igjennem Byen, kan I selv vende tilbage for at aflægge mig Regnskab. —

Politidommeren lagde Haanden paa sit Hoved, til Tegn paa, at han ved Tabet af samme vilde adlyde Khalifens Befaling, kastede sig atter ned, og fjernede sig derpaa hastig. Den i Sideværelset skjulte Khalif gottede sig inderlig over, at Abu Hassan strax, uden at spille Tiden, anordnede Imanens og hans fire Raadgiveres Afstraffelse. Storbizieren fortsatte sit Foredrag, og havde næsten bragt det tilende, da Politidommeren igjen traadte ind. Han kastede sig ned foran Thronen og meldte de Troendes Behersker, at hans Befaling strax var bleven udført paa Imanen og hans fire Raadgivere, og

overrakte ham en derober optagen, af flere Abu Hassan vel bekendte Indbaanere i hiint Bykvarteer som Vidner understrevet Protokol. Saasnart Abu Hassan havde gennemlæst den, bevidnede han Embedsmanden sin højeste Tilfredshed, og sagde i bedste Lune til sig selv: — Det have de godt af, disse Hylere, som gjøre deres lange Skjæg Banære. — Harun, der uden Banskælighed læste i hans Indre, var ikke mindre fornøjet over Skjælmernes summariske Afstraffelse.

Herpaa befalede Abu Hassan Storbizieren, at han af Storstatmesteren skulde lade sig give en Pung med tusinde Guldstykker og bringe den hen til det samme Bykvarteer, hvor Politidommeren havde været, og der overgive den til en vis Abu Hassans Moder, Abu Hassan med Tilnavnet den Løjerlige. Huset var selv det mindste Barn bekendt; han kunde umulig tage fejl. —

Medens Storbizieren var borte i dette Grinde, af lagde Politipræsekten Beretning angaaende flere Sager af sit Omraade; saaledes manglede Abu Hassan ikke Underholdning. Efterat Giasfar derpaa havde forklaret, hvorledes han rigtig havde besørget Pungen med de tusinde Guldstykker til Abu Hassan den Løjerliges Moder, traadte Mesrur, Obersten for Gildingerne, atter ind, og tilkjendegav ved et Tegn Emirerne og Biziererne, at Forsamlingen for denne Dag var hævet. Alle brøde da op, i den samme Orden, hvori de vare indtraadte, og fjernede sig, efterat de een for een havde gjort Knæfald foran Thronen.

Endelig befandt altsaa Storbizieren, Mesrur og Befalingsmændene for Livvagten sig atter alene med Abu Hassan, ikke at regne Kbalifen, som i sit Skjul med en stedse stigende Fornøjelse fulgte Begivenhedernes Gang.

Understøttet af de fornemste Hofbetjente steg Abu Hassan atter ned fra Thronen, og drog sig tilbage til det Gemak, hvorfra han var udgaaet. Storbizieren banede Bejen. Men neppe havde Abu Hassan gjort et Par Skridt, førend han pludselig holdt Storbizieren fast i Peltsen og spurgte, om han ved Besøget hos den gamle Kone ikke ogsaa havde seet hendes Søn, Abu Hassan selv.

Den ærbørdige Storbizier og hele Følget vare over dette Spørgsmaal nær bristede ud i en Skoggerlatter, der vilde have fordærvet hele Spøgen. De grebe sig dog sammen og undertrykte Latteren, og Storbizieren svarede:

— De Troendes Beherster, jo visseelig saae jeg ham; han kom netop hjem fra Moskeen, hvor han havde været Bidne til Imanens og hans Hjælperes Uddrivelse, og lod til at være overmaade fornøjet. —

— Hvorledes seer han ud? — spurgte Abu Hassan videre: — Synes Dig, at han har nogen Lighed med mig? —

— Ikke den ringeste. — var Bizierens alvorlige Svar: — Og Hvo turde vel vove at ligne din Højhed? — Vil Du maaskee see denne Abu Hassan for Dig? Skal Politidommeren sætte ham fast og foreløbigen lade ham smage et Hundrede Stokkeslag? — Du har kun at befale. —

— Nej! — sagde Abu Hassan, i en vis dunkel Sky for at komme til at see sin Dobbeltgænger eller komme til at føle Pryglene selv: — Nej, Giafar, lad kun den Staffel løbe; han gjør intet Menneſke Fortræd! —

Med disse Ord slap han Storbizierens Pelts, og Toget kunde atter sætte sig i Bevægelse. Saa snart Giafar havde ført Abu Hassan ind i Spisesalen, skyndte han sig med at opsoge Khalifen for at fortælle ham det

Pasferede; det var en kostelig Morstab for dem Begge, for den Ene at fortælle, for den Anden at høre.

Bed sin Indtrædelse i Spisefalen blev Abu Hassan modtagen med Sang og Strengelseeg; alle Haremets Fruentimmer, som blot havde Stemme, eller forstode at bringe Lyd af et eller andet Instrument, vare her tilstede, og opførte en Concert tilsammen, hvorover Abu Hassan nær var gaaet fra Sands og Samling. En sli­ g Forening af Bellud, en sli­ g henrykkende Harmoni havde han aldrig drømt om, langt mindre nogensinde hørt. — Hvis det er en Drøm, — sagde han til sig selv: — ved Allah, saa er den baade af de længste og de smukkeste! Profeten forbyde, at jeg skulde vaagne deraf. — Men det kan umuligt være nogen Drøm; jeg er mig jo fuldkommen bevidst; jeg hører og seer, tænker og gaaer, ganske som jeg har været vant til hele min Levetid. Men lad det være, som det vil; jeg takker Allah og forlader mig paa ham. — Dog, — en Nar maatte jeg isandhed være, hvis jeg kunde tvivle paa, at jeg virkelig er de Troendes Behersker; thi der gives kun Een, hvem sli­ g en Glands omgiver, og det er ham. Tvivlede jeg endnu, maatte den mig udviste Erbødighed, og den Beredvillighed, hvormed Man efterkommer mine Befalinger, være mig tilstræffelige Beviser for, at jeg virkelig er den, jeg gjælder for. Har jeg ikke endogsaa fri Udgang til Khalifens Skatkammer? Hvo Andre skulde vel have det, end Khalifen selv? —

Kort at fortælle, han afkastede alle Tvivl angaaende sin Khalifværdighed, da han saa sig i den store og prægtige Sal, hvor Guld overalt luede frem imellem de herligste Farver. Syv forskellige Chor af musicerende Fruentimmer, det ene smukkere end det andet, vare opstil-

lede deri, og syv gyldne syvarmede Lysekroner hang ned fra det med Guld og Azurblaat herlig dekorerede Loft. Paa Tasselet i Midten af Salen stode store gyldne Fade, som udaandede den kosteligste Duft af Ambra og allehaande Kryderier, hvormed Episerne vare tilberedte. Syv henrivende skønne Piger stode rundt omkring Tasselet i de kostbareste Klædebon, med Vifter i Hænderne, for at berede Abu Hassan Kjøling, medens han spiste.

Har nogensinde nogen Dødelig følt sig henrykt, saa var det Abu Hassan, da han skred igjennem denne Sal. Ved hvert andet Skridt maatte han blive staaende for nærmere at betragte de Underværker, som frembød sig for ham, og neppe vidste han, til hvilken Side han skulde vende sig, hvilket især beredte den ifjul tilstedeværende Harun al Raschid stor Morskab. Saa snart han havde nedladt sig ved Bordet, satte Pigerne deres Vifter i Bevægelse. Abu Hassan betragtede dem nøje een efter een, kun med Bamskelighed løsrivende sig, og beundrede den Ynde, hvormed de skilte sig ved deres Hverv. Til sidst yttrede han med et naadigt Smil, at Een var mere end nok til at vifte, og at de Øvrige skulde tage Plads hos ham ved Bordet. Tasselet var rundt, og han anviste Skønhederne deres Plads saaledes, at han havde noget Smukt for Øje, hvorhen han end vendte Blikket. Men af Grbødighed vovede Pigerne ikke at at spise; dette gav Abu Hassan Anledning til, selv at lægge dem for, og med forbindtlige Taalemaader at nøde dem til at spise. Han spurgte dem endelig om deres Navne: den ene hed Alabasterhals, den anden Koralmund, den tredie Maaneansigt, den fjerde Solglands, den femte Djenlyst, den sjette Sjælefred, og den syvende unge Pige, hun, der haandte=

rede Biften, hed Sukkerrør. De Artigheder, som han vidste at sige Enhver især i Anledning af deres Navne, viste, hvor megen Forstand han besad, og hævede ham betydelig i den med spændt Opmærksomhed iagttagende Khalifs Djne.

Da Abu Hassan ikke mere spiste, sagde en af Pigerne til de opvartende Gildinger: — De Troendes Behersker behager at gaa ind i Dessertsalen; bringer haastig Vadskevand! — Strax rejste de sig alle sex. Den ene tog ud af Gildingernes Hænder et Guld-Bastefad, den anden en Guld-Bandkande, den tredie et broderet Musselins Haandklæde, og de nedlode sig dermed paa Knæ foran den endnu ved Taffelet siddende Abu Hassan. Saasnart han havde vasket Hænderne, rejste han sig, og strax blev af en Gilding Døren til en anden Sal aabnet; Mesrur gik, som sædvanlig, iforvejen, og Abu Hassan skred med sit Følge af Huri'er *) over Dørtærskelen.

Med endnu stedse voxende Forbauselse saae Abu Hassan sig i en ligesaa rummelig og prægtig, men paa en ganske anden Maade, med Malerier, Metalvaser og allehaande andre kostbare Kunstværker udsmykket Sal. Og saa her fandt han syv Chor af Sangerinder og skønne Slavinder med forskjellige Instrumenter opstillede, og blev modtagen med en ny Concert af en ganske anden Art. Omkring det i Midten af Salen anbragte, med syv gyldne Fæde, hvori de kosteligste Frugter, prydede Taffel stode syv andre unge Piger med Biften, endnu

*) Huri'erne ere de evige Naer, som, udstyrede med en himmelsk Skønhed, skulle modtage de Troende i Paradisets Have, og tilhøre dem i en uforfrænklig Fryd og Nydelse. Enhver Muselman saar 72 til sin Andeel.

skjønnere end de forrige, hvilket næsten grændsede til det Utænkelige. Da Abu Hassan, halv bevidstløs af Forbauselse, endelig havde taget Plads ved Bordet, og een efter een betragtet de syv unge Piger, uden at kunne afgjøre, Hvo der var den skønneste, befalede han dem alle at sætte sig ved Bordet og spise med ham, eftersom det ingenlunde var saa varmt, at han behøvede deres Tjeneste. Saasnart de havde taget Plads, spurgte han dem om deres Navne, og disse lode heelt forskjellig fra de syv andre Pigers, idet de hver især betegnede en eller anden Egenskab ved Sjælen eller Gemyttet. Hans Glæde over disse skønne, betydningsfulde Navne udtrykte sig i de Artigheder, hvormed han forelagde dem Frugter, den ene efter den anden.

Saasnart Abu Hassan ogsaa her havde tilfredsstillet sin Appetit, førte Mesrur ham ind i en tredje Sal, lige saa stor og prægtig som nogen af de foregaaende, hvor han blev modtagen af nye Sangerinder og en ny Musik, og hvor han fandt syv nye Skønheder staaende omkring det med allehaande syltede Sager i syv gyldne Fade besatte Taffel. Abu Hassan bar sig her ad ganske paa samme Maade som ved de tidligere Anretninger.

Dagen nærmede sig sin Ende, da Mesrur tilsidst førte ham ind i den fjerde ikke mindre prægtige Sal. Ogsaa her modtog ham syv udsøgte Musikchor, og syv dejlige Piger stode omkring et Bord, der var besat med syv Guldfade, hvori allehaande Kager, Sukkertøj og andre Vækkerier, som vække Tørsten. Desforuden fandtes der et Skjænbord, hvorpaa syv store Sølvlasker med de kostbareste Vine, og syv Krystalbægere af det herligste Arbejde. Endvidere brændte der ikke alene Kjerter i de

syv Lysekroner, men dertil en tallos Mængde trindt omkring, overalt, hvor der blot lod sig anbringe nogle. Det var en Glands, som kun har blændet saa menneskelige Djne.

Da Abu Hassan havde taget Sæde, dvælede han længe heelt fortabt i Henrykkelse ved Skuet af de syv unge Slavinder i sin Nærhed, som han fandt endnu dejligere end de foregaaende. Ogsaa deres Navne vilde han vide, men formaaede ikke at skaffe sig Drenlyd, for end han ved at flappe i Hænderne havde bragt Musikken til at tie. Derpaa tog han den ham paa højre Side nærmest staaende Slavinde ved Haanden, bød hende sætte sig hos ham, forelagde hende Kager og Sukkergodt, og spurgte om hendes Navn.

— De Troendes Behersker, — svarede hun: — mit Navn er Perlekrands. —

— Du havde visselig ikke kunnet faae noget mere passende, og noget, der bedre kunde betegne dit Værd. — sagde Abu Hassan. — Men, uden at ville kaste nogen Skygge paa den, der har givet Dig dette Navn, maa jeg dog erklære, at dine dejlige Tænder overgaa Alverdens Perler af det skønneste Vand. — O, Perlekrands, eftersom dette er dit Navn, tag et Bæger og byd mig at drikke med din smukke Haand! —

Hidtil havde han kun drukket Vand, som Skif og Brug er i Bagdad baade hos Høj og Lav. Kun om Afteneu drikkes der Wiin; den, som ikke indskrænker sig hertil, bliver anseet for en Drukkenboldt. Om Dagen behøver Man nemlig sin fulde Forstand til sine Forretninger, og Nydelsen af Wiin om Dagen vilde foranledige mangen forargelig Uorden paa Gade og i Stræde.

Perlekrands overrakte da Abu Hassan paa

den artigste og ynderigste Maade et Bæger med Viin; Abu Hassan tog imod det, idet han med et ømt Blif sagde til hende: — Jeg drikker paa din Sundhed, og forbeholder mig Ret til, ogsaa at maatte skjænke i for Dig, for at Du maa kunne gjøre mig Bescied. — Perlefrands tog rødrende imod det frembudne Bæger; men, førend hun drak, foredrog hun en Sang, der ligesaa meget ved sit Indhold som ved hendes skjønnede Stemme overraskede den i Henrykkelse heelt fortabte Abu Hassan.

Derpaa udvalgte Abu Hassan Kager og Sukkertøj af en anden Art og bød den næstfølgende Skjønnede det, idet han ligeledes lod hende tage Sæde hos sig og sagde hende mange, mange Smigrerier over hendes Navn, som var Morgenstjerne. Paa samme Maade opførte han sig imod den tredie, som hed Dagslys, og imod alle de øvrige, som den ene efter den anden maatte kredentse ham et Bæger, til stor Morsskab for Khalifen i hans Smuthul. Men saasnart han var kommen Naden igjennem, gif Perlefrands igjen hen til Skjænbordet, fyldte et Bæger, men kastede en Portion af Khalifens Sovepulver deri, og bød derpaa Abu Hassan det med de Ord: — De Troendes Behersker, af Omfjorg for Eders Velbefindende beder jeg Eder, at modtage endnu dette Bæger, og, førend I tommer det, naadig at lytte til en lille Sang, som jeg idag har digtet og som endnu Ingen har hørt; jeg haaber, at den ikke skal behage Eder ilde. —

Abu Hassan tog imod Bægeret, bevilgede hendes Bøn og sagde: — Jeg befaler Dig ved min Magtfuldkommenhed som de Troendes Behersker at foresynge mig

den; thi jeg er overbevist om, at sli^g yndig Skabning alene kan opfinde, hvad der er sindrigt og yndefuldt. —

Nu sang Perlekrands til Citharens Klang saa skjönt og udtryksfuldt, at Abu Hassan neppe vidste af sig selv at sige af Henrykkelse derover. Da hun havde endt, maatte hun gjentage Sangen for ham, og han hørte den paany med samme paradisiske Fornøjelse. Derpaa tømte Abu Hassan Bægeret, og vendte sig om imod hende for at give sin glødende Beundring Udtryk; — men han formaaede alene at aabne Munden og frembringe en uforstaaelig Lallen. Sovepulveret virkede nemlig saa hastig, at Dineen faldt pludselig til paa ham, hans Hoved sank ned paa Bordet, og han slumrede ligesaa fast, som det paa lignende Foranledning var skeet Dagen iforvejen. Bægeret faldt ud af hans Haand, og blev med Behændighed opfanget af en Slavinde. Nu traadte Khalifen frem af sit Smuthul; fra Begyndelse til Ende havde han været Vidne til Alting, og disse Løjer havde beredt ham langt større Fornøjelse, end han havde ventet sig deraf.

Paa Haruns Befaling trak Man Khalifens Klædebon af den bedøvede Abu Hassan, og iførte ham hans eget. Derpaa maatte den Slave komme, som havde ledsaget Khalifen paa hans sidste Vandring under Forklædning, og bringe Abu Hassan tilbage til hans Bolig. Han fik den udtrykkelige Befaling at lægge ham uden Varm paa hans Sofa, og lade Huusdøren staa aaben, naar han gik igjen.

Slaven udførte Alting nøje efter den givne Anvisning, og vandrede derpaa tilbage for at aflægge Khalifen Regnskab for sin Sendelse. — Nu, — sagde Harun al Raschid: — den gode Abu Hassan har Grund til at være fuldkommen tilfreds med mig! Han ønskede, at

han maatte være een Dag Khalif for at tugte Imanen og hans fire Shejth'er i sit Kvarter; det har han været, og han har tilgavns forstaaet at benytte Tiden. —

Abu Hassan vaagnede først silde næste Morgen af sin Bedøvelse; førend han endnu blev rigtig vaagen, kaldte han af fuld Hals paa Perlekrands, Morgenstjerne og alle de andre skønne Slavinder, hver efter sit Navn. Naturligviis modtog han intet Svar, i det Mindste intet af den søde Velklang, som hans Dre var beredt paa at opfange; først seent blev hans gamle Moder loffet hid af hans høje Skrig, og spurgte forstræffet: — Hvad fejler Dig dog, Sønnike, hvad er der tilstødt Dig? — Da aabnede Abu Hassan sine Øjne saa højt, han formaaede, og brummede: — Hvo er Du, ulyksalige Kjerling, der vover at tale i denne Tone — til de Troendes Beherster? — Din Moder er jeg. — svarede Matronen forbauset. — Du lyver! — raabte Abu Hassan: — Jeg er de Troendes Beherster, hvis Magt udstrækker sig vidt over Niger og Fyrster! — — Si dog stille, min Søn; ogsaa Bæggene have Drer! Du kunde let bringe dit Hoved tiltorvs ved slige Formasteligheder! — bad hans Moder ængstelig, og begyndte at udtale Betsignelser og Betsyttelsesformularer over ham, i den Tanke, at han var bleven forheret. Da Abu Hassan paa denne Tilstale saa et Djeblik stille uden at sige Noget, vedblev hun: — Du maa sikkerlig have drømt, og den Onde har benyttet Lejligheden til at foregigle Dig et eller andet Blændværk. — Vær nu fornuftig og hør blot en gang! Jeg har noget ret glædeligt at fortælle Dig: — Khalifen har igaar været saa naadig at lade Imanen og

hans fire Skejth'er affstraffe og udvise af Kvarteret; men mig har han tilsendt en Pung med tusinde Guldstykker. —

Neppe havde Abu Hassan hørt sin Moder sige dette, førend han udstødte et vældigt Skrig og raabte: — Det er jo netop mig, der har udstedt Befaling til Imanens Affstraffelse og som har tilsendt Eder de tusinde Guldstykker! — Jeg er de Troendes Behersker! Det skal jeg snart overbevise Dig om, Du gamle Her! —

Med disse Ord sprang han op og greb en Stof for at føre et rigtig slaaende Beviis. Men Matronen var ham for hastig; hun løb rundt igjennem Bærelserne ud i Gaarden og raabte højt om Hjælp. Da styrtede Naboerne sammen, fandt Huusderen aaben og traadte forstrækkede ind. — Hvad fejler Eder, Moder? — raabte de i Munden paa hverandre. — Ak, — svarede Matronen med Taarer: — min arme Søn er bleven gal, splittergal; han vil slaa sin gamle Moder! — I det Samme styrtede Abu Hassan ud af Huset med Raabet: — O, Du gamle Sminkedaase, er jeg ikke de Troendes Behersker? — Javist er jeg forheret! Men det er Dig, der har forheret mig! —

Da kunde Naboerne umulig tvivle om, at jo den løjerlige Abu Hassan var bleven gal. Følgelig greb de fat paa ham, bandt ham Hænderne paa Ryggen, og bragte ham under stort Tillob af Folk hen i Daarekisten. Her var han nær virkelig bleven forrykt over den afførelige Medicin, som han maatte tage ind, og de Pidskeslag, hvormed han daglig af Barmhjertighed blev trakteret. Han rev sig Klæderne af Kroppen, og blev tilsidst sluttet i en svær Pænke. Først efter længere Tids Forløb fik han besindtet sig saavidt, at han laante Dre til sin stakkels bekymrede Moders Formaninger. Da han beklagede sig for

hende over, hvad han leed, svarede hun ham: — Min Søn, frygt Gud paa alle dine Beje! Hvis Du virkelig havde været de Troendes Behersker, kunde ikke denne Jammer være kommen over Dig. —

— Bed Allah, Du siger Sandhed! — svarede Abu Hassan: — Nu forekommer det mig, som om jeg ogsaa kun havde drømt, at jeg var Khalif. Ja, nu er jeg overbevist om, at jeg er din Søn, Sønnen af en Moder, som jeg lige indtil hiin Ulykkesdag, som jeg stedse vil erindre mig med Blusel, altid har holdt højt i Ære, og for Fremtiden vil ære af min inderste Hu. —

Denne forstandige Tale forvandlede den gamle Kones hidindtil i rigelige Strømme udgydte Smertenstaarer til søde Glædestaarer over hendes atter helbredede, ligesom gjenfundne Søn. Saasnart hun endelig formaaede at finde Udtryk for sine Følelser, forklarede hun ham, hvad Tanker hun havde om hans Eventyr. — Hiin Fremmede, — sagde hun: — som Du sidste Gang havde hos Dig til Aftensmaaltid, har ved sin Bortgang ladet Huusdøren staa aaben, endskjøndt Du havde bedet ham om at lukke den. Bistnok har Eb lis, den onde Mand, benyttet denne gode Lejlighed til at snige sig ind til Dig og styrte Dig i denne ulyksalige Forblindelse. Derfor er Du Gud inderlig Tak skyldig for Befrielsen af hans Snarer, og Du maa bede ham, fremtidig at bevare Dig imod Alt, hvad der er af den Onde. —

Abu Hassan var ganske enig med sin Moder i, at det var hiin Kjøbmand fra Mussul, der havde foranlediget denne Ulykke, og bad sin Moder, saasandt han var hende kjær, saa hastig, som muligt, at fri ham ud fra dette frygtelige Sted, og af hans Bødlers Kløer, som ellers ufejlbarlig vilde tage Livet af ham. Den nu om hans

Helbredelse aldeles overbeviste Matrone udvirkede lettelig hos Opsynsmanden hans Løsladelse af Daarelisten, og tog ham med sig hjem, lykkelig, som om hun havde født ham paany. I sin Moders Huus lod Abu Hassan sig det være magtpaaliggende, ved en god Pleje og kraftige Spi- ser at styrke sig efter den Afkræftelse, Opholdet i Gale- huset havde foranlediget hos ham. Men da han atter var kommen til Guld og Kræfter, fandt han ikke længer Behag i, saaledes at spise og drikke om Aftenen ganske alene, og besluttede derfor igjen at optage sin gamle Sæd- vane, daglig at tage en fremmed Gjæst hjem med sig.

Men den Dag, da Abu Hassan efter sin Hel- bredelse for første Gang atter gif hen til Broen over Tigris for at vente en ham af Allah eller Tilfældet til- sendt Gjæst, var netop den første i en Maaned, da Kha- lifen sædvanlig under Forklædning plejede at gaa sig en Tuur udenfor Bagdads Porte, for personlig at overbevise sig om, hvorledes Man iagttog hans Anordninger. Saa- ledes traf det sig, at Abu Hassan neppe havde taget Plads paa en Bænk ved Broens Nærbærk, førend han saae den atter som Kjøbmand fra Mussul forklædte Kha- lif, ledsaget af den samme Slave, skride over Broen.

Bed Synet af denne Mand, hvem han ansaae for Ophavsmanden til al sin udstandne Lidelse, fordi han imod hans Paamindelse havde ladet Huusdøren staa aaben, da han forlod ham, gennemfoer ham en kold Gysen. Han vendte sig strax om imod Vandet og saae ud over Broens Nærbærk, for at undgaa den ulykkebringende Fremmede. Men Khalifen havde ogsaa allerede bemær- ket ham, og iagttaget, at han havde ifinde at undvige ham; han gif derfor over paa den samme Side af Broen, hvor Abu Hassan havde taget Sæde. Harun al Raschid

vidste fuldkommen god Bessed om hvad der var tilstødt Abu Hassan efter hans korte Khalifværdighed. Han meente derfor i ham at finde en Mand, som endnu kunde yde ham tusinde Løjer, og glædede sig over den gode Lejlighed til atter at træde i Forbindelse med ham, saa meget mere, som han med Grund havde næret Frygt for, at Abu Hassan havde opgivet sin gæstmilde Sædvane.

Da han var kommen tæt hen til ham, bukkede han sig, saae ham ind i Ansigtet og udraabte: — Er det Dig, Broder Abu Hassan? — Vær mig hilset, og lad mig omfavne Dig! —

— Jeg hilser Dig ikke, og trænger hverken til din Hilsen eller din Omsavnelse! — svarede Abu Hassan barsk og uden at see ivejret: — Gaa din egen Vej! —

— Hvorledes, kjender Du mig da ikke? — tog Khalifen igjen tilorde: — Erindrer Du ikke længer hiin lystige Aften, som vi for en Maaned siden tilbragte i dit Huus, hvor Du gjorde mig den Ære, med gævmild Haand at beværte mig? —

Abu Hassan svarede ligesaa tvær, som forrige Gang, at han ikke kjendte ham, og bad ham gaa sin Vej. Men den forklædte Khalif lod sig derved ikke bringe fra sit Forehavende, men opfriskede i det Enkelte Erindringer om deres forrige Sammenkomst. Han mindede ham ogsaa om de gode Ønskter, hvormed han havde søgt at udtrykke sin Taknemlighed imod sin Vært, ja endogsaa om, at han til Virkeliggjørelsen af samme havde tilbudet ham sin ikke ganske ubetydelige Indflydelse. Tilslidst bad han ham, eftersom hans Lykkestjerne havde foranlediget, at han paany var truffen sammen med Abu Hassan,

om at han endnu engang vilde lade ham nyde godt af sin udstrakte Gæstfrihed.

Abu Hassan svarede derpaa alene ved afvisende Indvendinger. — Af dine gode Onsker — sagde han: — har jeg ikke haft andet Godt, end at jeg har været nærved at miste Forstanden; men jeg har dog, Allah være lovet, endnu saa megen Fornuft tilbage, at jeg undgaaer at have noget at bestille med en Mand, hvem Ulykken hænger ved Fingrene. — Gaa altsaa bort og vold mig ikke længer Ergrelse! — Skal jeg da den ene Gang efter den anden sige: — Gud være med Dig — ! — ? — Du har allerede bragt mig Glendighed nok paa Halsen, og jeg vil ikke for Alting friste Ulykken. —

Men Khalifen vedblev at kalde Abu Hassan sin gode Ven, omarmede ham, og beklagede sig over den slette Behandling, han maatte lide af ham. Han svor paa Oprigtigheden af sit venstabelige Sindelag, og forlangte en Forklaring over, hvad Ondt der da var tilstødt ham, for i det Mindste nogenlunde at udsone det, hvis virkelig han, som Abu Hassan meente, havde været Skyld deri.

Endelig gav Abu Hassan efter, bad Khalifen tage Plads hos sig, og fortalte ham alle de eventyrlige og ulykkelige Begivenheder, som havde fundet Sted fra hans Opværelsen i Khalifens Palads indtil hans Befrielse af Daarekisten. — Men hvad der allermest vil overraske Dig, — vedblev han: — er, at alt dette ene og alene maa tilskrives din Forseelse, fordi Du imod min udtrykkelige Formaning lod min Dør staa aaben. Saaledes kunde den Onde snige sig ind til mig og foregjøgle mig alt det Brøvl om Khalifherligheden, hvorefter, saa behage-

ligt det end i sig selv var mig, hele min efterfølgende Ulykke har sin Kilde. —

Abu Hassan skildrede Khalfen saa levende Alt, hvad han havde gjennemgaaet, hvorledes han havde forløbet sig imod sin Moder, imod sine Naboer, og hvad han havde oplebet i Daarekisten, at Khalfen maatte bryde ud i en høj Latter over den trofskyldige Fortælling, endstjændt Alt til Punkt og Prikke var ham bekendt isorvejen. Derover ærgrede Abu Hassan sig højlig, da han snarere havde gjort Regning paa Medlidenhed end Latter, og raabte: — Du gjør Dig maaskee oven i Kjøbet lystig over mig, eftersom Du leer mig saaledes lige op i Ansigtet! Eller troer Du, at jeg spøger, medens jeg taler ganske alvorlig til Dig? Vil Du have Beviser for mine Ord, saa see engang her! —

Derpaa rev han Klæderne op, bukkede sig og viste Khalfen sine blotte Skuldre, hvorpaa der endnu tydelig var at see Rø og blaa Pletter af de Prygl, han havde faaet i Daarekisten. — Khalfen kunde ikke see dem, uden at gysse ved Forestillingen om det, som Staklen havde lidt, og det gjorde ham nu ondt, at han havde drevet Spøgen saa vidt. Med oprigtig Deeltagelse omarmede han Abu Hassan, og sagde heelt alvorlig: — Staa op, min kjære Broder, og lad os følges ad til dit Hjem! Jeg ønsker endnu en Gang at tilbringe en Aften med Dig, og Du skal imorgen sande, at mit Besøg er løbet af uden alle ulykkelige Følger. — Uagtet nu Abu Hassan een Gang for alle havde bestemt, aldrig mere end een Gang at see nogen af sine fremmede Gjæster hos sig, formaaede han dog ikke at modstaa den formeentlige Kjøbmands hjertebindende Ord, men sagde: — Jeg vil da indbyde Dig, men paa den Betingelse, at Du med God

forpligter Dig til at lukke Døren rigtig efter Dig, naar Du gaaer, at ikke den onde Aand atter skal komme og sætte mig Fluer i Hovedet. — Khelifen gav ham sit hellige Løfte, og de gabe sig tilsammen paa Bejen til Abu Hassans Bolig.

For endnu mere fuldkomment at vinde Abu Hassans Tillid forsikkrede Khelifen ham undervejs, at han, langt fra at begaa noget Forræderi imod ham, ønskede ham al mulig Lykke og Betsignelse, og at han ingenlunde vilde lade det blive ved det tomme Ønske. Men Abu Hassan forsikkrede ham om, at han slet ikke brød sig om nogen anden Lykke, end den, Allah havde forundt ham, og bad ham bønlig om at blive sig fra Livet med hans gode Ønsker; thi ved disse og gjennem den aabne Dør vare alle de Ulykker komne ham paa Nakken, som han nys havde beklaget sig over. — Velan da, — sagde Harun, og maatte inderlig lee over Abu Hassans forkeerte Indbildning: — ogsaa dette vil jeg love Dig, og ikke ønske Dig det Allermindste mere. — Du kan ikke gjøre mig nogen større Fornøjelse — bemærkede Abu Hassan: — end ved at tale saaledes. Hvis Du blot holder dit Løfte, vil jeg nok blive tilfreds med Dig. Lad os nu tale om andre Ting! —

Dagen var tilende, da Abu Hassan med sin Gjæst, hvem hans store, sorte Slave fulgte, naaede sit Hjem. Strax kaldte han paa sin Moder, lod bringe Lys, bad Khelifen tage Plads paa Sofaen, og satte sig hos ham. Snart blev Aftensmaden bragt, og, efterat de havde spist, rømmede Matronen af Bordet, bragte Frugter, Wiinkande og Bægere, og drog sig derpaa tilbage, for ikke mere at komme tilsyne denne Aften. Abu Hassan skjenkede først i for sig selv, derpaa for sin Gjæst, og

de tømte fem, ser Bægere, medens de talte sammen om ligegyldige Ting. Men da Khalifen mærkede, at Binen begyndte at sige Abu Hassan til Hovedet, bragte han Samtalen paa Kjærlighed, og spurgte, om han aldrig havde været forelsket. I al Fortrolighed, og ligesom om han havde haft en af sine Jævnlige for sig, svarede Abu Hassan: — Jeg har bestandig anseet Kjærligheden eller Ægteskabet, om I vil, for et Nøg, der maatte være utaaleligt at bære. Indtil denne Dag har jeg derfor alene elsket Bordets Glæder og den Fornøjelse, Man finder i Omgangen med en god Ven. Imidlertid vil jeg ingenlunde sige, hverken at jeg ikke kunde blive forelsket, eller ikke kunde faae ifinde engang at gifte mig, forudsat, at jeg kunde finde et Fruentimmer saa smukt og elskværdigt som det, jeg hiin Nat saae idrømme, da I forrige Gang besøgte mig og til min Ulykke lod Døren staa aaben. — Det var en af hine Kvinder, som om Aftenen ydede mig Selskab ved Binen; ved sin Sang, sit Spil og sin yndefulde Underholdning henrykte hun mig saa dybt og levende, at jeg endnu den Dag idag ikke kan faae i Hovedet, at det kun har været en Drøm. Ja, jeg troer virkelig, at min nærværende Kulde med Hensyn til det smukke Kjøn vilde forandre sig til en brændende Beundring, det vil da sige, for hendes Bedkommende, og at jeg vilde kunne leve sammen med hende saa lykkelig som i Paradiis. Men hvor i Alverden lod sli en Kvinde sig finde uden i Khalifens Palads eller Giass eller i en af de andre store Herrers, der have Penge som Snabs og kunne betale hvilkensomhelst Priis? — Derfor kan det slet ikke nytte at tænke paa Sligt. Jeg vil holde mig til Bægeret; det yder mig en billigere

Fornøjelse, hvilken jeg kan have ligesaa godt som nogen af alle de Øvrige. —

Med disse Ord fyldte Abu Hassan Bægrene, og opmuntrede sin Gæst til at dele denne et eensomt Livs største Fornøjelse med sig, saa længe han kunde holde Djnene aabne.

Efterat de havde drukkit, tog Khalifen saaledes tilorde: — Men Jammer skade er det dog, at en saa net Mand som I, der ingenlunde, som jeg vel kan mærke, er uimodtagelig for Kjærligheden, skal henleve et saa eensomt og øde Liv! —

— Det falder mig slet ikke svært, — svarede Abu Hassan: — at foretrække mit eensomme, men rolige og behagelige Liv for Samlivet med en Kone, der maaskee ikke vilde være smuk nok til at behage mig, og som vilde forarsage mig tusinde Uregelser ved sine Fejl og onde Luner. —

I længere Tid fortsatte de saaledes Underholdningen om denne interessante Gjenstand. Da endelig Khalifen havde faaet sin Vært der, hvor han vilde have ham, sagde han: — Lad Du mig kun sørge derfor! Da jeg mærker, at Du er enig med mig og andre gode Kjendere i de Fordringer, som bør stilles til kvindelig Elskværdighed, paatager jeg mig, uden Bamskelighed at finde, hvad din Hu staaer til; det skal ikke koste Dig det Allermindste. — Med disse Ord tog han Flasken og Abu Hassans Bæger, i hvilket han atter kastede noget af sit søvndyssende Pulver, skjænkede det fuldt, og bød Abu Hassan det med de Ord: — Tøm dette Bæger forud paa hendes Sundhed, der vil komme til at udgjøre dit Livs Lykke! Du saa godt som allerede har hende. —

Leende tog Abu Hassan imod Bægeret og sagde

med Hovedrysten: — Nuvel, paa et lykkeligt Udfald da, eftersom Du endelig vil have det! Jeg vilde nødig vise mig uartig imod Dig, idet jeg nægtede sliq elskelig Gjæst, som Du er, en saa ringe Villighed. Derfor drifter jeg paa den Skjønnes Sundhed, som Du har lovet mig, uden og derved, eftersom jeg er fuldkommen tilfreds med min nuværende Lod, at paalægge Dig nogen Forpligtelse imod mig. —

Neppe havde Abu Hassan tømt sit Bæger, før end der, ligesom de tvende forrige Gange, paakom ham en uovervindelig Sovelyst, der overgav ham i Khalisens Hænder som et villieløst Bytte. Harun lod ham strax af sin Slave bære til Paladset, og, da han denne Gang ikke tænkte paa at sende Abu Hassan tilbage, luffede han Huusdøren efter sig. I Paladset blev Abu Hassan lagt paa en Sofa i hiin Sal, hvorfra han for en Maaned siden i dyb Søvn var bleven bragt tilbage til sin Bolig. Khalisen lod ham i sin Nærværelse iføre de samme Klæder, som han sidst havde haft paa, og befalede derpaa Alle, at de skulde gaa hen at sove. Men ved Daggrn maatte efter hans Befaling Paladsbetjentene tilligemed Sangerinderne og Slavinderne fra sidst findes forsamlede omkring Abu Hassan, for at han ved sin Opvaagnen kunde modtage ganske det samme Indtryk, som forrige Gang. Khalisen selv skulde vækkes af Mesrur, endnu før end Abu Hassan var vaagnet.

Mesrur holdt sig naturligtviis Khalisens Befaling paa det Nøjeste efterrettelig, og Khalisen begav sig ufortøvet hen til den Sal, hvor Abu Hassan sov. Ved Døren var allerede hele Tjenerskabet, Slavinderne og Gildingerne forsamlede. Efterat han endnu engang havde indskjærpet Alle, hver især, de Roller, de havde at spille,

begav han sig ind i det hemmelige Gemak, hvorfra han bag Bitteret kunde oversee hele Salen. Her havde imidlertid Alle ordnet sig i Kreds omkring Abu Hassan, der begyndte at røre sig, da Sobepulveret ophørte at virke, men endnu ikke op slog Djene. Pludselig blev Stilheden i Salen afbrudt ved Klangene af Instrumenterne og Sangerindernes harmoniske Stemmer; som ved et Trylleflag aabnede Abu Hassan da sine Dje og stirrede omkring sig med en Forundring, der ikke er til at beskrive, over at see sig omgivet af en Skare Tjenere og Slavinder, som ikke havde Rum i hans beskedne Huusholdning, men hvoraf dog ikke Faa syntes ham bekjendte. Det forekom ham grangivelig, som om han netop befandt sig i den samme Sal, som han havde seet i sin skjæbnesvangre Drøm; netop saaledes havde den været udsmykket, møbleret og oplyst.

Musiken taug, forat ingen Yttring, selv ikke den mindste, af Abu Hassans Forbauselse skulde undgaa den lyttende Khalif; Mesrur tilligemed alle Gildingerne og Slavinderne bleve staaende ubevægelige, hver paa sin Plads, som hensunkne i Erbødighed.

— Al! — raabte Abu Hassan ganske højt: — der have vi jo ganske den samme Drøm og det samme Sandsebedrag som for en Maaned siden! — Jeg kan da ligesaa godt først som sidst berede mig paa Daarefikten, Lænferne og Svøben! Almægtige Allah, i dine Hænder anbefaler jeg mig holden og heel! O Du troløse Skjelm, som jeg atter igaar lod mig narre til at optage i mit Huus! Det er ham og ingen Anden, som har bragt dette Djævelskab med alle sine ulyksalige Følger over mig. Han havde saa sikkert lovet mig at lukke Døren efter sig, naar han gik; men han har ligesaa lidt gjort det denne

Gang som den forrige, og Djævelen har benyttet Lejligheden til paany at føre mig ind i hiint vanvittige Brøvl om Khalisværdigheden. Maatte Allah styrte Dig ned, hvor der er dybest, Du Satan, og kaste et heelt Bjerg ovenpaa Dig! —

Efter denne Udgydelse lukkede Abu Hassan Djennene, og forblev nogle Øjeblikke indesluttet med sig selv i en fuldkommen Forvirring. Derpaa saae han atter ivejret, betragtede Alting ganske nøje, hvad der fremstillede sig for ham, og lod høre et nyt Udraab, — dog øjensynlig langt mindre forstyrret end før, ja endogsaa med et halvt Smil paa Læberne: — Store Allah, jeg anbefaler mig i din Vold! Beskjerm mig imod alle Satans Anfægtelser! — Derpaa lukkede han Djennene og vedblev: — Jeg veed nok, hvad jeg gjør; jeg vil ligge stille og vente, indtil Fristeren forlader mig, skulde det end vare til Middag. —

Men Man lod ham ikke komme til at sove, som hans Hensigt var; thi Sjælefred, en af de ham fra tidligere Tid bekendte Slavinder, sagde ærefrygtsfuld:

— De Troendes Behersker, jeg beder Eders Højhed om Forladelse, at jeg er saa fri at forstyrre Eder. I maa ikke falde isøvn igjen, men gjøre Eder Umag for at blive rigtig vaagen; Dagen er ifærd med at bryde frem. —

— Viig fra mig, Satan! — raabte Abu Hassan, da han fornam denne Stemme, hestede dernæst Blikket ufravendt paa Sjælefred og vedblev: — Kalder Du mig de Troendes Behersker? Du maa være blind som en Muldvarp, saa smukke end dine Dine ere. — Men Slavinden svarede, at hun gav ham denne Titel, fordi den tilkom ham som den allerhøjeste Hersker over hele den mohamedanske Verden. — Eders Højhed vil kun

spøge, — vedblev hun, — idet I lader, som om I havde glemt Eder selv, med mindre det er Eftervirkningen af en eller anden slem Drøm, der har forvirret Eders allerhøjeste Tanker. Men behag blot at lukke Djnene rigtig op; saa ville de Taager, som maaskee indhylle Eders Bevidsthed, sikkerlig adsplittes, og I vil finde Eder i Eders Palads midt imellem Eders Hofembedsmænd, Slaver og Slavinder. At Eders Højhed her ikke befinder sig i sin egen Seng, maa ikke forundre Eder; thi I faldt igaarastes saa pludselig isøvn, at vi ikke nænnede at vække Eder for at bringe Eder ind i Eders Sovegemak, men lagde Eder her efter Mulighed bekvemt paa Sofaen. —

Ved denne Tiltale slog Abu Hassan endelig atter Djnene iverjet, rejste sig op, og gjenkjendte Sjælefred, Perlefrands og alle de øvrige smukke Slavinder, som han havde seet før. De nærmede sig ham, og Sjælefred tog atter Ordet:

— Eders Højhed tillade, at vi nok engang paaminde Eder om, at det er Tid at staa op; det er allerede lys Dag. —

— Hvor I dog ere paatrængende! — udraabte Abu Hassan og gned sine Djne: — Jeg er alligevel ikke de Troendes Behersker, men hverken mere eller mindre end den stakkels Abu Hassan. Snak I kun længe nok; det er for Eders egen Fornøjelse! —

— Abu Hassan kjende vi slet ikke; vi vide ikke engang, hvem Eders Højhed mener med dette Navn, og bryde os heller ikke om at vide det. Eders Højhed derimod kjende vi fuldtvel som de Troendes Behersker, og I prøver forgjæves paa at forvirre vore Forestillinger ved at paastaa det Modsatte. —

Da Abu Hassan saae sig omkring, bemærkede han med Henrykkelse, at han befandt sig i en af de ham vel bekendte herlige Sale; men han troede endnu at drømme, og frygtede Drømmens fordærvelige Følger. Med Blikket hævet mod Himlen og med opløstede Hænder udraabte han: — Allah være mig naadig! Han tage mig i sin miskundelige Baretægt! — Ligesom et Menneſke, der i Fortvivlelsen hverken veed ud eller ind, vedblev han: — Det er kun altfor viſt! Jeg kan ikke længer tvivle paa, at jeg jo er besat af Djævelen; han har med List ſkaffet sig Udgang til mit Værelſe, for at forſkrue mit Hoved med ſine Helvedeſkunſter. — Derpaa lagde han ſig atter tilbage og ſukkede Djnene.

Men Sjæleſkyd tog atter Ordet og erklærede, at, efterſom hans Højhed ikke gav Agt paa hendes pligtſkyldige Paamindelser om at rejſe ſig, men Regjeringsforretningerne dog nødvendigtviis udkrævede det, ſaa vilde de gjøre Brug af den dem for ſlige Tilfælde meddeelte Tilladelse. — I det Samme greb hun Abu Hassan ved den ene Arm, paa hendes Bink grebe ogſaa de andre Slavinder til; i en Haſt havde de løſtet ham ned af Sofaen og halv bare, halv ſlæbte ham ud i Midten af Værelſet, hvor de ſatte ham ned. Derpaa grebe de hinanden i Hænderne og ſprang og dandsede rundt omkring ham, idet de lode deres Strenginstrumenter og Tamburiner lyde over hans Hoved og tæt ved hans Ører. Abu Hassan var nærved at blive ganſke fortunlet, og ſpurgte ſig ſelv den ene Gang efter den anden, om han da virkelig var de Troendes Beherſker. For at finde Pys i Sagen, forſøgte han paa at tale, men kunde formedeſt Instrumenternes vilde Larm ikke ſkaffe ſig Ørenlyd. Men paa et Bink af ham indtraadte der dog øje-

blikkelig Stilhed, og han henvendte da det ligefremme Spørgsmaal til de sig ham nærmende Skjønne: — Lyver ikke, men siger Sandhed! — Hvem er jeg? —

Morgenstjerne svarede, at de Troendes Beher-
sker ved dette Spørgsmaal enten vilde forvirre dem, eller
more sig ved en Leeg, som de ikke forstode at gaa ind paa.
Maaskee var ogsaa Hs. Højhed endnu noget tung og forstyr-
ret i Hovedet, hvilket ikke var saa underligt, eftersom han
havde sovet langt over Tiden. Men for at klare hans
Tanter behøvede hun vist ikke Andet end at kalde ham
tilbage i Erindringen, hvad han havde bestilt den fore-
gaaende Dag. Hun fortalte ham derpaa, hvorledes han
i Raadsforsamlingen havde udstedt Befaling til Imanens
og hans fire Schejkers Afstraffelse, og tilsendt en vis ube-
kjendt Persons Moder tusinde Guldstykker; endvidere op-
friskede hun i hans Erindring, hvad han havde foretaget
sig ved Maaltidet i de fire Sale, og sluttede med at for-
tælle, at han heelt pludselig var falden isøvn, og havde
sovet indtil højt op paa Dagen. Perlekrands og alle
de øvrige Tilstedeværende bleve tilkaldte som Vidner, og
Alle bade ham om at samle sig og klæde sig paa, for at
ikke Tiden til Morgenbønnen skulde gaa ubenyttet forbi.

— Ja det er godt nok; — meente Abu Has-
san hovedrystende: — hvis jeg laante Eder Dre, vilde
I dog tilsidst, frygter jeg, besnakke mig og gjøre mig til
hvad jeg ikke er. Men jeg siger Eder reentud, at I ere
Narre, saa mange I ere, og have mistet Forstanden!
Det er rigtignok Skade, at I ere saa smukke; men det
faaer ikke at hjælpe. — Saa hører da, at jeg har væ-
ret hjemme hos mig selv, siden jeg saae Eder sidst, at jeg
der opførte mig slet imod min Moder og selvfølgelig blev
sat i Daarekisten, hvor jeg meget imod min Villie maatte

forblive i tre Uger og daglig fik halvtredsindstyve Slag af en Tyrepidsk. Og alt dette skulde have været en Drøm? I ville kun holde mig for Nar! —

Men Morgenstjerne modsigde ham, og tilbød sig at aflægge den helligste Sed paa, at Alt forholdt sig saaledes, som hun havde sagt. Hans Højhed havde ikke forladt denne Sal siden deres sidste Sammenkomst, men sov et hele Tiden.

Denne Tillidsfuldhed kastede Abu Hassan atter tilbage i et Hav af Tvivl om, hvad han skulde tro og tænke, og han hensank for længere Tid i dybe Grublerier. — O Himmel! — sagde han ved sig selv: — Er jeg Abu Hassan eller de Troendes Behersker? Almægtige Allah, opklar min Forstand og lad mig indsee det Rette, for at jeg kan vide, hvorledes jeg er vendt i det! — Derpaa blottede han sine af de modtagne Slag endnu mærkede Skuldre, viste Slavinderne dem og sagde: — Seer dog efter! Troer I, at Man kan komme til Sigt isovne eller idømme? Jeg kan forsikre Eder om, at det kun er altfor virkeligt, at disse Slag have truffet mig, og, hvis jeg kunde tvivle, maatte Smerten, som jeg endnu føler af disse Slag, give mig Troen i Hænderne. —

Men uagtet Abu Hassan udtalte en saa fast Overbeviisning, var han dog i Hjertet langt fra sikker paa, hvad han skulde tro om sin Tilstand og sine Omgivelser; for at komme rigtig paa det Rene med sig selv, vinkede han en Slave hen til sig og befalede ham: — Bid mig i Dret, at jeg kan faae rigtig at vide, om jeg er vaagen eller jeg drømmer! —

— Hvorledes skulde jeg fordrifte mig til at vide de Troendes Behersker i Dret? — indvendte Slaven tøvende. Men Abu Hassan befalede: — Gjør hvad

jeg siger Dig, eller jeg lader Hovedet hugge af Dig! — Da betænkte Slaven sig ikke længer, men tog Abu Hassans Dresflap imellem Tænderne og bed saa drøjt til, at Abu Hassan skreg højt af Smerte. Strax lode Instrumenterne paany, og Slavinderne begyndte atter at dandse og springe omkring Abu Hassan, som blev ganske forstyrret i Hovedet og ligesom beruset begik tusinde Daarskaber. Han sønderrev den smukke Khalifdragt, som Man havde iført ham, kastede Huen paa Gulvet, sprang endelig op i bare Underbeenklæder og gav sig til at dandse iblandt Slavinderne med saa naragtige Fagter, at Khalifen i sit Skjul maatte bryde ud i en Latter, som trods Larmen gjenslød over hele Salen, og som ingen Ende syntes at ville faae. Harun var nær bleven heelt borte i sin Latter; men endelig blev han dog Herre over den saa vidt, at han kunde aabne Bittervinduet og raabe ud: — Abu Hassan, Abu Hassan, gale Menneske, vil Du da have, at jeg skal lee mig tildøde? —

Khalifens Stemme bragte strax Larmen til at forstumme, og som ved et Trylleri stode Alle ubevægelige paa deres Pladser. Ogsaa Abu Hassan hørte op med sine gale Spring, saae sig om og gjenkjendte i Khalifen sin gode gamle Bekjendt, Kjøbmanden fra Musful, — dog uden i mindste Maade at tabe Fatningen. Ivertimod vandt han i samme Djeblig den sikkre Overbeviisning, at han var vaagen og at det ikke var nogen Drøm, hvad der var mødt ham; med en rask Beslutning gif han strax ind paa Khalifens morsomme Indfald, maalte ham skarpt med Djet og udraabte: — Ha, er Du der, min gode Kjøbmand fra Musful! Og Du beklager Dig over, at Du maa lee Dig ihjel over mig, Du, som er Skyld i, at jeg har mishandlet min Moder, at jeg har maattet

lide i Daarefjsten, Du, der har ladet Imanen ved Moskreen i mit Bykvarteer straffe saa haardt tilligemed hans fire Shejker, — thi mig vedkommer denne Sag slet ikke; jeg vasker mine Hænder i Uskyldighed — Du, der endelig har beredt mig saa megen indre Kval og saa mange udvortes Ubehageligheder —? — Med eet Ord, Hvo er den angribende, og Hvo den lidende Deel? —

Khalifen gav ham under vedvarende Latter fuldkommen Ret, og tilsvor ham, at til Skadesløsholdelse for de udstandne Lidelser var han villig til at give ham enhver tænkelig Opbrejsning. Derpaa kom han ind i Saalen, lod bringe en af sine bedste Klædninger, og befalede Slavinderne at træde ham i Kammertjeners Sted og iføre ham den. Da dette var skeet, sagde Khalifen til ham: — Du er min Broder! — omfavnede ham, og vedblev: — Forlang af mig Alt, hvad der kan volde Dig Glæde, og jeg skal bevilge Dig det! —

— De Troendes Behersker, — tog Abu Hassan Ordet: — jeg beder Eders Højhed om den Naade at lade mig vide, hvorledes I har baaret Eder ad, for saaledes at forstyrre min Hjerne, og hvilken Hensigt I har havt dermed. — Dette ligger mig for Djeblikket nærmest paa Hjertet; uden denne Oplysning vil det blive mig umuligt, at give de løsnede Skruer i mit Hoved hver sin rette Plads igjen. —

Khalifen opfyldte hans Ønske, idet han fortalte hvorledes han havde til Sædvane af og til under For, Klædning at gennemstrejfe Bagdads Gader, især ved Nattetide, for at overbevise sig om, at Altting gik til med Lov og Orden; den første i hver Maaned foretog han sig af samme Grund en længere eller kortere Vandring udenfor Byen, snart til en, snart til en anden

Side, og fra denne Udflugt vendte han stedse tilbage over Tigrisbroen. Netop ved slig Lejlighed havde han truffet Abu Hassan første Gang. I den Tanke, at han var en Kjøbmand fra Musul, havde denne, som han vel erindrede, taget ham hjem med sig i sit Huus, og med uindskrænket Gjæstfrihed bekvæmt ham. I Samtalens Løb havde Abu Hassan yttret det Ønske, kun for fire og tyve Timer at være Khalif, for at kunne afstraffe den hykleriske Iman og hans Sheikher; øjeblikkelig havde han, Khalifen Harun al Raschid, heri seet en Lejlighed til en morsom Spøg, havde givet ham et Sovepulver ind, og ved sin Slave ladet ham bære til sit Palads. — Ved det samme Middel blev Du atter bragt tilbage til dit Huus, og senere igjen tilbage til mit Palads, hvori Du nu befinder Dig. Det Øvrige veed Du selv eller kan selv tænke Dig til. Hvad mig angaaer, saa gjentager jeg højtidelig mit Løfte, paa enhver tænkelig Maade at give Dig Dprejsning for de Videlser, mit Lune har tilføjet Dig. Siig kun dristig frem, hvad Du forlanger! —

Abu Hassan svarede: — De Troendes Beherster! Alt, hvad jeg end har udstaaet, var aldeles glemt i samme Øjeblik, som jeg erfarede, at det var kommet over mig ved min høje Herres naadige Haand. Intet Øjeblik tvivler jeg om Eders Højheds gode Hensigter med mig; Højmodighed er Harun al Raschids mindste Dyd. — Men ingensinde har Egennytte været min Fejl, og derfor benytter jeg den mig indrømmede Frihed til den Bøn, hvori alle mine Ønsker indbefattes, at de Troendes Beherster vil tilstede mig Adgang til sin Person, for at jeg i Nærheden hele mit Liv igjennem kan beundre hans Storhed. —

Dette sidste Beviis paa Uegennyttighed hævede Khalifens Afgtelse for ham til det Højest. — Jeg veed ret vel at vurdere den Mand, der udtaler sig igjennem din Bøn, — sagde han til ham: — og tilsteder Dig herved Adgang til min Person, til enhver Tid, og paa hvilket som helst Sted, hvor jeg monne opholde mig. — Strax lod han ham anvise en Bolig i Paladset, lod ham af sin Privatkasse udbetale tusinde Guldstykker, og sagde, at han med Hensyn til sit Udkomme fremdeles ikke havde hans Skatmester, men alene ham selv at holde sig til. Abu Hassan udtalte sin inderlige Tak for al denne Godhed, og Khalifen forlod ham for at bivaane den sædvanlige Raadsforsamling. Denne Tid benyttede Abu Hassan til i en Hast at underrette sin Moder om den Lykke, han havde gjort; med det Samme forklarede han hende, hvorledes han virkelig havde oplevet alt det, som han, og hun med ham, havde troet, at han kun havde drømt.

Abu Hassan stod nu i høj Gunst hos Khalifen, og var en stadig Deeltager i alle hans Fornøjelser; thi Abu Hassan havde af Naturen et muntert Lune, og hans lystige Indfald maatte more Alle og Enhver. Ogsaa sin Gemalinde Sobeide havde Harun fortalt Abu Hassans Eventyr, og bragte ham ofte til hende, da hun godt kunde lide den vittige Skjælm. Men snart mærkede hun, at han ikke vendte sine Dine fra en af hendes Slavinder, ved Navn Mushatulavadat — Grindringens Blæde —, og at denne rødmede hver Gang Abu Hassan traadte ind til hende. Ved Lejlighed gjorde hun sin Gemal opmærksom paa disse tydelige Varsler om en gjensidig Tilbøjelighed, og han svarede hende:

— Min kjære Gemalinde, der bringer I mig en Sag i Grindring, som jeg allerede for længe siden skulde

have afgjort. Jeg kjender af Abu Hassans egen For-
klaring hans Anskuelser med Hensyn til Ægteskab, og
har ved Lejlighed lobet ham en Kone, med hvem han i
det Hele taget skulde blive tilfreds. Jeg er Eder megen
Tak skyldig, at I har bragt en Sag paa Bane, der, jeg
kan ikke begribe hvorledes, aldeles var gaaet mig af
Minde. Imidlertid er der herved dog saa meget vundet,
at Abu Hassan har kunnet følge sin egen Tilbøjelig-
hed; men da nu ogsaa Mushatulavadat aabenbart er
indtagen i ham, bør vi intet Djeblik længer opsætte hans
Giftermaal. De ere jo begge to i Nærheden; vi kunne
strax faae at vide, om de ere tilfredse med vor Anord-
ning. —

Abu Hassan fastede sig for Khalifens og hans
Gemalindes Fodder, for at tolke, hvor inderlig taknemlig
han var for deres Godhed imod ham. — Af bedre og
elskeligere Hænder kunde jeg aldrig modtage nogen Ge-
malinde; — sagde han, idet han atter stod op: — men
saa meget jeg end ønsker det, tør jeg dog ikke nære det
Haab, at Mushatulavadat deler mine Attraaer. —
Med disse Ord heftede han sit Blik paa den skønne
Slavinde; men hun paa sin Side tilkjendegav noksom ved
en høj Rødme og en tugtig Tausshed, at hun var mere end
villig til at adlyde Khalifens og sin Herskerindes Befæ-
ling. Ægteskabet blev altsaa sluttet, og Bryllupet i en
Række af Dage prægtig fejret i Khalifens Palads.

De Nyformælede fik af Harun og Sobeïde rige
Foræringer. Men de havde kun lidet Dje herfor; de
vare ligesom fortryllede af hinanden. Naar undtages den
Tid, som Abu Hassan maatte ofre i Khalifens og
Mushatulavadat i hans Gemalindes Tjeneste, vare de
uadskillelige. Men den unge Kone besad ogsaa alle Egen-

skaber til at fængsle sin Mand; hun var ligesaa vel udslyret med Mandens som med Legemets Indigheder. Saaledes gik det ganske naturligt til, at de førte et højt behageligt Liv med hinanden. Bordet stod bestandig dækket hos dem, og det var besat med de lækkreste Retter, som Spisevæerten kunde tilvejebringe. Skjenkebordet havde aldrig Mangel paa de mest udsøgte Vine, og Muskatulavadrat kunde gjøre ham Besked saavel i det Ene som i det Andet.

Paa denne Maade levede Parret en rum Tid herlig og i Glæde, og tænkte ikke paa, hvad der gik med ved sliig en Huusholdning, førend Leverandøren endelig lagde dem Regningen under Djnene. Sammes Beløb var meget betydeligt, og, da de ligesaa lidet i andre Henseender havde sparet, erfarede de ved en let Subtraction, at der, naar Regningen var betalt, saa godt som intet vilde blive dem tilovers af den meget betydelige Sum, som Khelifen blandt Andet havde skjenket dem i Brudegave. Imidlertid skaffede de sig Manden af Halsen, uden at lade ham mærke Noget til deres Forlegenhed, og overgave sig derefter med hinanden til de intet mindre end lyse Betragtninger over de henrundne Tiders Overdaadighed, uden dog at finde noget Middel til at raade Bod paa den nuværende Tids Mangel. Rigtignok erindrede sig Abu Hassan ved denne Forlegenhed, hvis Bytte de allerede i deres Ægteskabs første Aar vare blevne, hiint Løfte af Khelifen, at han ikke skulde komme til at lide Mangel; men, idet han betænkte, i hvor kort en Tid han havde bortødslet hans sidste rigelige Gave, manglede han Mod til at bede om nye Midler, og skammede sig ved at tilstaa, hvilken slet

Brug han havde gjort af de forrige. Dertil kom, at han øjeblikkelig, da han saae sin Fremtid sikket ved Khalifens Naade, havde aftraadt sin Moder hele sin Fædrenerb; og for ingen Priis vilde han ty til hendes Understøttelse, fordi han da med det Samme maatte bekjende, at han havde levet et Liv, der ikke lidet lignede hiint forkeerte, som han havde ført strax efter sin Faders Død. Nushatulabadat paa sin Side troede, at hun ikke mindre rigelig var bleven lønnet for sin tidligere Tjeneste ved de tilligemed Friheden modtagne Foræringer, og sølte, at hun aldeles manglede Adkomst til nye Velgjerninger.

Endelig brød Abu Hassan den piinlige Tausshed, idet han muntert saae ivejret og sagde til sin Kone: — Jeg seer nok, at Du ligeledes pincer Dig med at finde en Udvej af denne fordømte Forlegenhed, som ligger paa Bunden af vor Pengekasse. Hvad Du tænker derom, veed jeg rigtignok ikke; jeg for min Deel er af den Mening, at vi paa ingen Naade, selv ikke i ringeste Grad skulle indskrænke vor hidtilværende Levemaade, og gjør heri Regning paa dit Samtykke. Det kommer kun an paa, at finde Midler til at fortsætte den, uden at Du behøver at gjøre bodsærdigt Knæfald for Sobe'ide, og jeg for Harun al Raschid. Jeg troer at have fundet en Udvej; men, for at udrette Noget, maa vi staa hinanden trolig bi. —

Hertil var Nushatulabadat strax villig; hun lovede med Haand og Mund at staa ham bi med alle sine Kræfter, saasnart han blot havde sagt hende, hvad hun skulde gjøre. Abu Hassan svarede, at han heller ikke havde ventet Mindre af hende i en Sag, der vedkom dem Begge lige meget, og vedblev: — Midlet, som jeg har udtænkt for i det Mindste for nogen Tid at sikre os imod

Pengemangel, bestaaer i et lille Puds, som jeg maa spille Khalifen, og Du hans Gemalinde, et Puds, der ganske bestemt vil volde dem Glæde og indbringe os Penge. — — Vi maa Begge — intet mindre end dø!

— Begge to! — udraabte Mushatulavadat forstrækket: — Nej, dø Du kun alene, hvis Du har Lyst dertil; jeg har, med din Tilladelse, nok Lyst til at leve lidt endnu. Har Du intet Andet at foreslaa, saa blive vi vist ikke enige, kjære Abu Hassan. —

— Du er, som alle Fruentimmer, rask til at snakke, men kun langsom til at begribe, — sagde Abu Hassan: — og giver mig ikke engang Tid til at tale rigtig ud. Lad mig blot forklare mig ordentlig, og jeg er vis paa, at Du ikke har det Mindste imod at dø paa den Maade, som jeg mener; thi det er en Selvfølge, at vi ikke ville dø for Alvor, men kun for Spøg. —

Saa snart Mushatulavadat hørte dette, var hun strax beredt til at søje ham, men kunde dog ikke lade være at bemærke, at hun havde en uovervindelig Modbydelighed for Alt, hvad der bar Navn af Død; — med noget saa Alvorligt som Døden var det desuden en farlig Sag at spøge. —

— Det er slet ikke frygteligt at dø paa min Maade, kjære Mushatulavadat; — sagde Abu Hassan: — og, enten vi spøge med den gamle Knark Døden eller ikke, saa maa han dog smukt vente med at melde sig hos os, indtil vor Skjæbne kalder ham. — Min Plan er, at jeg vil lade, som om jeg er død; Du maa da ganske bære Dig saaledes ad, som om jeg virkelig var død. Du lægger mig efter Stik og Brug midt i Bærelset og dækker mig til med et Liiglagen; mine Fodder maa Du vende imod Meffa, og min Turban maa Du lægge paa

mit Ansigt. Naar Alt er kommet saa vidt, begynder Du efter Landsens Stik at fælde Taarer og at hyle; Du sønderriver din Kjole og slider Dig i Haaret, — eller lader i det Mindste, som om Du gjør det. Derpaa gaaer Du taarebadet og med opløst Haar til Sobe'ide, som naturligviis øjeblikkelig vil have Marsagen til din Sorg at vide. Saa snart Du da har svaret hende med en af Gulken afbrudt Stemme, at jeg pludselig er død, saa vil hun ganske vist vise Dig sin Deeltagelse, og forære Dig en Sum Penge tilligemed et Stykke Guldbroklade, til at bekoste min Begravelse for, til et Liigklæde til mig, eller til en ny Kjole istedet for den, som Du har sønderrevet i Anledning af min sørgelige Hedengang. Naar Du saa kommer tilbage med disse herlige Sager, saa staaer jeg strax op af Paradelejet, og Du indtager min Plads og lader, som om Du er død. Jeg følger da ganske samme Fremgangsmaade med Dig, som Du har fulgt med Hensyn til mig, anstiller mig halv affindig af Sorg og Smerte, og spiller hos Khalifen den samme Rolle, som Du har spillet hos Sobe'ide.

— Det Puds kan blive morsomt nok; — meente Mus hatulabadat, da Abu Hassan havde forklaret sig: — og jeg skulde tage meget fejl, om det ikke skulde vinde Khalifens og hans Gemalindes allerhøjeste Bifald. Men nu gjælder det om at gennemføre Komedien vel. For mig kan Du være rolig; i Haremet lære vi Fruentimmer tidlig at gaa under hvilkensomhelst, under de forskjelligste og vanskeligste Roller. I dette Tilfælde skal jeg virkelig gjøre mig Flid; jeg begriber fuldkommen Nytten af dette lille morsomme Bedrageri. Men vi ville ingen Tid spille. Medens jeg henter et Lagen, maa Du

flæde Dig af indtil Skjorten og Underbeenflæderne; naar jeg kommer tilbage, skal jeg flæde den Døde paa.

Abu Hassan adlød, lagde sig paa det midt paa Gulvet udbredte Lagen, foldede Armene overkors, og lod sig heelt indhylle, saa at der intet mere syntes at være tilbage, end at bringe ham ud paa Begravelsespladsen og putte ham i Jorden. Hans Ansigt bedækkede Mushatulavadat med et meget fint Musselins Klæde, og lagde hans Turban derover, dog ikke anderledes, end at han ganske ubindret kunde drage sin Næse. Derpaa begyndte hun at jamre sig og sælde Taarer, slog sig for Brystet og i Ansigtet, sled sig i det opløste Haar, og anstillede sig overhovedet, som om hun var betagen af den vildeste Smerte. Endelig begav hun sig paa Vejen til Sobeïdes Gemakker.

For at naa derhen, maatte hun over en rummelig Gaard; her opløstede hun et Skrig, der maatte trænge op til Sobeïdes Gemakker. Fyrstinden sendte strax en af de hende omgivende Slavinder ned for at forhøre, hvad der var paasærde, og erfarede ved denne, at Skriget hidrørte fra Mushatulavadat, der nærmede sig svømmende i Taarer. Utaalmodig efter at faae at vide, hvad der var gaaet hende imod, rejste Khalifens Gemalinde sig, og gif sin Yndling imøde indtil Forgemaaklets Dør. Abu Hassans Kone spillede sin Rolle ganske fortræffelig. Saasnart hun fik Dje paa Sobeïde, der selv løstede Dørforhængen tilside, for desto hastigere at see Mushatulavadat for sig, fordoblede hun sit Skrig, rev sig i Haaret med alle ti Fingre, slog sig i Ansigtet og for Brystet, og styrtede endelig sammen for Fyrstindens Fødder, hvilké hun vædede med sine Taarer.

Højlig forbauset spurgte Sobeïde sin forrige

Slavinde om Aarsagen til denne ubegrændsede Jammer; men først efter lang Kamp syntes den af Smerten overvældede Nushatulabad at at fatte sig saa vidt, at hun med saa, af en uophørlig Hullen afbrudte Ord kunde afgive sin Forklaring:

— O, min dyrebare Herskerinde, hvad større og skrækkeligere Ulykke kunde der vel træffe mig end den, der fører mig, dybt bøjet i Støvet, til Eders Højheds Fødder! Gud lade Eder længe leve, sorg- og smertefri, tilbedte Fyrstinde! — — Al, Abu Hassan, den arme Abu Hassan, hvem I bærede med Eders Gunst, Abu Hassan, hvem I og Eders høje Gemal havde givet mig til Egtefælle, at — han er ikke mere! —

Nushatulabad at fordoblede efter disse Ord sin Jamren og sine Taarer og kastede sig paany for den i høj Grad overraskede og bevægede Fyrstindes Fødder. — Abu Hassan er død, — udraabte hun: — denne stærke, muntre og underholdende Mand! Isandhed, derpaa var jeg ikke forberedt! Han havde fortjent at blive en ældgammel Mand, og havde Udsigt dertil. — Hendes Sorg skaffede sig Luft i et Udbrud af Graad, og hendes Slaver, som saa ofte i fortrolig Kreds havde seet den løjerlige Abu Hassan sammen med Khalifen og hans Gemalinde, kunde heller ikke Andet end give deres Medfølelse Luft i Taarer. Først efterat de alle nogen Tid frit havde overgivet sig til deres Smerte, tiltraabte So-be-ede den formeentlige Enke: — Du onde Kvinde, Du er sikkert Skyld i hans Død! Hvo veed, om Du ikke har voldet ham saa megen Uergrelse, at han tilsidst har opgivet Manden derover! —

Denne Beskyldning syntes at frænke Nushatulabad at meget dybt, og hun svarede: — Al, jeg troede

dog, at jeg i al den Tid, jeg var i Eders Højheds Tjeneste, ikke havde givet Eder Anledning til en saa slem Mening om min Opførsel imod en Husbond, der var mig saa usigelig dyrebar! Jeg vilde ansee mig selv for den ulykkeligste Kvinde paa Jorden, hvis I virkelig kunde troe det. Var han endnu blot selv ilibe, kunde han selv bedst retfærdiggjøre mig i denne Henseende; men af, hans Time var kommen, og — — tilføjede hun hulkende: — dette er den eneste Marsag til min Smerte. —

Sobeïde havde i Virkeligheden lært sin forrige Slavinde at kjende fra en saa fordeelagtig Side, at hun ikke kunde Andet end tro hende paa hendes Ord. Hun befalede da sin Kassemeesterinde at hente en Pung med hundrede Guldstykker og et Stykke Brokade, for at hun dermed kunde gjøre Nushatulavadat en Foræring. Nushatulavadat takkede Fyrstinden knælende, medens hendes Hjerte hoppede i Livet paa hende af Glæde over Spøgens heldige Udfald. — Gaa, — sagde Sobeïde: — og dæk Brokaden som et Liigklæde over din Mands Baare, og brug Pengene til en ærefuld, ham værdig Begravelse! — Og saa maa Du holde Maade i din Smerte; jeg skal nok sørge for Dig. —

Neppe var Nushatulavadat Sobeïde ude af Dje, førend hun jublende i sit Indre afstørrede sine Taarer, og skyndte sig at ile tilbage til Abu Hassan for at underrette ham om det gode Udfald af deres listige Paafund. Da hun endnu fandt ham ganske som hun havde forladt ham, liggende ubevægelig og tildækket midt i Bærelset, brød hun ud i en høj Latter og tilraabte ham: — Staa nu op og see, hvad mine Løgne have indbragt mig hos Sobeïde! De første Dage behøve vi da nu ikke at frygte for Hungersdøden. — Abu Hassan

sprang op, og glædede sig med sin Kone hjertelig over Pengene og Guldbrofaden. Men Nushatulavadat drev paa, at nu hun kunde komme til at spille den Dødes Rolle, og yttrede sin Nysgjerrighed efter at erfare, om han vel paa sin Side vilde have Held med sig hos Khelifen.

Uden at tøve indtog hun den af Abu Hassan forladte Plads paa Gulvet, og blev af ham omhyggelig indhyllet, som Skif og Brug er ved Døde, førend de begravnes. Derpaa gik han med uordentlig paasat Turban og med forstyrrede Miner til Khelifens Gemakker, og fandt sin ophøjede Herre i Raadslagning med Giafar og nogle andre af sine fortroligste Vizierer. Dørvogterne tilstedede ham efter Sædvane fri Udgang, og saaledes befandt han sig snart, med Tørklædet for Øjnene, med Udraab af den beftigste Smerte, foran Khelifens Nafsyn.

Khelifen var vant til alene at see Abu Hassan glad og munter, og afbrød i sin Overraskelse ved hans bedrøvelige Optog øjeblikkelig sine Forretninger for at spørge ham om Aarsagen til hans Kummer. — De Troendes Behersker, ingen større Ulykke kunde ramme mig! — svarede Abu Hassan under Hullen og Stønnen: — Maatte Gud dog længe holde Eder ilive paa den Throne, hvis ophøjede Prydelse I er! Nushatulavadat, som I af Eders Naades Fylde gav mig til Hustru, for at jeg med hende i Fred og Glæde skulde tilbringe Aesten af mine Dage, — at — —! — Her lod Abu Hassan, som om han for Bevægelse ikke formaaede at fuldende sin Tale, og flød hen i Taarer. Khelifen gjættede naturligtviis, at han havde sin Kones Død at melde, og viste sig meget rørt deraf. — Guds Barmhjertighed være over Dig! — udraabte han med dyb Deeltagelse: —

Hun var en god Slavinde, og vi havde givet Dig hende for at gjøre Dig glad og lykkelig; hun havde vissefortjent at leve længer. — Taarerne traadte ham herved i Øjnene, og han maatte tage sin Tilflugt til Tørklædet for at tørre dem. Abu Hassans Smerte og Khalisens Taarer gjorde ogsaa Giafar og de andre Vizierer bløde om Hjertet, og deres Taarer gavede sig til at flyde i rigeligt Maal til bedrøvelig Grindring om Nushatulavadat, som imidlertid laa hjemme paa Gulvet og med Utaalmodighed ventede paa, at Abu Hassan skulde komme tilbage med sit Bytte. Men, underligt nok, pludselig fik Khalifen samme Tanke som Sobeide havde havt, og raabte til Abu Hassan: — Ulykkelige, naar vi see rigtig til, har Du ved slet Behandling forført den fjære Skabnings Dage! Skulde Du i det Mindste ikke have taget sømmeligt Hensyn til min Gemalinde, som elskede Nushatulavadat højest af alle sine Slavinder, og dog overlod Dig hende? — Utafnemlige Abu Hassan! —

— De Troendes Beherster, — svarede Abu Hassan, idet han tilsyneladende gav sig til at græde endnu bitterligere: — kan virkelig din Højhed blot noget Djæblik troe, at Abu Hassan, hvem Du har overbældet med din Godhed og hævet højt over Maalet for hans Dnster og Tanker, kunde gjøre sig skyldig i sli en fort Utafnemlighed? Jeg elskede min dyrebare Nushatulavadat ligesaa meget af Utafnemlighedshensyn til Dig og din Gemalinde som paa Grund af de fortræffelige Egenskaber, hun besad. O Herre, jeg har elsket hende af hele min Sjæls Formue, — hvorledes kan I tvivle derom? — Men — hun maatte dø! Min Skjæbne vilde ikke længer lade mig i Besiddelse af en Lykke, der var

mig saa meget mere dyrebare, som jeg skyldte Eder og
 Eders Gemalinde den. — Kort at fortælle, Abu Hass-
 san forstod saa godt at give Rollen af en virkelig og
 dybt bedrøvet Mand, at Khalifen maatte troe ham, især da
 han ingensinde havde erfaret, at de havde levet flet med
 hinanden. Han udstedte da Befaling til sin Kassemeester
 at give Abu Hassan en Pung med hundrede Guld-
 stykker og et Stykke Brokade. — Brokaden skal tjene
 til et Liigklæde for den Ufdøde, og for Pengene skal Du
 betofte hende en prægtig Begravelse; — sagde Khalifen:
 — og jeg venter af Dig, at Du vil fatte Dig som en
 Mand i det Uundgaaelige. I mig skal Du fremdeles
 finde en Ven. —

Abu Hassan takkede knælende, og ilede derpaa
 listeglad med sine Foræringer hjem til Nushatulavadat.
 Saa snart Nushatulavadat paa Trinene kjendte,
 at det var ham, der nærmede sig, afventede hun, træt af
 at ligge og utaalmodig af at vente, ikke først Gemalens
 Tilladelse til at rejse sig, men kastede Klæderne af sig,
 sprang op og ilede ham imøde med det Spørgsmaal:
 — Nu, har Du haft ligesaa god Lykke hos Khalifen,
 som jeg hos hans Gemalinde? — Leende viste Abu
 Hassan sine Foræringer frem og sagde: — Der kan Du
 see, at jeg ligesaa godt kan give den bedrøvede Enkemand
 — efter en Kone, der er i bedste Velgaaende, som Du
 den kummerfulde Enke efter en Mand, — der haaber endnu
 at leve et halvt hundrede Aar! —

Khalifen havde strax efter Abu Hassans Bort-
 gang afbrudt sine Forretninger og forladt sine Vizierer
 for at bevidne Soberde sin Medfølelse over Tabet af
 hendes dyrebare Nushatulavadat. Da han med
 Mesrur traadte ind til hende, fandt han hende siddende paa

Sofaen med Taarer i Øjnene og sorgfulde Miner; alvorlig nærmede han sig hende og sagde: — Jeg behøver vel ikke forud at bevidne Eder min Deeltagelse, da I veed, hvilken Andeel jeg tager i Alt, hvad der volder Eder Glæde eller Smerte. Men vi ere jo alle dødelige, og maa give Allah det af ham modtagne Liv tilbage, saasnart han forlanger det. Eders tro Slavinde Nushatulahvadats fortjente virkelig, at I elskede hende, og jeg kan ikke fortænke Eder i, at I efter hendes Død givte hende dette Vidnesbyrd i Eders Taarer. Men I maa dog ikke glemme, at Eders Smerte ikke kan kalde hende tilbage til Livet. Hvis I derfor elsker mig og vil følge mit Raad, saa see til at samle Eder efter dette Tab, og sørg omhyggelig for et Liv, der er mig saa dyrebart, at jeg kalder det mit eget Livs eneste Lykke! —

Saa henrykt Obejdhede end følte sig ved de af Khalifen udtalte smukke Følelser, fornam hun dog med den største Forbauselse Efterretningen om Nushatulahvadats Død; den Modsigelse, hvori samme stod til hvad hun nylig havde erfaret af Nushatulahvadats egen Mund, gjorde hende for nogle Øjeblikke aldeles maalløs. Endelig tog hun saaledes tilorde: — De Troendes Behersker, med Henrykkelse lytter mit Hjerte til de af Eder givne smukke Tilfagn; men jeg maa tilstaa, at min Henrykkelse er blandet med Overraskelse. Jeg forstaaer nemlig ikke, hvad I mener med min Slavin des Død; Nushatulahvadats befinder sig nemlig fuldkommen rask, Allah være lovet! — Himlens Herre beskyttede mig og Eder! Jeg begræder ikke Nushatulahvadats, men hendes Mands Død, Abu Hassans, Eders Yndlings, hvem jeg var bevaagen, ikke alene fordi han var Eder kjær, men ogsaa for hans egen Skyld.

Dg tillad mig at bemærke, at jeg føler mig højlig forbauset over, at I saa hastig har kunnet forglemme en Mand, hvem I saa gjerne saae om Eder, og det saa meget mere, som I synes at have noget Særegt under det, mig heelt uforstaaeligt, idet I taler til mig om min Slavindes Død istedet for om hans. —

Khalifen overraskedes ikke mindre ved denne Tale; dog var han altfor vis i sin Sag, og trak alene smilende paa Skuldren, idet han spurgte Mesrur: — Hvad siger Du dertil? — Ere Fruentimmerne ikke nogle besynderlig aandsfraværende, om ikke altid lunefulde Skabninger, der kunne sætte endog de bedste Mænds Taalmodighed paa strenge Prøver? — Du har jo seet og hørt Abu Hassan ligesaa vel som jeg, ikke sandt, Mesrur? — Derpaa vedblev han, henvendt til Sobeïde: — I skal ikke fælde en eneste Taare mere over Abu Hassan; thi han befinder sig vel paa det nær, at han har mistet sin kjære Kone, Eders forrige Slavinde. Det er kun saa Djeblikke siden, da var hendes Mand hos mig, badet i Taarer, og saa nedbøjet, at det gjorde mig inderlig ondt for ham, og meldte mig sin Kones Død. Jeg lod ham give hundrede Guldstykker og et Stykke Guldbroskade, for paa trøstelig Maade at hjælpe ham med en hæderlig Begravelse. Mesrur der har seet og hørt Alting med, og kan bevidne Sandheden af, hvad jeg siger. —

Men Sobeïde kunde naturligvis ikke troe Andet, end at Khalifen vilde have hende tilbedste med denne Fortælling, og meente, at denne Lejlighed dog visseelig var ilde valgt til at drive Spøg og Løjer paa sædvanlig Maade. Om hendes Slavindes Død kunde der slet ikke være Tale, men alene om hendes Mand Abu Hassans, hvem hun begræd, og som Khalifen, syntes hende, havde Mar-

sag til at begræde med hende. — — Ved denne Indbending blev Khelifen strax alvorlig og sagde kort og bestemt, næsten med Strengthed: — Jeg siger Eder uden al Spøg, at I tager fejl. *Nushatulavadat* er død, og *Abu Hassan* lever i bedste Velgaaende! —

Ved denne korte og tørre Erklæring følte Khelifens Gemalinde sig saaret, og hun svarede ikke uden Hefsigthed: — De Troendes Beherster, Allah bevare Eder fra længer at hylde denne Bildfarelse! Jeg maa ellers troe, at I imod al Sædvane ikke er Eders Sandser mægtig. Tillad mig endnu engang at forsikre Eder om *Abu Hassans* Død, om hvilken hans trostesløse, med god Grund dybt nedbøjede Enke *Nushatulavadat* for knap en Time siden bragte mig Efterretning. Alle mine Tjenerinder kunne bevidne det; thi de vare alle tilstede og have alle med mig begrædt hans Død. De ville ogsaa kunne sige Eder, at jeg forærede *Nushatulavadat* hundrede Guldstykker og et Stykke Brokade for at vise hende min Deeltagelse og hjælpe hende med en anstændig Begravelse. —

Khelifen brød ved disse Ord ud i en høj Latter og yttrede, at slig Egensindighed havde han aldrig i sine Livsdage kjendt, og blev ved Sit, at *Nushatulavadat* var død, og at det herved maatte have sit Forblivende. Men da *Sobeïde* var ligesaa haardnakket som han i at staa paa sin Mening, steg Khelifen Blodet til Hovedet; han rejste sig og tog Plads paa Sofaens yderste Ende, saa fjernt fra sin Gemalinde, som muligt, og befalede *Mesrur* at gaa hen og see efter, hvem af dem der havde Ret i sin Paastand, om *Nushatulavadat* var død eller *Abu Hassan*. Imedens *Mesrur* var borte i sit Grinde, optog *Sobeïde* atter Samtalen i

en formildende Tone; det ene Ord tog det andet, og Enden blev, at Harun al Raschid stillede en af sine Lysthaber paa Spil imod Sobeïdes Maleripalads. Med Beredvillighed gif Sobeïde ind paa Bæddemaalet; thi hun var ligesaa sikker i sin Sag som han.

Imidlertid var Abu Hassan paa sin Post, vel vidende, at Spøgen ikke var tilende med de to hundrede Guldstykker og de to Stykker Guldbrokkade. Saasnart han saa Mesrur komme, maatte Mushatulavadat atter give den Dødes Rolle. Saasnart han havde bedækket hende med det af Khalifen modtagne Stykke Brokkade, aabnede han Døren til sin Baaning, og satte sig ved Hovedet af det levende Liig med Tørklædet for Djnene og ligesom heelt nedbøjet af Smerte. Neppe havde han sat sig i Positur, førend Mesrur traadte ind; saa bedrøveligt end Skuet var, følte Gildingernes Oberst dog paa sin Herres Begue en hemmelig Tilfredsstillelse derved.

Saasnart Abu Hassan blev ham vaer, stod han op og gif ham imøde, kysjede ærefrygtsfuld hans Haand og beklagede sig over Tabet af sin elskede Mushatulavadat. Saa opfyldt Mesrur nu end var af en anden Ting, kunde han dog ikke Andet end føle sig rørt ved hans Smerte, og maatte offere nogle Taarer ved den Hensøvedes Baare. Han løftede Liigklædet en Smule fra Siden, for at kaste et flygtigt Blik paa den Dødes Ansigt, og beklagede hendes tidlige Bortgang. Derpaa meddeelte han Abu Hassan den sælsomme Strid, som havde udspundet sig imellem Khalifen og hans Gemalinde angaaende Mushatulavadats eller Abu Hassans Død. Abu Hassan lurede, og mistede intet Ord, uagtet han syntes ganske hensunken i sin Sorg. Tilslidst forsøgte Mesrur paa at sige Enkemanden noget Trøste-

ligt, og bad ham, ikke at lade Liget begrave, førend han kom tilbage, eftersom han gjerne vilde ledsage det til Graven, og vise det den sidste Gre ved at deeltage i de Bønner, som vilde blive opsendte derved. Herpaa fjernede han sig; Abu Hassan ledsagede ham lige til Døren, og saae længe efter ham, for at være sikker paa, at han ikke ubemærket skulde vende tilbage. Da han havde tabt ham afsyn, vendte han tilbage til Nushat ulavadat, befriede hende fra Liigsbøbet, og deelte hendes Latter over den enfoldige Mesrur, der havde seet hendes Ansigt og alligevel havde ladet sig narre. — Men dette vilde ingenlunde blive det sidste Optrin i Løjerne, meente han; Man maatte derfor være vel paa sin Post, for ikke at blive overrasket.

Mesrur var imidlertid vendt tilbage til Sobezdes Gemakker; med Smil paa Læberne og klappende i Hænderne traadte han ind i Gemakket, ligesom En, der har noget Glædeligt at berette. Strax tilraabte ham den af Utaalmodighed og ved sin Gemalindes formeentlige Egensind ophidsede Khalif i barsk Tone: — Glendige Slave, nu er det ikke Tid til at lee! — Tal nu reent ud af Posen! Er det Manden eller Konen, der er død? —

Strax trak Mesrur sit Ansigt i alvorlige Folder og bøjede sig dybt mod Jorden, idet han svarede: — De Troendes Behersker, Nushat ulavadat er død, og Abu Hassan er endnu ligesaa bedrøvet over sit Tab, som han var, da han stod for Eders Højheds Afsyn. —

Khalifen lod ham ikke tale videre, men afbrød ham hoverende med det Udraab: — Gode Efterretninger! Din Herskerinde har for et Ojeblik siden væddet sit Maleripalads imod en af mine Lysthaver; nu er Paladset mit! — Du kunde ikke bringe mig nogen fjærere Efterretning,

Mesrur, og jeg skal nok have Dig i Grindring. Men beret nu først udførlig, hvad Du har seet! —

Mesrur fortalte da, hvorledes han havde fundet den dybt bedrøvede Abu Hassan ved sin Kones Liig; ved et Blik ind under Liigklædet havde han gjenkjendt Nushatulavadat, men allerede fundet hende ganske forandret. Derpaa havde han til Slutning sagt Abu Hassan nogle trøstelige Ord og hastig anbefalet sig for ikke at lade sin gode Efterretning blive kold.

Da Khalifen havde hørt denne Forklaring, roste han højlig Obersten for Gildingerne, og henvendte sig derpaa med det Spørgsmaal til Sobeide, om hun endnu ikke troede paa Nushatulavadats Død og ansaa sit Bæddemaal for tabt. Men derom vilde Sobeide endnu slet Intet høre; thi det var jo Nushatulavadat selv, der havde bragt hende Efterretningen om Abu Hassans Død. Men da derpaa Mesrur bekræftede sine Udsagns Rigtighed højt og hellig, kaldte hun ham en Løgner, og klappede i Hænderne. Paa dette Tegn traadte alle hendes Slavinder ind; disse spurgte hun, hvem der havde været hos hende for et Par Timer siden, og hvem hun havde givet hundrede Guldstykker og et Stykke Brokade. Alle erklærede de eenstemmig, at Nushatulavadat havde været hos Fyrstinden og havde modtaget hine Gaver. Da henvendte Sobeide sig atter med onde Ord til Mesrur, og spurgte, om hun maaskee skulde troe ham alene bedre, end alle sine Slavinder tilsammen.

For ikke endnu mere at opbringe Fyrstinden, taug Mesrur bomstille, medens Harun lo af inderste Hjerte over Sagens Udfald, og ikke nærerede mindste Tvivl om, at jo Nushatulavadat var død. Endelig tog han tilorde: — Min kjære Gemalinde, jeg erindrer i dette

Djeblit ikke, hvem det er af vore Viismænd, som bestylder Fruentimmerne for engang imellem at have Fluere i Hovedet; men jeg tvivler ikke om Paaastandens Nødvendighed, thi I har leveret Beviset derfor. I dette hellige Djeblit har Mesrur seet Nushatulavadat som Liig, og den levende Abu Hassan ved Siden af hende, og dog vil I ikke lade hans fuldgjeldige Vidnesbyrd gjælde. Bed Allah, det begriber jeg ikke! — Sobe'ide imødegik slet ikke den gjorte Betydning, men gjengjældte den med en anden, som gik ud derpaa, at Khalifen og Mesrur spillede under Dække med hinanden, for at stille hendes Taalmodighed paa den højeste Prøve. Da altsaa Mesrurs Vidnesbyrd var mistænkeligt, bad hun paa sin Side om Tilladelse til at sende En hen, der kunde skaffe hende at vide, om hun havde Ret eller Uret. — Hertil gav Khalifen sit Bifald, og Sobe'ide beordrede sin alderstegne Amme, som hun fra sin Ungdom af havde beholdt hos sig, i denne betroede Sendelse. — Gaa til Abu Hassan, — sagde hun til hende: — eller rettere, til Nushatulavadat, thi Abu Hassan er jo død. — Du har jo hørt min Strid med de Troendes Beherster, og jeg behøver altsaa ikke at sige Dig videre. Skaf mig nu rigtig Besked i Sagen! Hvis Du bringer en god Efterretning, skal Du faae en anseelig Forøring. —

Harun al Raschid morede sig over at iagttage Sobe'ides utaalmelige Forventning, medens Ammen var borte; Mesrur ventede naturligtviis ved Ammens Tilbagekomst at see sig retfærdiggjort i Fyrstindens Øjne, om ikke atter bragt i Gunst hos hende.

Neppe saae den endnu paa Luur staaende Abu Hassan i det Fjerne Ammen nærme sig, førend han ganske rigtig gjættede, hvem den gamle Kones Udflugt

monne gjælde. — Der kommer Fyrstindens Amme, — sagde han til sin Kone: — for at forviise sig om, hvo af os der er død. Røden er altsaa til mig at spille den Dødes Rolle. — Hastig lagde han sig midt i Bærelset, og blev af Nushatulavadat tildækket som et Liig. Da Ammen traadte ind, saae hun Nushatulavadat sidde ved det tilsyneladende Liigs Hoved, med opløst Haar og badet i Taarer, med Jammerklage slaaende sig selv i Ansigtet og for Bryttet. Hun nærmede sig den formeentlige Enke og sagde deeltagende: — Kjære Nushatulavadat, jeg kommer ikke for at forstyrre Dig i din Smerte eller standse de Taarer, Du fælder over en Mand, der saa inderlig elskede Dig. —

— O, gode Moder, — faldt Enken hende i Ordet: — Du seer min Jammer, og hvilken Ulykke der idag er brudt ind over mit Hoved ved min dyrebare Abu Has sans Død, som din og min elskede Herskerinde og hendes ophøjede Gemal havde givet mig til Mand. — O min dyrebare Husbond, hvad har jeg da gjort Dig, at Du vilde forlade mig saa tidlig! Hvad skal der nu vorde af den stakkels Nushatulavadat? —

Nu gav Ammen sin Uvillie Luft over Mesrur, der havde meldt Khalifen netop det Modsatte af hvad hun selv nu saae for sine Øjne. — Dette Begjæs, — sagde hun: — fortjente vel at føle Guds Brede for sliig Formastelighed, at sætte Splid imellem min gode Herskerinde og de Troendes Beherster. O, den Løgner er ligesaa fort indvendig som udvendig! — Tænk Dig engang, — vedblev Matronen, henvendt til Nushatulavadat: — at denne Negerpjalt var fræk og ondskabsfuld nok til at fortælle min Herskerinde lige i Øjnene,

tværtimod hendes egen Erfaring, at Du var død og din Mand levende! —

— Ak, min gode Moder, — udraabte Nushatulavadat i hjertebrydende Tone: — gid han dog havde sagt Sandhed! Da vilde denne Elendighed ikke være kommen over mig. — Efter disse Ord gav hun sin Smerte Luft ved fordoblede Taarer og Klager, og den dybt rørte Amme satte sig medlidende ned hos hende og stemte deeltagende i med. Medens de saaledes hy-lede med hinanden, nærmede den gamle listige Amme sig lidt efter lidt den tilsyneladende Dødes Hoved. Da hun var nær nok, passede hun sit Snit, og løftede den over Ligets Ansigt lagte Turban lidt ivejret, men lod den strax igjen falde, da hun saae Abu Hassans luffede Djne og stive Træk, — Ak, min kjære Abu Hassan, — raabte hun, idet hun rejste sig: — Allah være Dig naadig! — Farvel, min Datter! — vedblev hun, henvendt til Nushatulavadat: — Hvis jeg havde Tid dertil, vilde jeg hjertensgjærne blive og holde Dig med Selskab; men jeg tør ikke blive længer. Min Pligt byder mig, saa hastig som muligt, at udrybe min Herskerinde af den ubehagelige Ubished, hvori den elendige Messurur har kastet hende, idet han svor hende lige op i Djennene, at Du var død, stakkels Nushatulavadat. —

Neppe var Ammen ude af Døren, førend Nushatulavadat tørrede sine Djne, og Abu Hassan igjen blev levende; men, langt fra at slaa sig tilro, stillede de sig begge paa Udkig, for ikke at blive overraskede af hvad der maaskee endnu vilde komme.

Imidlertid indfandt Ammen, næsten aandeløs, sig atter hos Sobe'ide, og aflagde hende i afbrudte Ord en Beretning netop saadan, som hun ventede og ønskede

den. Fyrstinden lagde ogsaa øjeblikkelig sin Tilfredsstillelse herover for Dagen, idet hun i høj Tone, der ligesom forkyndte rundet Spil, befalede hende at fortælle Khelifen det Samme, hendes Gemal, der havde viist hende den Ære at ansee hende for vanvittig. Ogsaa hiin elendige Løgner Mesrur skulde hun fortælle Sandheden, Mesrur, der havde været fræk nok til at lyve hende op i hendes aabne Djne.

Mesrur var ganske ude af Fatning, al den Stund han havde ventet netop et ganske modsat Resultat af den Gamles Sendelse. Udsigterne vare kun flette til at forsone Fyrstinden, hvis Ubillie let kunde worde ham saare farlig. Paa samme Tid var han ærgerlig over, at han saaledes ufortjent skulde staa som en Løgner og lade sig hundse; men imod Fyrstinden turde han ikke mukke et Ord. Derimod benyttede han den allerførste Lejlighed til at sige Ammen nogle kun lidet venstabelige Ord: — Tandløse Kjælling, Dig har Satan lært at lyve! Der er ikke et sandt Ord i Alt, hvad Du siger. Har jeg ikke med mine egne Djne seet Nushatulavadat ligge Liig, og Abu Hassan flæbe over hende? — Men Ammen blev ham ikke Svaret skyldig, saa tandløs hun end var. Hun gav ham knubbede Ord tilbage, og lod ham vide, at hun havde seet Abu Hassans Liig, og talt med Nushatulavadat, og at hun ham til Trods vilde dø paa, at det var sandt. Saaledes tog det ene Ord det andet, og Striden blev tilsidst højroftet. Da blandede Soberde sig deri og henvendte sig til Khelifen med flammende Djne og en af Brede bævende Stemme, for at faae Obersten for Gildingerne dygtig afstraffet for hans uhorste Dumdriftighed og Frækhed. Soberdes Taalmodighed var nu ikke alene sat paa den højeste Prøve,

men var ogsaa nær ved at bryde. Men Khalifen vidste ikke, hvad han skulde sige om disse Modsigelser uden Ende. Først seent afbrød han den forventningsfulde Stilhed, idet han, leende over sig selv og de Øvrige, med Liv yttrede: — Jeg kan ikke faae Andet ud deraf, end at vi Alle tilsammen ere Løgnere, først jeg, saa Du, Sobeïde, derpaa Mesrur, og endelig din gamle Amme. — Der er kun et eneste Middel tilbage for at bringe Sagen paa det Rene, det nemlig, at vi tilsammen gaa over til Abu Hassan og Mushatulavadat, og undersøge med vore egne Øjne. Det skulde dog visseelig gaa underlig til, om vi ikke paa denne Maade skulde komme til en fælles Overbeviisning. —

Med disse Ord rejste Khalifen sig og satte sig i Bevægelse, og hans Gemalinde fulgte hans Exempel. Mesrur skred iforvejen for at løfte Dørforhængene tilside, men kunde ikke afholde sig fra iforvejen at lade Yttringer falde, hvori han priste Khalifens Beslutning, og hoberede over, at han nu nok skulde lære hende op at see, den gamle — halvtosfede — nej, om Forladelse, — ikke halvtosfede, (et bredt Blik traf ham fra Sobeïdes Øjne) — men gamle løgnagtige Amme. — Men denne Klif vilde Matronen ikke lade sidde paa sig, og gav ham det glatte Lag igjen; saaledes udspandt der sig et nyt Kjæbleri, der naturligtvis ikke førte til Andet end Tids-spilde, og ikke hørte op, førend Sobeïde endnu engang med alvorlige, næsten truende Ord havde lagt sig derimellem. Khalifen derimod tog sig Tingen fra en lettere Side, og fik et nyt Bæddemaal bragt istand, imellem Øverst for Gildingerne og Sobeïdes Amme. Begge vare saa visse i deres Sag, at de heller end gjerne vovede et Stykke Guldbrokkade med Sølvblomster i imod

hinanden, med den udtryffelige Betingelse, at den, der vandt, skulde have frit Balg paa hele Bazaren.

De Værelser, fra hvilke Khalifen med sin Gemalinde var gaaet ud, vare rigtignok temmelig langt borte fra Abu Hassans Bolig, men havde en saadan Belliggenhed lige overfor, at Abu Hassan allerede i det Fjerne maatte faae Dje paa og kunde iagttage det hele Tog, hvis Hoved Mesrur var, hvis Hale Sobeïdes Slavinder. Djebliffelig gjorde han sin Kone opmærksom derpaa, og yttrede, at dette Besøg, hvis han ikke tog mærkelig fejl, maatte gjælde dem. Uagtet Nushatula vadat havde været nogenlunde forberedt paa dette Tilfælde, blev hun dog ikke lidet bange. Men Abu Hassan indgjød hende Mod og erindrede hende om den trufne Aftale, i dette Tilfælde at lade, som om de begge vare døde. — Inden de komme herover, — sagde han: — kunne vi magelig have indtaget vore Stillinger, og Du skal faae at see, det vil nok løbe godt af. — De indhyllede sig altsaa saa godt, som det i en Hast lod sig gjøre, i Liigklæderne, lagde sig ved Siden af hinanden midt paa Gulvet, og hver bredte derpaa sit Stykke Brokade ud over sig. Saaledes afventede de ubevægelige og med tilbageholdt Aandedrag det dem tiltænkte fornemme Besøg.

Mesrur aabnede Døren; Khalifen og Sobeïde med deres Følge traadte ind, men bleve staaende ligesom forstenede ved det sørgelige Syn, som frembød sig for deres Blikke. Ingen vidste, hvad han skulde tænke derom; endelig brød Sobeïde Tauskeden, idet hun henvendte sig til sin Gemal med de Ord: — Nu har I det saa godt! I har snakket saa meget om min stakkels

Nushatulavadats Død, at det arme Kreatur nu virkelig er død af Sorg over sit ubodelige Tab. — Siig heller, — svarede den om det Modsatte aldeles overbeviste Khalif: — at min arme Abu Hassan altfor tidlig har fulgt sin dyrebare Nushatulavadat i Graven. Men hvorledes nu end Sagen forholder sig, saa maa I dog indrømme, at jeg nu har vundet Eders Maleripalads, og ejer det med god og gyldig Ret. — Jo vist — svarede Sobeïde opirret: — det vilde være en underlig Regning! Nej, det er mig, der har vundet, og jeg haaber, at I ikke hindrer mig i at tage Eders Lysthave i Besiddelse. Abu Hassan maa nemlig først være død, eftersom jeg og mine Fruentimmer have seet den lyslevende, i Sorg over ham fortabte Nushatulavadat. — Samtidig med denne Ordveksel imellem Khalifen og hans Gemalinde udviklede der sig en ny Skjærmydsel imellem Mesrur og Ammen, der ligeledes paa stode imod hinanden, at de havde vundet, og i Stridens Hede vare lige paa Nippet til at lade Haandgribeligheder træde istedet for Beviser.

I sit Hjerte maatte Khalifen tilstaa, at Sobeïde med samme Ret som han paa stod at have vundet Bæddemaalet. Fortrædelig herover og i Forlegenhed for et Middel, hvorved han kunde komme til at gaa af med Sejren over sin Gemalinde, nedlod han sig ved Hovedet af de formeentlige Døde, og udraabte, efter i nogle Øjeblikke at have grundet forgjæves: — Ja, ved Allahs bellige Navn lover jeg at give den tusinde Guldstykker, der kan sige mig, hvem af dem der først er død! —

Neppe vare disse Ord udtalte, førend der frem under Tæppet af Brokade, som bedækkede Abu Hassan,

lod sig høre en huul Stemme: — De Troendes Behersker, jeg er først død, — lad mig faae de tusinde Guldstykker! — Med det Samme kastede Abu Hassan Klæderne af sig og styrtede for Khalifens Fodder. Og saa Muschatulavadat stod op fra de Døde, men holdt sig indhyllet i Brokadetæppet, og kastede sig ned for Sobeïde.

Sobeïde udstødte et højt Skrig, og forøgede derved alle Tilstedeværendes Rædsel. Haarene rejste sig paa Hovederne hos Alle og Enhver undtagen Khalifen, der øjeblikkelig var inde i Eventyret. Lidt efter lidt kom dog ogsaa Sobeïde sig af sin Skræk, og følte en inderlig Glæde over at have faaet sin kjære Slavinde tilbage, i samme Øjeblik, hun maatte troe at have tabt hende for stedse. I samme Mandedræt skjændte hun paa hende, fordi hun havde nænnet at forarsage hende sliig Smerte, og tilgav hende, fordi det var uomstødelig sandt, at hun endnu levede.

Khalifen havde, som allerede antydet, ikke taget sig Sagen saa nær til Hjerte; istedet for at forstrækkes, brød han ud i en Latter, der var nær ved at kvæle ham, da han saae de to Døde staa op, og hørte Abu Hassan udbede sig de tusinde Guldstykker. — Har Du da foresat Dig at tage Livet af mig ved Latter, gale Menneſke? — udraabte han: — Hvorledes er det dog faldet Dig ind, saaledes at gjøre to Menneſker paa eengang til dine Narre, baade Sobeïde og mig? —

— De Troendes Behersker, — svarede Abu Hassan: — det vil jeg aabent og ærlig tilſtaa. — Og han skriftede derpaa for Khalifen, hvorledes han og hans ligefindede Kone, ved at give efter for alle deres Luner af

Vækkerhed og Overdaadighed, vare komne saa slemt paa Knæerne, at de, efter at have betalt deres Spiseleverandør og nogle andre Poster, ikke længer havde nogen Eksting i Huset. De skammede sig ved at gaa til Betjendelse for Khelifen, og, efter at de længe forgjæves havde brudt deres Hoveder for at rede sig ud af Forlegenheden, vare de tilsidst faldne paa dette Middel, hvorved de paa eengang opnaaede tvende gode Ting, igjen at komme til Penge og at berede Khelifen en lille Morstab, for hvilken sidste de iøvrigt, hvis den var vel drøj, ydmyge bade Khelifen om Forladelse.

Baade Khelifen og Sobeïde vare tilfredse med denne Tilstaaelse, og syntes slet ikke at bære noget Nag over hvad der var foregaaet. Meget mere kom nu ogsaa Sobeïde, der hidtil havde taget sig Sagen temmelig alvorlig, til at lee hjertelig, idet hun tog i Betragtning, hvor snedig Abu Hassan havde vidst at bære sig ad, for at opnaa sin Hensigt. Khelifen begyndte sin utæmmelige Latter stedse forfra. Endelig stod han op og sagde til Abu Hassan og Mushatavadat: — Følger med mig! Jeg vil strax give Eder de tusinde Guldstykker; saa glad er jeg over, at I endnu ere ilive. — Men Sobeïde indvendte, at han alene skulde sørge for at klare sin Gjæld til Abu Hassan; med Mushatavadat var det hendes Sag at blive færdig. — Hun befalede derpaa sin Kassemeisterinde at udbetale Mushatavadat tusinde Guldstykker som et Tegn paa den Glæde, hun følte ved at see hende levende og ved god Hilsen.

Paa denne Maade grundfæstede Abu Hassan og hans Kone deres Yndest hos det ophøjede Herskerpar, der

fra denne Stund af gabmildt sørgede for, at de aldrig manglede Noget. Saaledes levede de længe og lykkelig med hinanden, indtil de bleve hjemsogte af hiin fule Gjæst, der adskiller Vennerne, gjør Paladserne og Husene tomme, og fyllder Gravene.

Brændebuggeren og hans onde Kone.

Der var engang i Bagdad en Brændebugger ved Navn Ahmed, hvem Skjæbnen havde beskjæret ikke alene dyb Armod, men ogsaa en gjenstridig, trættefjær og gjerrig Kone. Hun lod ham intet Øjeblik have Fred, og tænkte tidlig og sild paa, hvorledes hun skulde faae Fingre i hans ringe Dagløn. Da hun en Dag mærkede, at hendes Mand havde lagt nogle Skilling tilside, for hvilke han havde besluttet at kjøbe et Kæb, som han haardt behøvede, tiltraabte hun ham: — Fanger jeg Dig endelig, dit Skarn! Jo, Du er en net En! Du putter Penge tilside til et eller andet Fruentimmer af dit Bekjendtskab. Men vent Du kun, jeg skal nok see Dig paa Fingrene! Du skal ikke mere faae Lov at gaa ud af Huset uden mig. —

Indtil da havde Ahmed i det Mindste ved Arbejdet i Skoven været sikker for sin Kone; men den følgende Dag besteg hun et Æsel og fulgte den ulykkelige Mand ogsaa didhen. — Nu kan jeg dog holde Regnskab med, hvad Du bestiller, naar Du vender ud. — sagde hun. — Men den arme Brændebugger vidste hverken ud eller ind, og pønsede forgjæves paa et Middel til at skaffe sig hende af Halsen. Pludselig fik han dog et godt

Indfald. — Kjære Kone, — sagde han, da de vare paa Stedet: — da Du dog nu engang er her, kan Du med det Samme hjælpe mig med Noget, som jeg i lang Tid har havt for, men som jeg ikke har bobet at indvie nogen Fremmed i. I hiin Cisterne, det har jeg allerede længe vidst, ligger en Skat forbaret; jeg vil nu binde dette Reeb om mig og lade Dig hisse mig derned. —

— Jo, det vilde være en net Alfford! — hvinede Kjærtingen: — Nej, Du skal hisse mig derned; jeg kan ligesaa godt som Du udrette, hvad der er at gjøre. Har jeg fanget Dig? — Du havde naturligviis stukket det Halve af Skatten tilside. —

Det var netop saaledes, Brændebuggeren vilde have det. Han bandt sin Kone Rebet om Livet, hiskede hende ned i Cisternen; men saasnart hun havde naaet Bunden, slap han Rebet, og raabte derned: — Nu, min Putte, tænker jeg, at jeg har Fred for Dig, indtil det atter behager mig at trække Dig op. Tag tiltakke med Lejligheden indtil videre! — Derpaa gif han hen til sit Arbejde, og lod hende skjælde og true, saa meget hun vilde.

Nogen Tid derefter, da han kunde tænke, at denne Være havde gjort hende lidt myg og spagfærdig, gif han hen til Cisternen, lod Louget gaa ned og raabte til hende: — Nu skynd Dig, og bind Rebet om Dig, at jeg atter kan drage Dig op! — Derpaa drog han med stor Anstrengelse en tung Vægt op af Brønden, og saae endelig med stor Forbauselse tilligemed Rebets Ende en Mand komme op af Dybet.

— Hvorledes skal jeg takke Dig, gode Muselmand! — raabte Manden: — Jeg hører til de Mander, som ikke formaa at hæve sig i Luften, og havde taget min Boplig i denne Cisterne. Pludselig sender en af mine Fjender

mig den mest ondskabsfulde Kjælling af Verden paa Halsen, og hun har piint og plaget mig næsten tildøde. Hvorledes skal jeg dog lønne Dig, fordi Du har befriet mig af denne Helvedes Nød? — Lad see! Belønnes maa Du, og det med begge Hænder. — Saa hør da efter, hvad jeg seer mig istand til at gjøre for Dig! Som jeg sikkert veed, besidder Kongen af Indien en henrivende dejlig Datter; hen til hende vil jeg forsøje mig og fare i hende, saa at hun bliver ganske rasende. Forgjæves skal Kongen lade hidkalde Alverdens Læger for at helbrede hende; men Dig vil jeg her give nogle Blade, som Du kun behøver at bløde i Vand og gnide Prindsessen med i Ansigtet, for i Øjeblikket at uddrive mig af hende og gjøre hende fuldkommen rast. — Til og grib din Lykke! —

Brændebuggeren betaktede sig hos Nanden, og gav sig paa Vejen til Kongen af Indien. Da han var naaet derhen, hørte han strax meget tale om, at Landets dejlige Prindsesse var besat af en ond Nand, og at Kongen, hendes Fader, efter forgjæves at have prøvet alt Andet for at faae hende helbredet, tilsidst havde lovet den hende til Kone, som kunde gjøre hende til et frit og sundt Menneske igjen. Strax gif Ahmed hen og lod sig melde hos Kongen, der med aabne Arme tog imod ham, og øjeblikkelig førte ham til Prindsessen. Saa snart Ahmed befandt sig i hendes Nærhed, vædede han i Vand de af Nanden modtagne Blade og gned alene Prindsessen dermed i Ansigtet; — i samme Øjeblik var hun fuldkommen helbredet. Til Belønning modtog han af Kongen hendes Haand, og Bryllupet blev fejret med stor Pragt.

Imidlertid var den uddrevne onde Nand faren i Prindsessen af China, i hvem den var forelsket. Hendes Fader hørte tilfældigviis tale om Prindsessen af Indiens

underfulde Helbredelse, og affendte ufortøvet en Gesandt til Ahmed, for at indbyde ham til sit Hof og bønfulde ham om ogsaa at helbrede Prindsessen af China. Ahmed fandtes villig til at føje Kajseren af China, og begav sig paa Vejen derhen; men neppe var han bleven bragt sammen med den besatte Prindsesse, førend han vidste, at han havde her netop med den samme Mand at gjøre, som han havde draget op af Cisternen. — Er Du der, utaknemlige Ahmed! — lod Manden sig forlyde: — Bob ikke paa at drive mig ud af en Prindsesse, som jeg elsker! Hvis Du virkelig skulde prøve derpaa, farer jeg øjeblikkelig til Indien og tager Livet af din Kone. —

Ahmed blev over denne Trusel højlig forstrækket, og stod lige paa Nippet til at erklære Kajseren af China, at her var hans Magt utilstrækkelig; men i det Samme faldt der ham en List ind.

— O, mine kjære Mand, — sagde Ahmed: — tro blot ikke, at jeg er kommen her for at drive Dig ud! Nej, tværtimod er jeg kommen for at anraabe Dig om Hjælp. Mindes Du endnu hiint Fruentimmer, som nær havde taget Livet af Dig i Cisternen? — Det var min Kone. — En eller Anden maa sidenester have trukket hende op, nok er det, hun forfølger mig Skridt for Skridt, hvor jeg gaaer og staaer. Om lidt vil hun ogsaa være her; saa er det, jeg kommer til at trænge til den Hjælp, jeg saa indstændig beder Dig om. —

— Til min Hjælp! — udraabte Manden: — Himlen bevare mig for nogensinde mere at komme i fjerneste Berørelse med det gale Fruentimmer! Nej, min kjære Ahmed, deri kan jeg virkelig ikke tjene Dig. See til, hvorledes Du kan hjælpe Dig selv! Jeg maa øjeblikkelig afsted; — farvel, hils hjemme! —

Med disse Ord forlod Anden Prindsessen af China, der øjeblikkelig igjen blev fuldkommen karst. Men A h med vendte, belæst med Gæsbetviisninger og Gaver af den taknemlige Fader, tilbage til Indien til sin fyrstelige Gemalinde, med hvem han længe levede tilfreds og lykkelig, uden nogenfinde mere at see Noget hverken til Anden eller til den onde Kone, deres fælles Nædsel.

Et godt Raad.

En Konge af Tartariet, som en Dag med Følge drog ud til et Lystparti, mødte undervejs en Dervist,*) som raabte med høj Stemme: — Hvo som vil give mig 100 Dinarer, skal faae et godt Raad af mig. —

Da Kongen hørte dette, standsede han og spurgte: — Hvori bestaaer da dette gode Raad, som ikke kan betales med mindre end 100 Guldstykker? — Dervisten svarede: — Herre, det er min Hemmelighed, indtil I har givet Befaling til at udbetale mig Pengene. —

Kongen lod ham give de 100 Guldstykker, og ventede nu at faae noget aldeles uøbt at vide. Dervisten drog ham tilside og hvisttede ham i Øret: — Herre, mit gode Raad er, — at I ved Alt, hvad I vil gjøre, stedse forud seer hen til Enden. —

Kongen vendte sig halv smilende, halv alvorlig om til sine Hofmænd og meddeelte dem, hvilken Handel han havde gjort. Da gabe de sig alle til at lee, og den Ene sagde: — Ej, den Dervist har isandhed udfundet noget Splinternyt! — og den Anden: — Dervisten har visse-

*) Dervisterne ere mohamedanske Munk, som deels leve sammen i Klostre, deels føre en ustadig omflakkende Levemaade.

baaret sig klogt ad, idet han lod sig betale iforvejen! — Men da Kongen saae, at de alle gjorde sig lystige over Dervissen, sagde han: — I behøve slet ikke at lee over det Raad, som den fromme Mand har solgt mig; det er maaskee ærlig de Penge værd. Endskjøndt Enhver ret godt veed, at Man forud vel skal overveje sit Forehavende og beregne sammes Følger, skeer dette dog kun sjelden, og Man hører hver Dag, at Folk begynde paa planløse eller endog fortvivlede Ting. — Jeg vil holde Dervissens Raad i Væ; jeg vil tidlig og sild have det for Dine, og befaler derfor, at det skal anbringes over alle Porte og Døre, paa alle Vægge i mit Palads, paa alle mine Fade og Skaaler og overhovedet paa hele mit Huusgeraad. —

Befalingen blev samvittighedsfuldt udført. Ikke lang Tid efter fattede en af Rigets Store, mere af Eregjerrighed end fordi han havde Grund til at beklage sig over den regjerende Fyrste, den Plan at berøbe sin Konge Thronen og Livet. I denne Hensigt bestaf han Kongens Livlæge med ti tusinde Guldstykker til at aarelade ham med en forgiftet Lanzet. — Saasnart dette er skeet, — havde han tilføjet for endnu stærkere at blænde Lægen: — staaer Vejen til Thronen mig aaben, og Du skal da blive min Storbizier. —

Lægen lod sig forføre, og blev ikke længe efter kaldet op til Kongen for at aarelade ham. Han snørede, som sædvanlig, et Klæde fast om hans Arm, og der blev sat et Bækken frem til at opfange Blodet. Derpaa tog Lægen den fordærvelige Lanzet frem af sin Turbans Fold. Men idet han nærmede den dødbringende Spids til Kongens Arm, faldt hans Blik tilfældigviis ned i Fadet, og han læste deri med store Bogstaver:

— Ved Alt, hvad Du vil gjøre, see hen til Enden! —

Øjeblikkelig blev han betænkelig tilmode, og overvejede hos sig selv: — Bruger jeg denne Lanzet, døer Kongen ufejlbarlig, og døer Kongen, bliver jeg ufejlbarlig greben, kastet i Fængsel, og henrettet paa den marterfuldeste Maade. Men er jeg først død, har jeg hverken Nytte eller Fornøjelse af mine 10000 Guldstykker. — Ganske forvirret efter disse i en Hast gjorte Betragtninger, gemte han den forgiftede Lanzet igjen i Turbanen, og tog en anden frem af sin Taske.

Kongen blev opmærksom og spurgte, hvorfor denne Forandring skete. — Herre, — svarede Lægen: — Spidsen paa den første Lanzet duer ikke. — Men Kongen lod det ikke bero herved, men befalede ham at vise Lanzetten frem. Da mistede Lægen Fatningen aldeles og stod skjælvende og bleg foran sin Konge og Herre.

— Skurk, hvad har dette at betyde? — raabte Kongen truende og sprang op: — Man bliver ikke bleg og skjælver uden Grund; — tilstaa øjeblikkelig, eller Du er en Dødens Mand! —

Da kastede den af sin Samvittighed overbeviste Læge sig for Kongens Fødder og stammede: — Herre, hvis Eders Højhed vil tage mig til Naade, skal jeg tilstaa Alt. —

— Det skee, som Du forlanger! — svarede Kongen: — Tal Sandhed, og Alt skal være Dig tilgivet. —

Nu tilstod Lægen, at en af hans Niges Store havde kjøbt ham til at tage Livet af Kongen, en Udaad, som den i Bækkenet indgravede Skrift havde hindret ham i at udøve.

Kongen af Tartariet gav strax Befaling til at fængsle og henrette Forræderen imod hans Højhed, og vendte sig derpaa til sine Hofffolk med de Ord: — Mon I nu indsee, hvor taabelig Eders Latter var over hiin gode Dervist og hans Raad? Det er min Villie, at han øjeblikkelig skal opsiges og bringes for min Throne. Et Raad, der er istand til at redde en Fyrstes Liv, kan ikke betales dyrt nok. —

En Slaves Historie,

fortalt af ham selv.

Da jeg havde naaet mit ottende Aar, plejede jeg i det mindste een Gang om Aaret at smedde en ordentlig Egn, der kunde bringe Slavehandlerne rigtig i Totterne paa hverandre. Dette blev min Herre tilsidst for broget, og han overgav mig til en Mægler, at han skulde sælge mig under Angivelse af min Fejl. En rig Kjøbmand erhvervede sig ved en Sum af 600 Pjastre en Herres Ret til min dyrebare Person; han gav mig en ny Klædning, og jeg tjente ham til hans fuldkomne Tilfredshed indtil Begyndelsen af det nye Aar. Dette var overordentlig frugtbart, saa at Man skifteviis foranstaltede Glædesfester for hinanden. Ogsaa min Herre foranstaltede en Fest i en Have, som han ejede nærved Byen, og ved Spisen, Drikken og Passiar var Alt Fryd og Glæde. Om Eftermiddagen befalede min Herre mig at bestige et Mauldyr og hente ham Noget hos hans Kone fra hans Bolig.

Jeg adlød, som altid, med største Beredvillighed, og gav mig strax paa Bejen. Men da jeg kom i Nærheden af Huset, gav jeg mig ynkelig til at græde og skrige, saa at Gamle og Unge løb sammen, og min Herres Kone og Døttre kom styrrende ud af Huset og spurgte mig, hvad der var ivejen.

— O, min stakkels Herre! — jamrede jeg: — Med sine Venner sad han i det bedste Lag ved en gammel Muur, da denne styrtede sammen over dem! Saa snart jeg erfarede Ulykken, besteg jeg et Muuldyr og ilede herhid. —

Da begyndte min Herres Kone og Børn at jamre sig, at sønderrive deres Klæder og forkradse deres Ansigter, *) og Naboerne kom til og deelte deres Klager og deres Sorg. Min Madmoder kastede inde i Huset Alt imellem hverandre, sønderbrød Binduer og Bindues-skaader, tilsmudsede Bæggene med Skarn og Indigo, **) og tilraabte mig: — Vee Dig, som Du staaer der og gaber! Kom og hjælp mig med at omstyrte Skjænebor-dene og sønderflaa Glas, Porcellæn og Bohave! — Jeg adlød naturligtvis og knuste med mønsterværdig Iver Alt, hvad der kom mig under Hænder, idet jeg uophørlig raabte: — O, min arme, ulykkelige Herre! —

Endelig forlod min Madmoder Huset med util-hyllet ***) Ansigt og alene med et Slør over Hovedet ned over Nakken, og alle hendes Børn fulgte efter hende. Men mig bød hun at gaa foran og vise hende Stedet, hvor min Herre laa begravet under Ruinerne, forat hun kunde faae ham gravet ud og bragt hjem, og faae foranstaltet en hæderlig Begravelse. Hylende og jamrende mig skred jeg altsaa iforvejen; hun fulgte efter med sine

*) Disse og de følgende Tegn paa Smerte og Bedrøvelse ere en i Østerland fra de allerældste Tider nedarvet, endnu i vore Dage gjældende Overlevering.

**) Blaåt er hos Østerlænderne Sorgens Farve.

***) De arabiske Kvinder agte langt mindre paa at tilhulle Ansigtet for fremmede Blikke, end deres Isse og Nakke.

Børn; og jeg troer neppe, at der var en eneste Gadedreng, tandløs gammel Kjærling eller skabet Hund i hele Kvarteret, som ikke sluttede sig til Toget og efter bedste Erne stemmede i med ved Hylet. Undervejs strømmede naturligviis Folk sammen og spurgte, hvad der var paa færde, og naar de hørte om den forfærdelige Ulykke, slog de Hænderne sammen og nedbade Allahs Barmhjertighed over os. Paa denne Maade kom Nygtet endelig ogsaa Stedets Overbefalingsmand for Dø; øjeblikkelig steg han tilhest, tog en heel Deel Arbejdsfolk med sig, der førte Døer, Skovle og Jordkurve, og drog hen til Ulykkens Skueplads, festlig ledsaget af store Folkeskarer.

Da jeg endnu var et godt Stykke fra Haven, tog jeg Tillob og kom saaledes en god Stund før det hylende Tog sammen med det endnu i lystigt Lune forsamlede Selskab. Jeg traadte iilsomt ind, idet jeg stræde Støv paa mit Hoved og kradsede mig i Ansigtet, og udraabte: — O min stakkels Madmoder! Hvo vil nu have Medlidenhed med mig! Gid jeg havde kunnet dø istedet for hende! —

Da min Herre saae og hørte mig skabe mig saaledes, blegnede han og spurgte, hvad det havde at betyde, og hvilke onde Efterretninger jeg bragte. Flæbende svarede jeg ham: — Herre, I sendte mig hjem for at hente Noget, og da jeg kom hjem, fandt jeg, at Loftet og Bæggene i Salen vare styrtede sammen og havde begravet din Kone og dine Børn. — Og er din Herskerinde ikke bleven reddet? — spurgte han forfærdet. — Nej! — svarede jeg: — Ingen er sluppen deraf, og Bedstemoder var den første, som maatte dø. — Er ikke heller min yngste Datter endnu ilive, o, blot min yngste

Datter? — Nej! — svarede jeg igjen. — Og mit Muul-
dyr, som jeg altid plejede at ride, er det da heller ikke
mere levende? — Nej, kjære Herre; thi ogsaa Stalden
er styrtet sammen og har begravet alt Levende, lige ind-
til Faarene, Gjæssene og Hønsene. Det Eneste, der har
undgaaet Døden, er Hundene og Kattene, og de ere al-
lerede ifærd med at fortære Lammene og Smaakræet. —

Da blev det mørkt for min Herres Øjne; han var
nær ved at gaa fra Samlingen og kunde ikke længere holde
sig paa Benene. Han sank til Jorden, sønderrev sine
Klæder, sled sig i Stjæget, slog sig i Ansigtet, indtil
Blodet strømmede, rev Turbanen af sit Hoved og skreg:
— O, min Kone, o, mine Børn! Hvilken skræffelig
Ulykke! Har Nogen nogensinde lidt et saadant Tab som
jeg! — Hans Gæster stemmede lystig i med, og fulgte
efter ham, da han rejste sig for at forlade Haven.

Da han med sine Ledsagere traadte ud af Have-
porten, saae de i det Fjerne en stor Støvsby, foranledi-
get af en Mængde Menneſker, som nærmede sig. Det
var Overbefalingsmanden med sine Folk, min Madmoder,
Familien og Naboerne, og de Første, min Herre fik Øje
paa, vare netop hans Kone og hans Børn. Først troede
han ikke sine Øjne og var nær gaaet fra Forstanden;
der næst gav han sig til at skoggerlee, og spurgte, hvor-
ledes de vare slupne og hvorledes de havde det. Konen
og Børnene paa deres Side prisede Allah højt, at de
saae deres Forsørger igjen i levende Live, og vare nærved
at kvæle ham med deres Kjærtegn. — Men hvorledes er
Du dog bleven reddet tilligemed dine Venner? — spurgte
min Madmoder endelig. — Hvorledes gif det Eder med
det forødmte Huus? — spurgte min Herre. — Vi be-

finde os vel, og Huset er overmaade godt; — lød Ma-
tronens Svar: — men som vi sade bedst i det og tænkte
paa Ingenting, kom din Slave hylende og med sønder-
revet Klædebon og fortalte os, at Du tilligemed dine
Benner var bleven slaaet ihjel af en sammenstyrtende
Havemuur. — Bed Allah! — udraabte min Herre: —
Fornylig kom han styrtende ind til os, som vi allerbedst
gjorde os tilgode, og fortalte skraalende, at Du og Bør-
nene vare et Dødens Bytte. —

Efter denne gjensidige Forklaring saae min Herre
sig om efter mig, og da han saae mig uden Turban, endnu
stedse grædende og jamrende mig, idet jeg strøede Støv
paa mit Hoved, kaldte han mig hen til sig og talte mig
saaledes til:

— O Du onde Slave! Alle Ulykker times Dig,
dit nedrige, ondskabsfulde Kreatur! Hvad har Du der
ikke anrettet! Bed Allah, jeg vil lade Dig slaa, og Kjø-
det stumpetvis rive af Benene paa Dig! —

— Bed Allah, — svarede jeg: — I skal vel lade
være at gjøre mig Noget! I kjøbte mig med min Fejl,
og vidste ret vel forud, at jeg een Gang om Aaret maatte
lave en rigtig Løgn. Men dette er endnu kun en halv
Løgn; naar Aaret er tilende, skal jeg nok lægge den an-
den Halvdeel til, og saaledes faae den hele færdig. —

Derover brød min Herre ud i høje Forbandelser,
og bød mig endelig gaa fra sine Djne, idet han sagde:
— Du er fri; pak Dig! —

— Jovist! — sagde jeg: — Giver Du mig end
Friheden, slipper jeg Dig dog ikke, førend Aaret er tilende
og hele min Løgn er færdig. Saa kan Du igjen sælge
mig paa Markedet tilligemed min Fejl. Men giv mig

fri maa Du ikke; thi jeg forstaaer intet Haandværk, hvor-
med jeg kan ernære mig *). —

Sagen blev foredragen Overbefalingsmanden, og
det blev fremhævet, at de stedfundne Optøjer kun skulde
gjælde for en halv Løgn. Alle, som hørte det, forarge-
des i højeste Grad, udskjældte og bandede mig, hvilket dog
Altsammen kun gjorde ringe Virkning paa min tykke Hud.
Smilende stod jeg og hørte derpaa, indtil det endelig be-
hagede mig at sige: — Jeg tvivler om, at min Herre
skulde vove at dræbe mig; har han ikke kjøbt mig med
min Fejl? —

Vi vendte derpaa tilbage til vor Bolig. Men da
min Herre kom hjem og saae den Udelæggelse, der var
anrettet i Huset, blev han atter rasende og raabte: — Al-
drig i mine Levedage har jeg seet saadant et Uffum af en
Slave! Og det kalder han kun Halvdelen af en Løgn!
Hvilken Ulykke vilde da ikke en heel Løgn anrette! —
Ved sliq Lejlighed maatte i det Mindste en heel Stad
eller et Par Stæder gaa tilgrunde. —

Overbefalingsmanden tog sig imidlertid den af
min Herre førte Anklage til Hjerte, og lod mig prygle
saa længe, at jeg for en Tid mistede Besindelsen og for
bestandig Brugen af flere Lemmer. I denne Tilstand
blev jeg atter bragt paa Slavetorvet, hvor jeg blev solgt
for hvad Man vilde give for mig. Saaledes gif jeg
efterhaanden igjennem en heel Deel Hænder; men overalt

*) At stjæle en ubemidlet Slave Friheden uden at sørge for
hans Udkomme, gjælder for den allerhaardeste Straf, og
kun ved de sværeste Forbrydelser kan en Herre anvende den,
uden at plette sin Ære.

foranledigede jeg efter Gyne Splid og Forvirring. Saaledes blev jeg gammel med Vre, og havde tilsidst mine Fortjenester at takke for en Plads i selve Khalifens Palads. Men lige indtil denne Dag har jeg saa smaat græmmet mig over, at jeg blev min første kjære Herre den halve Løgn skyldig. —

Prindsen af Karismes

og

Prindsessen af Georgiens

Historie.

Engang for længe siden levede der en Konge af Karisme, som ingen Børn havde, og som uophørlig bestormede Himlen med Bønner, Bøfter og Offere for at faae nogle. Endelig modtog den miskundelige Gud i Naade hans Offere, og skænkede ham en Søn, der var skjønnere end Dagen selv. Denne Søns Fødsel blev højtideligholdt ved store Fester; Kongen uddeelte Embeder og Værdigheder og Pensioner over en lav Hæl, og lod sin Glædes Lys straae for alle sine Undersaatter. Strax efter denne glædelige Begivenhed lod han sammenkalde alle Stjernetydere i sit store Rige og befalede dem at stille Prindsens Horoskop. Deres Udsagn faldt imidlertid slet ikke ud efter Kongens Ønske; thi Stjernetyderne erklærede ham, at der trueede hans Søn indtil hans tredivte Aar en Mængde forskjellige Ulykker, hvis Art dog var alene Gud bekjendt.

Denne Spaadom lagde en mægtig Tøjle paa Kongens Glæde, og vakte efterhaanden mange Betymringer hos ham. Imidlertid lod han sin Søn omhyggelig op-

drage under sine Djne, og, ligesom om det kunde nytte at stride imod Stjernerne, traf alle mulige Anstalter til at fikkre sit dyrebare Uffom imod de truende Ulykker.

En lang Række af Aar syntes denne faderlige Omhu at lønne sig vel. Prindsen blev femten Aar gammel, uden at nogensomhelst Ulykke havde bekræftet Horoskopets Udsagn. Men, saasom Ingen kan undgaa sin Skjæbne, saa hændte det sig, at Prindsen, da han engang paa et Spadsereridt havde naaet det udstrakte Havs Bred, fik Lust til at gjøre en Sejlstuur. Han lod altsaa i en Hast et Fartøj bringe istand, og besteg det tilligemed fyrrerethve Personer af sit Følge. Men neppe vare de komne ud fra Land, førend en europæisk Sørøver anfaldt dem. Uagtet deres tappre Forsvar bleve de hastig overmandede, og Sørøveren sejlede med dem til Samsarernes Ø, hvor han folgte dem.

Samsarerne vare sande Uhyrer, Menneskeædere med Hundehoveder paa menneskelige Kroppe. De havde naturligviis intet Vigtigere at gjøre end at spærre Prindsen og hans Ledsagere inde paa et mørkt Sted, hvor de bleve omhyggelig fodrede med Rosiner og Mandler. Da de begyndte at blive fede, blev daglig en af dem bragt op i den samsariske Konges Kjøkken, slagtet og tilberedt til forskellige Retter, som smagte Hs. Majestæt ganske fortræffelig.

Da de fyrrerethve Personer, hvoraf Prindsens Følge bestod, paa denne Maade vare opspiste, ventede denne, hvem Man havde gjemt til sidst som en overordentlig Læftermundfuld, hver Dag med Rædsel paa, at Turen endelig skulde komme til ham. Medens han levede i denne grufulde Forventning, sagde han til sig selv: — Det er aabenbart, at jeg ikke kan undgaa Døden. Men hvor-

for skulde jeg lade mig slagte som et villieløst Stykke Kvæg? Betaler det sig ikke bedre at sælge Livet saa dyrt som muligt? — Ja, jeg vil værge mig til det Yderste; jeg skal befordre i det Mindste nogle af disse blodtørstige Uhyrer til Slagterbænken, førend jeg selv lader mig slagte. —

Prindsen havde just naaet en fast Beslutning, da Samsarerne traadte ind. Uden Modstand lod han sig føre af dem til det kongelige Kjøkken. Men saasnart han var kommen der, fik han Dje paa den store Kniv, hvormed han skulde slagtes. Da greb han sig sammen, sønderrev Baandene, hvormed han var fængslet, snappede Kniven, og styrtede sig dermed over Hs. samsariske Majestæts Kjøkkenpersonale. Den Ene maatte segne efter den Anden, indtil han havde gjort Kjøkkenet ganske ryddeligt. Da stillede han sig i Kjøkkendøren med Kniven i Haanden, og Enhver, der nærmede sig, fik hans Kniv at føle.

Hele det kongelige Palads kom herover i Oprør, og gjenlød af Raab og Skrig. Med Forbauselse erfarede Kongen, at et eneste Menneske havde formaaet at forsvare sig imod saa mange, og begav sig selv hen til Stedet. — O Ungling, — sagde han: — jeg beundrer dit Mod og skænker Dig min Naade. Hold op at vove Livet imod mine Undersaatter, for hvis Mængde Du dog tilsidst maatte ligge under. Siig mig heller, hvem Du er og hvorfra Du kommer! — Efterat derpaa Prindsen havde fortalt, at han var en Søn af Kongen af Karieme, vedblev Samsarernes Behersker: — Din nylig udviste Tapperhed er det bedste Beviis for din ædle Byrd. Frygt ikke længer; fra dette Øjeblik af skal mit Hof alene være en Glædens Kilde for Dig! Du skal vorde

det lykkeligste af alle Mennesker, eftersom jeg herved udvælger Dig til min Svigersøn. Det er min allerhøjeste Villie, at Bryllupet imellem Dig og min dejlige Datter øjeblikkelig skal fejres, for at Du i den rigeste Glædes Nydelse hastig kan glemme den Nød, Du har udstaaet hos os. Prindsessen er i Skjønhed, i Dyd og Forstand et af Tidens Bidundere. Alle Prindser ved mit Hof ere forelskede i hende; men min Godhed er nu engang falden paa Dig, og jeg foretrækker Dig for dem alle. —

Prindsen af Karieme kunde neppe komme sig af sin Overraskelse over denne Tingenes Bending; men da Kongen taug og ventede paa Svar, samlede han hastig sin Fatning og svarede med Verbødighed, skjøndt kun i ringe Grad smigret ved den ham viste Forhjørighed og Gunst: — Eders Højhed viser mig for megen Ære; sikkerlig er en eller anden samsariff Prinds langt mere passende end jeg til Eders Svigersøn. —

— Nej, ingenlunde! — svarede Kongen, afbrydende ham rask: — Du skal være min Svigersøn, og jeg haaber, at Du forstaaer at skatte denne Dig bevisste høje Naade; i modsat Tilfælde kunde Du let komme til at fortryde det. —

Prindsen tog sig disse Kongens sidste Ord til Hjerte, og da han vel begreb, at han vilde blive et ynkeligt Offer for Kongens Brede, hvis han ikke søjede sig i hans ham kundgjorte Villie, samtykkede han i Giftermaalet. Han formælede sig altsaa med Prindsessen, som havde det smukkeste Hundehoved paa hele Den. Alligevel formaaede han ikke at vænne sig til Synet af og Omgangen med hendes Person, og hun blev ham i højeste Grad modbydelig. Jo ømmere hun viste sig imod ham, desto affkyligere forekom hun ham, og denne Mangel paa gjengjæl-

dende Tilbøjelighed havde let kunnet blive fordærvelig for ham. Men Dødens Engel syntes at træde frelsende imellem, idet den stillede sig ved Prindsessens Leje og efter saa Dages Forløb gjorde Ende paa deres Egtteskab.

Prindsen vidste ikke, paa hvilket Been han vilde staa af Glæde over denne velkomne Begivenhed, uagtet han i sin Udsærd fremviste alle Kjendetegn paa den dybeste Sorg. Men denne Glæde skulde kun være af kort Varighed; thi ligesom han allerbedst hoberede i den lykkelige Følelse af sin gjenbundne Frihed, erfarede han til sin Forsærdelse, at der paa denne Ø, ligesom paa Den Serendib (Ceylon) herskede den umenneskelige Skik, at den efterlevende Kone blev begravet tilligemed sin afdøde Mand, og ligesaa den efterlevende Mand med sin hedengangne Kone. Ikke engang Kongerne, hed det, vare fri for denne barbariske Lov, og Samsarerne vare igjennem Aarhundreder blevne saa fortrolige med denne Skik, at de uden Bevægelse saae deres Begravelsesdag imøde. I den Dag blev endogsaa meget mere betragtet som en Glædens end som en Sorgens Dag, eftersom de ved Begravelsen tilstedeværende Mænd og Kvinder opførte Dandse derved og foredroge Sange, der langt fra Bedrøvelse tolkede den inderligste Tilfredshed med den grusomme Højtidelighed.

Prindsen af Karieme blev ved denne Efterretning styrtet fra sin Glædes Throne ned i Fortvivlelsens dybeste Afgrund; men han maatte søge sig i sin uundgaalige Skjæbne. Da Begravelsesdagen kom, bar Man ham, ligesom hans Kone, paa en aaben Baare tilligemed et Brød og en Krukke Vand hen til det Sted, hvor Begge skulde stedes til Dødens Hvile. Stedet var en viid og dyb Hule med en snever Abning, som Man til denne Bestemmelse havde gravet ude paa Marken. Først blev hans afdøde Kone ved

Hjælp af Heeb sænket ned i Gulen; derpaa deelte Liig-
følget sig i to lige store Dele til Sang og Dands. Paa
den ene Side traadte Ynglingerne med deres Kjærester,
paa den anden alle de nyformælede Par. Hine grebe
hinanden i Hænderne og dandsede rundt omkring en Yng-
ling, som stod i Midten og sang efterfølgende perfsiffe
Vers:

Kjærlighedens Baand ere hos os evige Baand. Naar
Egteskabets Genius forener os med hende, som vor Hu
staaer til, sværge vi hende Troskab indtil det sidste Andes-
drag, og, af Frygt for at bryde vor Sed, stige vi med hende
ned i den mørke Grav.

De Nyformælede dandsede parviis, enhver Mand med
sin Kone, og Kvinderne sang den ene efter den anden
følgende Vers:

Naar vi ikke, dyrebare Gemal, ville frygte, Du min
og jeg din Død, saa lad os bestandig elske hinanden, elske
hinanden saa ømt, at den Ene ikke føler Lyst til at over-
leve den Anden!

Efter disse Dandse og Sange, hvori Prindsen af Karisme
just ikke fandt nogen synderlig Nydelse, hiskede Man ham
ned i Graven til hans Kone, hvorefter Nabningen strax
blev tilluffet med en stor Steen, der endog saa holdt Dags-
lyset ude.

Da Prindsen befandt sig i denne gyselige Afgrund,
raabte han fortvivlende: — O, Allah, i hvilken Stilling
har Du dog ladet mig geraade! Er dette den Lod, som
Du har bestemt for en Prinds, der stedse samvittigheds-
fuldt har iagttaget alle Koranens Forskrifter? Har Du
bønbert min Fader alene for at sende hans Hjertens

Glæde i den skrækkeligste Død? — Og han udgjød de bittreste Taarer.

Endskjøndt Prindsen ikke nærede mindste Haab om at slippe op af denne rædsomme Afgrund, hvori han var levende begravet, havde han dog strax, da han var kommen til Bunden, rejst sig op fra sin Dødsbaare, og samlede sig derpaa frem langs en Muur, som dannede en af Hulens Sidevægge. Men han havde paa denne Maade neppe tilbagelagt hundrede Skridt, da han skimtede et Lys langt forude. Med højtbankende Hjerter fremskyndede han sin Gang, og opdagede snart, at Lyset hidrørte fra en Kvinde, som bar en Kjærte i Haanden. Hastig nærmede han sig hende; men saasnart hun opfangede Lyden af hans Trin, blæste hun Lyset ud, og han stod atter samlende i det dybeste Mørke.

— O Himmel! — stammede Prindsen: — Skulde jeg have skuffet mig? Har jeg virkelig intet Lys seet, — har det kun været et Blændværk, frembragt af min egen urolige Aand? — O, det var sikkerlig kun en Skuffelse desværre! Ulykkelige Prinds, Du kan ligesaa godt først som sidst opgive Haabet om nogensinde mere at gjensee Dagens Lys og den grønne Jord! O, Konge af Karisme, min ulykkelige Fader! Forgjæves skal Du vente din Søn og længes efter ham! Hans Bestemmelse blev det, istedet for at vorde din Alderdoms Støtte og Fryd, at du længe før den ham af Naturen bestemte Tid, — en Død fuld af alle Helvedes Rædsler! —

Da Prindsen havde ophørt at tale og vilde overgive sig til sin haabløse Fortvivlelse, naaede som en skøn Musik, som Englelyd — en blid Stemme hans Dre; ligesom forstenet og fortryllet lyttede han i aandeløs Spænding. — Trøst Dig, Prinds! — bød Stemmen: — Ef-

terdi Du er Kongen af Karismes Søn, skal Du ikke omkomme her; jeg vil føre Dig ud herfra, naar Du forud hellig lover mig, at Du vil ægte mig. —

— Min Hersterinde, — svarede Prindsen: — det er vistnok en haard Lod at blive levende begravet i sit femtende Aar; men dog vil jeg heller udtømme alle denne Døds Rædsler end at give Dig min Tro, hvis Du ligger min afdøde Gemalinde. Har Du et Hundehoved som hun, vilde det være mig umuligt at elske Dig. —

— Herre, — svarede den melodiske Stemme: — jeg er ingen Samsarinde; forøvrigt er jeg kun fjorten Aar gammel, og jeg troer ikke, at mit Ansigt, overhovedet min Person vil have noget Afskrækkende for Dig. —

Idet hun talte saaledes, antændte hun igjen sin Kjerter, og lod Prindsen see et Ansigt af en overraskende Skjønhed. Henrykt raabte han: — O Allah, hvor guddommelig dejlig! Din Lige i Skjønhed findes visstelig ikke paa Jorden! — Skjønne Dame, jeg beder Dig, siig mig, Hvo Du er! Du maa være en Peri *) alene af den Grund, at Du tør love mig Frelse fra Undergangen i denne frygtelige Hule. —

— Nej, Herre, — svarede den unge Kvinde: — jeg er ingen Fee, men kun et Menneskebarn som Du, en Datter af Kongen af Georgien, ved Navn Dilaram (Hjertenstrøst). Min Skjæbne vil jeg en anden Gang udførlig meddele Dig; fortiden maa Du nøjes med at erfare, at en Storm har kastet mig iland paa denne usalige Ø, hvor jeg, for at redde mit Liv, maatte ægte en gammel fornem Samsar. Efter et langvarigt Sygeleje

*) Peri'erne ere overnaturlige Vasner, med gode Egenskaber, af tvindelig Art, — veldådige Feer.

døde han igaar, og jeg blev ifølge Landets Skik begravet med ham, tilligemed et lille Brød og en Krukke Vand. Men iforvejen havde jeg vidst at skjule et Fyrstøj og et Lys under mine Klæder. Saasnart Man havde hisjet mig herved og med Stenen tillukket Nabningen foroven, steg jeg ud af min Kiste, slog Ild og tændte Lys. Jeg veed ikke, hvorledes det gik til, men jeg følte mig langt fra saa forfærdet, som min skrækelige Stilling og de rædsomme Omgivelser lode vente. Himlen, som havde forudbestemt min Frelse, indgjød mig en Tillid, som jeg hengav mig til og øste overnaturlige Kræfter af. Med Lyset i Haanden forfulgte jeg en lang snever Gang, deels for at fjerne mig fra de frygtelige Minder om Død og Forraadnelse, som omgave mig trindt omkring, deels for at efterspore, om der ikke skulde findes nogen Udgang fra dette underjordiske Fængsel. Neppe var jeg gaaet hundrede Skridt, førend noget Hvidt stak mig i Øjnene. Det var den store Marmorplade, som Du seer hithenne. Jeg nærmede mig den og opdagede til min store Overraskelse en Indskrift derpaa, hvori mit Navn forekom. Træd nærmere, Prinds, og læs selv denne Indskrift; den vil ikke overraske Dig mindre end mig. —

Med disse Ord rakte hun Prindsen sin Kjærte; han traadte nærmere og læste:

Naar Prindsen af Karisme og Prindsessen af Georgien komme herhid, skulle de løfte denne Steen iveauet, og gaa nedad den derunder værende Trappe.

— Men hvorledes skulle vi løfte denne uhyre Steen iveauet? — spurgte Prindsen tvivlsom: — Hundrede Mennesker kunde forgjæves øve deres Kræfter derpaa! —

— Vi ville i det Mindste forsøge det. — svarede

Dilaram: — En eller anden Wiismand eller velvillig Genius maa sikkerlig her have Haand med i Spillet; jeg har den bestemte Forudsøielse af, at vi skulle gaa frelst ud herfra. —

Prindsen gav Dilaram Kjærten tilbage, og lavede sig til at løfte Stenen ivejret. Dertil behøvedes imidlertid ingen stor Krafsanstrengelse; thi neppe havde han rørt derved, førend den af sig selv gled tilside og aabnede Udgangen til en underjordisk Trappe. Uden lang Betænkning steg Prindsen og Prindsessen ned ad denne, og kom ned i et andet underjordisk Rum, hvorfra en lang Gang førte dem til en ved Foden af et Bjerg udhugget Grotte, og til en Udgang, der satte dem i Forbindelse med Bredden af en stor Flod.

Saa snart de frelst befandt sig i det Frie, forrettede de som gode og tro Tilhængere af Mohameds Lære deres Bønner, og, saasnart de ret af Hjertet havde takket Gud for deres Redning, bemærkede de en lille Baad, som, fastgjort til Strandbredden, syntes at vente paa dem. De trivlede heller intet Øjeblik om, at jo dette var et nyt Under af Allahs Miskundhed til deres Fordeel. Deres Glæde over atter at være komne frem til Dagslyset blev ved denne trøstefulde Tro mere end fordoblet, og endskjøndt de hverken fandt Noerfolk eller endog blot Klarer i Baaden, betænkte de sig dog ikke paa at overgive sig til dens Førelse, og steg ind deri. — Denne Baad — sagde Prindsen: — bliver vistnok styret af en Skytsengel, der vil føre os tilbage til den af virkelige Menneſker beboede Verden. Vi ville uden Frygt overgive os til Flodens Strøm. —

Det gjorde de da. Men jo længer de sejlede, desto mere rivende blev Flodens Bølge. Flodſengen blev

bestandig snevrere, og tilsidst trængtes den heelt sammen af tvende Bjerge, hvis Toppe foroven forenede sig til en uhyre Hvælving, i hvilken Mørket regjerede saa fuldkommen, at Man ikke kunde see en Haand for sig. Baaden blev med saadan Magt reben ind i Hvælvingens Nat, at Prindsen og Prindsessen troede deres sidste Time kommen, for en Stund rokkede i deres Tro paa et over dem vaagende miskundeligt Forsyn. I Virkeligheden var deres Stilling ængstelig nok; snart følte de sig hævede højt op under Hvælvingens Loft, snart igjen styrtede ned i den dybeste Afgrund. Men uagtet de frygtede og tvivlede, opgave de dog ikke at bede; tvertimod tiltog deres Bønner i Inderlighed, jo frygteligere Faren viste sig. Og de bade ikke forgjæves; Baaden kom atter ud i det Frie, ud til Lyset under den aabne Himmel, og blev af Strømmen drevet iland.

Haand i Haand forlode de Baaden, paany styrtede i deres Tro paa en god Skjæbne, men tillige i høj Grad udmattede af Træthed og Hunger. De saae sig omkring, om de ikke kunde opdage en eller anden Menneskebolig, hvor de kunde vente at finde nogle Forfriskninger. I Nærheden var der Intet at see; men i det vide Fjerne skimtede de paa Skraaning af et Bjerg en mægtig Kuppelbygning, liig den, der bærer Navn af Kubbey Khiraman, hellig Ihukommelse *). Derhen styrede de deres Fjed. Da de efter en lang Vandring nærmede sig den prægtige, vidtudstrukte Bygning, saae de, at Midten af samme indtoges af et herligt Palads, paa hvis Port der var anbragt hieroglyfisk = kabbalistiske Figurer tilligemed en

*) Hvor, ifølge Sagnet, Adam ligger begravet.

Indskrift af arabiske Bogstavtegn. De traadte til og læste:

Enhver, som attraaer at betræde dette herlige Palads, maa vide, at han forud maa offre et ottesøddet Dyr foran denne Port.

— Det var en slem Betingelse. — sagde Dilaram: — Jeg havde sat hele min Hu til at betræde dette herlige Slot, der sikkerlig vilde kunne yde os enhver Forfriskning og Hjælp, som vi trænge til. —

— Dyrebare Prindsesse, — svarede den unge Mand: — min Skuffelse er ikke ringere end Eders. Men det kan ikke nytte at tænke paa at gjøre det Umulige muligt; denne Dør vilde spotte alle vore forenede Kræfter. —

— Nu, saa ville vi da i det Mindste hvile os. — sagde Dilaram: — Lad os lægge os ned her paa Grønsværet og nærmere overveje med hinanden, hvad der under disse Omstændigheder er videre at gjøre! —

— Nej, Prindsesse, — tog den unge Prinds af Karisme atter Ordet: — lad mig heller faae din Historie at vide, medens vi udhvile os! —

— Nuvel da, men kun i faa Ord! — Du maa da vide, at min Fader, Konge af Georgien, lod mig i sit Palads opdrage med al den Omhu, som en god Fader formaaer at vise sine Børn. En ung Prinds af vor Slægt, som nu og da fik mig at see, hengav sig til en Følelse for mig, som truede med at blive farlig for hans Sjæls No. Han elskede mig, og jeg begyndte at komme ham imøde, da Storvizieren fra et mægtigt Naborige viste sig ved vort Hof for at andrage paa min Haand til sin fyrstelige Herre. Min Fader fandt dette Giftermaal fordeelsagtigt, og gav uden Vanskelighed sit Samtykke. Mit

Onske spurgte Ingen om; villieløs blev jeg overgIVEN i Vizierens Hænder.

Min Afrejse bedrøvede i den Grad den unge Prinds, min Slægtning, at hans Hjerte brast, da jeg sagde ham Levvel. Jeg begræd hans Død med en Inderlighed, der maatte vise Alle og Enhver, at jeg ikke havde hadet ham, imedens han levede. Alligevel skuffede Mængden sig, og holdt mig paa Grund af mine oversflodige Taarer for en langt pommere Datter, end jeg virkelig var.

Jeg afrejste altsaa med Vizieren. Vi indskibede os i et lille Fartøj for at sætte over en smal Havbugt, som deelte vor Vej; under vor Overfart opstod der en saa frygtelig Storm, at vore Søfolk gik fra Samlingen og gave Skibet til Priis for Bølgerne, som kastede os iland paa Samsarernes Ø. Da det rygtedes op i Landet, at der var strandet et Skib, strømmede disse Uhyrer sammen og bemægtigede sig Mandskabet. Hvad der nu paafulgte, formaaer jeg ikke uden Gru at tænke paa; de opaade nemlig Vizieren og hele vort Følge. Hvad mig angaaer, saa fandt jeg Naade for en gammel Samsars Dine, der lod mig vide, at jeg ved at blive hans Kone kunde undgaa hiin ellers uundgaaelige Lod. Neent ud maa jeg tilstaa, at jeg var saa angst for at blive opædt, at jeg foretrak at blive Samsarens Kone, uagtet jeg ikke uden Modbydelighed formaaede at betragte hans Hundehoved. To Dage efter vort Bryllup blev han syg; han leed længe, og igaar — — —

Her afbrød pludselig Prindsen af Karisme Dilaram, idet han raabte: — See dig for! der kryber en Tarantel paa din Kjøle! — Ved det advarende Udraab sprang Prindsessen ivejret, udstødte et højt Skrig, efter-som disse Dyrs Færlighed var hende vel bekendt, og ry-

stede sin Kjøle. Dermed faldt Tarantelen til Jorden, og Prindsen søndertraadte den med Foden. Men neppe var dette skeet, førend de hørte et højt Brag, som kom fra Paladset, og, da de saae derhen, bemærkede de, at Porten var sprungen op paa viid Gab. Forbausede over denne besynderlige Begivenhed betragtede de hinanden en Stund tause og spørgende. Endelig faldt det dem Begge ind, at Tarantelen er et Dyr med otte Been, netop saadant et Dyr, som Indskriften paa Paladsets Port havde forlangt til Offer. Inderlig glade ved dette Eventyr traadte de tilsammen ind i Paladset, og kom først ind i en stor Have, der syntes dem at indeholde Alverdens Træer og Planter. Træernes Grene vare rigt belæssede med modne Frugter; men da den af Hungeren tilskyndede Prinds vilde plukke deraf, opdagede han, at de var gyldne, altsaa kun til for Øjet. Midt igjennem Haven flød en Bæk, paa hvis Bund Man igjennem det krystallklare Vand opdagede en utallig Mængde funklende Edelstene.

Efterat de havde ydet Haven den fortjente Opmærksomhed, vendte de sig til Paladset, som allerede fra Vandet havde draget deres Blikke paa sig. Det bestod heelt og holdent af Bjergkrystal. De traadte ind og vandrede igjennem en lang Række Værelser, som straaledede af Guld, Diamanter og Rubiner, men uden at træffe nogen Moders Sjæl. Endelig kom de til en Dør af puurt Sølv; denne aabnede de og traadte ind i et Gemak, hvor de paa en Sofa saae en Olding sidde med en Krone af Smaragder paa Hovedet. Hans snehvide Skjæg naaede lige ned til Gulvet, men bestod kun af sex enkelte stive Haar, tre paa hver Side. Til Knebelsbart havde han ogsaa tre Haar paa hver Side over Munden, som under Hagen forenede sig med Skjæget, der, endstjændt saaledes fordoblet, dog

herved ikke blev synderlig tykkere. Neglene paa Oldingens Fingre vare godt og vel maalt en Alen lange.

Denne i høj Grad ærbørdige Olding løstede sit Blis paa Prindsen og Prindsessen og sagde til dem: — Hvem er I unge Folk? — Herre, — svarede Prindsen: — Jeg er en Søn af Kongen af Karisme, og denne unge Dames Fader er Konge i Georgien. Vi ville gjerne fortælle Eder vore Eventyr, saasnart I blot maatte forlange det. Jeg er sikker paa, at I vil stjanke os Eders Medlidenhed, og tvivler ikke om, at I jo ædelmodig vil indrømme os et Fristed hos Eder. —

— Udentvivl, Prinds, — svarede Oldingen: — udentvivl, et Fristed stjanter jeg Eder; værer mig Begge inderlig velkomne! — Eftersom I begge ere Kongebørn og have været saa lykkelige at faae Udgang til dette Palads, saa kommer det kun an paa Eder selv, om I ville dele mine Nidelser. Bliiver altsaa her, og lader, som om I vare hjemme! I ville her nyde en uafbrudt Lyksalighed. Selve Døden, som lader alle Mennekter føle sin Magt, vil forskaane Eder paa dette Sted. — Men I ere sagtens nysgjerrige efter at erfare, Hvo jeg er. — Jeg var fordem Konge af China. Af mine Negles Længde kunne I slutte Eder til min høje Alder. Et Oprør nødte mig til at forlade mit Rige; paa Flugten kom jeg i denne Orken, hvor jeg ved Hjælp af flere tjenstvillige Mander, hvorover jeg som Kabbalist udøver Herredømme, lod opføre dette Palads. Det er nu allerede tusind Aar siden jeg tog mit Ophold her, og jeg har bestemt at leve her til evig Tid; thi jeg er i Besiddelse af de Visers Steen og følgerlig udødelig. Jeg skal nok meddele Eder den forunderlige Hemmelighed, naar I have opholdt Eder nogle hundrede Aar hos mig. — Mine Ord overraske

Eder? — vedblev Oldingen: — Men de ere fuld Sandhed. Et Menneske, som besidder de Vises Steen, kan ikke dø nogen naturlig Død. Han kan rigtignok blive tagen af Dage; hans Hemmelighed beskytter ham ingenlunde imod en voldsom Død. Men for at sikke sig herimod behøver han kun at vælge sig et underjordist Opholdssted, eller, som jeg har gjort, bygge sig et Palads i en eller anden Udvort. Her er jeg sikker; hverken Misundelse eller forbryderisk Jdræt have nogen Magt over mig. Den Talisman, som J have bemærket paa Porten, er sammensat paa saadan Maade, at onde Mennesker, af hvilket som helst Slags de end ere, ikke kunne trænge herind, de maa offere nok saa mange ottespøddede Dyr. Kun for gode Mennesker aabner sig Porten. —

Da den gode Konge af China havde talt saaledes, tilbød han Prindsen og hans Ledsagerse sit Venskab, og Begge besluttede at blive hos ham i Paladset. Derpaa forhørte Kongen sig, om de trængte til nogen Forfriskning, og da de hertil svarede Ja, viste han dem med Fingeren to Springvand, som udgjøde sig i store Guldbækkener. Det ene leverede kostelig Viin, det andet sprang med herlig Mælk, der i Fadet forvandlede sig til den fortræffeligste Tykmælk. Samtidig kaldte Kongen paa tre Mander og befalede dem at servere. Strax dækkede Manderne et Taffel til tre Personer og frembar tre Guldsfade med Tykmælk. Prindsen og Prindsessen nødte heraf med stort Velbehag; fra Tid til anden blev der ogsaa budet dem Viin i Kopper af herligt Krystal. Den gamle Konge hindrede de lange Negle paa Fingrene i selv at lange til Maaltidet; han aabnede derfor blót Munden, og en af Manderne made ham ligesom et lille Barn.

Efter Maaltidet bad den gode gamle Konge dem

fortælle ham deres Historie, og heri søjede de ham, ligesaa meget af egen god Villie som af sømmeligt Hensyn til den ydede Gjæstfrihed. Da de vare færdige med at skildre ham deres Eventyr, tog han atter saaledes tilorde: — Taber ikke Modet over de udstandne Gjenbordigheder! I ere endnu begge unge, og naar I gjensidig have lovet hinanden ubrodelig Troskab, kunne I her hos mig nyde den behageligste Tilværelse. —

Prindsen og Prindsessen havde allerede tilsvoret hinanden en evig Kjerlighed; de fornyede nu deres Sed, og formælede sig med hinanden i Hs. chinesiske Majestæts Nærværelse, hvem de toge til Vidne paa deres Forbindelse. Det omme Par havde gjerne offret deres Kjerlighed ethvert Øjeblik; men af Føjelighed og Taknemlighed offrede de den gamle Konge en stor Deel af deres Tid. Han var let at underholde; de behøvede blot at afgive opmærksomme Tilhørere til den Mængde gamle Historier, hvormed han opvartede dem uden nogensinde at trættes.

Saaledes forløb den ene Dag efter den anden af to hele Aar. Prindsessen havde imidlertid faaet to smaa Prindser med Ansigter som Fuldmaanen. Hun ernærede dem ved sit Bryst, og, da de vare saa gamle, at de kunde tage imod Underviisning, fik de en Mand til Lærer, som meddeelte dem Kundskab om en Mængde højst mærkværdige Ting. Saaledes havde de naaet deres sjette Aar, da Prindsessen, deres Moder, en Dag henvendte sig til sin Gemal med følgende Ord: — Min dyrebare Herre, jeg maa ærlig tilstaa Eder, at jeg har faaet Nok af Opholdet i dette Palads. Forgjæves frembyder det for mit Øje Tusinder af de herligste Gjenstande; Tanken om, at jeg er tvungen til at blive her for bestandig, be-

røver dem i mine Dje hele deres Dejlighed. Kongen af China maa længe nok forfikkre os, at Døden her skal lade os i Ro; jeg finder slet ingen Glæde i denne Tryghed. Hans dyrebare Hemmelighed formaaer ikke at hindre ham i at ældes, og et Liv, der føres under Byrden af alle Alderdommens Under, forekommer mig snarere at være en Ulykke end en Lykke. Desuden længes jeg saa inderlig efter at gjense min Fader, hvis ikke Smerten over Tabet af mig alt for længe siden har taget ham af Dage. —

— Min Sultaninde, — svarede Prindsen: — ved at gaa ind paa den os forjættede Udødelighed har jeg intet Andet havt for Dje uden den Lykke, evig at kunne elske Dig. Himlen skal være mit Bidne, at ogsaa jeg længes inderlig efter at gjense min ophøjede Fader, ved hvis Minde jeg ofte udgyder Taarer. Men hvilken Vej skulle vi vel slaa ind paa for at komme til Georgien? —

— Herre, — svarede Prindsesse Dilaram: — vor Baad ligger endnu ved Bredden, hvor Strømmen drev den iland. Lader os endnu engang betro vor Skjæbne til den! Vi ville følge Flodens Løb; maaskee vil den føre os til et Sted, hvorfra vi uden altfor store Vanskeligheder kunne naa enten til din eller min Faders Stater og Lande. —

— Mit Samtykke har Du, kjære Hustru; — var Prindsens Svar: — Du veed, at jeg ene og alene trækker efter at behage Dig. Vi ville altsaa forlade dette Palads, eftersom Du kjæder Dig her, og indskibe os snarest muligt med vore Sønner. Men hvilken Sorg vil ikke vor Afreise forarsage den gode gamle Konge af China! Han elsker os som sine Børn, og staaer i den

Formening, at vi aldrig ville forlade ham. Han vil vorde utrøstelig, naar vi rejse bort fra ham. —

— Vi ville tale med ham, — svarede Prindsessen: og, for at skaane ham, søge at faae ham til at troe, at vi ingenlunde tænke paa at forlade ham for bestandig, men kun for en vis kort Tid. —

Ifølge denne Aftale begave de sig tilsammen til den gamle Konge, og forestillede ham, at de sølte en saa tvingende Attraa efter at gjenssee deres Forældre, at de ikke formaaede at beherske den. De bade ham derfor om at tilstede dem Hjemreisen til deres Fædreland, og forsikrede ham, at de om nogle Aar igjen vilde komme tilbage. Ved denne uforberedte Meddelelse brød den gamle Konge ud i Taarer. — Ak, mine kjære Børn, — raabte han: — I ville altsaa forlade mig? Ak, jeg faaer Eder aldrig mere at see! —

— Herre, — tog Dilaram Ordet: — tillad os at følge Blodets Røst i vort Indre! Saasnart vi have tilfredsstillet vor ømme Længsel, ville vi vende tilbage til denne Orken og dele Udødelighedens Glæder med Eder. —

Det Samme lovede Prindsen. Men de kunde længe nok forsikre, at de igjen vilde komme tilbage; Oldingen lod sig ikke bedrage. Da han var i Besiddelse af Videnskaben Mekaschafa, læste han i deres Hjerter, og vidste kun altfor vel, at de ikke havde ifinde at holde deres Løfter. Smerten over den forestaaende Skilsmisse fra Personer, som han elskede med den dybeste Omhed, gjorde ham Livet utaaaleligt. Han paakaldte Dødens Engel, som han saa mange Aarhundreder ved sin Kunst havde holdt fjern fra sig; han opgav aldeles Om-

sorgen for et Liv, der ingen Tillokkelser mere havde for ham, og lod sig dø.

Neppe havde den gamle Konge udaandet, saa bare Manderne ham bort, Paladset forsvandt, — Prindsen og Prindsessen befandt sig til deres Forbauselse pludselig under aaben Himmel i den nøgne Ørken. De formaaede ikke at holde deres Taarer tilbage ved Tanken om, at de havde været Foranledningen til den gode Konges Død; men deres Smerte formildedes ved Tanken om deres dyrebare Forældre, som de nu havde Haab om at gjensee, og de tænkte ikke paa Andet end at komme bort. De samlede nogle Frugter, som den iøvrigt gølge Natur medynksfuld havde ladet fremkomme, ligesom udtrykkelig til deres Bedste, og bare dem ned i Baaden. Denne fandt de bunden til en Pæl, ganske i samme Tilstand, hvori de havde forladt den. De steg alle Fire i den og overlode sig til Flodens Strøm, der en Fjerdingvej længer fremme udgjød sig i Havet. Men foran Flodudløbet krydsede en Sørøver; saasnart han fik Øje paa Baaden, nærmede han sig den og tilraabte Prindsen, at han skulde overgive sig; ellers var han dødsens.

Prindsen var blottet for Baaben, og desuden, hvad havde han vel formaaet imod en heel Skare af vel bevæbnede Mænd? Altsaa, istedet for at forsvare sig, overgav han sig i Sørøverens Hænder, idet han paa det Helligste besvor ham at slaane hans Kones Øre og hans Sønners Liv.

Efterat Sørøveren havde taget sine Fanger ombord, sejlede han hen til en Ø, hvor han udsatte Prindsen af Karisme; derpaa stak han atter i Søen med Prindsessen af Georgien og hendes to Sønnere. Det er umuligt at beskrive de omme Vgtesællers Jammer over at

see sig adskilte paa denne Maade; deres hjertestjærende Klagestrig opfyldte Luften. Saa længe Prindsen endnu formaaede at øjne Søroverflok, blev han ved at raabe efter det: — O, Du Skurk, — sagde han: — troe ikke, at Allah vil lade din Forbrydelse uhævnnet! I hvilkensomhelst Krog af Verden Du end skjuler Dig, Du skal ikke kunne undgaa hans straffende Retfærdighed! — Derpaa vendte han sig mod Himlen: — Har Du da forladt mig, retfærdige Himmel, Du, der hidtil stedse har holdt mig i din Baretægt? Kan Du tillade, at Man frarøver mig min Kone og mine Børn? Al, hvis Du ikke gjør noget nyt Under for at give mig dem tilbage, vil jeg snarere have Grund til at beklage mig over din tidligere Gunst end til at takke Dig for den. Hvorfor har Du frelst mig af saa mangen Dødsfare? Har Du maafløe opsat min Død, for at jeg først skulde gjennebgaa alle en om Egtfælles og Faders Lidelser? —

Medens Prindsen af Karisme fortvivlet paa denne Maade gav sit Hjerte Luft, saae han en Skare Mennekker nærme sig, der saae ham heelt forunderlige ud. De havde rigtignok menneskelige Legemer, men intet Hoved; paa hver af Skuldrene havde de derimod et Øje, og en viid Flab midt imellem. Disse Uhyrer bemægtigede sig ham og førte ham til deres Konge, idet de sagde: — Herre, her have vi paa Kysten fundet en Fremmed af et højt forkeert og mistænkeligt Udseende; det er rimeligviis en Spejder fra en af vore Fjender. — Gj see engang, det er mig en Person af et morsomt Udseende! — raabte Kongen: — I kunne lave et godt Baal til, for at I strax kunne kaste ham deri, saasnart jeg har forhørt ham. — Derpaa vendte han sig til Prindsen og vedblev:

— Unge Menneſke, Hvo er Du, — hvor kommer Du fra og hvad vil Du? —

Prindsen aabenbarede uforbeholden de Hovedløſes Konge ſin Herkomſt og fortalte ham ſine Eventyr paa det Udførliſte. Kongen forundrede ſig derover og ſagde: — Prinde, jeg ſeer tydelig, at Himlen paa en overordentlig Maade har taget Dig i ſin Beſkyttelſe. Det vilde være Formaaſtelighed af mig at berøve Dig Livet. Jeg ſkjænker Dig af god Villie et Friſted ved mit Hof; maafkee kan Du være mig nyttig i en Krig, hvori jeg netop er indviſlet med et Nabofolk. Jeg ſkal fortælle Dig ſammes Anledning. Den fjendtlige Konge og hans Underſaatter ere ikke ſaadanne ordentlige Menneſker uden Hoved ſom vi; de have tvertimod Hoveder, og dertil Fuglehoveder. Og naar de tale, ligner deres Stemme Fugleſtrig ſaa paaſaldende, at vi, naar En af dem kommer over paa vor Ø, holde ham for en Strandfugl og uden videre ſpiſe ham. Dette har opbragt deres Konge, der for at hærne ſig nu og da udruſter en Flaade og gjør Landgang paa vor Ø. Det har han nu allerede oftere forſøgt paa; men beſtandig løber det galt af. Alligevel har han endnu ikke opgivet Haabet om ganske og aldeles at udrydde de Hovedløſe, og vi paa vor Side haabe ligeledes, at det ſkal lykkes os at faae ham og alle hans Underſaatter ſpiſte. —

— Saaledes ſtaa Sagerne for Øjeblikket. — ſluttede Kongen: — Naagtet Du har et Hoved, kunde Du maafkee dog faae et eller andet godt Indfald der kunde hjælpe os til en afgjørende Sejr. —

Prindsen af Karisme var ſtrar villig til at lægge ſit Hoved i Blod og tjene de Hovedløſe af bedſte Evne. Kongen udnævnte ham da til Feltherre over hele ſin Hær.

Den unge General kom heller ikke til at mangle Lejlighed til at vise sin Dygtighed og Iver. Det varede ikke længe, inden der viste sig en Mængde fjendtlige Skibe ved Kysterne; Fuglebovevernes Konge havde nemlig denne Gang besluttet at vove Alting i eet Spil og havde udrustet sig til at gjøre en Landgang med Kjøren af sit Folk. Prindsen af Karisme gav ham god Tid til at udfiske Halvdelen af sine Tropper; men da greb han pludselig an, kastede med voldsom Kraft de fjendtlige Tropper tilbage og nødte dem til atter at søge deres Skibe. En stor Mængde blev nedbugget, Mange druknede, og Kongen med Fugleboveudet maatte lide sig bort igjen med de sorgelige Levninger af sin stolte Hær.

Aldrig havde de Hovedløse tilfægtet sig saa skøn en Sejr, og Prindsen af Karisme havde hele Vren deraf. Soldaterne maatte tilstaa, at de ingensinde før vare blevne førte saa godt, og at ingen af deres tidligere Felt herrer havde viist saadant et Mod og Overblik.

Slig Nøes smigrede den unge Felt herre. For nu endydermere at gjøre sig fortjent dertil, foreslog han de Hovedløses Konge, at han nu paa sin Side skulde udruste en Flaade og en Armee for at føre Krigen over i Fjendens Land og der udbrede Skræk og Odelæggelse. Planen behagede Hs. Højhed. Han lod derfor i al Hast bygge, udruste og bemane en Flaade paa hundrede Skibe, og denne frygtelige Magt gik under Prindsen af Karismes Overbefaling under Sejl til Fuglebovevernes Land. Ved Nattetid iværksatte Prindsen sin Landgang, og opstillede uden Larm sin Armee i Slagorden. Ved Daggry angreb han Fjendens Hovedstad, hvis Indbyggere vare aldeles uforberedte paa at tage imod ham. Hvad der gjorde Modstand, blev hugget ned; Kongen og hele hans

Hof bleve fangne, og Prindsen vendte i Triumf tilbage til de Hovedløses Konge. Med grændseløs Jubel blev den sejerrige Hær modtagen af Fyrste og Folk, og Fæst fulgte paa Fæst gjennem en heel Maaned; Fangerne bleve fordeelte blandt Folket, som gjorde sig en Fornøjelse af at spise dem, tilberedte som Vandfugle; selve Fuglehovedernes Konge blev med stor Pomp serveret for Hs. hoved= men ikke mundløse Majestæt og Allerhøjstfammes Familie.

Ni hele Aar forblev Prindsen af Karisme ved dette muntre og belevne Hof, og Kongen fik ham med hver Dag kjærere. Saaledes faldt det ganske naturligt, at Hs. Majestæt en Dag faldt paa at tale til Prindsen, som følger: — Prinds, jeg er allerede tilaars og har ingen Sønner; jeg har besluttet at lade Regeringen gaa over paa Dig, under den Betingelse, at Du ægter min Datter, en for sin Dejlighed vidt berømt Prindsesse. Naagt Du har en højt mærkværdig, jeg kan ikke nægte, endog en temmelig latterlig Skabning, vil jeg dog gjerne lykfsaliggjøre Dig med Besiddelsen af alle Hovedløses Skjøn= hedsdronning. —

Denne Gang og flere paafølgende Gange lykkedes det Prindsen at smøre Hs. Majestæt om Munden med Snak; men idelig kom han igjen tilbage til sin Indlingsplan. Tilfsidst begyndte han at fatte Mistanke om, at Forslaget maaskee ikke var Prindsen saa behageligt, som han meente at have god Grund til at forudsætte. Men da var Hundrede og Set ude! — Prinds! — sagde han i heelt forandret Tone: — Kun en Person med sliq en Klods af Hoved, som der sidder paa dine Skuldre, kan være tosset nok til at mistjende den store Vre, der vises ham ved et Tilbud som det foreliggende. Men mærk Dig dette! Fremturer Du i din Taabelighed og Utafnem=

lighed, skulde ikke alle dine Fortjenester hindre mig i at klappe den naragtige Kugle af din Hals, hvoraf Du synes at være saa stolt. Gaa nu paa Naad med Dig selv! Fix oder nix! Enten ægter Du imorgen min Datter, eller jeg og min Familie skulde iovermorgen spille Kegler med den Kugle, som rokker frem og tilbage imellem dine Skuldre, og som, for at Du kan vide det, uagtet al din Stolt-
hed dog tager sig heel maadelig ud. —

Denne Meddelelse blev gjort i en Tone, der paa-
tvang Prindsen den sikkre Overbeviisning, at enten maatte han gifte sig med Prindsessen eller dø. — O vee! — raabte han: — Ulyksalige Stjerne, som svæver over min Jsse! Er det ikke nok, at jeg har maattet ægte en Kone med Hundehoved? Skal jeg nu ogsaa belemres med en Kone uden Hoved, med Dine paa Skuldrene og en Flab paa Bryttet? — O Dilaram, skjonne tilbødte Dilaram! Med dit Billede i Hjertet kan jeg i dette Tilfælde ikke ønske mig bedre, end at min hovedløse Gemalinde, naar hun engang vil kysse mig, af en Fejlstagelse kommer til at sluge mig! — O, Dilaram! —

Men der hjalp ingen „kjære Moder!“ —; Prindsen maatte nok engang bide i det sure Æble og ægte et Uhyre af Skjønhed. Bryllupet blev fejret med al den Pragt, der harmonerede med Parrets høje Stand. Den højtidelige Dags Sol gik ned, Stjernerne traadte glimtende frem paa den mørke Himmel; — Brudenatten var oprunden. Prindsen blev ført ind i Brudegemakket, hvor hans nye Gemalinde allerede nogen Tid iforvejen havde begivet sig hen. Brudefolkene vare alene med hinanden; men længe varede det, inden nogen af dem gav Tegn til Ønsket om en nærmere Forstaaelse. Den hovedløse Prindsesse syntes endelig at have bestemt sig til

at gjøre det første indledende Skridt, uagtet samme hverken med Ret eller Billighed kunde fordres af hende, og nærmede sig sin Brudgom. Prindsen gyste af Bæmmelse over denne Tilnærmelse; thi han kunde naturligtvis ikke troe Andet, end at hun vilde gjøre Fordring paa nogle af de Kjærtegn og sømme Dpmærksomheder, som Navnet af Gemalinde berettigede hende til. Men det faldt ganske anderledes ud; Prindsessen følte ligesaa stor Modbydelighed for ham, som han for hende, og nærmede sig ham kun for at gjøre ham en Meddelelse, der vel egnede sig til at gjengive ham hele hans No.

— Herre, — sagde hun læspende og smægtende, med et grusuldt Smil om den uhyre Mund: — jeg kan vel tænke mig, at Du intet Behag kan finde i et Fruentimmer af min Skabning. Jeg dømmes i dette Stykke efter min egen Følelse. Uagtet al min Agtelse for Dig føler jeg dog en ikke ringe Grad af uovervindelig Modbydelighed for Dig. Vi ansee hinanden gjensidig for Uhyrer, og beklage os Begge over at see os tvungne til en unaturlig Forbindelse, — Du for at undgaa Døden, jeg af Lydigbed imod min Fader. Men Alt er ikke tabt endnu; det vil Du snart erfare. Jeg lover Dig herved at gjøre din Lykke, hvis Du som en Mand af ædel Følelse opgiver alle de Rettigheder, Du som Egtfælle har over min Person. —

O Prindsesse! — raabte Brudgommen henrykt: — Af Hjertet gjerne, — af Hjertet gjerne, selv uden hiint Løfte, at Du vil gjøre min Lykke! Men forklar mig dog, hvorledes Du troer Dig istand til at bevirke dette sidste Under! —

— Hør mig, — sagde Prindsessen: — jeg elsker en Mand, hvem min Dejlighed har indgydt en heftig om Liden-

skab. Naar han erfarer, at min Fader har formælet mig, vil han komme og bortføre mig. Jeg vil da bede ham om at bringe Dig tilbage til dit Hjem, og tvivler ikke paa, at han jo af Glæde over din ædelmodige Opførsel vil gjøre Alt for Dig, hvad Du kan have at bede ham om. —

— Det er et Ord, skønne Prindsesse! — udbrød Prindsen, henrykt over den ham aabnede Udsigt: — Jeg indvilger med Glæde deri og aftræder Anden alle mine huusherrelige Rettigheder over Dig. —

Da han havde talt saaledes, strakte han sig ud paa en Sofa, og faldt snart isøvn; Prindsessen gjorde det Samme i den anden Ende af Værelset. Men om Natten kom virkelig Anden og bortførte dem begge i slumrende Tilstand til en nærliggende Ø. Her lagde han Prindsen af Karisme ned paa Grønsværet; men sin Elskede bragte han ned i en for hende beredt underjordisk Bolig.

Med største Forbauselse fandt Prindsen sig, da han vaagnede, paa en ubekjendt Ø. Rigtignok faldt det ham ind, at Anden, den hovedløse Prindsesses Elsker, kunde have bragt ham herhid, medens han sov. Men det lod ikke til, at denne havde viist sig saa taknemlig, som Prindsessen havde saa godt som lovet ham; thi istedet for at være bragt tilbage til sit Fædreland, befandt han sig paa en fremmed Ø, hvor der maaskee boede ligesaa afskyelige Folk som Samsarerne. — Endnu var han beskæftiget med disse trøstesløse Betragtninger, da han nede ved Stranden opdagede en gammel Mand, der syntes ifærd med at gjøre sine Afvaskninger. Strax løb Prindsen hen til ham og spurgte ham, om han var en Muselmand. Den Gamle svarede hertil Ja, og spurgte paa sin Side: — Men

hvem er Du? At domme efter din ædle Anstand maa Du være af ædel Herkomst. —

— Ja, det skulde jeg troe; — svarede Prindsen: — thi jeg er en Konges Søn. —

— Og hvilken Konge er din Fader? — spurgte Oldingen ibrig videre: — Oplad dit Hjerte for mig! Jeg tilsværger Dig ved Profeten, at der ingen Falskhed ligger i mine Ord. — Jeg er meget mere oplagt til at hjælpe end til at skade Dig; tal uden Tilbageholdenhed! —

— Nu, eftersom Du er saa forlegen for at erfare, Hvo jeg er, — svarede Prindsen: — saa viid, at jeg er en Søn af Kongen i Karisme. —

— O Allah! — udraabte Oldingen: — Skulde det virkelig være muligt, at Du er hiin uslykkelige Prinds, som blev røvet af en europæisk Korsar? —

— Hvo har gjort Dig bekendt med denne Begivenhed? — spurgte Prindsen forbauset.

— Sagen maa vel være mig bekendt, eftersom jeg er af din Faders Aige. — svarede Oldingen: — Du seer i mig en af de Stjernetydere, som stillede dit Horoskop. For endvidere at underrette Dig om, hvad der nærmest vedkommer Dig, saa viid, at Tabet af Dig gif din opbøjede Fader saa nær til Hjerte, at han døde af Sorg efter saa Dages Forløb. Hans Folk, der tilbød ham, begravde ham i lang Tid; men da det tvivlede om din Tilbagekomst, lod det Regjeringen gaa over til en med Thronen beslægtet Prinds. Denne nye Hersker samlede strax alle Stjernetyderne og befalede dem at spørge Stjernerne tilraads angaaende hans Regjering. Da vi kom frem med en Spaadom, som mishagede ham, lod han os undgælde for den Ulykke, hvormed Stjernerne truede ham,

og besluttede at lade os dræbe allesammen. Men ved Hjælp af vor Kunst opdagede vi itide hans onde Hensigt, og forlode vort Fædreland. Enhver af os gif sin egen Vej, og jeg har gennemvandret en Mængde Lande, inden jeg nedlod mig paa denne D, der bliver regjeret af en saa viis Dronning, at der ikke gives lykkeligere Under-
saatter end hendes. —

Imedens Stjernetyderen talte saaledes, udgjød Prindsen bittre Taarer. Efterretningen om hans Faders Død forarsagede ham en saa levende Sorg, at Oldingen var nødt til at afbryde sin Fortælling for at trøste ham. —

— Herre, — sagde han: — har jeg meddeelt sørgelige Nyheder, har jeg ogsaa glædelige at meddele. Endnu erindrer jeg mig fuldkommen vore astrologiske Jagttagelser. Himlen forjættede Dig et lykkeligt Liv efter Dit tredivte Aar. Du tæller nu eet og tredive, og har altsaa tilbagelagt din Ulykkestid. Følg mig nu! Jeg vil føre Dig til Storbizieren, som er en Mand af Hjerter og Fortjenester. Han skal forestille Dig for Dronningen, og hun vil visseelig berede Dig en passende Modtagelse, saasnart hun erfarer din Stand. —

Stjernetyderen og Prindsen begave sig altsaa tilsammen til Storbizieren, der neppe havde hørt Prindsens Navn, førend han med Udtrykket af den højeste Forundring udraabte: — O store Allah, alene Du kan udrette slige Undere! — Herre, — vedblev han derpaa: — følg med mig til Dronningen; der vil I lære Aarsagen til min Forundring at kjende! —

Efter disse Ord førte Bizieren Prindsen af Karisme til Paladset, hvor han bad ham vente i et af Gemakkerne, indtil han havde forberedt Dronningen paa Nærværelsen af en, som han udtrykte sig, ved glørværdig Herkomst,

store Gaver og de mærkværdigste Bedrifter og Eventyr udmærket Prinds. Vizieren lod ham ogsaa vente dygtig længe, og han var ikke langt fra at tabe Taalmodigheden, da endelig raske Fjed lode sig høre. I næste Øjeblik sprang Døren til Gemakket op, Dronningen traadte ind, — et Skrig! — og hun laa i hans Arme.

Det var hans Gemalinde, hans dyrebare Dilara, der hulkende af Glæde hvilede i hans Favn. — O min Gemal, — udraabte hun: — gives der nogen Glæde i den vide Verden liig min i dette Øjeblik! —

— O min Sultaninde, — svarede Prindsen, der paa sin Side øjeblikkelig havde gjenkjendt sin tabte, men aldrig forglemte Gemalinde, og som næsten var sandseløs af Forbauselse, Glæde og Kjærlighed: — O min Sultaninde, er det ogsaa vist, at jeg har gjenfundet Dig, at jeg holder Dig i mine Arme? Hvilke Ulykker Himlen end har ladet mig gjenneegaa, maa jeg dog med inderlig Taknemlighed erkjende, at dens Godhed har været langt større end dens Strengbed, eftersom den har beredt mig et saa saligt Møde efter Skilsmisfen! —

Dg de omarmede hinanden, den ene Gang efter den anden, inderlig og længe.

Da Prindsen endelig formaaede at løsrive sig, gjaldt hans første Spørgsmaal hans elskede Sønner.

— Dem vil Du snart faae at see; — svarede Dronningen: — jeg venter dem netop hjem fra Jagten. —

— Dg hvorledes, min Elskede, er Du bleven Dronning i dette Land? — spurgte Prindsen videre.

— Du skal erfare det, — svarede Prindsessen: — hvorledes jeg er kommen i Besiddelse af en Throne, som jeg den Dag imorgen vil opgive for at følge Dig,

hvis Folket ikke vil tillade, at jeg deler den med Dig. — Efterat Søroveren havde sat Dig iland paa hiin Ø, stak han, som Du veed, atter i Søen. Men vi vare kun komne nogle faa Mile fra Land, da der opkom en frygtelig Storm, som, uagtet alle Anstrengelser baade fra Kapitajnens og Matrosernes Side, kastede vort Skib med saadan Kraft imod denne Øs Klipper, at det gik i tusinde Stykker. Nogle faa Matroser reddede sig ved Svømning iland; Kapitajnen og hele den øvrige Besætning bleve opslugte af Bølgerne. Jeg tænkte ikke paa at anraabe Himlen om Frelse for mit uden Dig værdiløse Liv; med mine Sønner i mine Arme ventede jeg den visse Død. Men det var Allahs Villie, at jeg skulde bevares til denne Stunds salige Glæde; Dens Beboere havde været Vidne til Skibbrudet og fore ud i Baade for at redde os. Halvdøde droge de mig og mine Sønner op af Vandet; men da de dog endnu troede at finde Liv i os, bare de os op i deres Boliger, hvor det ogsaa tilsidst lykkedes de barmhjertige Mennesker at falde Livet i os tilbage til sund Virksomhed. Landets Konge, for hvis Øren vor Ulykke var kommen, forlangte af Nysgjerrighed eller af Medlidenhed at see os. Det var en Mand paa halvfemsfindstyve Aar, der næsten var tilbedt af sine Underjaatter. Da han med Belvillie udfrittede mig angaaende min Skjæbne, overgav jeg mig tillidsfuldt i hans Hænder, og fortalte ham Alt, uden at skjule det Mindste for ham. Min Fortælling rørte den gode gamle Mand til den Grad, at hans Taarer paa flere Steder blandede sig med mine. Da han med stor Opmærksomhed havde hørt mig tilende, tog han saalunde til orde: — Min Datter, Ulykken maa Man bære med Standhaftighed; Himlen sender den for at luttre og

prøve vor Dyd. Naar vi med Taalmodighed tage imod Lidelserne fra Guds Haand, lader han stedse Glæder følge efter; denne Erfaring har jeg gjort, saa gammel jeg er. — Bliv nu hos mig; jeg skal nok sørge for Dig og dine Børn! —

Og det gjorde han redelig. Mine Børn behandlede han som sine egne, og mig selv viste han det ædlest og ømmeste Hensyn. Efterhaanden drog han mig nærmere til sig; jeg maatte sige ham min Mening snart om Et, snart om et Andet; jeg maatte give ham Raad i forskjellige vigtige Sager; tilsidst fik jeg virkelig Andeel i Landets Regjering, idet han gav mig Sæde i Raadsforsamlingen. Fra dette Øjeblik var jeg Landets Dronning, uden at være Kongens Gemalinde. Saaledes forløb fem Aar, behøver jeg at sige Dig, i Savn og Smerte, endstjøndt under de efter Omstændighederne lykkeligste Forhold; da sagde Kongen en Dag til mig: — Prindsesse, det er højt paatide, at jeg gjør Dig bekendt med en af mig udkastet Plan, der skal sikke din og dine Børns Fremtid. Det er mit Ønske, at Du efter min Død skal bestige Thronen; men for at sikke Dig denne, maa jeg formæle mig med Dig. Alle mine Undersaatter ere indtagne af dine Fortjenester og ville juble over mit Valg; de ville takke mig for, at jeg paa denne Maade har skjænket Thronen Arvinger. —

Jeg tænkte kun paa mine Sønner, og gav mit Samtykke til en Forbindelse, som blev indgaaet under hele Folkets Belsignelser.

Den samme Glæde udtrede sig midt i den dybeste Sorg hos Folket, da det efter Kongens Død erfarede, at han havde indsat mig og mine Sønner til Rigets Arvinger. Jeg blev regjerende Dronning; — mit Folk er

tilfreds med mig, eftersom jeg i Sandhed ikke har havt andet Formaal end at gjøre det lykkeligt. —

Hermed endte Dronningen sin Fortælling. I samme Øjeblik saae Prindsen sine Sønner komme hjem fra Jagten. Dronningen kaldte paa dem, idet hun bevæget raabte: — Kommer hid, mine Sønner, og omfavner Eders Fader, som den miskundelige Himmel har opholdt og givet os tilbage! — Blodets Stemme, som talte højt i de unge Prindsers, lod dem intet Øjeblik tvivle; de ilede hen imod Prindsen af Karisme, der aabnede sine Arme og sluttede dem i sin faderlige Favn, idet han henrykt kyskede den ene efter den anden paa Øjnene.

Efterat disse fire af Naturens sømmeleste Følelser dybt bevægede lykkelige Menneſker havde udvejlet tusinde Glædes- og Kjerlighedstegn, forsamlede Storbizieren paa Dronningens Befaling det hele Folk. Han fortalte de forsamlede Klynger Prindsen af Karismes Historie, og opfordrede dem til at anerkjende ham som deres Hersker. Gendrægtige Bifaldsraab vare Svaret paa Storbizierens Opfordring, og Prindsen af Karisme blev med det Samme udraabt til Landets Konge. I mange Aar regjerede han dernæst i Forbindelse med sin dyrebare Dronning det ham overantvordede Rige, og deres Regjering var saa vel-signelsesrig, at den i Historien fik Navn af den lykkelige Periode.

Lige tilpas!

En ung Mand fik engang et dejligt og dydigt Fruentimmer at see, og forelskede sig dødelig i hende. Men da han ingen Lejlighed fandt til at nærme sig hende, vandt han en gammel Kone for sig, at hun skulde tale hans Sag hos Gjenstanden for hans ømme Attraaer. Tilfældt lykkedes det ogsaa den værdige Matrone at aabne den Skjønnes Hjerter for den unge Mands smægtende Længsler, og, da hendes Gemal engang var bortrejst, gav hun den Gamle Tilladelse til at føre Elskeren til hende. Men tilfældigviis var den unge Mand ikke at finde, og, for ikke at staa der som en Løgnerske, overtalte nu Matronen en anden Mand, som hun just stødte paa, til at vove Eventyret. I nogen Afstand fra Huset lagde hun et Bind for hans Øjne, og førte ham saaledes ind i Salen, der var bestemt til det ømme Stevnemøde.

Men nu skulde det just træffe sig saaledes, at Manden, som Matronen bragte, var den unge Kones egen Gemal. Den ventende Skjønne havde staaet paa Udfig bagved Jalousierne og øjeblikkelig gjort denne forbausende Opdagelse. Hendes Mand maatte netop være kommen hjem fra sin Rejse, og strax være bleven snappet op af den gamle Kone. Imidlertid var hun dog ingenlunde raadvild i denne Forlegenhed, som vilde have

forstyrret Hovedet paa enhver Anden. Hun tog øjeblikkelig en af sine Døfler *) af og gik dermed løs paa sin Mand, som endnu sad der med tilbundne Øjne og taalmodig ventede paa, at Eventyret skulde udvikle sig. Hun slog dygtig løs paa ham, idet hun lod en Mængde Bedrøvelser for Troløshed strømme over ham: — Saaledes behandler Du mig altsaa? Du elendige Bedrager, Du Meensborne! Saa havde Man altsaa dog Ret, da Man advarede mig for Dig! Din Tilbagekomst var mig vel bekendt, og jeg sendte den gamle Kone afsted for at prøve Dig og faae Troen i Hænderne angaaende din lave Tænkemaade og Opførsel. Indtil nu troede jeg bestandig, at Du var en kyndig og trofast Egtemand; men nu seer jeg, at Du gaaer paa Eventyr med den første den bedste gamle Kjerling, Du møder paa Gaden. —

Den smukke Kone vedblev at dække løs paa den arme Egtemand, der for længe siden havde faaet Bindet fra Øjnene, og som udtømte sig i Forsikringer om, at han indtil Dato bestandig havde været sin strenge Gemalinde tro. Men den Skjønne vedblev at bruge Tøffelen, og hørte ikke op med at græde og med at jamre sig; hun syntes at være ganske ude af sig selv, og kaldte Naboer og alle sande Troende til Hjælp imod sit Uhyre af Mand. For ikke at vække Opsigt og foranledige en Skandale maatte Egtemanden da tilsidst ydmyge sig saa vidt, at han kyssede sin Kone baade Hænder og Fødder, idet han bad om Tilgivelse. Da hun imidlertid ikke endda vilde lade sig berolige, og vedblev at skrigte, prøvede han paa at holde hende for Munden med sin Haand. Dog det

*) I Østerland er Tøffelen det almindeligste Tugtens Værktøj i Kvindehaand.

kom han galt fra; thi hun bed ham i Fingrene og fordoblede sine Slag, og hørte ikke op, førend hun var træt baade af at skrige og af at slaa. Da gav hun endelig den gamle Kone et Bink, at hun skulde lægge sig derimellem og stifte Forsoning.

Matronen begyndte nu at kjæle for hende og at trygle om, at hun dog skulde sætte en Grændse for sin Brede og tilgive sin Mand for denne eneste Gang. Derved lod den unge Kone sig endelig lidt efter lidt berolige, satte sig hen og græd stille for sig selv. Men Manden kysede Matronen paa Haanden og sagde: — Allah lønne Dig det Gode, Du har stiftet her, idet Du har mæglet Fred imellem mig og min Kone! — Og han lod det ikke blive derved; han yttrede siden sin Taknemlighed imod den gamle udlærte Koblerske ved en flættelig Foræring.

Men dette første Forsøg paa Utroskab havde for Fremtiden meget gavnlige Følger for begge Ægtefæller, og hiin Fortjeneste blev baade den første og den sidste, som Kjærlingen havde i dette Huus. —

Nain Klogt.

Fire Kjøbmænd havde sammenskudt tusinde Guldstykker og forvaret dem i en Pung. Med disse Penge gif de ud sammen for at kjøbe Varer, men kom paa Vejen forbi en dejlig Have, der havde noget høist indbydende for dem. De bleve da enige om at træde derind; men først overgave de Pungen til Gartnerkonen ved Indgangen, idet de betydede hende, at Pungen tilhørte dem alle Fire, og at hun kun til Alle i Forening maatte igjen udlevere den. Derpaa gif de ind i Haven, nøde af dens Frugter og øste Vand af dens Kildebassin.

Da sagde En af dem til de Andre: — Hør engang, jeg har nogen vellugtende Olie hos mig; lad os her ved Bækken vaske og salve os Ansigt og Skjæg! — Heri samtykkede strax de Øvrige; men En af dem gjorde dog den Indvending, at de jo ingen Kam havde.

— Jeg tænker nok, at Gartnerkonen har en at laane os. — sagde den Første, og var strax villig til at løbe tilbage for at forhøre sig derom. Men han tænkte paa ganske andre Ting end Skjæg og Kamme, og forlangte af Gartnerkonen — ikke en Kam, men — Pengepungen.

Dog Gartnerkonen erindrede sig ret vel, at Pungen tilhørte alle Fire i Forening, og vægrede sig ved at

give den tilbage til den Enkelte. Skjælmen opgav imidlertid ikke saa hastig sin listige Plan. Han tilraabte nemlig fra Gartnerhusets Dør sine ikke altfor vidt fjernede Kammerater: — Hun vil ikke give mig den, med mindre ogsaa alle I Andre ville have det. — Hans Kammerater havde naturligviis alene Kammen i Tanterne, og raabte tilbage, at Konen kun skulde give ham den; — det var ikke mindre deres Onske end hans. — Da Konen hørte dette, gik hun med den bedrageriske Kjøbmand ind i Huset og udleverede ham Pungen, hvormed han ogsaa hastig saae til at komme afsted.

De øvrige Kjøbmænd ventede imidlertid utaalmodig paa, at deres Kammerat skulde komme tilbage med Kammen. Da endelig deres Taalmodighed brast, begavede sig tilbage til Gartnerhuset og spurgte Konen, hvorfor hun ikke vilde laane dem en Kam.

— En Kam har Ingen forlangt. — svarede Konen: — Derimod kom Eders Kammerat og forlangte Pengepungen, hvilken jeg ogsaa gav ham, dog først efterat I Alle havde samtykket deri. Han er for længe siden gaaet med Pungen. —

Da de tre tiloversblevne Kjøbmænd hørte dette, bleve de hede om Ørerne, skjældte Konen ud og sagde, at de havde alle Fire tilsammen overgivet hende Pungen, og at hun skulde staa dem til Ansvar derfor. Da den stakels Kone Intet vidste at sige hertil, uden det, hun allerede havde sagt, førte de hende med sig til Radi'en og foredroge ham Sagen. Radi'en troede ikke at kunne dømme anderledes, end at Konen skulde skaffe Pungen tilbeje og overlevere Kjøbmændene den med ubeskaaret Indhold, eller ogsaa erstatte dem den i Pungen værende Pengesum til Hvid og Skilling. Med Taarer og jamrende

fig gif den arme Kone hjem, uden at vide, hvorledes hun skulde rede sig ud af denne skrækkelige Forlegenhed.

Undervejs mødte hende en lille Dreng. Da han saa Konen saa bekymret og vaandefuld, spurgte han hende: — Hvad fejler Eder, gode Moder? —

Men Gartnerkonen værdigede den lille Dreng neppe et Blik, og gif videre uden at svare. Dog Drengen fulgte efter hende og gjentog sit Spørgsmaal den ene Gang efter den anden; for at faae sig ham af Halsen, eller maaskee ogsaa for at lette sit Hjerte, fortalte Konen ham da tilsidst hele Sagens Sammenhæng.

Da Drengen havde hørt opmærksom til og tænkt sig en Smule om, sagde han: — Hvis I vil give mig en Sølvskilling til Sukkergodt, skal jeg sige Eder, hvorledes I kan rede Eder ud af Sagen uden Skade. —

Gartnerkonen var strax tilrede med sin Skilling, og sagde: — Saa siig mig da nu dit Raad! —

Derpaa svarede Drengen: — Vend strax tilbage til Radvæn og forestil ham, at I kun havde forbundet Eder til igjen at give Pungen fra Eder til alle fire Kjøbmænd under Get, hvilket Anklagerne selv maatte indrømme, og I vilde derfor vente med at give Pungen tilbage, indtil alle Fire vare tilstede og affordrede Eder den. —

Det, syntes Konen, var et godt Raad, og hun gif strax tilbage til Radvæn, for hvem hun aflagde sin Erklæring. Radvæn lod Kjøbmændene kalde tilbage og spurgte dem, om de vare bleve enige i, alle Fire tilsammen igjen at afhente Pungen hos Konen. Hertil svarede de uden Betænkning Ja. — Nu, — sagde Radvæn: — saa maa I vandre afsted og see til at faae fat paa Eders fjerde Mand; før udleverer Konen ikke Pungen. —

Den fromme Abdallah.

I en af de største Handelsstæder i Indien levede engang en Muselman, der stod i stort Ry for Fromhed og Retfærdighed. Denne hellige Mand tilbragte hele Dage i Moskeerne og skjærpede den ham af Profetens Lov forordnede strenge Faste med tusinde Savn af mangehaande Art, som han daglig paalagde sig. Aldrig havde nogen sinde hiin berusende Bædste besmittet hans Læber, som Dschemschid *) opfandt og Profeten forbød de Troende. Denne Vandel erhvervede ham almindelig Højagtelse og Tillid, og han havde ved sin Strengbed og Troesiver gjort sig saa berømt, at Man, naar Man ret tydelig vilde udtrykke, hvor andægtig og afholdende et Menneske var, betjente sig af Udtrykket: — Han er saa andægtig eller saa mager som Abdallah i Ramadhan **).

Denne fromme Mand havde til Nabo en af de rigeste Kjøbmænd i Staden, der just tillige var en af hans ivrigste Beundrere. Engang maatte denne Kjøbmand i Handelsanliggender rejse bort for et halvt Aars Tid.

*) Den som Opfinder af mange nyttige Ting i Historien betegnede fjerde Tyrkte af den gamle persiske Kongestamme.

**) En af de vigtigste hellige Fester hos Mohamedanerne, hvortil de forberede sig ved streng Faste.

For imidlertid at bringe en stor Sum af Guldstykker, som han havde hos sig, i Sikkerhed, havde han betænkt at nedgrave den i Jorden. Men senere var det faldet ham ind, at et Tilfælde kunde lede til Opdagelse af hans Skat, og at det var ulige sikkert at betro den i Hænderne paa en Mand, hvis Formue ikke var udsat for Farerne ved Handelens Omstiftelighed og som iøvrigt var hans hele Tillid værdig. Hans Tanke faldt herved ganske naturlig paa Abdallah, og han gik hen til ham med Pengesummen, som han ønskede forvaret. Han fandt ham liggende paa Gulvet, vendt imod Mekka, just som han fremsagde et Udsnit af Koranen, Profetens hellige Bog, hvilken han kunde heelt udenad.

— Kjære Nabo, — sagde han til ham: — det gjør mig meget ondt, at jeg skal afbryde Eders fromme Øvelser; men det er et meget vigtigt Anliggende, som fører mig til Eder. —

— Fred være med Eder! — svarede Abdallah: — Hvad er det for et Anliggende? —

— Nabo, — vedblev Kjøbmanden: — mine Forretninger tvinge mig til at rejse bort i nogen Tid, og jeg ønskede gjerne forud at bringe en betydelig Sum i Sikkerhed, som jeg ved min Sparsomhed har samlet mig. Saa er det faldet mig ind, at I maaskee nok vilde paa tage Eder at forvare den, medens jeg er borte, og jeg takker Eder allerede forud for den Tjeneste, som I dermed vil vise mig. —

Abdallah var strax beredt til at tage imod Pengene, og Kjøbmanden satte altfor stor Tillid til den fromme Mandes Hetskaffenhed til at affordre ham noget Modtagelsesbeviis. Efterat han endnu sluttelig havde bedet Abdallah erindre ham i sine Bønner, og denne med

Salvelse havde nedbedt Himlens hele Velsignelse over hans Rejse, anbefalede Kjøbmanden sig let om Hjertet, og gik trostig ombord.

Kjøbmandens Rejse løb overordentlig heldig af; han fik sine Forretninger afgjorte med ligesaa stor Hastighed som Lykke, og betraadte inden Udløbet af sex Maanedes atter den hjemlige Jordbund.

Et af de første Besøg, han efter sin Hjemkomst gjorde, gjaldt hans Nabo, den fromme Abdallah. Denne lod til at være meget glad over at gjensee ham saa rask og vel tilmode, ønskede ham hjertelig velkommen efter hans fuldendte Rejse, men omtalte ikke med et eneste Ord de anbetroede Penge. Efter en temmelig lang Underholdning saae Kjøbmanden sig endelig nødt til at minde ham om at give ham hans Guldstykker tilbage, og afslagde ham med det samme sin Tak for den godhedsfulde Opbevarelse.

— Store Allah! — Min Broder, — udraabte Abdallah, tilsyneladende højlig forundret: — hvorledes og hvornaar har I fattet den gale Tanke, at I har anbetroet mig Eders Penge? I har uden Tvivl drømt! Ingenfinde er der blevet baaret Guld over den stakkels fattige Abdallah's Dørtærskel, og ikke for Alt i Verden vilde jeg have befattet mig med slig en Skat som den, hvorom I taler. —

Først tænkte Kjøbmanden, at hans fromme Nabo spøjte; men da han mærkede, at han talte fuldt Alvor, kunde han ikke tilbageholde sin Uvillie over slig Behandling. — Glendige, hvorledes? — raabte han: — Du erindrer altsaa ikke, for omtrent sex Maanedes siden at have modtaget en Pung med Guldstykker af mig? —

-- Den Onde har forblindet Eder, kjære Nabo!

— forfikkrede Abdallah: — Jeg gjentager, at I Intet har givet mig i Forvaring. Kom dog igjen til Eder selv, og anslag mig ikke for en Handling, hvilken jeg umulig kunde begaa, som Alverden veed. —

Kjøbmandens Trudsler virkede ligesaa lidt som hans Bønner; tilsidst maatte han gaa sin Vej uden Penge, idet han gav sin Brede Luft i allehaande Forhandelser over den troløse Opbevarer af sin Skat.

Fra Abdallah ilte han ad den lige Vej til Stadens Kadi, og fortalte ham, hvad der gik for sig. Efterat Kadi'en, en Mand af stor Klogskab og Ovelse i at behandle Skjælsmer, opmærksom havde hørt Kjøbmandens Forklaring tilende, sagde han: — Da I ikke har Bidner paa, at I har overgivet denne hykleriske Skurf Eders Penge, vilde det være aldeles unyttigt at stævne ham for min Domstol; han vilde naturligviis nægte Alt, og det vilde være mig umuligt efter Loven at faae nogen Dom over ham. Man maa i slige Tilfælde tage sin Tilflugt til List, og jeg har en Plan, af hvis Udførelse jeg venter mig god Virkning. Vend I nu kun rolig hjem! Men ved Bennens Time maa I atter gaa til ham og true ham med at anklage ham for mig, hvis han vedbliver at nægte Modtagelsen af Pengene; og I kan være temmelig vis paa, at han iaften vil have en bedre Huskommelse, end han havde imorges. —

Kjøbmanden takkede Kadi'en for hans Medebonhed, og gik glad bort. Men Kadi'en beklædte sig i al Hast med sin Pelts, og begav sig hen til Abdallah, som modtog ham med al tilbørlig Uresfrygt. Efter de gjensidige Hilsener og Hosflighedsyttringer tog Kadi'en saaledes tilorde:

— Herre, det kan umueligt fejle, at jo en Mand

af saa monsterværdig Fromhed som I tidlig eller seent af Allah modtager Lønningen for alle de Savn, hans Fromhed paalægger ham. Jeg kommer netop for at gjøre Eder et Forslag, der skal begrunde Eders Lykke her paa Jorden, saa lidet end I agter den jordiske Lykke imod hiin, der sikkert venter Eder i Himlen. Jeg er nu gammel og føler Alderdommens Skrøbeligheder. En Raddi's besværlige Forretninger i en saa vidtløftig Stad som denne bliver mig med hver Dag mere besværlige; derfor har jeg tænkt paa itide at vælge mig en Efterfølger i Embedet, og det er faldet mig ind, at jeg heri neppe kunde vende mig til Noget bedre end til Eder. I besidder den almindelige Agtelse, og vil bedst kunne bestyre det Embede, som jeg har ifinde at nedlægge til Gunst for Eder. Vær derfor saa god at komme til mig iaften efter Vennens Time, for at vi kunne gjøre videre Af-tale! —

— Guds Villie skee! — stønnede Abdallah: — Da han har værdiget den ydmygeste af sine Tjenere et naadigt Blik, sømmer det sig ikke for mig at stride imod. —

Raddi'en forlod ham, idet han endnu engang bad ham at passe Tiden vel samme Aften. Kort efter indfandt Kjøbmanden sig paany.

— Nu, Nabo, — sagde han til Abdallah: — er I ikke siden kommen paa ærligere Tanker? —

— Hvorledes, min Broder? — udraabte Abdallah: — Har I virkelig troet om mig, at jeg var istand til at begaa en saa nedrig Handling, som at beholde anbetroet Ejendom? Her er Pungen, I kan selv eftersee, aldeles uberørt. Alt jeg ikke strax imorges gav Eder den tilbage, kom deraf, at jeg vilde vænne Eder til med Taalmodighed at bære Gjenbordigheder, som Forsynet kunde

tilskikke Eder. Tag nu Eders Penge, og lad os følges ad. Jeg skal nemlig strax hen til Hr. Kadi'en, som beærer mig med sin Godhed, og har bedt mig om, denne Aften at komme til sig. —

— Det træffer sig meget heldig; — yttrede Kjøbmanden: — jeg har netop ogsaa Noget at tale med ham om. — Og saa fulgtes de ad til Kadi'en.

Saa snart Kadi'en saa Kjøbmanden, sagde han til ham: — I synes vel tilfreds med Hr. Abdallah? —

— I fuldkommen Grad. — svarede Kjøbmanden.

— Saa skal han ogsaa blive tilfreds med mig; — vedblev Kadi'en: — jeg har lovet ham en Belønning, og jeg skal ikke svigte mit Ord. —

Og strax gav han Befaling til, at den fromme Abdallah skulde have to hundrede Stokkeslag under Fodderne. Men Kadi'en bestemte sig til at beholde sit Embede — indtil videre.

De to Ægtemænd.

I ældgammel Tid levede der i Ægypten en Kone, som hørte til de listigste og mest udstudeerte Fruentimmer, Verden har frembragt. Som eet Exempel iblandt mange paa hendes exempelløse Snubed vil jeg her anføre, at hun, langt fra at føre sig den hellige Profets Lob til Hjerte, som tilsteder de sande Troende tre retmæssige Koner, ved sin Forslagenhed havde bragt det dertil, at hun levede sammen med og førte Huusholdning med to Mænd. Hun forstod nemlig at gribe sine Forholdsregler saa vel, at den ene ikke havde den ringeste Anelse om den andens Tilværelse.

Rigtignok kom det hende meget tilgode, at de tvende Mænds Næringsveje vare af den Art, at den ene hele Dagen holdt sig hjemme og hele Natten var ude af Huset, medens den anden tværtimod kun kom hjem om Natten og tilbragte hele Dagen ude. Den første, ved Navn Haram, var nemlig en Røver, og strejsfede om Natten omkring efter Bytte; men den anden, hvis Navn var Afkil, var Tastenspiller, og maatte om Dagen drive sit Haandværk.

Paa denne Maade vare flere Maaneder forløbne; begge Mændene vare paa det Fuldstændigste førte bag Lyset, og bildte sig hver for sig ind at leve det lykkeligste

Huustiv, da Høveren en Dag meddeelte sin Kone, at han nødvendig maatte forlade hende paa nogen Tid. Den fjærlige Hustru yttrede sin Beklagelse over Skilsmisssen, og beviste ham sin Omhed ved omhyggelig at forsyne ham med Alt, hvad han kunde behøve paa sin Rejse. Iblandt andre gode Sager tog hun ogsaa en Bedekølle, deelte den, og gav ham den ene Halvdeel med paa Vejen.

Høveren tog fjærlig Afsked med sin Kone og forfulgte sin Vej langs op med Nilflodens Bred. Men neppe havde han været et Par Timer borte, førend ogsaa Taskenspilleren Akil kom hjem og fortalte, at han nødvendigviis for nogen Tid maatte forlade Kahira. Ogsaa han bad sin Kone om noget Mundforraad med paa Vejen; hertil fandtes hun øjeblikkelig villig, medens hun i sit stille Sind takkede Gud for, at han ikke havde ladet begge Mændene træffe sammen. Hun yttrede ligeledes for Akil i ømme Klager sin Smerte over den uformodede Skilsmisse, og forsynede ham rundelig med Alt, hvad han kunde behøve, blandt Andet med Halvdelen af den Bedekølle, som H a r a m iforvejen havde faaet sin Deel af.

Ogsaa Akil vandrede op langs Nilen, og kom sildig om Aftenen til et herligt Karavansera^{*)}, hvor han besluttede at overnatte. Han traf paa Stedet kun en eneste Mand, med hvem han snart stiftede Bekjendtskab. — I synes meget træt, Kammerat? — sagde han til ham, og fik til Svar: — Ja, jeg har ogsaa idag gjort Rejsen herhid fra Kahira. — Der kommer jeg netop og=

*) I Almindelighed offentlige, sjelden private Bygninger, hvori den Rejsende finder Tag over Hovedet, kan udhvile sig og nyde sit Mundforraad.

saa fra; — yttrede Akil: — og, hvis I rejser videre, kunde vi maaskee gjøre Følgeffab med hinanden. Jeg har allerede følt Nag over at have tilfidesat Profetens Forfkrift: — Begiv Dig aldrig paa Vandring uden en god Stalbroder! — — Hvis I vil være min Gæst, kan jeg byde Eder nogle Dadler og et Stykke Bedekjød med Hvidløg. —

Den anden Rejsende modtog Tilbudet, men vilde ogsaa levere Noget til det fælles Maaltid. Hver for sig pakkede altsaa sit medbragte Mundforraad ud; men da de Begge havde lagt paa Tæppet, hvad de havde, bemærkede de til deres største Forbauselse, at de to Stykker Bedekølle nøjagtig passede sammen.

— Ven, — udbred Akil, — saasnart han atter havde samlet sig: — hvor har Du det Stykke Bedekølle fra? —

— Min Kone gav mig det ved min Afreise. — svarede Haram: — Men maa jeg nu ogsaa være saa fri at spørge om, hvorfra dit Stykke skriver sig? —

— Jeg har ligesom Du faaet mit Stykke af min Kone. — var Akils Svar: — Med Forloy, i hvilket Bykvarteer boer Du? —

— Nærved Sejersporten. —

— Der boer jeg ogsaa! — udraabte Akil: — Men i Himlens Navn, hvad hedder da din Kone? —

— Hun hedder Zeyneb! —

— Zeyneb — saaledes hedder min Kone ogsaa! — —

De to Mænd vare komne til den Dverbeviisning, at de i flere Maaneder havde været lige gode om een Kone.

Begge vare blevne hede i Hovederne; fra heftige

Ord vare de lige paa Nippet til at gaa over til Haandgribeligheder, da det endnu i rette Tid faldt dem ind, at det var ulige klogere, tilsammen at vende tilbage og kræve hende til Megnskab, som havde holdt dem saa skammelig for Nar.

De pakkede altsaa igjen i al Hast deres Mundforraad sammen, ikke at forglemme de to halve Bedekøller, de taase men veltalende Anklagere, og tøflede af, det Bedste de kunde, tilbage til Kahira.

Da Konen saae dem komme tilbage sammen, kunde hun intet Øjeblik tvivle om, at jo hendes Bedrageri var opdaget, og sandt det klogest, uforbeholdent at tilstaa hele Sandheden. Hun kastede sig for deres Fødder, bekjendte sin Brode og anraabte dem om Naade.

Men begge Mændene elskede hende med saa høj en Lidenskab, at ikke engang det mod deres Kjærlighed begaaede Forræderi mægtede at udslukke deres Omheds Flamme. Hvad var herved at gjøre? Ligesom ifølge en stiltiende Overenskomst indskrænkede de sig Begge til at give hende en streng Trettesættelse, og til den bestemte Erklæring, at hun, eftersom de hverken havde Lyst eller Evne til at dele hendes Kjærlighed med hinanden, maatte gjøre et Valg imellem dem. Den, hun valgte, skulde da være hendes eneste og virkelige Mand; den tiloversblevne maatte see sig om efter en anden Kone, som han havde bedre Udsigt til at beholde for sig selv. — —

Men de kunde snakke længe nok for hende, hun var ikke at formaa til at gjøre noget Valg imellem dem, eftersom hun elskede dem Begge lige højt. Men da de vedbleve at trænge ind paa hende, sagde hun tilsidst: — Nuvel, skal jeg da endelig vælge imellem Eder, hvilket er mig plad umuligt, da jeg ikke har nogen Grund

til at foretrække den ene af Eder for den anden, Begge lige fortræffelige, saa vil jeg gjøre Eder et fornuftigt Forslag. I leve begge To af Eders Behændighed; saa vil jeg da beholde den af Eder til Mand, som aflægger den største Prøve paa sin Behændighed og Kløgt. —

Dette Forslag syntes de godt om og gik uden Bægning ind derpaa. Akil, Taskenspilleren, skulde først aflægge sin Prøve. Han gik da med Haram hen i en af de mest besøgte Bazarer i Kahira og viste ham der en gammel Jøde, som bevægede sig i Folkestimlen med en vis Betænktsomhed. — Seer Du den Jøde der? — spurgte Akil sin Vedsager: — Jeg vil tvinge ham til at give mig sin Pung, inden han naaer den anden Ende af Bazaren. — Derpaa nærmede Akil sig ham og fravendte ham med Lethed hans temmelig svære Pengepung. Haram sagde, at det var godt stjaalet, og gjorde ham sin Kompliment over hans store Behændighed; men Akil sagde: — Stop lidt! Det er ingenslunde min Mening, paa sliq almindelig og forslidt Maade at tilegne mig denne Pengepung; Politiet kunde jo faae Fingre i mig og tvinge mig til at give den fra mig igjen. Nej, Kadi'en i egen høje Person skal komme til at overlevere mig Jødens Pengepung. — Det var som Pokker! — sagde Haram.

Akil traadte tilside, talte Pengene i Pungen, tog ti Zechiner ud, lagde sin Ring deri istedetfor, og bandt atter omhyggelig Pungen til. Derpaa nærmede han sig atter Jøden og puttede Pungen igjen ligesaa behændig til ham, som han havde fravendt ham den. Men neppe havde Jøden fjernet sig nogle Skridt fra ham, førend han gav sig højt til at skrige efter ham: — Elen-dige Jøde, Du vover at vise Dig paa et offentligt

Sted, efterat Du paa en saa skammelig Maade har fra-
ranet mig min Pengepung? —

Jøden følte sig ved sliq uformodentlig Hilsen ikke
lidet overrasket, forviklede sig i Undskyldninger og Forsik-
kringer, og svor ved Abraham, Isaak og Jakob, at den
fremmede Herre visselig maatte tage fejl, eftersom han
aldrig havde tænkt paa at komme hans Gjendom for nær.
Men Akil vedblev i endnu højere Tone: — Hvad,
Usling, Du skulde virkelig vove at nægte det Tyveri,
som Du har begaaet, den Bestjaalne lige i Djnene? Men
forgjæves smigter Du Dig med det Haab, ved din Id-
myghed at undgaa den fortjente Straf. Afsted med Dig
til Kadi'en! —

Med disse Ord greb Akil fat i Jødens Raftan
og slæbte ham mere død end levende for Kadi'ens Dom-
stol. Til denne rettede han følgende Tiltale:

— Naadige Herre, jeg fører her frem for Eder en
af de frækkeste Tyve, I nogensinde har havt med at be-
stille. Denne Jøde har frastjaalet mig en betydelig Sum;
neppe er det endnu et Par Timer siden Tyveriet blev be-
gaaet, og allerede vover han at vandre omkring midt paa
Bazaren som et Menneſke med den allerbedste Samvit-
tighed. —

Den stakkels Jøde svor paa, at han ingensinde
havde gjort sig skyldig i nogen strafværdig Handling, og
ligesaa lidt nogensinde for sine Djne seet det Menneſke, der
havde slæbt ham for Domstolen; — enten maatte Per-
sonen være fra Forstanden eller ganske tage fejl af sin
Mand.

— Sommer det sig for en Hund af en Jøde, saa-
ledes at holde en sand Muselmand for Nar! — ud-
raabte Akil: — Hr. Dommer, lad Eder ikke føre

bag Lyset af dette samvittighedsløse Menneſtes Forſikfringer! Giv blot Befaling til at lade ham underſøge, og det vil ſnart komme for en Dag, Hvo af os der er Bedrageren! —

Kadi'en befalede, at Man ſkulde underſøge Jøden, og Man fandt hos ham en vægtig Pengepung, hvilken Jøden erklærede for ſin retmæssige Ejendom. Men paa modsat Side nedlagde Akil den beſtemte Paaſtand, at denne Pung netop var hans. Under diſſe tvivlsomme Omſtændigheder bød Kadi'en begge Parter hver for ſig at angive Pungens Indhold. — Der er 200 Zechiner deri. — ſagde Jøden. — Du lyver, frække Skurk! — raabte Akil: — Der er kun 190 Zechiner i Pungen, foruden min Signetring, hvis Du ikke har puttet den til Dig! — Det vil være meer end nok til at afgjøre Striden. —

Den arme Jøde var nærved gansſke at miſte Fatningen over denne Paaſtand. Men endnu mere forvirret blev han, da det viſte ſig, at hans Modſtanders Angivelse af Pungens Indhold virkelig var den rigtige. Forgjæves kaldte han Himmel og Jord til Vidne paa ſin Retſkaffenhed og paa ſin Ejendomsret til Pungen; Kadi'en lod ham uden videre Snak give en dygtig Baſtonnade, og udleverede hans Pung til Taſkenspilleren. —

Har am maatte tilſtaa, at det vilde falde ham vanſkeligt at overgaa Akil i Driſtighed og Behændighed; alligevel vilde han forſøge derpaa, og indbød Akil til et Møde om Aftenen ved Kongens Palads. Da de om Aftenen vare mødtes der, talte Har am ſaalunde: — Akil, Du har taget en Jøde og en Kadi ved Næſen; jeg vil gjøre det endnu bedre og giver mig derfor ilag med Kongen ſelv. Jeg er fuldkommen vel beſkjendt med

Paladsets indre Indretning; ved Hjælp af denne Strikketige vil det ikke falde os vanskeligt at komme op paa en af Altanerne og derfra trænge ind i Haremet's indre Værelser. Har Du Mod til at ledsage mig? —

Endskjøndt nu Akil vistnok følte sig trang om Hjertet ved Tanken om slig ubørt Forbovenhed, stammede han sig dog ved at træde tilbage, og hjalp Haram med at kaste en Strikketige op paa Paladsets Muur og faae den til at gribe fat. Det lykkedes; Strikketigen var vel befæstet. Uden Vanskelighed, men med højt bankende Hjerter klattrede de forbovne Svende op ad Muren og naaede dens Tinde. Efterat Haram havde sprængt en lille Dør, førte han sin Stalbroder ud og ind igjennem en Labyrinth af forviklede Gange, og naaede endelig med ham den Korridor, som førte til selve Kongens Bolig. Herfra gik det videre frem paa Træerne og med tilbageholdt Mandedræt. Endelig standsede Haram ved en Dør, og gjorde Tegn til sin af Stræk halv døde Ledsager, at de nu vare paa Stedet. Med Vaersomhed lodte han Dørforhængen tilside, og viste den bærende Akil den i dyb Slummer hvilende Konge, ved hvis Leje der sad en Page, der syntes mere end halv overmandet af Træthed og Søvn. Fra et tilstødende Værelse hørte Man Trinet af Officererne, som havde Vagt hos Kongen.

Akil var nær sunken sammen af Forfærdelse. — Store Gud! — stammede han: — Hvor har Du ført os hen? Lad os i al Hast vende tilbage! Vi ere fortabte, hvis vi blive opdagede. —

— Du bliver ogsaa forstrækket over Ingenting. — hvisttede Haram: — Du har talt med Radi'en; jeg har foresat mig at tale med Kongen. —

Efter disse Ord nærmede han sig med en Behæn-

dighed uden Lige den unge Page, der halv isørne var beskæftiget med at gnide Kongens Fodsaaler og med at tygge Mastix for ikke reent at falde isørn, og lod ham behændig indaande Duften af en bedøvende Essens, som han havde hos sig i en lille Flaske. Den bedøvende Virkning var saa stærk, at Pagen øjeblikkelig sank i en dyb Søvn *). Strax slog Haram ham et Kneb under Armene og hængte ham op under Loftet. Derpaa indtog han Pagens forladte Plads ved Kongens Leje, strøg Kongen under Fodsaalerne og indrettede det saaledes, at han maatte vaagne derved. Fyrsten gav sig til at gabe, og Haram greb Lejligheden til at tiltale ham:

— Da Eders Højhed ikke sover, befaler I maaskee, at jeg fortæller Eder et Eventyr? —

Hermed var Sultanen vel tilfreds, og Haram fortalte ham nu sit eget og Akils Eventyr i Kjerlighed og Ægteffab, deres Bæddemaal, Akils dristige og sindrige Angreb paa Joden, og endelig sit eget dumdristige Epilop i selve Kongens Palads. Sultanen fik saaledes til Punkt og Prikke at vide, hvad der netop foregik i hans umiddelbare Nærhed og med ham selv; Stedet og Personerne fik alene andre Navne. Efterat Haram saaledes havde fortalt sit sammensatte Eventyr tilende, stillede han det Spørgsmaal til Sultanen, hvem af Begge han holdt for den Snildeste og Behændigste.

— Uden Sammenligning ham, der sneg sig ind i Kongens Palads! — svarede Sultanen.

Neppe havde Sultanen fældet denne Dom, førend

*) Man kommer herved uvilkaarlig til at tanke paa de bedøvende Midler, som Chirurgen i den allernyeste Tid betjener sig af.

Haram ved Hjælp af sit bedøvende Middel igjen lod ham synke tilbage i den dybe Slummers Arme, og derpaa forlod han med sin Stalbroder Akil, der, medens hele denne Underholdning stod paa, havde været mere død end levende, det kongelige Slot ad den samme Vej, han var kommen derind.

Da Sultanen den følgende Morgen saae sin Page hænge under Loftet, fik han Troen i Hænderne paa, at han selv havde spillet Hovedrollen i den Historie, der var bleven ham fortalt sidste Nat. Men langtfra at vredes, attraaede han meget mere begjærlig at lære den driftige Mand at kjende, som paa sliig Maade havde leget med ham. Derfor lod han overalt bekjendtgjøre, at han ikke alene tilgav den Skyldige, men endog tilstod ham en stor Belønning, hvis han indfandt sig af sig selv.

Haram meldte sig øjeblikkelig. Sultanen roste hans Mod, og udnævnte ham, fuld af Beundring over hans Behændighed, til sin Hovedstads Politimester. Den stakkels Akil maatte naturligviis erklære sig for besejret og afstaa sin Ret til den listige, men indtagende Skjønhed; dog! Haram søgte at holde ham skadesløs derfor, idet han lod ham faae Andeel i de Belgjærninger, hvormed hans Belynder Sultanen saa gavmildt overøste ham.

Alaeddin Abusch Schamat.

For mange, mange Aar siden levede der i Kahira en Kjøbmand ved Navn Schemseddin. Han drev udbredte Forretninger, og var, som en højt paalidelig Mand, i Besiddelse af Alles Tillid. Han var umaadelig riig, ejede et stort Antal Slaver, og Kjøbmændene i Kahira havde udvalgt ham til deres Schah-Bandar *). Foruden alle de nævnte Lykkens Goder havde han en Hustru, som han elskede af ganske Hjerte og som ligesaa oprigtig elskede ham igjen; men — deres Egtteskab havde nu allerede været i tyve Aar og endnu havde de ingen Børn.

En Dag sad Schemseddin i sin Kjøbmandsbod og betragtede sine Naboer, som alle havde een eller flere Sønner. Smerten over hans egen Barnløshed blev i dette Øjeblik endnu mere levende hos ham end sædvanlig, og han blev fortrydelig paa sin Hustru, hvem han hemmelig tilskrev Skylden derfor.

Da det just var en Fredag **), gik Schemseddin efter Sædvane i Bad, hvorefter han lod sig parfumere, sit Hoved rage og sit Skjæg klippe. Derpaa betragtede han sig i Spejlet, og ved Synet af hans

*) Forstander.

**) Mohamedanernes Helligdag.

Skjæg, som allerede begyndte at blive graat, forægedes hans onde Lune.

Schemseddins Hustru, som vidste, til hvilken Tid han plejede at komme hjem, toede og pyntede sig — som sædvanlig — til hans Modtagelse. Idet han traadte ind, kom hun ham venlig imøde og ønskede ham God Aften; men han svarede, at hendes God Aften kunde hun beholde for sig selv. Slavinderne anrettede Aftensmaaltidet, og hun bad ham at tage for sig af Retterne; men han vendte sig bort fra hende med de Ord: — Jeg vil Intet spise. — Paa hendes indtrængende Spørgsmaal: — Hvad er det dog, som idag gjør Dig saa forstemt? — svarede han endelig med Bitterhed: — Det er Dig selv!... Da jeg imorges aabnede min Bod, faldt det mig stærkt paa Sinde, at alle Kjøbmændene i mit Nabolag have Sønner; jeg alene har ingen. Meget eenfoldigt var det af mig, at jeg paa vor Bryllupsaften tilsvor Dig, ingenfinde at tage flere Koner, at ingen Slavinde skulde blive din Medbejlerske, ja at jeg end ikke vilde tilbringe nogen Nat udenfor mit Huus. Dog — dengang var jeg jo rigtignok uvidende om, at min Hustru var ufrugtbar. —

— Hvem kalder Du ufrugtbar? — udbrød Konen ophidset: — Alt vi ingen Børn have, kan ligesaa vel være din Skyld som min. —

Den tillidsfulde Sikkerhed, hvormed disse Ord bleve fremførte, gjorde Kjøbmanden mistroisk imod sig selv; han bad sin Kone om Forladelse, fordi han havde været saa heftig, spiste med hende og blev hos hende Natten over. Og see, efter nogle Maaneders Forløb sølte hun sig frugtommelig. Da Tiden for hendes Nedkomst nærmede sig, blev en Jordemoder hentet, og hun nedkom lykkelig med en smuk lille Dreng. Jorde=

moderen signede ham ved gjentagne Gange at udtale Navnene *Mohamed* og *Ali* over ham, og ved, ligeledes til Beskyttelse mod al Slags Uheld, at raabe ham *baade Tefbir *)* og *Adan **)* i Dret. Tre Dage efter kunde Moderen allerede være oppe; hendes Mand kom for at ønske hende til Lykke, og forlangte at see Barnet. Da Man rakte ham det, forbausedes han over dets Skjønhed og dets Størrelse, paa Grund af hvilken Man godt kunde antage det for at være *Nar* gammelt, og spurgte: — Hvilket Navn har Du givet ham? —

— Havde det været en Pige, — svarede hun: — vilde jeg selv have givet Barnet Navn; men da det nu er en Dreng, maa Du bestemme, hvad det skal hedde. —

Dengang plejede Man at give Børnene de Navne, som Man tilfældigviis netop i samme Øjeblik fik at høre. Da nu Kjøbmanden netop hørte Nogen raabe *Alaeddin*, gav han sin Søn dette Navn, og desuden, paa Grund af et Mærke, Drengen havde paa hver Kind, Tilnavnet *Abusch Schamat*.

Den lille *Alaeddin* trivedes saa det var en Lyst; men desto mere frygtede hans Fader, som ikke var fri for Overtro, at et eller andet Uheld skulde ramme ham, fornemlig at der skulde blive seet paa ham med onde Øjne. For at beskytte ham derimod, besluttede han at lade ham opvære i et Bærelse under Jorden, indtil han havde naaet Unglingalderen. For det Første betroedes han til en Slavindes og en gammel Tjeners Omhu; senere fik han ogsaa en Lærer og gjorde i sin Ensomhed store Fremskridt i allehaande Videnskaber.

*) Gud er stor.

**) Dyrfødringen til Bøn.

Men en Dag havde den gamle Tjener forglemmt at tillaafe Indgangen til den underjordiske Bolig. Heraf benyttede Alaeddin sig, steg op ad Trappen og kom ind i sin Moders Bærelse, hvor der netop befandt sig et Selskab af de fornemste Damer. Ved Ynglingens uformodede Fremtræden lode Damerne strax deres Slør falde, og besværede sig for hans Moder over denne Krænkelse af Sømmelighedens Fordringer.

— Mine Damer! — svarede hun: — Dette unge Menneſte er min Søn. Af Frygt for onde Dine har min Mand ladet ham opdrage i en underjordisk Bolig, hvorfra han, uden at jeg veed hvorledes, er undsluppen, endſkjøndt vor Hensigt var at lade ham blive der, indtil han havde naaet den vorne Alder. — Damerne ønskede hende nu af Hjertet tillykke med et ſaa ſmukt Barn.

Fra ſin Moders Bærelse begav Alaeddin ſig til Huſets indre Gaard, hvor nogle Slaver juſt vare iſærd med at trække et Muuldyr ind i Stalden. Paa hans Spørgſmaal ſvaredeſ der, at hans Fader var paa dette Dyr reden til ſin Butik, hvorfra de nu havde bragt det tilbage. Ynglingen ſpurgte nu ivrig om, hvem hans Fader var, og da han havde ſaaet at vide, at han var Schah-Bandar for hele Handelsſtanden i Kahira, ilede han til ſin Moder for der at erholde yderligere Underretning.

— Min Søn! — ſagde hun: — Din Fader er ogſaa Overhovedet for Araberne her i Landet. Ingen fremmede Varer af nogensomhelſt Art kunne ind- eller udføres her, uden at gaa igjennem hans Hænder. Hans udbredte Handelsforretninger og den almindelige Tillid, hvoraf han er i Befiddelse, har gjort ham til en umaadelig riig Mand. —

— Allah være lobet derfor! — udraabte Alaed-
din: — Men, kjære Moder, hvorfor har jeg i ſaa lang

en Tid maattet sidde indespærret i hiin underjordiske Hvælving? —

— Det skete kun — svarede hun: — for at undrage Dig onde Dines skadelige Indflydelse. —

— Moder, — gjensvarede Allaeddin: — Ingen kan undgaa sin Skjæbne, og for Eligt gives der ikke noget Fristed. Døden venter os Alle. Min Fader, endnu idag i sin Sundheds fulde Kraft, kan allerede imorgen være bortreven fra os; og skulde jeg da indtage hans Plads, vilde man ikke troe, at jeg var Schemseddins Søn, og Dyrigheden vilde bemægtige sig min Fædreneary. Lov mig derfor at formaa min Fader til at indrette mig en Kjøbmandsbod og gjøre mig bekendt med Alt, hvad en Kjøbmand nødvendigviis maa vide. —

Allaeddins Moder forsikkrede ham, at hun vilde opbyde Alt for at fyldestgjøre hans Ønsker.

Imidlertid kom Kjøbmanden hjem og spurgte med Forundring sin Kone, hvorfor hun havde ladet sin Søn komme ud af det underjordiske Værelse. Hun svarede, at hun ikke vidste, hvorledes han var kommen ud, og meddeelte ham den Samtale, hun nylig havde haft med det unge Menneffe. Faderen lovede at tage ham ud med sig den følgende Dag, og formanede ham til, nøje at give Agt paa Forretningerne og paa den i Kjøbmandslivet nødvendige Fiinbed. Den herover henrykte Allaeddin ventede med Utaalmodighed Morgenens Frembrud. Først førte hans Fader ham da i Bad, gav ham derpaa prægtige Klæder, og efter Frokosten rede de Begge til Bazaren.

Da Kjøbmændene saae deres Schah-Bandar komme ledsaget af den dem ubekjendte, skjønnne Yngling, stak de Hovederne sammen og tilhviskede hinanden baade det Gne og det Andet, som ikke just tjente til Anbefaling for Schah-

Bandarens Sædelighed. Ja, deres Nakib, det vil sige: den Ældste iblandt dem, benyttede endog sin Anseelse til, ligesom at andrage paa Schah-Bandarens Afsettelse. Dette kunde ikke længe forblive skjult for Schemseddin; han lod hiin Ældste komme for sig og spurgte ham om Marsagen til hans Fremfærd. --

Det unge Menneske, — svarede han: — som I har hos Eder, er Skyld deri. —

Schemseddin fortalte ham nu, hvad Læseren allerede veed, og Nakib'en skyndte sig at underrette de øvrige Kjøbmænd derom, hvilke da ufortøvet begave sig til deres Schah-Bandar for at ønske ham tillykke. En af dem yttrede ved denne Lejlighed, at fattige Folk plejede ved et Barns Fødsel at gjøre et lille Gilde for Slægtninger og Venner. Schemseddin, som strax fattede Meningen, svarede, at det var ogsaa hans Hensigt at indbyde dem Alle til et Gjæstebud i hans Have. Allerede næste Morgen bleve de nødvendige Forberedelser truffet; tvende Sale, den ene i nederste, den anden i øverste Stokværk af hans Huus, fattes i Stand til at modtage Gjæsterne. Schemseddin sagde derpaa til sin Søn: — Alle de Gamle vil jeg selv modtage og føre ind i Salen ovenpaa; den nederste er derimod for de Unge, og dem maa Du tage Dig af. —

Men — spurgte Alaeddin: — hvorfor denne Adskillelse? —

— For at saavel de Ældre som de Yngre kunne bevæge og more sig med større Frihed. — svarede Schemseddin; og Alaeddin anstrengte sig nu for at stille sig paa bedste Maade ved det Hverv, hans Fader havde paalagt ham.

Bed Maaltidet manglede der Intet, og da nu Sor-

betten var bleven budt omkring og Salen var bleven gennemrøget, kom Samtalen mellem de Gamle ret igang og drejede sig fornemlig om historiske og literaire Gjenstande. Mellem de Yngre faldt Talen derimod paa Handelsaffairer, og nu fortalte de, den Ene mere eventyrligt end den Anden, hvorledes de i fremmede Lande havde bragt Meget ud af Lidt og havde gjort deres Lykke ved Rejser og Spekulationer. Da nu En af Gjæsterne spurgte Allaeddin, om han ikke, da han hidtil havde ført et saa affondret Liv, kunde have Lyst til at see sig om i Verden, svarede han:

— Hvorfor skulde jeg udsætte mig for en saadan Rejsses Møje og Besvær? Er det ikke bedre at blive hjemme og leve i Fred og Ro? — Selskabet smilte ad denne hans Yttring, og han hørte tydelig, hvorledes de halvhøjt kaldte ham en Kryster.

— Han ligner — sagde den Ene: — Fisken, som dør, naar den kommer op af Vandet; at forlade sin Faders Huus vilde for ham være det Samme som den visse Død. —

— Han veed ikke — bemærkede en Anden: — at Man paa Rejser erhverver sig Kundskaber og Dannelse, og at en Kjøbmand, som ikke er vidt berejst, hverken kan forestaa sin Dont tilgavns eller nyde mindste Anseelse iblandt sine Standsfæller. —

Ved at høre disse spottende Ytringer fik Allaeddin Taarer i Øjnene; ufortøvet besteg han sit Muuldyr og red hjem med bekymret Hjerte. Hans Moder, som bemærkede hans Sorgmodighed, spurgte ham om Marsagen dertil, og nu fortalte han hende, hvad de unge Kjøbmænd havde sagt, og erklærede, at han maatte og vilde rejse, hvad det saa end skulde koste. I Førstningen for-

søgte hun at bringe ham paa andre Tanker; men da hun mærkede, at al hendes Nøje var forgæves, spurgte hun, hvor han da havde i Sinde at rejse hen.

— Jeg vil til Bagdad, — svarede Alaeddin: — thi der kan man, efter hvad jeg har hørt, med Lethed fordoble sin Formue. —

Moderen følte sig smertelig bevæget ved Tanken om at skulle skilles fra den saa inderlig elskede Søn; desuagtet lovede hun dog at tale med hans Fader derom og formaae ham til at overlade ham et passende Vareforraad. Den utaalmodige Alaeddin bad indstændig om, at Moderen ogsaa vilde overlade ham Noget af hvad der tilhørte hende selv og strax besørge det indpakket. Hun efterkom hans Ønske og sendte strax Bud efter Arbejdskraft, som af de Sager, hun gav dem, bragte ti anseelige Baller istand.

Imidlertid var Schemseddin kommen ned i den Sal, hvor de yngre Kjøbmænd vare forsamlede. Han spurgte efter sin Søn, og da man sagde ham, at han pludselig var reden bort, ilede han efter ham. Da han kom hjem og saa de ti Væreballer, spurgte han sin Kone om, hvem de tilhørte, og fik nu Underretning om Alt hvad der var foregaaet. Schemseddin begav sig da strax til sin Søn, og skildrede ham levende Rejselivets Farer og Møjsommeligheder; men da den unge Mand blev uroffelig fast ved sit Forsæt, sagde han endelig: — Saa vil jeg da ikke længer være dit Ønske imod; jeg kan idetmindste forskaffe Dig Midlerne til at rejse paa den nyttigste og behageligste Maade. — Derpaa førte han Unglingen ind i sine Varemagasiner, hvor han viste ham en Mængde kostelige Stoffer og de for hvert Land ejendom-

melige Produkter. Blandt disse udvalgte han fyrretyve Baller, hver til en Værdi af tusinde Guldstykker.

— Tag dem — sagde han: — tilligemed de ti, Du har faaet af din Moder, og rejs saa i Guds Navn. Vejen til Bagdad er farlig; den fører gjennem Lovestoven og Dalen Benu-Kalab, og begge disse Steder hjem-søges ofte af Beduinerne. —

Alaeddin svarede, at han ubetinget betroede sig til Guds Varetægt, og hans Fader tog ham nu med sig op paa Torvet, for at kjøbe Lastdyr. Her traf de en Al-kam, *) ved Navn Kemaleddin, der hilste Schemseddin som en gammel Bekjendt. Kjøbmanden meddeelte ham sin Søns Plan, og tilføjede, at det vilde være ham kjær, hvis han vilde ledsage ham og være ham i Faders Sted paa Rejsen. Da Manden gik ind herpaa, gav han ham hundrede Guldstykker til Uddeling mellem hans Slaver, og paalagde sin Søn, at han i enhver Henseende skulde følge sin Fædres Raad. Tillige købte han en Vorkjærte, for at ofre den paa den hellige Abdelskader Algilani's **) Grav.

Saa snart Kjøbmanden var kommen hjem, lod han anrette et stort Gjæstebud, og Man tilbragte Aftenen i Glæde. Næste Morgen skænkede han Alaeddin, for det Tilfælde, at han ikke strax skulde kunne faae sine Varer fordeelagtigt affatte, titusinde Guldstykker, og Ynglingen begav sig nu paa Rejsen i Selskab med sin Fæder. Gjennem Orkenen kom de lykkelig til Damask, derfra til Aleppo, og fremdeles videre, indtil de kun besandt sig een Dags Rejse fjernede fra Bagdad. Da kom de

*) En Fragtmand.

**) En berømt Sheik.

til en Dal, hvor Alaeddin ønskede at udbvile sig. Hans Fører fraraadede det paa det Indstændigste, og sagde, at de gjorde bedst i at skynde sig med at naa Bagdad før Solens Nedgang; thi ved den Tid bleve Stadens Porte lukkede og aabnedes ej igjen før Solopgang, fordi Man frygtede for, at Perserne *) om Natten skulde trænge ind i Staden og kaste alle Religionen vedkommende Bøger i Tigrisfloden. Men Alaeddin svarede, at Hensigten med hans Rejse ikke blot var at drive Handelsforretninger, men ogsaa at more sig og see fremmede Lande. Og da hans Fører nu med levende Farver skildrede ham Alt hvad han havde at befrygte af de rovgjerrige Beduiner, blev han fortrydelig og udbrodt: — Hvem er Herre her, Du eller jeg? I Bagdad vil jeg drage ind om Dagen, for at Folk kunne see mine Varer og mine Rigdomme. —

Kemaleddin, Førerens, troede ikke at burde gjøre flere Indvendinger, men sagde:

— Som I vil! Jeg har gjort, hvad jeg ansaae for at være min Pligt, og jeg frygter, I vil for silde fortryde, at I ikke har fulgt mit Raad. —

Alaeddin befalede at læsse af Muuldyrene og opslaa Teltene. Genimod Midnat traadte han udenfor sit Telt, og idet han saa sig om bemærkede han Noget, som glimtede i det Fjerne. Strax underrettede han sin Fører derom; Kemaleddin stod op og opdagede strax, at det var en Flok Beduiner, hvis Sværd og Landser blinkede i Maanelyset. Faa Djeblikke efter vare de omringede af Høverne, som med vilde Skrig stortede frem imod dem.

*) Disse tilhøre nemlig en anden mohamedansk Sekt.

Alaeddin traadte dem imøde og raabte:

— Bort herfra, I æreløse Røvere! I, de usleste og elendigste blandt alle Arabere! —

Men Røvernes Anfører gjennemborede ham med et Landsestød, saa at han sank død til Jorden foran Indgangen til sit Telt. En af Tjenerne, som ligeledes med lydelige Skjældsord traadte frem mod Røverne, havde samme Skjæbne.

Med dette Syn blev Alaeddin greben af Skræk; han flygtede ind i sit Telt og skjulte sig der i en Krog. Beduinerne nedsablede imidlertid uden Medlidenhed alle hans Folk, belæssede derpaa Muuldyrene med det erobrede Bytte, bandt Dyrene til hverandre ved Hjælp af Halerne og skyndte sig bort.

Da Alaeddin var kommen noget til Besindelse igjen, faldt det ham ind, at Røverne kunde maaskee komme tilbage, og at de da ikke vilde skaane ham, hvis de fik ham at see. Han afførte sig derfor sine Klæder med Undtagelse af Skjorte og Underbeenklæder, og fastede sig midt imellem sine Rejsesællers blodige Liig.

Beduinerne vare allerede komne temmelig langt bort, da Anføreren pludselig fik i Sinde at spørge, om de Udplyndrede vare komne fra Egypten eller fra Bagdad; og da han fik at høre, at de vare komne fra Egypten, befalede han sine Folk at vende om; thi han havde fatet Mistanke om, at Karavanens Herre endnu var ilive. Nu vendte Beduinerne altsaa tilbage og gave sig til at undersøge Pigene og gjennembore dem med deres Landser. Da de kom til Alaeddin, bemærkede En af dem, at der endnu var Liv i ham; — Oho! Du lader nok som om Du var død; men vent lidt, god Karl! Jeg skal snart gjøre det af med Dig! — Men i samme Øjeblik

som han vilde gjennemføre Alæddin, bemærkede Denne, idet han i en inderlig Bøn anraabte Abdekkader Algilani, Stedets Helgen, at en fremmed Haand greb fat om Beduinens Lænd og styrede den mod hans døde Fører Kemaleddins Bryst. Røveren drog Lænden tilbage og stødte atter efter Alæddin; men atter afværgedes Stødet af den samme Haand, og Røveren reed nu uilfsomt bort med sine Kammerater.

Saa snart Alæddin troede, at Beduinerne vare langt nok borte, rejste han sig op og gav sig til at løbe af alle Kræfter. Men Røverhøvidsmanden saa sig just om i det Samme og raabte strax: — Kammerater! Høst henne seer jeg En isærd med at flygte bort. — Strax sprængte en Beduin med slappe Tøjler efter Alæddin. Heldigviis fik Denne Dje paa en Cisterne tæt ved; hurtigt klavrede han op i det derved sig befindende Steenbækken, kastede sig deri saa lang han var, og bad Gud at unddrage ham fra Alles Blikke. Beduinen naaede Stedet; han hørte sig allerede i Sadlen og udstrakte Haanden for at gribe ham, da pludselig en Skorpion foer ud af sit Hul og stak Røveren saa alvorlig i Haanden, at han udstødte et Skrig og tilraabte sine Kammerater, at det var ude med ham. Disse, som nu kom tililende, fandt ham udstrakt paa Jorden. De hjalp ham da atter op paa hans Hest og spurgte, hvad der var tilstød ham. Saa snart de hørte, at han var bleven stukken af en Skorpion, bleve de bange for, at hele Egnen var fuld af disse Dyr, og galopperede afsted, det bedste de havde lært, for at indhente den øvrige Deel af Banden.

Alæddin var saa udmattet, at han faldt isøvn i Steenbækkenet, hvor han laa. Da han efter nogen Tids Forløb atter vaagnede, rejste han sig og begav sig

paa Bejen til Bagdad. Det var Aften, da han naaede Staden; han traadte ind i Forhallen til en Moskee, i den Hensigt at overnatte der. Lidt efter kom to Kjøbmænd derind; Tjenere bare Lygter foran dem. Den Ene var en Olding af ærværdigt Udseende, den Anden en Yngling. Denne sagde: — Kjære Onkel! Giv mig saa din Datter tilbage! —

— Jeg har allerede flere Gange sagt Dig, at det er umuligt. Og er det ikke Dig selv, som har bevirket Skilsmisssen? — svarede den Gamle.

I samme Øjeblik bemærkede han Alaeddin og hilste ham med megen Venlighed, øjensynlig forbauset over hans Skjønhed. Efterat Alaeddin meget høflig havde besvaret Oldingens Hilsen, spurgte Denne ham, hvem han var.

— Mit Navn er Alaeddin Abusch-Schamat. — svarede han: — Min Fader hedder Schemseddin og er Formand for Handelsstanden i Kahira. Med halvtresindstyve Baller af kostelige Stoffer og andre Varer, og med titusinde Guldstykker forlod jeg min Fædrene stad for at rejse til denne Egn; men en Røverbande overfaldt min lille Karavane og fratog mig hele min Ejendom. Uden at vide, hvor jeg skulde overnatte, ankom jeg hertil, og tog derfor min Tilflugt til denne Moskee. —

Efter at have betænkt sig et Øjeblik, tog Oldingen saaledes tilorde:

— Hvad syntes Jer, om jeg nu forskaffede Eder en fuldstændig Klædning af tusinde Guldstykkers Værdi, fremdeles et Muuldyr af samme Værdi, og en Børs med en lignende Sum? —

— Og hvad skulde vel Hensigten være med en saa højmodig Handling? — spurgte Alaeddin.

— Denne unge Mand her — vedblev Oldingen, idet han pegede paa sin Ledsager: — er en Søn af min Broder, hvis Djeſteen han var. Jeg ſelv har en Datter ved Navn Sobeide, hvem jeg ligeledes elſker ſom min egen Sjæl, og ſom, foruden en ſjelden Skjønhed, er i Beſiddelse af et overordentligt Talent for Tonekunſten. Jeg har allerede gjentagne Gange ſagt ham, at hun umulig kan vende tilbage til ham, naar ikke forſt en anden Mand ægter hende og atter forſkyder hende *), og jeg ſøger juſt nu en Fremmed, ſom maatte findes beredvillig til at viſe ham denne Tjenefte; der vilde da blive mindre Eſtersnak. Og da I nu er en Fremmed her paa Steedet, ſaa følg med os til Kadi'en, at vi kunne ſaae opſat en Ekteſkabskontrakt mellem Eder og min Datter. I maa da tilbringe Natten hos hende, og imorgen tidlig, naar I atter har forſkudt hende, vil jeg give Eder alt Det, ſom jeg har lovet. —

Alaeddin tænkte hos ſig ſelv, at det var dog altid bedre at tilbringe Natten i en god Seng end ude

*) Ifølge Mohamedanernes Lov har nemlig en Mand Ret til at forſtøde ſin Huſtru; men naar han atter vil tage hende til ſig, da kan dette ikke ſkee, med mindre hun efter Skilsmiſſen har været gift med en anden Mand og atter er bleven forſtodt af denne. For nu at omgaa Loven, kjøber Man undertiden En eller Anden til at ægte den fraſtilte Huſtru, paa den Betingeſe, at han ſkal ſtille ſig fra hende igjen Dagen efter Bryllupet; en ſaadan Perſon kaldes en Hulla. Dog kan, vel at mærke, den omtalte Betingeſe kun være en privat Overeenskomſt, ſom ikke kan gjøres gjældende for Domſtolene, hvorfor Vedkommende maa ſøge for, paa anden Maade at ſikre ſig dens Opfyldſe.

paa Gaden eller i Forhallen til en Moskee, og tog imod Tilbudet. Han gik med til Kadi'en.

— Hvad er Eders Begjæring? — spurgte Kadi'en den gamle Mand.

— Jeg vil — svarede Denne: — bortgifte min Datter til den unge Mand her, men paa den Betingelse, at han imorgen tidlig atter forskyder hende og giver hende tilbage til hendes første Mand. Han maa derfor i Kontrakten forpligte sig til, imorgen at udbetale min Datter en Morgengave af halvtresindstyve tusinde Guldstykker; thi Umuligheden af at betale en saadan Sum vil tvinge ham til at opfylde hiin Betingelse. Naar dette skeer, forpligter jeg mig til at give ham en fuldstændig Beklædning til en Værdi af tusinde Guldstykker, samt desforuden et Muuldyr af samme Værdi og en Børs med en ligesaa stor Pengesum. —

Da Alle vare enige, opsatte Kadi'en den forlangte Kontrakt, og overgav Alaeddins Forskrivning til den unge Kones Fader. Den Gamle tog sin nye Svigersøn med sig hjem, skjenkede ham en prægtig Klædning, og begav sig derpaa til sin Datter. Han underrettede hende om, at han nylig havde bortgiftet hende til en elskværdig ung Mand ved Navn Alaeddin Abusch Schamat, bad hende om at modtage ham vel, og gik derefter bort. Imidlertid havde Sobe'des Fætter rundet en snu gammel Kone for sig, for at forbinde, at Alaeddin skulde faae en god Modtagelse; thi han frygtede for, at Sobe'de skulde komme til at synes altfor godt om ham. Den Gamle begav sig strax til Alaeddin og sagde til ham:

— Den Deeltagelse, som Eders Ungdom og gode Udseende indgyder mig, gjør mig det til Pligt at give

Eder et godt Raad. Den unge Kone, I nylig har ægtet, er meget indtagende at see til; men jeg raader Eder, at I ikke nærmer Eder til hende. Indlader I Eder med hende, sætter I Eders Sundhed paa Spil. —

— Hvorledes det? — spurgte Alaeddin forundret.

— Hele hendes Legeme — vedblev den Gamle: — er bedækket med en Slags væmmelig Udslet, og I vil ufejlbarlig blive smittet, saasnart I kommer i den mindste Berørelse med hende. —

— Jeg kan forsikre Eder — svarede Alaeddin: — at jeg nok skal holde mig i en saadan Afstand fra hende, at Smitten ikke skal kunne naae mig. —

Nu begav den Gamle sig til Sobeïde og fortalte hende den selvsamme Historie om Alaeddin.

— Vær kun ganske rolig, gode Kone! — sagde Sobeïde: — Jeg skal følge Eders Raad. Den smukke unge Herre skal faae Lov til at sove alene og gaa sin Vej imorgen som han er kommen. —

Sobeïde lod derpaa En af sine Slavinder dække Bord og besørge Anretningen. Alaeddin satte sig alene tilbords; og da han havde spist, tog han Plads i en Krog af Bærelset og oplæste med lydelig Røst et Kapitel af Koranen. Sobeïde lagde Mærke til, at han havde en meget smuk Stemme, og tænkte: — Den Gamle har vistnok taget fejl. Folk, som ere beladte med Udslet, kunne sikkert ikke have en saa reen og frisk Stemme. Jeg har en Mistanke om, at hele den Historie, hun fortalte mig, er lutter Opdigtelse. —

For at bevæge ham til at komme nærmere, greb hun en Cithar af indisk Arbejde og sang, med saa klangfuld en Stemme, at selv Fuglene i Luften maatte kunne

bringes til at standse deres Flugt for at lytte, følgende Vers:

— Jeg elster Kaaen med det smme Blit og den lette Gang; thi snart undslyer den mig, snart nærmer den sig. Hvor lykkelig vilde jeg være ved at kunne kalde den min! —

Alaeddin, henreven af den dejlige Sang, svarede strax med følgende Ord:

— Hvor denne slanke Skikkelse henrykker mig! Hvor dejlige ere ikke Roserne paa hendes Kinder! —

Den unge Kone, som sølte sig smigret ved hans Artighed, slog sit Slør tilbage, hvorved et Ansigt af den meest henrivende Skjønhed kom tilsyne. Alaeddin studsede; hun nærmede sig ham, men han skjød hende blidt tilbage. Da blottede hun for hans Blikke tvende Arme, hvide som Snee og skinnende som Elfenbeen. Henrykt vilde nu Alaeddin nærme sig den unge Kone; men hun bad ham blive hvor han var, efterdi han jo var beladt med smittende Udslet. Ganske forbauset spurgte han, hvem der havde bundet hende et saadant Eventyr paa Ermet, og da hun nu fortalte ham om den gamle Kone, udbrød han:

— Al, det er sikkert den Samme, som ogsaa har sagt mig, at I lider af den omtalte Sygdom. —

Begge oplystes nu om den Vildfarelse, hvori de havde været; efterhaanden forsvandt al Tilbageholdenhed imellem dem, og de gave hinanden Beviser paa den ymmeeste gjensidige Kjærlighed.

Det frembrydende Dagslys mindede endelig Alaeddin om, at hans Lykkes Tid om faa Djeblifte var udrunden; han beklagede sig for Soberde over Skils-

misjens haarde Nødvendighed. — Kun nogle Djeblikke endnu tør jeg glæde mig ved Eders Nærværelse. — sagde han med Taarer; og da hun bad ham om en Forklaring, vedblev han saaledes:

— Eders Fader har ladet mig udstede et Beviis, hvorved jeg forpligter mig til at udbetale en Morgengave af halvtresindstyve tusinde Guldstykker. Naar jeg nu ikke betaler dem, lader han mig kaste i Fængsel; og jeg er for Djeblippet saa fattig, at jeg ikke er istand til at udbetale endog kun den ringeste Deel af denne Sum. —

— I kan dog imidlertid forsvare Jer! — sagde Soberde.

— Ja, vistnok! — svarede Alaeddin: — Men hvorledes skal dette skee uden Penge? —

— Det er ikke saa svært som I tænker. — vedblev Soberde: — Berolige Eder, og tag disse hundrede Guldstykker. Havde jeg flere, gav jeg Eder dem med den største Glæde; men min Fader har berøvet mig hele min Formue, for at tvinge mig til at vende tilbage til hans Brodersøn. Rættens Folk ville uidentvibsl indfinde sig hos Eder om saa Djeblikke. Men skulde min Fader eller Kadi'en ville tvinge Eder til at forstøde mig, saa spørg dem kun dristig, hvad det er for en Religion, som kan tvinge en Mand til, Morgenens efter Brylluppet at forstøde sin Hustru. Til samme Tid maa I gjøre hvert af Rættens Medlemmer en lille Foræring; I maa ærbødigt nærme Eder til Kadi'en og trykke ham ti Guldstykker i Haanden, og I kan da være forvisset om, at han med al Iver vil tage sig af Eders Sag. Spørger Man, hvorfor I ikke vil modtage de tusinde Guldstykker og alt det Øvrige, som ved den igaar afsluttede Kontrakt blev fastsat, saa svar, at hvert Haar paa Eders Hustrues

Høved er Eder mere værdt end tusinde Guldstykker, at I aldrig vil skille Jer fra hende og hverken modtage Penge, Muuldyr eller Klædningsstykker. Forlanger min Fader da Morgengaven udbetalt, saa bed om Udsættelse. —

Neppe havde hun udtalt, da de hørte, at der blev banket stærkt paa Gadedøren. Alaeddin gik ned for at lukke op, og ind traadte en Retsbetjent, som paa hans Svigerfaders Vegne skulde indstærne ham til at møde for Retten. Alaeddin spurgte, idet han trykkede ham fem Guldstykker i Haanden, om der gaves nogen Lov, som kunde tvinge ham til at skille sig fra en Hustru, som han den foregaaende Dags Aften havde ægtet. Retsbetjenten svarede, at der ikke gaves nogen saadan Lov, og tilbød sig venstkabelig som hans Sagfører, saafremt han ikke var istand til at forsvare sig selv. Begge begave sig derpaa til Retsalen. Radvæn forlangte af Alaeddin Morgengavens Udbetaling, eftersom han vægrede sig ved at forskyde sin Hustru; men uden at tabe Fatningen gjorde Alaeddin paa sin Side Fordring paa den ved Loven hjemlede Frist.

Dommeren gjorde ham opmærksom paa, at denne kun lod paa tre Dage. — Tre Dage — svarede Alaeddin: — er mig for kort en Tid; jeg forlanger ti. —

Da denne Fordring var billig, indvilligede Manden, dog med den udtryffelige Betingelse, at han efter Udløbet af denne Frist skulde udbetale Morgengaven eller give Slip paa sin Hustru. Hertil forpligtede Alaeddin sig og forlod derpaa Retsalen. Han gik nu hen og gjorde Indkjøb af Kjød, Nis og Andet, hvad der bebovedes til et Aftensmaaltid. Da han kom hjem, fortalte han sin unge Kone hvad der var foregaaet. Sobeide sagde, at inden næste Morgen kunde der skee

mange underlige Ting, og til Bestyrkelse derfor anførte hun følgende Ord af en Viismand: — Vær taalmodig i Modgangens Time; thi Natten føder uventede Hændelser og alleslags Vidundere. — Derefter drog hun Omforg for Spise og Drikke, og ved Maaltidets Slutning bad Alaeddin hende om at tage Citharen og synge ham en Sang. Den unge Kone ilede med at opfylde hans Begjæring, tog sin Strengseleg og fraloffede den saa fortryllende Toner, at selv Husets døde Mure syntes at lytte dertil.

Pludselig bankedes der stærkt paa Gadedøren. Alaeddin aabnede den, og fire Dervisker med bønfallende Miner viste sig for ham. Han spurgte, hvad deres Begjæring var, og En af dem svarede:

— Gode Herre! Vi ere fremmede Dervisker og ønske at tilbringe Natten hos Eder. Ved Dagens Frembrud agte vi at drage videre. Himlen vil lønne Eder med sin Belsignelse, dersom I opfylder vor Begjæring. Vi ere lidenskabelige Elskere af Sang og Strengseleg, og Enhver af os kan ud af Hukommelsen fremsige alle de meest berømte Digte og Vers. —

— For jeg kan opfylde Eders Begjæring, maa jeg raadsføre mig med min Hustru. — svarede Alaeddin, og gik til Soberde, som sagde, at han kunde gjerne lade dem komme ind.

De Fremmede førtes nu indenfor og bleve modtagne med megen Høflighed. — Herre! — sagde de til Alaeddin: — Vor Stand forbyder os at tage Deel i selskabelige Fornøjelser; dog tør vi ikke afbryde Eders Underholdning. Da vi gik forbi Eders Huus, hørte vi en fortryllende Musik, som ved vor Indtrædelse pludselig forstummede. Tillad os at spørge, om det var en hvid el-

ler en sort Slavinde, eller maaskee en ung Kone af Stand, der sang og spillede saa henrivende. —

— Det var min Hustru. — svarede Alæddin. Derpaa fortalte han dem sit Eventyr og hvorledes hans Svigerfader var kommen i Besiddelse af en Gjeldsforskrivning paa halvtresindstyve tusinde Guldstykker, og i hvilken Forlegenhed han desaaarsag befandt sig.

— Bær kun ubekymret! — sagde En af Derviskerne. — Jeg er Overhovedet for tredive Dervisker, over hvilke jeg udøver en uindskrænket Magt, og jeg vil med Lethed kunne faae dem til at forskaffe mig de halvtresindstyve tusind Guldstykker, I behøver for at opfylde Eders Forpligtelse. Men hvis I nu vilde have den Godhed at lade os høre Eders unge Kone synge, vilde I derved berede os en stor Nydelse; thi Musik er for Mange langt kjærere end det kosteligste Gæstebud. —

Men de fire Dervisker vare Khalifen Harun al Raschid selv tilligemed Vizieren Giafar, Mohamed Abu Ma'as, den berømte Digter, og Mesrur, Gildingernes Overste. Khalifen havde ladet disse Mænd kalde til sig, for i deres Selskab at adsprede sig ved, under Forklædning, at gjennemvandre Bagdads Gader. Da de vare komne udenfor Alæddins Huus, havde de hørt Sober'de synge. Fortryllet af hendes skønne Stemme og det velsklingende Strengespil, hvormed Sangen ledsagedes, havde Khalifen banket paa Huusdøren, nysgjerrig efter at høre Sangerinden i større Nærhed og see, hvem det var, der besad et saa overordentligt Talent for Tonekunsten. Hans Ønske blev nu opfyldt, og det lille Selskab tilbragte hele Natten paa en meget behagelig Maade. Senimod Morgen staa Khalifen en Pung med hundrede Guldstykker ind under Hyndet, hvor-

paa han havde hvilet, og tog derpaa, tilligemed sine Led-
sagere, Afsted under mange Taksigelser.

Sobeïde fandt Pengepungen, bragte sin Mand
den, og sagde, at En af Dervистерne formodentlig før
Bortgangen havde stukket den ind under Hyndet. Alaeddin tog den og gjorde Indkjøb af Kjød, Riis og andre
Fornødenheder for næste Aften. Efterat Bortfærterne
vare tændte, sagde han til sin Kone, at han troede,
Dervистерne havde stukket ham, og at de ikke vilde bringe
ham de halvtresindstyve tusinde Guldstykker. I det
Samme bankede Dervистерne allerede paa Døren. So-
beïde bad ham lukke op, og da han havde ført dem ind
i Værelset, spurgte han, om de kom for at indfri det
givne Løfte.

— Bore Brødre — svarede Dervистерne: — have
ikke villet søje sig efter vort Forlangende; men imorgen
tidlig ville vi foretage os et chemisk Arbejde for at skaffe
Pengene tilbeje. Men tillad os atter endnu denne Aften
at høre Eders Hustru synge; thi den Nydelse, hendes
Sang igaar forskaffede os, har vaakt det Ønske hos os,
at høre hende endnu engang. —

Sobeïde var strax rede til at søje deres Ønske.
Hun fremtog sin Cithar, og henrev sine Tilhørere i
samme Grad som første Gang. Kort sagt: de tilbragte
atter en heel Nat paa den behageligste Maade, og ved
Dagens Frembrud vendte Khalifen tilbage til sit Palads,
efter at han atter havde lagt en Pung med hundrede Guld-
stykker under sit Hynde. Paa denne Maade vedbleve Der-
vистерne ogsaa de følgende Aftener at indfinde sig i
Alaeddins Huus, og hver Aften lod Khalifen en Pung
med hundrede Guldstykker blive tilbage efter sig.

Paa den tiende Dag lod Khalifen en af Bagdads

meest bekjendte Kjøbmænd komme til sig, og befalede ham, strax at bringe halvtresindstyve Baller af de rigeste Stoffer og af saadanne Varer, som plejede at komme fra Ægypten, og forsyne hver enkelt Balle med den Paastrift, at dens Værdi var tusinde Guldstykker. Derpaa lod han give en af sine Slaver en pragtfuld Klædning samt et Bæstebækk og en Vandkande af Guld, overgav ham tillige et til Alaeddin skrevet Brev, og befalede ham at begive sig med Væreballerne til Handelsstandens Formand, som var Alaeddins Svigerfader. — Naar Du har fundet hans Huus, — tilføjede Khalifen: — saa spørg, hvor Alaeddin, din Herre, boer. — Og han underrettede derpaa Slaven om, hvad han saa skulde sige og hvorledes han i det Hele skulde udføre sit Orde.

Samme Dag havde netop Sobeïdes Fætter indfundet sig hos hendes Fader, for at opfordre ham til at tvinge Alaeddin til at give Slip paa sin Hustru. De vare just Begge ifærd med at begive sig paa Vejen til ham, da de bemærkede en Slave, som kom ridende paa et Muuldyr, der efterfulgtes af halvtresindstyve andre Dyr, belæssede med rige og kostbare Væreballer. Paa Spørgsmaalet om, hvem disse Varer tilhørte, svarede Slaven:

— De tilhøre min Herre, Alaeddin Abusch Schamat. Hans Fader havde sendt ham med Varer til Bagdad; men undervejs have Røvere frataget ham Alt hvad han ejede. Saasnart Efterretningen om denne sørgelige Hændelse kom hans Fader for Dø, affendte han disse halvtresindstyve Muuldyr, og overdrog mig desforuden det Hverv at overbringe hans Søn halvtresindstyve tusinde Guldstykker, en Palle med alle Slags Klædningsstykker,

ligesaa værdifulde som dem, Høverne have frataget ham, en Jøbelpelts, samt en Vandkande og et Vaskebæcken af Guld. —

Med Forbauselse hørte Sobe'ides Fader Slaven opregne alle disse Rigdomme, og strax tilbød han sig som Bejviser til Allaeddins Huus, idet han tillige fortalte, at han var den unge Mands Svigerfader. Allaeddin sad hjemme hos sin Hustru, hensunken i mørke Grublerier og et Bytte for den dybeste Fortvivlelse. Da han nu pludselig hørte Larm ved Gadedøren, udraabte han:

— Min elskede Sobe'ide! Det er sikkert din Fader, som skikker Rettens Folk herhid for med Magt at stille Dig fra mig. —

— Gaa dog ned — sagde Sobe'ide: — og see, hvem det er! —

Befymret begav Allaeddin sig ned til Gadedøren, og aabnede den langsomt. Hvor forbauset blev han ikke ved at see sin Svigerfader staa derudensfor, ledsaget af en abysfinisk Slave paa et Muuldyr; men endnu langt større blev hans Forbauselse, da denne Slave hurtig sprang til Jorden og ilede hen til ham for at kysse hans Haand.

— Jeg er min Herre Allaeddin Abusch Schamat's ydmyge Tjener, hidsendt af hans Fader Schemeddin, Formand for Kjøbmændene i Kahira. Denne Skrivelse kan bevidne Sandheden af mine Ord. —

Jilsoft aabnede Allaeddin det Brev, Slaven overrakte ham, og som, efter den sædvanlige Hilsen og Indledning, lød saaledes: — I dette Øjeblik modtager jeg, min kjære Søn, den sørgelige Efterretning om det Overfald, ved hvilket alle dine Folk ere blevene dræbte og al din Ejendom er bleven Dig berøvet. Men vær kun ved godt Mod! Jeg sender Dig herved halvtresinds-

tyve andre Baller med de kosteligste Varer, et Muuldyr, en Jobelpelts og et Guldbækken med tilhørende Kande. Lad nu derfor al Betyrning fare; de tabte Rigdomme have tjent til Lærepenge for Dig selv. Din Moder og alle vore Huusfæller befinde sig fuldkommen vel, og sende Dig de kjærligste Hilsener. Jeg har ogsaa bragt i Erfaring, min kjære Søn, at Man har ladet Dig ægte en ung Kone ved Navn Sobeïde, men paa den Betingelse, at Du skal forskyde hende igjen, og at Man, for at tvinge Dig dertil, har ladet Dig udstede en Forskrivning paa halvtresfindstyve tusinde Guldstykker som Morgengave. Jeg sender Dig derfor, ved din tro Slave Selim, den nævnte Sum. —

Saa snart Alæddin havde læst dette Brev, sagde han til sin Svigerfader:

— Tag disse halvtresfindstyve tusinde Guldstykker som den for Sobeïde betingede Morgengave. Sælg de halvtresfindstyve Vareballer; giv mig blot deres paa-lydende Sum og behold for Eder selv hvad Salget for-ørrigt maatte indbringe. —

Sobeïdes Fader vilde dog ikke benytte sig af Alæddins Højmodighed, men svarede:

— Jeg kan ikke modtage Eders Tilbud. Morgengaven tilhører min Datter, og I kan gjøre med den hvad I finder for godt. —

Begge gave sig nu ifærd med at lade Vareballerne bringe ind i Huset. Forundret spurgte Sobeïde sin Fader, hvem de tilhørte.

— Kjære Datter! — svarede den Gamle: — de tilhøre Alæddin, din Ægtefælle. De sendes ham fra hans Fader, til Erstatning for dem, Araberne have

frataget ham. Desuden har han sendt ham halvtresindstyve tusinde Guldstykker og en stor Mængde andre Kosterbarheder. I kunne nu Begge gjøre med alt Dette hvad I ville; og hvad navnlig Morgengaven angaaer, da staaer den ganske til din Raadighed. —

Den unge Kones Fætter var ganske maalløs af Forbauselse over Alt hvad her foregik; endelig, da han havde indseet, at alle hans Forhaabninger vare blevne til Intet, spurgte han, fuld af Fortrydelse, sin Farbroder, om han da ikke længer var tilbids at tvinge Alaeddin til at give ham hans Kone tilbage.

— Det er jo nu en fuldkommen Umulighed; — svarede den Gamle: — thi Loven er aldeles for Alaeddin, da han har opfyldt alle sine Forpligtelser. —

Fortvivlet begav Fætteren sig hjem; kort Tid derefter døde han af Græmmelse.

Alaeddin sagde nu til Sobeide: — Jeg tog dog ikke fejl i mine Formodninger. Derviskerne vare Bedragerer, hvis Løfter bleve givne hen i Vind og Vejr; nu seer Du, hvorledes de have holdt Ord. —

— Tænk dog ikke saa ilde om dem! — svarede hans Hustru: — Du er Søn af Forstanderen for alle Kahiras Kjøbmænd, og dog ejede Du igaar neppe saa Meget som en Hvid. Hvor vanskeligt maa det da ikke være for disse fattige Dervisker at bringe en Sum af halvtresindstyve tusinde Guldstykker tilbeje! —

— Gud være lovet! — gjenmælede Alaeddin: — Vi trænge ikke mere til dem. De skulde nu blot vove at komme igjen; jeg skulde slaa Døren i lige for deres Næse. —

— Hvorfor det? — sagde Sobeide: — Jeg er tværtimod overbevist om, at deres Nærværelse har bragt

os Lykke. Lode de ikke hver Aften hundrede Guldstykker blive tilbage efter sig? —

Da det nu blev Aften og Vorkjærterne vare tændte, bad Alaeddin sin Hustru om at tage sin Cithar og synge en af deres Yndlingsfange. Men neppe havde Sobæide begyndt at synge, før der blev banket stærkt paa Gadedøren. Alaeddin sukkede op, og da han saa Derviskerne, udraabte han leende: — Ha, ha, ha! Er det Eder? Kom kun nærmere, I Herrer Bindmagere! —

Derviskerne traadte ind, og da de havde taget Plads, lod Alaeddin Aftensmaaltidet bære frem.

— Herre! — sagde En af dem: — Umuligheden af at gjøre hvad vi ønskede, forhindrer os dog ikke fra at tage den meest levende Deel i Alt hvad der angaaer Eder. Vær dog saa god at fortælle os, hvorledes I er kommen ud af det med Eders Svigersfader. —

— Himlen — svarede Alaeddin: — har udgydt sin Belsignelse over os i langt rigere Maal end vi vovede at haabe! —

— Hvad I der siger, opfylder os med Glæde; — vedblev den foregivne Dervisk: — thi vi have været meget bekymrede for Eders Skyld, og I kan være overbevist om, at vi inderlig gjerne havde forskaffet Eder den lovede Sum, hvis det paa nogensomhelst Maade havde været os muligt. —

— Gud har forundt mig Midler til at hjælpe mig ud af min Forlegenhed. — sagde Alaeddin: — Min Fader har sendt mig halvtresindstyve tusinde Guldstykker, halvtresindstyve Baller med de kosteligste Stoffer, hver til en Værdi af tusinde Guldstykker, og desuden mange andre Kostbarheder. Ved Hjælp af disse

Rigdomme er jeg bleven forsonet med min Svigersfader, og hvad der sætter Kronen paa min Lykke, det er Besiddelsen af en henrivende Hustru, som elsker mig med sit rige Hjertes hele Omhed. I see altsaa, at Gud ikke har forladt mig i dette skjæbnesvangre Djeblif. —

Khalifen foregav nu, at han maatte fjerne sig et Djeblif. Da han var borte, bøjede Vizieren Giafar sig hen imod Alaeddin og advarede ham imod at ytre Noget, der kunde saare hans Gjæster, først og fremmest ham, som i dette Djeblif havde forladt Værelset. Alaeddin spurgte om Aarsagen og tilføjede:

— Det synes mig, at jeg har viist Eder Alle ligesaa megen Høflighed og Opmærksomhed som om det kunde have været Khalifen selv, der havde gjæstet mig. —

— Han, som nys gik bort herfra, — svarede Giafar: — er netop Khalifen selv. Jeg er Giafar, hans Vizier, og de tvende Mænd her ved min Side ere Sheikh Mohamed Abu Naûas og Mesrur, Gildingernes Øverste. —

Maaløst af Forbauselse hørte Alaeddin denne Forklaring; han vidste ikke, hvad han skulde tænke derom.

— Alaeddin! — vedblev Vizieren: — Tænk dog et Djeblif efter og siig mig, hvor mange Dagsrejser der er fra Kahira til Bagdad. — Og da Alaeddin svarede, at der var fem og fyrretøve, tog Giafar atter saaledes til Orde:

— Hvorledes har man da med Eders Bærer kunnet tilbagelægge denne Vej i ti Dage? Hvorledes er det muligt, at Eders Fader har kunnet faae Efterretning om Eders Ulykke, faae Bærerne indpakkede og bragte hertil, Altsammen i ti Dage? —

— I har Ret, Herre! — udraabte Alaeddin:

— Det var en temmelig grov Bildfarelse; men jeg er i dette Øjeblik saa forvirret, at jeg ikke begriber det Allermindste af det Hele. —

— Al! Dette — sagde Vizieren: — er skeet ifølge Befaling af de Troendes uindskrænkede Behersker. Ham er det, som, paa Grund af den store Godhed, han har fatet for Eder, har skjænket Eder alle hine store Gaver. —

Et Øjeblik efter traadte Khalifen atter ind. Alaeddin kastede sig for hans Fødder og bevidnede ham sin Taknemlighed. — Gud forlænge Eders Majestæts Dage — udbrød han: — og udgyde over Eder sin rigeste Betsignelse for den Højmodighed, I har udviist mod Eders ringe Tjener! —

Khalifen bød Alaeddin staae op, og bad, at han endnu engang maatte høre Sobeïdes Stemme, til Løn for hvad han havde gjort for dem Begge. Med Glæde greb Sobeïde sin Cithar og sang saa fortryllende dertil, at Khalifen ikke kunde blive træt af at høre paa hende. Ved Afskeden indbød han Alaeddin til at finde sig i Divanet næste Morgen.

Til den fastsatte Tid begav Alaeddin sig til Divanet, ledsaget af tolv Slaver, som bare paa deres Hoveder hver et Fad fuldt af de kosteligste Sager. Ved sin Indtrædelse kastede han sig ned paa sit Ansigt; og da han atter havde rejst sig, henvendte han sin Tale i de meest smigrende Udtryk til Khalifen, som sad paa sin Trone, og bad ham modtage de Foræringer, han herved tillod sig at overbringe ham.

Khalifen viste sig meget naadig. Med Fornøjelse modtog han Alaeddins Foræringer; derpaa lod han ham iføre en Gresklædning, udnævnte ham paa Stedet

til Forstander for Handelsstanden i Bagdad, og lod ham i denne Egenkab tage Sæde i Divanet.

I samme Djeblig kom Alaeddins Svigerfader, som hidtil havde beklædt dette Embede, ind i Salen, og da han saae sin Svigersøn paa sin Plads og iført en Kresdragt, tog han sig den Frihed at spørge Khalifen, hvad dette skulde betyde.

— Jeg har i dette Djeblig — svarede Fyrsten: — udnævnt Alaeddin til Handelsstandens Formand. Embeder og Værdigheder tilhøre ikke for stedse og udelukkende dem, der ere beklædte dermed, og jeg har nu fundet for godt at afsætte Dig. —

— Eders Majestæt har heri handlet meget vel. — sagde Oldingen: — Forøvrigt falder den Ære, I beviser min Svigersøn, ogsaa tilbage paa mig, og Gud selv har ledet Eders Valg; han opløfter, naar det behager ham, den Ringeste til den højeste Ære. Hvor ofte har man ej seet de Store kysse Dens Haand, hvem de Dagen iforvejen foragtede! —

Da Divanet henimod Aften var bleven hævet, førtes Alaeddin, ledsaget af Politimesteren med en Udraaber foran sig og et stort Følge, gennem Stadens Gader. Paa alle Gadehjørner bekendtgjorde Udraaberen, at Khalifen havde udnævnt Alaeddin Abusch Schamat til Formand for Bagdads Kjøbmandsstand, og at han alene for Fremtiden kunde udøve dette Embedes Forretninger. Dagen efter aabnede Alaeddin et prægtigt Vareudsalg, og til at forestaae dette udvalgte han en af sine Slaver, medens han selv daglig deeltog i Divanets Forhandlinger og vedblev at staae i høj Yndest hos Khalifen.

Den listige Favoritinde.

Der levede engang i Ispahan i Persien en ung Silkehandler, som drog Alles Dine paa sig, ikke mindre ved sine artige Manerer og sit dannede Væsen end ved sin ualmindelige Skjønhed. Hele Staden var fuld af Beundring over denne unge Mands smukke Skabning, Anstand og Ynde; ogsaa den daværende Konges Yndlingsflavinde hørte endelig tale derom. Hun fik en levende Attraa efter at lære ham at kjende, og, da hun havde seet ham, maatte hun tilstaa, at det Ny, der gik af ham, ingenlunde var overdreuet, men at tværtimod hans Skjønhed overgik Alt, hvad Man havde fortalt hende derom.

Den unge Kjøbmand havde, uden at vide det, gjort et saadant Indtryk paa Kongens Favoritsflavinde, at hun ganske mistede Lysten baade til Spise og Søvn. Hendes Amme trængte ind paa hende, for at faae Aarsagen til hendes forandrede Væsen at vide; men længe vare hendes velmeente Bestræbelser forgjæves. Dog endelig, da Pinen blev Damen for haard, tilstod hun for sin fortrolige Barnsdomsveninde, at den unge Kjøbmands henrivende Billed havde forstyrret hendes Hjerteroe, og forsikrede hende, at hun opgav ethvert Haab om Lykke her paa Jorden, hvis hun ikke snart fik ham at see hos sig.

Ammen bestræbte sig først for at afdrage hende fra

denne usalige Lidenſkab, der let kunde worde hende for-
dærvelig; men da hun ſaae, at alle hendes Foreſtillinger
og Advarſler forbleve frugtloſe, og at hendes Herſkerinde
daglig mere ſvandt hen, ſaa lovede hun tilſidſt, at hun
ſkulde vore alt Muligt for at ſkaffe hendes brændende
Attraa Tilfredſtillelſe.

Hun begav ſig da hen til den unge Kjøbmand, be-
troede ham Prindſeſſens ſjælelige Tilſtand og hendes
levende Omſke at ſee ham hos ſig. Den unge Kjøbmand
følte ſig højlig ſmigret, og ſnart var den fornødne Af-
tale gjort. De bleve nemlig enige om at fylde flere ſtore
Kifter med Silketøjer til Favoritinden, og at ſkjule ham
i den ſtørſte af dem. Denne Plan blev udført endnu
ſamme Aften. Ammen lod Kifterne ſkaffe ind i Palad-
ſet, hvor hun fremviſte dem for de til Haremets Bevogtning
anſatte Gildinger, dog uden at aabne dem; da hun for-
talte, at de indeholdt Varer til Gjennemſyn for Sulta-
nens Favoritinde, vovede heller ingen af dem at trænge
paa nogen nærmere Underſøgelse. Saaledes kom alle
Kifterne lykkelig og vel ind i Prindſeſſens Gemakker.
Ojeblikkelig befriede man den unge Kjøbmand fra hans
ſnevre Fængſel, og de Elſkende hengave ſig til det første
Mødes Henrykkelse. Men neppe havde de verlet nogle
Ord med hinanden, førend Ammen, der ſtod paa Vagt,
atter ſtyrtede ind med den Rædselſeſterretning, at Sulta-
nen i egen høje Perſon nærmede ſig. Hs. Højhed fulgte
ſaa tæt i Hælene paa Ammen, at der neppe nok var Tid
tilovers til atter at lukke Silkehandleren inde i Kiften.
Bævende krøb han ſammen i ſit ſnevre og mørke Fæng-
ſel. Men hans Angſt naaede ſit Højſte, da han hørte
Sultanen ſpørge om, hvad Kifterne indeholdt, og ſtrar
eſter yttre Lyſt til ſelv at underſøge, hvad der var i

Men havde hans Angst været stor isorvejen, saa var han nær død af Skræk, da han hørte Prindsessen give til Svar, at hun ikke kunde tjene Sultanen i at aabne Kisterne, eftersom hendes — Elsker befandt sig i en af dem. — —

— Ulyksalige! — udraabte Sultanen lige stærkt greben af Forbauselse og Brede over denne ubørt frimodige Bekjendelse: — Døder Du saaledes at besmitte mit Harem! — Du skal øjeblikkelig dø tilligemed Gjenstanden for din skammelige Kjærlighed! — Vagt, herind og grib dem! —

Den unge Kjøbmand havde i dette Øjeblik gjerne solgt sit Liv for to Skilling. Han kunde naturligviis ikke troe Andet, end at Prindsessen af Angst havde mistet Forstanden. Men det havde hun ikke. I næste Øjeblik hørte den allerede halv døde Silkehandler hende bryde ud i en høj Ratter, og derpaa med Stoltthed tage saalunde til orde: — Herre, jeg vilde alene prøve, om Eders Højhed satte nogen Tillid til mig. Uden Tillid — ingen Kjærlighed! — Nu kjender jeg den Kjærligheds Natur, som Eders Højhed saa ofte har tilsvoret mig. — Kunde I virkelig ansee mig for saa taabelig uden videre at tilstaa og sige Eder Eders Skam lige op i Øjnene? — Nuvel, her ere Nøglerne; det staaer til Eder selv at aabne og undersøge Kisterne! Men saa meget maa I forud vide, at jeg fra denne Stund gjør Afkald paa en Herlighed, hvori jeg er bleven Gjenstand for den skjændigste Misstanke, og paa en Fyrstes Kjærlighed, der end ikke har mindste Grad af Tillid til mig! —

Disse med Værdighed og i en fast Tone udtalte Ord bragte Sultanen til at studse og tvivle; efter et Øjebliks Eftertanke kom han til den Overbeviisning, at han havde

gjort sin Elskede den skjændigste Uret, idet han ikke alene havde næret Trivsel om hendes Dyd, men ogsaa om hendes Forstand. Enden blev, at han viste Nøglerne med Ubillie fra sig, og med Forglemmelse af Kisterne og alt Andet i Verden alene havde Tanke for, hvorledes han igjen skulde berolige og forsones sin dybt fornærmede, opbragte Elskerinde. — Saaledes slap Silkehandleren med Skrækken; paa Foranledning af Prindsessen maatte endog Sultanen selv foranstalte hans Befrielse ud af Fælden, idet han gav Befaling til at bringe Kisterne tilbage.

Mureddin og den smukke Perserinde.

Staden Balsora var lang Tid Hovedstaden i et Khali-ferne i Bagdad skatfskyldigt Kongerige. Under Harun al Raschids Regjering herskede her Kong Mohamed, en Søn af Soliman = Es = Seyni. Han var en Ven af de Fattige og Trængende, behandlede sine Undersaatter godt, og samlede Skatte alene for at have Noget at meddele Profetens sande Børn. Overhovedet var han en saadan Konge, som Digteren skildrer ham:

— Sine Landser haandterede han som Penne, sine Fjenders Hjerte som Papiir, deres Blod som Blæk. —

Khalifen og Mohamed vare Fætttere, Sønner af tvende Brødre. Kongen af Balsora havde ikke anseet det for hensigtsmæssigt at betro Omsorgen for sine Stater til een Vizier; han havde udvalgt sig tvende ved Navn Khakan og Savy.

Disse to Mænd vare meget forskellige. Khakan var forekommende, gærmild og i højeste Grad retsclaffen, og gjorde sig en Glæde af at føje Enhver, saa vidt han kunde uden at træde Retsfærdigheden for nær. Ikke heller gaves der Nogen, hverken ved Hoffet, i Staden eller i hele Landet, som ikke højt udtalte hans Berømmelse. Savy derimod var af en heel anden Karakter; han var vranten og lunefuld og stødte Alle fra sig uden Hensyn til

Rang og Stand. Istedetfor at gjøre en værdig Brug af sine store Rigdomme, lod han sig lede af den smudsige Gjerrighed, saa at han endogsaa nægtede sig selv det Nødvendige. Der var heller Ingen, som kunde lide ham, og, hørte Man ham omtale, kunde Man være sikker paa, at det skete med Uvillie og Dadel. Endnu mere forhadet gjorde han sig ved det fjendtlige Forhold, hvori han stod til K h a k a n; alle hans Bestræbelser gik alene ud paa at stille denne rettskafne Ministers gode og gavnlige Handlinger i et slet Lys, og at sætte Ondt for ham hos Kongen.

En Dag underholdt sig Kongen af Balsora efter sluttet Raadsforsamling til Forfriskning og Udspredelse med begge sine Vizierer og nogle af sit Riges Store. Talen drejede sig om de som Slavinder erhvervede Koner, som hos os næsten staa i Rang med de paa lovformelig Maade ægtede Gemalinder. Nogle opstillede ved denne Lejlighed den Paastand, at en sliq Slavinde kun behøvede at være smuk og velskabt for at yde Erstatning for de Koner, som Man maatte tage paa Grund af Slægtskab og Forbindelser, og som just ikke altid vare hverken af de smukkeste eller elskværdigste.

Derimod gaves der Andre, som paastode, at legemlige Fortrin ikke var det Eneste, Man burde søge hos en Slavinde, men at Skjønheden maatte være forbunden med Klogskab, Bessedenhed, Ynde, og, om muligt, med allehaande gavnlige Kundskaber og nette Færdigheder, hvis hun isandhed skulde være sin Herre og Gemal til Glæde og Udspredelse. Som Grund til denne Paastand anførte de, at der ikke gaves noget behageligere og mere forfriskende for en Mand, der havde vigtige og byrdefulde Forretninger, end efter endt Dagværk at kunne drage sig til-

bage i en huuslig Kreds, og der finde en Selskaberinde, hvis Omgang paa samme Tid var nyttig, behagelig og underholdende. Med god Ret lod det sig paaataa, at Man satte sig i Klasse med Dyrene, naar Man vilde have en Slavinde alene til at see paa, og til at tilfredsstille en plump Lidenstrib, som intet Udbytte gav for Manden. — Af denne Mening var iblandt endeel Andre ikke alene Rha kan, men ogsaa Kong Mohamed selv, og den sidste tog heraf Anledning til at give sin højt betroede Minister det Hverv, at udsøge ham en fuldkommen smuk og med alle de ovenanførte Egenskaber udstyret Slavinde, der dog fremfor Alt maatte være aandrigh og dannet.

Savv misundte Rha kan den ham bevisste ærefulde Tillid, og, da han havde været af en aldeles modsat Mening, sagde han til Sultanen: — Ederes Højhed en Slavinde af dette Slags vil være meget vanskelig at finde; og, fandtes hun, hvad jeg meget betvivler, saa vilde hun være erhvervet for Høvertjeb for en Sum af 10000 Guldstykker. —

— Denne Sum forekommer Eder aabenbart altfor betydelig. — svarede Kongen: — Maaskee vilde den ogsaa være det for Eder; men jeg kan vel have Raad til for en Gang at spendere denne Sum. — Med det Samme befalede han sin Storstatmeester at oversende Rha kan 10000 Guldstykker til det omtalte Indkjøb.

Saa snart Rha kan igjen var kommen hjem, lod han kalde alle Mæglere, som beskæftigede sig med Salget af Slavinder, og befalede dem, at de skulde underrette ham derom, saasnart de fandt en Slavinde af de anførte kostbare Egenskaber. Mæglerne gjorde sig baade for deres egen Skyld og den yndede Viziers al optænkelig Umage

for at opspørge en saadan Slavinde. Hver Morgen blev der fremstillet nye Skjønheder for Rhakan; men hos dem alle fandt han en eller anden Mangel. Dog en Morgen, netop som han vilde begibe sig til det kongelige Palads, kom der en Mægler løbende og meldte ham, at der silde den foregaaende Aften var indtruffet en persiff Slavehandler med en Slavinde af en saa overordentlig Skjønhed, at hendes Mage aldrig var bleven seet i Balsora. Og i Henseende til hendes Gaber og Kundskaber indestod Sælgeren for, at hun kunde maale sig med alle Skjonaander og Lærde i hele Verden.

Rhakan blev meget glad ved denne Efterretning; thi han greb med Begjærlighed enhver Lejlighed til at gjøre sin Konge og Herre en Glæde eller Tjeneste. Han befalede Mægleren, at han skulde være tilstede i hans Palads med Slavinden, naar han kom tilbage fra Kongen, og fortsatte sin Vej. Mægleren undlod heller ikke at møde til den bestemte Tid, og Vizieren fandt Slavinden saa skøn og over al Forestilling fuldkommen, at han gav hende Tilnavnet: den skjønneste Perserinde. Hun besad en fin og yndig Skabning, sorte Djenhaar, en fuld Barm, smækkert Liv og runde Hoster, og — hendes Næse var sødere end Rosenduft. Hendes Bæxt beskæmmede den babyloniske Pæl, og hendes Stemme var blidere end den igjennem en Blomsterhave viftende Vestenvind. En Digter beskriver hende saaledes:

— Som Silke er hendes Haar, og blid hendes Tale, hverken overflodig eller mangelfuld. Og hendes Djne — Gud sagde til dem: — Bliv! — og de bleve, — virkende paa Mandenes Hjerter med Vinens Kraft. — Min Kjerlighed til hende skal vorde varmere med hver en Nat, og ikke ophøre indtil Dommens Dag. — Hendes Haarloffer ere

mærke som Natten uden Stjerner, og hendes Pande lyser som den klare Morgen. —

Da Bizieren selv baade var aandrig og dannet, formaaede han let af Underholdningen med Slavinden at skjønne, at han forgjæves vilde søge nogen Anden, der overgik hende i de af Sultanen til Betingelse stillede elskværdige Egenskaber. Derfor spurgte han strax om, hvor høj en Priis Kjøbmanden forlangte. Mægleren svarede, at Kjøbesummen var 10000 Guldstykker, og tilføjede: — Jeg kan fuldkommen indestaa for, at denne Kjøbmand ikke hører til dem, der opskrue deres Priiser; han har forfikkret mig, og jeg troer ham, at i denne Sum vare hverken alle de lækre Sager betalte, som hun har spist, eller Omkostningerne ved den Underviisning, hun har nydt. Hun har ikke alene lært Skrivning, Læsning og Grammatik, men ogsaa Koranfortolkning, Lovkyndighed, Religion, Lægevidenskab og Kalenderberegning, og hun er en Mesterinde paa alle tænkelige musikalske Instrumenter. Aldrig i Verden har Man nogensinde hørt, at en Slaveinde forstod saa meget som denne; der gives neppe nogen Bog, som hun ikke har læst og studeret. —

Bizieren forstod meget bedre end Mægleren at vurdere den smukke Perserindes Værd; thi denne snakkede aabenbart kun efter, hvad Kjøbmanden havde foresagt ham. Bizieren var fast bestemt paa at slutte Handelen, og lod øjeblikkelig Slavehandleren komme. Denne indfandt sig. Det var en Mand, der havde levet saa længe, at der ikke var blevet Andet tilbage af ham end Hud og Knokler og en Haandfuld Haar, som Digteren siger:

— Hvor Tiden dog slemt har medtaget mig! Det er en streng, ja grusom Herre. — Engang var jeg vant til at

vandre uden at trættes; nu er jeg fræt uden at have vandre-
dret. —

Bizieren meddeelte Kjøbmanden, at han vilde kjøbe Slavinden, ikke til sig selv, men til Kong Mohamed, Søn af Soliman = Es = Seyni, og spurgte, om han vilde overlade ham hende for 10000 Guldstykker.

— Da hun er bestemt for Kongen, — svarede Kjøbmanden: — vilde det være mest passende, om jeg overlod ham hende som Skjænk og Gave, hvis en Mand af mine Vilkaar havde Naad til at gjøre saa kostbare Foræringer. —

Bizieren lod Pengene bringe og udbetalte dem til Kjøbmanden. Da dette var bragt i Rigthighed, sagde denne: — Med min Herres, Bizierens Tilladelse ønskede jeg at sige Noget. — Tal! — svarede Rhaan.

— Herre, ifølge min Erfaring vilde I handle fløgt ved ikke strax idag at føre Hs. Højhed Slavinden for Dje. Hun er angreben af den lange, ganske nylig tilendebagte Rejse, og, uagtet hun er en uforlignelig Skjønhed, vil hun dog tage sig endnu ganske anderledes ud, hvis I forunder hende ti Dages Hvile og Pleje i Ederes Huus. Naar dette Tidsrum er udløbet, maa hun bringes i Bad, og dernæst i prægtige Klæder forstilles Sultanen, hos hvem I vil indlægge Eder saa megen Gæde derved, at I, som jeg haaber, vil takke mig derfor, saa længe I lever. —

Bizieren fandt, at dette var et godt Naad, og han lod den smukke Perserinde anvise et Værelse lige ved Siden af sin Gemalindes, hvem han tillige anmodede om, at lade hende spise ved sit eget Bord og at behandle hende som en af Kongens Hustruier. Han gav hende endvidere det Hverv at lade en heel Deel smukke Klædninger

forfærdige til Slavinden, som de vilde klæde hende bedst. Men til selve den smukke Perserinde sagde han, inden hun forlod ham:

— I kan ikke blive lykkeligere, end jeg vil gjøre Eder. Døm selv! Jeg har kjøbt Eder til Kongen, og jeg nærer det Haab, at han vil føle sig endnu lykkeligere ved at besidde Eder, end jeg er ved saa heldig at have skilt mig fra det mig overdragne Hverv. Men jeg maa lægge Eder paa Hjerte, at jeg har en Søn, der ikke er uden Aand, men i højeste Grad modtagelig for Indtryk, letfindig og forboren. Tag Eder vel iagt for ham, hvis han skulde faae ifinde at paatrænge sig Eder! —

Den smukke Perserinde takkede meget for dette advarende Bink og sagde, at hun nok skulde tage sig iagt. Men Bizierens Søn, Mured din, havde fri Udgang til sin Moders Bærelser, med hvem han sædvanligviis spiste; han var ung og velskabt, havde et behageligt Væsen og var dristig over al Maade; da han desuden besad megen Aand og en naturlig Beltalenhed, forstod han efter Lyst og Lune at gjøre sig gjældende hos Alle og Enhver. Endskjøndt han nu ret vel vidste, at den smukke Perserinde var kjøbt til Kongen, eftersom hans Fader selv havde sagt ham det, tog han dog ikke i Betænkning at forelske sig i hende indtil højt over Ørerne, den første Gang, han saae hende. Først blev han ganske indtagen af hendes Persons Ynde og Skjønhed; og da han dernæst havde fundet Lejlighed til at underholde sig med hende, svor han i sit Hjerte, der var opfyldt af den bestigste Lidenstabs, for enhver Priis at rive hende ud af Kongens Besiddelse. Men den skønne Perserinde havde ogsaa fundet Mured din meget elskværdig og tænkte ved sig selv: — Bizieren viser mig megen Ære,

idet han bestemmer mig for Kongen af Balsora; imidlertid vilde jeg være ham langt mere takstydig, hvis han bestemte mig for sin Søn Nured din. —

Nured din forsømte ingen Lejlighed til at nyde Synet af en Skjønhed, i hvilken han var dødelig forelsket; heller ikke lod han nogen Lejlighed gaa forbi til at underholde sig med hende. Hans Moder saae ham dog bestandig paa Fingrene, og maatte ved sin moderlige Myndighed holde ham indenfor de sømmelige Skranke. — Min Søn, — sagde hun til ham: — det er ikke passende for et ungt Menneske i din Alder bestandig at opholde sig i Kvindegemakterne. Gaa paa dit Værelse og pas dine Studeringer, saa at Du engang kan blive en værdig Efterfølger af din Fader i hans høje Embede. —

Den smukke Perserinde havde paa hele Rejsen ikke kunnet bade sig. Den femte eller sjette Dag efter hendes Ankomst lod Vizierens Gemalinde Badet i Huset udtryffelig opvarme for hende. Derpaa sendte hun hende derind tilligemed nogle af sine egne Slavinder, der havde faaet Befaling til i Et og Alt at betjene hende som deres Herskerinde, og efter Badet at iføre hende en prægtig Klædning, som hun allerede havde ladet forfærdige. Hun tog sig nemlig med den største Interesse af den skønne Perserindes Sager, fordi hun vidste, at hun herved kunde indlægge sig en Fortjeneste hos sin Gemal, idet hun lod ham mærke, at Alt, hvad der var ham magtpaaliggende, ogsaa laa hende paa Hjerte.

Da den smukke Perserinde kom ud af Badet, endnu hundrede Gange skønnere, end hun havde været sig første Gang for Aha kan, begav hun sig strax ind til Vizierens Gemalinde, kyskede hende paa Haanden og sagde: — Min Herskerinde, jeg veed ikke, hvordan I finder mig i

denne af Eders Godhed til mig besørgede Alædning. Eders Folk forsikrede mig rigtignok, at den hævede min Person i den Grad, at de neppe kunde kjende mig igjen; men det kan ikke være Andet end Smiger. Jeg overgiver mig derfor til Eders Bedømmelse. Men selv om Eders Slavinder havde sagt Sandhed, bliver der dog alene Tale om Eders, og ikke om min Fortjeneste. —

Fornøjjet svarede Bizierens Gemalinde: — I maa ingenlunde ansee mine Fruentimmers fordeelagtige Yttringer om Eder for Smiger. Badet er en herlig Ting til at forynge baade Ung og Gammel, og I forekommer mig virkelig som født paany. — Dersom jeg vidste, at Badet endnu var godt, vilde jeg ogsaa forsøge det; i min Alder kan Man næsten ikke for ofte tage sin Tilflugt dertil. —

Da Rhafans Gemalinde flere Dage ikke havde været i Badet, vilde hun ikke lade den gode Lejlighed gaa ubenyttet forbi, og satte sine Fruentimmer i Virksomhed med de fornødne Foranstaltninger. Imidlertid drog den smukke Perserinde sig tilbage i sit Værelse. Men førend Bizierens Gemalinde begav sig i Badet, befalede hun to smaa Slavinder at blive hos Perserinden, og, hvis Mureddin indfandt sig, at vise ham tilbage.

Mureddin indfandt sig virkelig, medens hans Moder var i Badet, og da han ikke traf hende i hendes Værelser, begav han sig øjeblikkelig til den smukke Perserindes Gemak. I Forbørelset erfarede han af de to smaa Slavinder, hvor hans Moder var, og hvor den skønne Slavinde var at træffe, samt at Udgangen til denne var ham strengt forbuden. Men dette brød han sig ikke om, efterdi alene et Dørforhæng adskilte ham fra Maalet for hans Ønsker, og han nærmede sig rast Ind-

gangen til det indre Bærelse. De smaa Slavinder traadte ham i Bejen; men han tog uden mange Omstændigheder een under hver Arm og satte dem ud af Forgemakket, hvis Dør han afslaafede indvendigfra. Med høje Skrig ilede de tvende Børn til deres i Badet dvælende Hersterinde, og beklagede sig med Taarer over, at Nureddin med Bold var trængt ind i den skønne Perserindes Bærelse. Vizierens Gemalinde sølte sig herover ikke alene paa det dybeste saaret, men ogsaa forfærdet. Djebliffelig lod hun Bad være Bad, og flødte sig hastig paa. Men førend hun var bleven færdig hermed og havde naaet den smukke Perserindes Bærelse, havde hendes Søn allerede igjen forladt denne og grebet Flugten.

Den smukke Perserinde saae højlig forbauset Vizierens Gemalinde træde ind til sig med Taarer og ligesom ude af sig selv. — Hersterinde, — sagde hun: — maa jeg spørge, hvad der volder Eder sliig Bedrøvelse? — Hvad er der hændet Eder i Badet, eftersom I saa hastig har forladt det igjen? —

— Hvorledes? Og I kan spørge og lade som Ingenting, — svarede Matronen: — efterat min Søn Nureddin med Bold er trængt ind i Eders Bærelse! Kunde der vel hændes ham, Eder og mig nogen større Ulykke? —

— Om Forladelse, — spurgte den skønne Perserinde endnu ganske rolig: — hvilken Ulykke kunde der vel heraf tilstøde Eder og Nureddin? —

— Hvorledes, — har min Mand da ikke sagt Eder, at han havde kjøbt Eder til Kongen? Advarede han Eder ikke, at I skulde vogte Eder vel for Nureddin? —

— Det har jeg ingenslunde glemt; — svarede Per-

serinden: — men Nuredin har fortalt mig, at hans Fader var bleven anderledes tilfjends og havde bestemt mig til en Foræring til ham istedetfor til Kongen. Jeg troede ham paa hans Ord, og I kan vel begribe, at jeg, der som Slavinde, fra min tidligste Ungdom bestandig har været vant til blind Underkastelse, hverken turde eller kunde modsætte mig ham. Ja, jeg vil ligesvem tilstaa det, at jeg ogsaa manglede Lyst dertil, eftersom jeg ved den Frihed, hvormed vi daglig have seet hinanden, har bundet ham inderlig kjær. Udsigten til at blive en Konges Gje opgiver jeg uden mindste Savn, naar jeg blot maa opnaa den Lykke at tilhøre Eders Søn Nuredin. —

— Giv Gud, han havde talt Sandhed! — sukkede Khafans Gemalinde: — Det skulde være mig den største Glæde. Men I kan være overbevist om, at han har bedraget Eder; hans Fader har umulig kunnet gjøre ham sliq Foræring. Al, hvor ulykkelig er ikke min Søn; hvor ulykkelig er ikke jeg! — Og dog, den, der er mest at beklage af os alle, er min Gemal, der har de skrækkeligste Følger at befrygte af denne ulyksalige Begivenhed, og vi med ham! Hverken mine Taarer eller mine Bønner ville kunne formilde og aftvinge ham Tilgivelse for min vanartige Søn! Han vil ofre ham for sin retfærdige Harme, saasnart han faaer hans Forbrydelse at vide. —

Med disse Ord begyndte hun bitterlig at græde, og alle hendes ikke mindre end hun for Nuredins Skjæbne bekymrede Slavinder stemte i med hende. Ikke længe efter kom Bizieren hjem og fandt til sin Forbauselse sin Gemalinde og hendes Slavinder i Taarer, og den smukke Perserinde hængende med Hovedet som en knækket Lilie. Men da han spurgte om Anledningen til dette, skrege og

græd hans Gemalinde og hendes Slavinder kun endnu stærkere, uden at give noget Svar paa hans Spørgsmaal. Hans Forbauselse tiltog, og han henvendte sig endelig i alvorlig Tone til sin Gemalinde og betydede hende, at han øjeblikkelig vilde have at vide, hvorfor hun græd.

Nu turde den trøstesløse Kone ikke længere tie, men tog tilorde: — Herre, lad mig ikke undgælde for det, der er skeet! Jeg forsiktrer Eder om, at jeg ingen Skyld har deri. Medens jeg var i Badet, kom Eders Søn og benyttede denne ulykkelige Tid til at indbilde den smukke Slavinde, at I havde forandret Eders Hu og bestemt hende til en Foræring for ham. Følgerne af denne skammelige Løgn, som Slavinden troede, kan I selv gjætte Eder til. Det er Marsagen til min Bedrøvelse; det gjør mig ondt baade for Eder og min Søn, for hvem jeg ikke vover at anraabe Eder om Tilgivelse. —

Umuligt vilde det være at beskrive den smertelige Harm, hvori Vizieren kom over sin Søns Uforflammethed. Han slog sig for Brystet, sled sig i Skjæget og raabte: — Altsaa paa denne Maade, Du vanartige Søn, aldeles uværdig til Livet, som jeg har givet Dig, styrter Du din Fader fra det højeste Trin af Lykke ned i den dybeste Fordærvelse! Du har bragt Fordærvelse baade over mig og Dig selv! Kongen vil ikke lade sig nøje med mindre end baade dit og mit Blod for den Skam, som er bleven tilføjet ham personlig! —

Hans Gemalinde søgte at formilde ham og bad ham om at holde Maade i sin Sorg. — Jeg vil give Eder 10000 Guldstykker af min egen Formue, — tilføjede hun: — hvorfor I kan købe en anden Slavinde til Sul-tanen. —

— Hvorledes? — svarede Vizieren: — Troer I,

at det er mig om hine usle 10000 Guldstykker at gjøre? Jeg vilde være inderlig glad ved at slippe med Tabet af hele min Formue. Det gjælder min Vre, og den er mig kostbarere end Alverdens Gods! —

— Det forstaaer jeg mig ikke paa. — indvendte hans Gemalinde: — Jeg indseer ikke Andet, end at I har spildt en Sum Penge; og en Ulykke, hvorpaa der kan raades Bod med Guld, forekommer mig ikke saa forjærdelig. —

— Betænk I da ikke, at Savv er min Dødsfjende? — udraabte Vizieren: — Vil han ikke øjeblikkelig, saasnart Sagen kommer ham for Dre, gaa til Kongen og foranledige mit Fald? — „Eders Majestæt — vil han sige: — taler altid om Ahasans Tjenesteiver og Hengivenhed; han har ganske nylig viist, hvor lidet han fortjener en saa høj Plads i Eders Mening. Der har han faaet 10000 Guldstykker til at kjøbe Eder en Slavinde for, og iligemaade udført dette smigrende og ærefulde Hverv. En skønnere Slavinde har endnu Ingen faaet sig tilslaaet. Men istedet for at overgive hende til Eders Majestæt, til hvis Fornøjelse og for hvis Penge han er bleven kjøbt, har han gjort sin Søn en Foræring med hende. — Du fortjener Slavinden bedre end hiin gamle Graaskjæg! — har han sagt til ham; og hans Søn (paa denne Viis vil han vedblive med sin sædvanlige Ondskab) har tilegnet sig hende og morer sig med hende paa bedste Maade. — I kan selv overbevise Eder om, at jeg taler Sandhed.“ — —

— Troer I ikke, — vedblev Vizieren: — at jeg efter sliig Meddelelse af min svorne Fjende hvert Øjeblik vil kunne vente et Besøg af Kongens Folk, som bryde

ind i mit Huus og bortføre Slavinden? Og det vil ikke blive derved; saa have vi endnu det Bærste ivente. —

Herpaa gjensvarede hans Gemalinde: — Man maatte visse vel være forberedt paa Alt af Savv's Ondskab, forudsat at han fik det Mindste om Sagen at vide. Men hvorledes skulde vel han eller nogen Anden komme under Bejr med, hvad der foregaaer i det Indre af Eders Palads? Og selv om der skulde komme en Anelse derom ud iblandt Folk, og Kongen skulde yttre sin Mistanke for Eder, kan I da ikke foregive, at I efter nøjere Prøvelse ikke havde fundet Slavinden hans Højhed værdig, og at Kjøbmanden havde bedraget Eder? — „Smuk var hun rigtignok; men det var meget langtfra, at hun var i Besiddelse af den Aand og de Færdigheder, som især havde tjent hende til Anbefaling, da I købte hende.“ — Kongen vil da troe Eder paa Ordet, og Savv vil oven i Kjøbet have den Uergrelse, ligesaa lidt denne Gang at have opnaaet sin Hensigt, at styrte Eder, som de utallige andre Gange, han har forsøgt derpaa. — Berolige Eder, og overgiv Eders Sag i Guds Hænder! —

Da dette Raad forekom Vizieren meget forstandigt, blev han igjen roligere, og besluttede at handle derefter. Men derfor blev hans Forbittrelse imod Mured din ingenlunde mindre; Sønnen kom ham ikke for Dne hele Dagen. Hjemløs vankede Stakkelen omkring; thi heller ikke til nogen af sine Bekjendte vovede han at ty hen, eftersom han med Grund frygtede for, at hans Fader skulde opsoge ham der. Han flygtede derfor ud af Byen til en Have, hvor han ellers ikke plejede at komme og hvor Man ikke kjendte ham. Først ganske silde, naar han med Sikkerhed vidste, at hans Fader havde trukket sig tilbage til sit Bærelse, vovede han at betræde sit Hjem. Da ventede en af

hans Moders Slavinder paa ham og luffede ham ind; næste Morgen ganske tidlig, førend hans Fader endnu var staaet op, forlod han atter Huset og gik ud af Byen. Denne Levemaade maatte han til sin store Ydmygelse føre en heel Maaned igjennem. Sin Moder saae han ikke, sin Fader vogtede han sig vel for at faae at see, og hans Moders Fruentimmer forsikrede ham, at hans Fader endnu var saa opbragt, at han slog ham ihjel, hvis han fik fat paa ham.

Vizierens Gemalinde vidste igjennem sine Slavinder om Nured dins hemmelige Kommen og Gaaen; men hun vovede ikke at bede hans Fader om Tilgivelse for ham. Endelig tog hun dog Mod til sig, og forestillede Vizieren, at, endskjøndt ingen Søn kunde forbrøde sig haardere mod sin Fader, end Nured din havde forbrudt sig imod ham, idet han havde berøvet ham den Ære og Fortjeneste at tilføre Kongen en saa fuldkommen Slavinde som den smukke Perserinde, — han dog ingenlunde maatte bære sig saaledes ad, at han, foruden den ene Ulykke, der nu allerede burde være glemt, hidførte en anden endnu langt større, og som aldrig lod sig forvinde: Nured dins Undergang. Eders Søn driver nemlig om for Gud og koldt Vand, Gud veed, i hvilket Selskab og paa hvilke Steder. Og desuden, maa I ikke befrygte, at det, I ønsker at holde skjult, netop ved denne Fremgangsmaade vil røbe sig selv? Det er nemlig mere end sandsynligt, at Folk tilsidst ville komme efter Sandheden, naar de søge at udfinde Aarsagen til, at Eders Søn paa sliig Maade styer Eder. —

Det Forstandige i disse Forestillinger var Vizieren øjeblikkelig indlysende; men han kunde ikke bekveme sig til at meddele Sønnen sin Tilgivelse uden iforvejen ret

alvorlig at have ladet ham føle hans Forseelse. Men ogsaa derfor vidste hans Gemalinde Naad. — Jeg har et Indsald, — sagde hun: — som I maa føre Eder til Nytte. Nured din indfinder sig her i Huset Morgen tidlig og Aften silde. I kan passe ham op i aften og lade, som om I vilde dræbe ham. Jeg iler da til og kaster mig imellem; paa min Forbøn skænker I ham Livet, og han vil føle sig overvættets lykkelig ved at tage imod den smukke Perserinde paa hvilket som helst Betingelser, I maatte stille ham. Thi give ham hende vil I vel dog, eftersom hun ikke er ham mindre hengiven, end han er hende? —

Bizieren gik beredvillig ind paa dette Forslag. Om Aftenen, da Nured din blev indladt, stod hans Fader bag Døren, greb ham, ligesom han traadte ind, kastede ham til Jorden og svingede sin Dolk. *) Men i samme Øjeblik styrtede Nured dins Moder frem, greb sin Gemal i Armen og raabte: — Herre, hvad vil I gjøre! — Slip mig, — skreg Bizieren i vild Brede: — at jeg kan dræbe denne uværdige Søn! — O Herre, da maa I først dræbe mig! — sagde Moderen: — Ingenlunde vil jeg tillade, at I dypper Haand i Eders eget Blod! —

Dette Øjeblik tog Nured din iagt og raabte med Taarer: — Fader, jeg bønfaller Eder om Naade og Forbarmelse. Skænk mig Eders Forladelse for hans Skyld, af hvem I ogsaa engang venter Forladelse, naar vi alle skulde fremstaa for hans Throne! —

Rhakan lod sig vriste Dolken af Haanden, og, saasnart dette var skeet, kastede Nured din sig ned for

*) Familiefaderen har i Østerlandene en næsten uindskrænket Myndighed og Magt over sine Børn og sit Tyende.

ham og kyskede hans Fødder, til Segn paa, hvor dybt han fortrød, at han havde forset sig imod hans faderlige Godhed. Rha kan bød da Nureddin takke sin Moder, eftersom det alene var paa hendes Forbøn, at han havde taget ham til Naade igjen, og vedblev derpaa: — Ja, jeg er endog villig til, foruden min Tilgivelse at skjænke Dig den smukke Perserinde, paa den Betingelse, at Du ikke behandler hende som din Slavinde, men som din retmæssige Gemalinde, jeg mener dermed, at Du aldrig sælger hende eller forstøder hende. Hun besidder langt mere Aand, Kløgt og Dannelse end Du; og jeg tør derfor haabe, at hun vil være istand til at tæmme hiin ungdommelige Ubesindighed hos Dig, som ellers let kunde styrte Dig i Fordærvelse. —

Slig Mildhed havde Nureddin aldrig vorret at gjøre Regning paa; han takkede derfor sin Fader af et dybt rørt Hjerter og aslagde beredvillig den forlangte Gæd.

Fra denne Tid af levede Nureddin og den smukke Perserinde sammen som Mand og Kone i en lykkelig Samdrægtighed, som Vizieren havde sin inderlige Glæde af. Men hos Kongen lod han det ikke komme dertil, at han skulde blive anmodet om det ham givne Hverv; tværtimod omtalte han med Flid ofte selv det Vanskelige deri, og yttrede Tvivl om, at det vilde lykkes ham at gjøre den ham af Kongen viste Tillid Vre. Kort sagt, han forstod med Smildhed at indrette det saaledes, at Kongen lidt efter lidt opgav Forventningen. Imidlertid havde Savv dog erfaret Noget om Sagens rigtige Sammenhæng; men Rha kans Overvægt i Kongens Gunst var saa stor, at han ikke vovede at røre op deri.

Der var omtrent forløbet et Aar siden hiin fare-

truende Forvikling af Omstændigheder saa lykkelig havde løst sig, da Vizieren paadrog sig en dødelig Sygdom, idet han en Dag i sin Embedsiver altfor hovedfulds forlod Badet. Da han mærkede, at hans sidste Time nærmede sig, henbendte han sig saalunde til Muredin, der intet Djeblisk forlod hans Leje: — Min Søn, jeg veed ikke, om jeg af de store Skatte, som Gud har stænket mig, har gjort saa god en Brug, som jeg burde. Nu hjælpe de mig, som Du seer, Intet; Døden lader sig ikke købe bort. — Kun en eneste Ting forslanger din døende Fader af Dig, — at Du bevarer hiint Løfte i din Grindring, som jeg engang tog af Dig med Hensyn til den smukke Perserinde. Jeg døer tilfreds i den Fortrøstning, at Du ubrødelig vil holde det. — Derpaa fremsagde han (som Døende pleje) sine tvende Troesartikler: — Der er ingen Gud uden Allah, og Mohamed er hans Profet! — drog et dybt Suf og gik beden til de Saliges Samfund.

Beeklager opfyldte Paladset; af Kongen blev han bakt an beklaget som en viis Minister, en ivrig og tro Tjener, af Folket som Alles Belgjører og Beskytter; endog saa Skoledrengene fældede Taarer ved hans Baare. En mere ærefuld Begravelse havde Man aldrig seet i Balsora. Viziererne, Emirerne og alle Hoffets Store trængte sig til for skifteviis at bære hans Levninger til Begravelsesstedet; Rige og Fattige gave ham et Offer af deres Taarer med paa Rejen. Idet Toget brød op fra Sorgenhuset, fremsagde En af Følget disse Vers:

— Jeg sagde til Manden, som var sat til at vasse hans Liig, — gid han havde fulgt mit Raad: — Bort med Vandet, og vask ham i de ærefulde Taarer, som blive fældede over ham! Og bort med de vellugtende Sager, som

Man har bragt sammen til at balsamere hans døde Leer, og lad hans Støv gennemtrænges med Duften af hans Berømmelse! — Ryd alle gode Engle at ledsage ham! Seer Du dem ikke i hans Følge? — Lad ikke menneskelige Skuldre blive trykkede af hans Vaare; de bære allerede tungt nok paa Byrden af hans Velgjerninger! —

I lang Tid overlod Nured din sig til en levende Smerte over Tabet af sin Fader; ikke engang sine fortrolige Venner vilde han see og tale med. Men en Dag, da han sad i sin afdøde Faders ham efterladte Bolig, bankede det paa Gadedøren; han gik hen og aabnede. Det var en af hans Faders fortroligste Venner, som traadte ind, kyskede Nured dins Haand og sagde: — O Herre, Hvo der efterlod en Søn som Eder, er ingenlunde død! Rejs Eders Mod, unge Mand! Nu, da I har viist Eders Faders Minde al skyldig Ære og opfyldt alle Anstandens Fordringer, er det atter Tid for Eder at vende tilbage til Verden, for at hærde den Plads, som Eders Fødsel og Fortjenester have erhvervet Eder. Det vilde stride ligesaa meget imod de naturlige som borgerlige Love, hvis vi ikke ydede vore Fædre ved deres Hedengang det tilbørlige Maal af barnlig Omhed. Men naar vi i denne Henseende have opfyldt vor Skyldighed, saa byder os Pligten igjen at leve for Verden, vort Fædreland og vore Venner. Lær altsaa Eders Taarer og paatag Eder igjen hiint glade Væsen, som tidligere udbredte Fryd overalt, hvor I viste Eder! —

Vennens Raad var forstandigt, og Nured din skulde have undgaaet alle sit Livs følgende Ulykker, hvis han havde efterfulgt det paa den rette Maade. Djebliskelig stod han op og begav sig ind i Gæsteværelset, hvor han beværtede sin og sin Faders tro Ven. Da denne lavede

fig til at gaa, bad han ham komme igjen næste Dag, indbød tillige Andre af sin egen Alder, og forberedte Alt til en stor Fest. Men det blev ikke ved denne ene; Fest fulgte paa Fest i en uendelig Række, og han kjendte ingen Grændser for sin ædelmodige Gæmildhed. Saa snart blot En roste Noget og sagde: — Det er virkelig en smuk Ting. — sagde han strax: — Betragt den som Eders egen! —, selv om det var et heelt Huus. Ikke sjelden gjorde den skjønneste Perserinde, endnu hans Hjertes eneste Elskede, ham herover aabenhjertige Bebrejdelser: — Eders Fader Vizieren — sagde hun: — har vistnok efterladt Eder store Skatte; men — tag mig det ikke ilde op! — saa store de end monne være, I vil snart see Ende paa dem, hvis I vedbliver, som I har begyndt. Man kan nok engang imellem beværte sine Venner og gjøre sig lystig med dem; men at gjøre dette Dag ud, Dag ind, er at løbe lige i Glendighedens Favn. I vilde sørge langt bedre for Eders Ære og Belskær, hvis I tog Eders Fader til Mønster, og stræbte at gjøre Eder duelig til at opnaa den Værdighed, hvilken han beklædte med saa stor Berømmelse. —

Smilende havde Nureddin lyttet til den skjønneste Perserindes Tale; med et Smil svarede han hende: — Lad den Fugl flyve! Vi ville heller tænke paa, hvorledes vi bedst kunne more os. Af min afdøde Fader blev jeg altid holdt stramt i Tøjlen, og glæder mig nu i Nydelsen af den Frihed, hvorefter jeg saa længe har maattet vansmægte. Det vil altid være tidsnok at offere sig hiint af Eder anbefalede fornuftige, regelmæssige Liv. I min Alder maa Man leve for at nyde, at Man ikke skal dø uden at have levet. —

Dgsaa Nureddins Huushovmester vovede at

gjøre Forestillinger imod hans Odselshed. — O Herre, — sagde han en Dag: — kjender I hiint Ordsprog: — Den, der giver ud, uden at skrive op, bliver en Stodder. — ? — Bliver I saaledes ved, vil snart Eders Formue være sløjten. — Nured din saae paa Manden og svarede: — Af hele din Snak bebager mig ikke et eneste Ord. Hvor herlig siger ikke Digteren:

— Vis mig dog den Gjerrige, som vandt Berømmelse ved sit Snieri, — den Gæmilde og Højmodige, som er omkommen af Højmodighed! —

— Du maa vide, Huushovmester, — vedblev Nured din: — at Du, naar Du blot har nok under Hænder til min Middagsmad, ikke skal bekymre Dig om mit Aftensmaaltid. — Huushovmesteren bøjede sig dybt, uden at sige Noget videre. Men Nured din vedblev med sin vanvittige Odselshed.

Et Aarstid omtrent havde han ført dette Liv, og sad en Dag med sine gode Venner ved Bordet, da han hørte den smukke Perserinde synge i Bærelset ved Siden af:

— Du var glad i hine Dage, som henrandt med Belyst i deres Skjød, og tænkte ikke paa Sorgen, som Skjæbnen imidlertid førte Dig imøde. — Dine Natter vare fulde af sød Ro. Men Du blev bedragen af dem; midt under den lyse Herlighed indtræder pludselig Mulet. —

Strax efter bankede det paa Døren. Nured din rejste sig for selv at gaa ud og see efter, Hvo det var, eftersom han havde sendt alle sine Slaver bort for fuldkommen uforstyrret at nyde sine Venners Selskab. — Da

han havde aabnet Døren, stod hans Huushovmester udenfor. Han gik ud til ham for at forhøre, hvad han vilde; men en af hans Gæster havde listet sig efter ham og var bleven staaende bag Døren. — Herre, — sagde Hovmesteren: — jeg beder tusinde Gange om Forladelse, at jeg saaledes afbryder Eder midt i Eders Glæde; men det, jeg har at sige Eder, syntes mig saa vigtigt, at jeg ikke troede at burde opsætte det. Det er endelig kommet saa vidt med Eder, som jeg forudsagde, at det maatte komme. Idag har jeg bekostet Eders Middagsmad; men der er intet Sølvstykke tilbage til Eders Afstensmaaltid. Dersom I altsaa vil, at jeg længer skal forblive i Eders Tjeneste, saa maa I anvise mig Hjælpemidler; i modsat Tilfælde ønsker jeg at anbefale mig. —

Mureddin lod ved denne ubentede og forfærdelige Meddelelse Hovedet synke og vidste ikke at svare Andet end: — Der gives ingen Magt og Frelse uden hos Allah! — Men hans bag Døren posterede Ben havde hørt Alt, og skyndte sig tilbage til Salen for at meddele de Øvrige sin Opdagelse. — I kunne gøre, hvad I ville; — tilføjede han: — men jeg for min Deel har idag for sidste Gang været til Gæst hos denne bankerotte Stymper. — I den Sag kunne vi let blive enige; — svarede de Andre: — under disse Omstændigheder ville vi ikke heller have længer Noget at gøre med ham. —

I dette Øjeblik kom Mureddin tilbage, og, saa lystig han end anstillede sig, for igjen at bringe sine Selskabsbrødres gode Lune paa Gled, kunde han dog ikke forebygge, at de jo ganske tydelig læste ham Bekræftelsen paa den bedrøvelige Nyhed ud af Ansigtet. Det varede derfor kun nogle saa Øjeblikke, inden en af Gæsterne rejste

sig og sagde: — Jeg maa nødvendigviis bede Dig om Tilladelse til at fjerne mig. — — Og hvorfor da saa tidlig? — spurgte Nureddin. — Min Kone venter sin Nedkomst inat; — sagde Gæsten: — og jeg nænner ikke under disse Omstændigheder at være ude af Huset. — Nureddin lod altsaa sin Ven gaa; men ikke længe varede det, inden en Anden anbefalede sig under Paaskud af, at han ønskede endnu samme Aften at besøge sin Broder, der højtideligholdt sin Søns Omskjærelse. Paa denne Maade sneg den Ene sig bort efter den Anden lige ind til den Sidste.

Da Nureddin befandt sig ene, kaldte han den smukke Perserinde ind til sig, og bevidnede hende sin angersfulde Bedrøvelse over den Meddelelse, som hans Huushovmester nylig havde gjort ham. Da erindrede hun ham om sine tidligere Advarsler og Forestillinger, idet hun tilføjede: — Mest bekymrer mig dog, at I ikke kjender hele Omfanget af Eders Ulykke. I vil tidsnok lære at kjende de sorgelige Følger af Eders affindige Ødselhed. Jeg forestillede Eder ofte nok, at Menneffene ved en forstandig Levemaade vare istand til at skabe deres egen Lykke; men I svarede mig altid med disse eller lignende Vers:

— Naar Lykken er gavmild imod Dig, saa vare Du gavmild imod Alle og Enhver, inden Lykken flyr Dig! — Thi Gavmildheden vil ikke udtømme dine Midler, saa længe Lykken er Dig gunstig, og Gjerrigheden ikke heller bevare dem, naar den forlader Dig. —

Saa maatte jeg naturligviis lade Eder raade. Nu formaer jeg ikke Andet end at sørge med Eder. —

Nureddin maatte indrømme, at han havde handlet

urigtig, idet han ikke havde fulgt den smukke Perserindes Raad; — men hun maatte ikke glemme, at, naar han havde sat sin Formue til, dette da var skeet til Gunst og Glæde for udvalgte, i lang Tid prøvede Benner. — Det er lutter hæderlige og taknemlige Menneſker, — tilføjede han: — og de ville ſikkerlig ikke lade mig iſtifſen. —

Men den ſkønne Perserinde indvendte: — Herre, hvis Eders Livſhaab alene har Eders Benners Erkjendtlighed at ſtole paa, ſaa bygger I paa en meget ſlet Grund; I vil kun altfor ſnart erfare det. —

— Min Elſkede, — ſvarede Nuredin: — jeg har heldigviis en langt bedre Mening om den Viſtand, jeg kan vente mig af mine Benner. Strax imorgen tidlig vil jeg beſøge dem allesammen, førend de endnu kunne have indfundet ſig hos mig, og I ſkal ſee, at jeg kommer hjem til Eder med alle Lommer fulde. Og ſaa har jeg alvorlig foreſat mig at ſlaa ind paa en ganſke anden Vej; mine Kapitaler ſkulle da anbringes i allehaande nyttige Foretagender, ſom kunne ernære deres Herre. —

Næſte Morgen ganſke tidlig begav Nuredin ſig altsaa hen til ſine ti Benner, ſom alle boede i een og ſamme Gade. Han bankede førſt paa hos en af de allerrigeſte; Slavinden, ſom lukkede ham op, ſpurgte ham førſt, hvem han var.

— Siig din Herre, at det er Nuredin, Sønnen af den afdøde Vizier Khakan. — var Nuredins Svar.

Slavinden lod ham paa denne Beſted uden videre træde ind og bad ham vente i Salen, medens hun meldte ham hos ſin Herre, der befandt ſig i et af Sideværelſerne.

— Nured din! — gentog Husets Herre foragtelig og saa højt, at den lyttende Nured din tydelig kunde høre det: — Siig ham blot, at jeg ikke er hjemme, og det Samme kan Du sige, saa ofte han i den følgende Tid skulde indfinde sig ved min Dør. —

Slavinden kom tilbage og erklærede, at hun havde taget fejl, da hun troede sin Herre hjemme; han var ganske nylig gaaet ud.

Skamfuld og ydmyget fjernede Nured din sig, men tænkte ved sig selv, idet han gik hen til en anden af sine Venner: — Er denne end en Skurk, saa er det dog derved ikke givet, at de Andre skulde være af samme Art. —

Men heri tog han fejl; overalt, hvor han bankede paa, lod Man sig nægte hjemme. Da erindrede han sig følgende Vers:

— I Lykken ligner Mennesket et Træ, omkring hvilket Adams Børn forsamle sig, saa længe det bærer Frugter. — Men ere Frugterne borte, da forlade Menneskene Træet og opsøge sig et andet. —

Han vendte da igjen tilbage til den smukke Perserinde, og, saasnart han var kommen hjem, overlod han sig ganske til sin dybe Kummer. Hans Elskede havde strar seet paa ham, at han hos sine Venner ikke havde fundet den ventede Hjælp, og spurgte ham, om han nu en anden Gang vilde stole paa hendes Spaadomme. — O, min Dyrebare, — udraabte Nured din: — I havde kun altfor meget Ret! Ikke en Gæste af dem Alle lod mig see sit Ansyn, og aldrig havde jeg troet, at Mennesker, der i saa højt Maal havde nydt mine Belgjærninger, skulde opføre

fig saa slet imod mig. O ja, tilvisse, jeg vil herefter følge Eders gode Raad! Al, raad mig, hjælp mig! —

— For Øjeblikket seer jeg ingen anden Udvej aaben end den, at I sælger Eders Slaver og Eders Huusgeraad, og lever deraf, indtil Himlen i sin Miskundhed aabner Eder en Kilde til et nyt Udkomme. —

Uagtet dette Hjælpe middel forekom Nuredin overmaade haardt, havde han dog intet Andet tilovers, og han gjorde først sine Slaver i Penge, der kun forøgede Udgifterne ved hans Huusholdning uden længer at gjøre nogen Nytte. For de saaledes indkomne Penge levede han i nogen Tid med den størst mulige Sparommelighed; men da atter hans Kasse var aldeles tom, kom Raden til hans Møbler og Huusgeraad, hvoriblandt der befandt sig overmaade kostbare Sager, der dog, som det lod sig vente, kun bleve betalte med en Spotpris. Det er saaledes let begribeligt, at han kun i ganske kort Tid formaaede at leve for den ved Salget indkomne Sum. Da ogsaa disse Penge vare fortærede indtil den sidste Hvid, vidste han ikke længer nogen Udvej, og meddeelte den smukke Perserinde igjen sin hjælpeløse Forfatning og sin deraf flydende dybe Kummer. Men ikke var han forberedt paa det Svar, som hun nu gav ham paa hans Ben om Raad.

— Saa har jeg intet andet Raad tilbage end det, at I ogsaa sælger mig — som Eders sidste Stykke. I veed, at Eders Fader, den afdøde Bizier, betalte mig med 10,000 Guldstykker. Vel er det muligt, at jeg ikke længer er denne høje Pris værd; men jeg er dog overbevist om, at I endnu kan løse en smuk Sum Penge for mig. For mig derfor ufortøvet hen paa Slavetorvet! Med de Penge, som komme ind ved mit Salg, rejser I da hen til en fremmed Stad, hvor Ingen kjender Eder,

og gjør et Forsøg paa ved driftige Handelsforetagender at forskaffe Eder Midlerne til et savnløst og lykkeligt Liv. Er det Allah's Villie (hans Navn være priset!), saa blive vi nok engang igjen forenede. *) —

— O min Elskede, — raabte Mureddin: — hvorledes er det muligt, at I kunde fatte sli­ en Tanke? Har jeg da kun givet Eder saa svage Beviser paa min Kjerlighed, at I kan troe mig istand til at begaa sli­ en Næderdrægtighed? Kunde jeg desuden handle saaledes, uden at bryde hiin Eed, som jeg nedlagde i min Faders Haand paa hans Dødsleje, aldrig at sælge Eder? Nej, heller vil jeg dø end stille mig ved Eder, hvem jeg elsker ligesaa højt som — nej, ved Allah, langt højere end mig selv! Eders vanvittige Forslag siger mig kun, med Græmmelse maa jeg udtale det, at I elsker mig i langt ringere Grad, end jeg Eder. —

— Herre, — svarede den smukke Perserinde: — jeg er ubrødelig overbeviist om, at I elsker mig saa højt som I siger, og Allah er mit Vidne, at min Kjerlighed ikke er ringere end Eders, at jeg kun med Smerte og Modbydelighed har gjort hiint Forslag, der nylig forlod mine Læber til Eders Fortørnelse. Men for at bryde Kravten af Eders Indbendinger, behøver jeg kun at erindre Eder om, at Nød kjender ingen Love. I kan umulig elske mig højere, end jeg elsker Eder, og jeg tilsværger Eder, at jeg stedse, Hvo der end bliver min Herre, vil bevare min Kjerlighed til Eder uforandret. Det skulde være mit Livs højeste Glæde, igjen at vorde forenet med Eder, naar I engang, som jeg haaber, I gjør, blev

*) Mohamedanerne troe paa en Forudbestemmelse, der opfyldes aldeles uafhængig af alle Menneffets vilkaarlige Handlinger.

istand til at kjøbe mig tilbage. Vistnok er det en grusom Nødvendighed baade for mig og for Eder; men jeg seer intet andet Middel til at rive os ud fra Elendigheden. —

Nureddin begreb kun altfor vel Sandheden af det, som den smukke Perserinde sagde, og, da han ikke saae nogen anden Udvej til at undgaa en forsmædelig Armod, greb han nødtvungen til dette Middel for at skaffe sig Penge til at skabe sig en ny og bedre Fremtid. Med ubeskrivelig Smerte førte han derfor sin Elskede hen paa Torvet, hvor Slavinderne bleve udstillede, og henvendte sig til en Mægler ved Navn Hadschi Hassan, til hvem han sagde: — Her har jeg en Slavinde at sælge; lad os see, hvad Man vil byde for hende! —

Mægleren førte Nureddin ind i et hemmeligt Værelse, og, efterat den smukke Perserinde her havde kastet Sløret tilbage, sagde han: — O Herre, høje Fortrin forlade ikke let Hukommelsen! Er det ikke den samme Slavinde, som Vizieren, Eders salig Fader, købte for 10,000 Guldstykker? — Da Nureddin hertil havde svaret Ja, aabnede Mægleren ham Udsigten til at indløse en betydelig Sum for Slavinden, og lovede at anstrenge sig for at tilbejbringe den højeste Priis for hende. Derpaa forlod Nureddin tilligemed Hadschi Hassan Gemakket, hvori den smukke Perserinde skulde vente paa Kjøbere, og den Sidste gik ud for at bringe sin Vare paa Markedet. Men Kjøbmændene vare just adspalttede trindt omkring for at tilhandle sig tyrkiske, græske, georgiske og abyssinske Slavinder, og Mægleren maatte derfor vente, indtil de atter havde samlet sig paa Bazaren. Da stod han op imellem dem og tog med glade Miner og Fagter saaledes tilorde:

— I Kjøbmænd, I rige Mænd! Ikke Alt, hvad

der er rundt, er derfor en Nød, ikke heller Alt, hvad der er langagtigt, en Figen; ligesaa lidt er Alt, hvad der er rødt, derfor Kjød, og ikke heller Alt, hvad der er hvidt, Talg og Fidt. Erfaring lærer endvidere, at *Wg* og *Wg* ere to heelt forskjellige Ting; — nogle er friske, andre ere raadne, endskjøndt begge Slags have en hvid og blank Skal. — Hermed vil jeg alene sige *Eder*, at *I* i *Eders* Levedage kunne have seet og kjøbt Slavinder nok; men aldrig i *Eders* Levetid have *I* seet en Slavinde, der kunde stilles ved Siden af hende, som jeg her ved har den *Wre* at falskyde *Eder*. Kommer, at jeg kan vise *Eder* den kosteligste Perle, hvis *Værdi* ikke kan opvejes med Guld! *I* skulle da selv sige mig, for hvilken Sum jeg skal opraabe hende, at *I* derpaa kunne gjøre *Eders* Bud. —

Derpaa førte han Kjøbmændene ind i det Bærelse, hvor han havde indeluffet den smukke Perserinde. Beundrende slugte Kjøbmændene den dejlige Slavindes Indigbeder, og Alle vare enige i, at han ikke maatte opraabe hende for Mindre end 4500 Guldstykker. *Hadschi Hassan* gik da atter ud med Kjøbmændene, luffede vel efter sig, og raabte udenfor Døren: — 4500 Guldstykker for den persiske Slavinde! —

Endnu var der intet Bud gjort, Kjøbmændene stode just og overvejede, hvor højt de skulde gaa, da *Bizieren Savy* viste sig paa Markedet. Da han saae *Muredin* paa Torvet, tænkte han ved sig selv: — Formodentlig gjør han atter Noget af sit Huusgeraad i Penge, og vil købe sig en Slavinde. Da raabte *Hadschi Hassan* for anden Gang: — 4500 Guldstykker for den persiske Slavinde! — *Savy*, som hørte *Opraabet*, sluttede naturligviis fra den usædvanlig høje Priis til Slavindens

usædvanlige Skjønhed, og fik Lyst til at see hende. Han red derfor lige hen til Hadſchi Haſſan, der var trindt omringet af Kjøbmændene, og ſagde: — Luk op og lad mig ſee Slavinden! —

Men nu ſtred det ligefrem imod Etik og Brug at viſe Nogen Slavinden, efterat Kjøbmændene havde ſeet hende og vare begyndte at handle om hende; dog mod Bizieren vovede Kjøbmændene ikke at gjøre deres Ret gjældende, og Hadſchi Haſſan maatte atter lukke op og føre den ſkønne Perſerinde ud, ſaa at Savv kunde ſee hende uden at ſtige af Heſten. Synet af ſlig overordentlig Skjønhed opfyldte ham ſtrar med Beundring, og han ſagde til Mægleren: — Du forlangte jo 4500 Guldſtykker for hende? — — Ja, — ſvarede Haſſan: — Kjøbmændene her have nylig afgjort, at jeg ſkulde raabe hende op for denne Sum, og jeg venter nu paa, at de ſkulle begynde at byde over. —

— Jeg vil give den forlangte Sum, hvis Ingen byder Mere. — ſagde Savv og ſaae ſig om i Kredſen med et Blik, der maatte betage Alle og Enhver Lyſten til at byde over. Han var virkelig ogſaa overalt ſaa frygtet, at ingen af Kjøbmændene vovede at lukke Munden op til noget Bud. Da han altsaa havde ventet i nogen Tid, uden at Nogen havde budt ham over, henvendte han ſig atter til Haſſan: — Nu, hvad venter Du efter? Gaa ſaa hen til Sælgeren og afſlut Handelen for de 4500 Guldſtykker, eller forhør Dig, hvad han ellers har at ſige! —

Bizieren vidſte nemlig endnu ikke, at Nured din var Slavindens Gjermænd. Mægleren løb da hen til Nured din og ſagde til ham: — Herre, jeg bringer Eder ſlemme Efterretninger; Eders Slavinde vil gaa for

en Spotpriis. — Hvorledes det? — spurgte Muredin. — Herre, Alt var indledt paa bedste Maade. Saa snart Kjøbmændene havde seet Slavinden, lode de mig op-
raabe hende for 4500 Guldstykker. Da skulde det just træffe sig saa uheldig, at Savv skulde komme til. Han lod sig strax vise Slavinden, og, da han havde seet hende, sagde han, at han vilde give den forlangte Sum for hende. Ingen af Kjøbmændene vovede at byde ham over, endskjøndt det iforvejen havde været ganske tydelig at mærke paa dem, at de i det Mindste vilde være gaaede til den Sum, som Eders Fader havde givet for Slavinden. Hans Bud er altsaa det højeste; hvad vil I, at vi skulle gjøre? Desuden vilde det være et sandt Mirakel, om han virkelig udbetalte endog kun denne elendige Priis; hans sædvanlige Skik er at skrive en Anviisning paa en af sine Agenter, og paa samme Tid underhaanden lade ham vide, at han ikke skal udbetale Anviisningen. Hans Kasserer vil lade Eder løbe Dag ind, Dag ud efter Eders Penge; og naar I da endelig bliver utaalmodig og paa-
trængende, vil det hedde: — Saa kom da med Eders lumpne Anviisning! — Og naar I saa giver den fra Eder, river Man den istykker lige for Eders Dine, og I har dermed faaet Eders Betaling. Men i ethvert Tilfælde er Eders Slavinde langt mere værd, og jeg vil aldrig raade Eder til at lade hende gaa for den Priis. —

— Jeg takker Dig for dit Raad, — svarede Muredin: — og vil aldrig lade Slavinden komme i Hænderne paa en svoren Fjende af mit Huus; heller vil jeg omkomme i den bittreste Armød. Alene dette Ene ønskede jeg at vide af Dig, der jo maa kjende alle Bedtægter og Kneb ved slige Lejligheder, hvorledes jeg skal forhindre, at hun kommer i hans Hænder. —

— Herre, Intet er lettere; — erklærede Hadschi Hassan: — I behøver kun at lade, som om I var bleven fortørnet paa Eders Slavinde, og i Overilelse havde svoret, at I vilde føre hende paa Torvet, — men at I ingenlunde vilde sælge hende, men alene opfylde Eders Eed. Ingen kan indvende Noget derimod, og Savvy ligesaa lidt som nogen Anden. Kom altsaa strax med, og i samme Øjeblik, jeg ligesom med Eders Indvilligelse fører Slavinden hen til Savvy, giver I hende et Par lette Slag, og fører hende derpaa ligesom Skjælmens Næse hjem igjen. —

Muredaddin takkede Mægleren og lovede at følge hans gode Raad. Hadschi Hassan gik altsaa hen og lukkede det Værelse op, hvori den skønne Perserinde befandt sig. I et Par Ord tilhviskede han hende, ikke at blive forstrækket over, hvad der vilde skee, og førte hende derpaa hen til den ved Døren ventende Savvy, idet han sagde: — Her er Slavinden, Herre; hun tilhører Eder!

Men neppe havde Mægleren udtalt disse Ord, før end Muredaddin traadte frem og greb fat i den skønne Slavinde, rev hende til sig og gav hende en let Kindhest, idet han sagde, saa højt, at Alle kunde høre ham: — Kom hid, Uforstammede, og følg igjen hjem med mig! Foranlediget ved din slette Opførsel svor jeg at føre Dig paa Torvet, men ingenlunde at sælge Dig. Jeg har anden Brug for Dig, og det vil være tidnok at skride til dette yderste Middel, naar jeg ikke mere har noget andet at gribe til! —

Men opbragt indtil Raseri skreg Vizieren: — Gledige Odeland, troer Du at kunne bilde mig ind, at Du foruden Slavinden endnu har noget Andet at sælge? — Og med det Samme sporede han sin Hest og red lige ind

paa Nureddin for at rive den smukke Perserinde fra ham. Men tirret ved den ham tilføjede Skam bød den unge Mand Slavinden træde tilside og vente paa sig, greb Bizierens Hest i Tøjlerne, rev den flere Skridt tilbage og tilfreg Savvy: — Graahærdede Skurk, Du skulde strax paa Stedet komme til at opgive din fule Mand, hvis ikke Afgtelsen for disse hæderværdige Mænd holdt mig tilbage! —

Enhver, som var Vidne til denne Scene, glædede sig i sit inderste Hjerte over at see den onde Bizier paa denne Maade ydmyget af Nureddin; ved Blikke og Vink gav Man ham fra alle Sider at forstaa, at Ingen vilde være ham til Hinder i en fuldstændig Tugtelse og Hævn. Savvy søgte igjen at blive Herre over Hestens Tøjler; men den kraftige, ved de Omkringsstaaendes Bifald opmuntrede Nureddin rev Bizieren ned af Sadelen, saa at han faldt lige i Rendeftenen, pryglede ham igjennem og gav ham mangt et godt Knubs imod Steenbroen. Rigtignok forsøgte de ti Slaver, som ledsagede Bizieren, paa at ile deres Herre tilhjælp med dragne Sabler; men Kjøbmændene holdt dem tilbage, idet de sagde: — Hvad ville I dog gjøre? See I ikke, at den Ene er en Bizier og den Anden en Biziers Søn, hinanden fuldkommen værdige i en ærlig Nævekamp? — Lad dem paa egen Haand klare deres Mellemværende; desto hastigere blive de igjen gode Venner! Hvis I derimod ombragte Nureddin, troe I da, at Eders Herre, saa mægtig han end er, formaaede at bestjærme Eder mod den hævnende Retfærdighed? —

Da endelig Nureddin var træt af at prygle Bizieren, lod han ham ligge i Rendeftenen og fjernede sig med sin dejlige Slavinde under Folks høje Bifaldsraab.

Den mørkebankede Savv kom ved sine Tjeneres Hjælp atter paa Benene; men hans forhen glindsende hvide Klædebon var ganske tilsolet med Blod og Gadeskarn. Da hængte han en af de grove Maatter, som tjene Fattigfolk til Sæde, omkring sin Hals, tog et Bundt af det grove Straa, hvoraf de blive gjorte, i hver Haand*), og begav sig, understøttet af tvende Slaver, for alle Folks Øjne, men uden at vække Medlidenhed hos Noget, ad den lige Vej hen til Kongens Palads. Her begyndte han under Kongens Vinduer at skriges jammerlig og anraabe ham om Retfærdighed. Neppe fik Kongen Øje paa ham, før end han lod ham hente op til sig. Med Forbauselse betragtede han sin Vizier, medens denne fremsagde følgende Vers:

— Skal Ulykken bøje mig, medens Du, den Stærke, lever? — Skulle Hundene sønderrive mig, skjøndt Du er en Løve? — Skulle alle Tørstige frit drikke af dine Belgjerningers Kilde, og jeg alene tørste i din umiddelbare Nærhed? —

— Hvo har handlet saaledes med Dig? — spurgte Kongen.

— Herre, — svarede Savv: — Man behøver kun at besidde Eders Højheds Gunst og have en Andeel i Eders vise Raad for at være udsat for sliq en Behandling, som jeg har maattet lide. —

— Og Hvo har forbrudt sig[¶] saa grovelig? — spurgte Kongen videre: — Han skal visseelig komme til at fortryde det, hvis han har Uret! —

*) For at antyde, at han var bleven behandlet som et Udstud af Folket, paa den laveste Maade.

Derpaa fortalte Savv Sagen paa sin egne Maa-
de, som følger:

— Herre, jeg havde personlig begivet mig hen paa
Slavindetorvet for at kjøbe mig en Koffepige, da jeg hørte
en Slavinde bydes til Salg for 4500 Guldstykker. Jeg
lod mig hende vise, og saa da den allerdejlige Kvinde,
jeg i mine Levedage har seet, og erfarede med det Samme,
at hun tilhørte Nuredin, Khafans Søn. Nu er-
indrer Eders Højhed vel, at I for to til tre Mar siden
gav denne Bijer 10000 Guldstykker, for at han for denne
Sum skulde kjøbe Eder en fortrinlig begabet Slavinde.
Han fandt og kjøbte netop den nærværende Slavinde,
men forærede hende til sin Søn, eftersom han ikke fandt Eder
slige Fuldkommenheder værdig. Men Sønnen har efter
sin Faders Død sat Alting til, paa denne Slavinde nær,
som han nu paa det Yderste saa sig nødt til at afhæn-
de, og virkelig ogsaa lod opraabe til Salg. Jeg
lod ham altsaa komme frem for mig, og sagde til ham,
uden med et Ord at omtale hans Faders Bedrageri eller
rettere Droløshed imod Eders Højhed, at jeg havde hørt
Kjøbmændene byde 4500 Guldstykker for hans Slavinde.
— Jeg tvivler rigtignok ikke paa, — vedblev jeg: — at
jo Kjøbmændene ville drive Prisen betydelig højere op;
men I skal ikke komme til at fortryde det, hvis I over-
lader mig hende for 4500 Guldstykker. Jeg har nemlig
ifinde at kjøbe hende til en Foræring til vor allernaadigste
Konge, og den Anbefaling, jeg skal give Eder hos Hs.
Højhed, skal komme til at gavne Eder uden Sammen-
ligning mere end det sandsynlige Overskud over de
4500 Guldstykker. — Men istedet for at svare mig høf-
lig, betragtede den Uforfammede mig stolt og sagde: —
Usle Graaffjæg, heller skjæmter jeg min Slavinde en smud-

sig Jøde, end jeg sælger hende til Dig. — Nu forestillede jeg ham, uden i mindste Maade at foribve mig, uagtet jeg havde gyldig Grund dertil, at han med flige Yttringer fornærmede Eders Højhed, der havde gjort hans Fader til det, han var, ligesom J havde beklædt mig med den Værdighed, jeg bar. — Men derover blev Menneſket først rigtig rasende, anfaldt mig som en Afſindig, uden at tage Hensyn hverken til min Alder eller min Værdighed, rev mig af Hesten og slog mig, saalænge han havde Kræfter dertil, — kort sagt, bragte mig i den Tilſtand, hvori Eders Højhed her ſeer mig. —

Efter at have talt ſaaledes, kaſtede Bizieren ſig atter grædende og veeklagende ned for ſin Herſkers Fødder. Men Vredens Klare ſvulmede paa Kongens Pande ved denne falſke Fremſtilling af Sagen. Djebliffelig gav han den tilſtedeværende Høvidsmand over ſin Livvagt Befaling til med ſyrretyve Mand at begive ſig hen til Nured d i n s Huus, udplyndre det og jevne det med Jorden, men føre ſelve Nured d i n og hans Slavinde betyngede med Lænker tilbage med ſig. Høvidsmanden ſvarede: — Herre, jeg hører og adlyder. — og fjernede ſig for at udføre Befalingen.

Men Sandschar, en af den hedengangne Bizier Khakans Slaver, der havde drevet det til at blive Kammertjener hos Kongen, forlod ufortøvet Paladſet, ſaaſnart han havde hørt Kongens Bud, og fik et godt Forſpring for den udfendte Vagt. Fuld af Erkjendtlighed imod Khakan, hvem han ſkyldte ſin Lykke, og indtagen til Gunſt for Sønnen, Nured d i n, der var opvokset under hans Dje, iøvrigt vel bekiendt med det Had, ſom Savy nærede til den afdøde Biziers Huus, kunde han ingenlunde troe, at Nured d i n s Brøde var

saa stor, som Savv havde skildret den. Men Kongen var saa opbragt, at Sandschar ret vel forudsaae den uafvendelige Fare for Khakans Søn, hvis hans Herfker fik fat paa ham; han vilde øjeblikkelig lade ham henrette, uden at give ham Tid til noget Forsvar. Tilslømt begav den tro Sandschar sig derfor hen til Nured-dins Bolig. Paa hans heftige Banken lukkede Husets Herre selv op; han havde nemlig ikke længer nogen Slave til sin Tjeneste. Nured-din kjendte strax sin Faders forrige Slave og vilde med Glæde ønske ham velkommen. Men Sandschar gav ham ingen Tid dertil og sagde aandeløs: — Min kjære unge Herre, I er ikke længer sikker her i Balsora; grib Flugten uden at spille noget Øjeblik! —

— Hvorfor det? — spurgte Nured-din: — Hvad tvinger mig til en saa hastig Afrejse? —

— Flygt, siger jeg, flygt, — gjentog Kongens Kammertjener: — og tag Eders Elavinde med Eder! — Savv har paa sin Maade fortalt Kongen, hvad der er forefaldet imellem Eder, og denne har allerede affendt Høvidsmanden for sin Livvagt med fyrretyve Mand for at gribe Eder og Eders smukke Elavinde. — Her har I halvtredsindstyve Guldstykker, at I ikke skal være ganske hjælpeløs i Eders Landflygtighed. Havde jeg mere, skulde I visseelig faae det. Farvel! Hold mig tilgode, at jeg fjerner mig saa hastig og overlader Eder til Eder selv. — Høvidsmanden maa paa ingen Maade træffe mig her. —

Sandschar gav Nured-din neppe Tid til at takke, og fjernede sin skyndsomt. Den unge Mand forsømte ingen Tid, men underrettede den skønne Perserinde om, at de nødvendigviis maatte gribe Flugten. Elavin-

den hyllede sig blot ind i sit Elær, og hastig forlode de Huset med hinanden. Uden Tilstød lykkedes det dem at komme ud af Byen og naa Floden Eufrats ikke fjerne Munding. Her indstibede de sig paa et Fartøj, som just var i Begreb med at lette Anker. Først efterat Skibet var kommet under Sejl for en gunstig Vind, forhørte Nured din sig om Maalet for dets Fart, og erfarede til sin store Glæde, at det gik til Khalifens Hovedstad Bagdad.

I Balsora havde imidlertid Høvidsmanden med sine Drabanter omringet Nured dins Huus; men al hans Banker var forgjæves. Da lod han Døren bryde op med Magt; hans Mandskab trængte ind og gjennemsøgte hele Huset, men fandt ligesaa lidt Nured din som den smukke Perserinde. Høvidsmanden forhørte sig nu overalt hos Naboerne; men ingen havde seet Noget til Nured din. Men, selv om Nogen havde vidst, hvor han var bleven af, vilde dog visse Ingen have forraadt ham; thi han var i høj Grad yndet af Alle. Endnu medens Odelæggelsesværket gik for sig, sendte Høvidsmanden Bud til Kongen og lod ham vide, at hverken Nured din eller hans Slavinde var at finde. Kongen gav ham Ordre til at fortsætte sine Efterforskninger og udstrække dem til ethvert tænkeligt Sted, hvor Misdæderne kunde have søgt Tilflugt; thi han vilde for enhver Priis see dem i sin Magt. Høvidsmanden gjorde sig følgerlig al Flid for at finde Flygtningernes Spor; imidlertid modtog Savy de mest smigrende Vidnesbyrd om Herskerens Naade og Bevaagenhed; Kongen lod sin Vizier beklæde med en Grespelts, og yttrede for ham, idet han lod ham gaa fra sig: — I skal visse blive hævnnet, og det af mig alene! — Savy ønskede sin kongelige Herre et langt

Liv, og begav sig sjæleglad hjem. Endnu samme Dag blev der udraabt over hele Byen, at Hvo som bragte Nureddin og hans Slavinde tilstede, skulde modtage en Belønning af en Hresklædning og tusinde Guldstykker; den derimod, som begunstigede deres Flugt, maatte vente den allerhaardeste Straf. Men alle Anstrengelser vare unyttige; der var intet Spor af Flygtningerne at opdage.

Nureddin og den skønne Perserinde fortsatte imidlertid lykkelig deres Rejse til Bagdad. Da Skibspatronen endelig fik Dje paa Byen, tilraabte han, fuld af Glæde over den lykkelige og hastig tilendebragte Fart, de Rejsende: — Børn, det er Bagdad, Sikkerhedens Bugge; det er en stor og prægtig By, hvor bestandig Alt strømmer sammen fra alle Verdenshjørner. I ville der finde en umaadelig Folkemængde. Hverken er Vinteren der for kold, eller Sommeren altfor trykkende heed; Man nyder her et evigt Foraar med alle dets herlige Blomster, i Forbindelse med alle Høstens rige Frugter. —

Noget nedenfor Staden stege tilligemed de øvrige Rejsende ogsaa Nureddin og hans smukke Slavinde iland, efterat de havde betalt fem Guldstykker for Farten. Men Nureddin havde endnu aldrig været i Bagdad, og vidste selvfølgelig ikke, hvorhen han skulde vende sig, for at finde et Tilflugtssted. Han gik derfor med sin Elskede langs hen med Haverne, som ligge ved Tigrisfloden, og naaede tilsidst en, som var omgivet af en høj og herlig Muur. Ved sammes Ende bøjede de ind paa en lang, vel brolagt Vej, hvor de fik Dje paa et Vandspring og Havens Indgang, begge Dele lige prægtige. Foran Porten fandtes en af Søjler understøttet Forhal med Bænke paa begge Sider af Indgangen.

— Ved Allah! — yttrede Muredidin fornøjet:
— Det er ret et bekvemt Sted! Spiist have vi allerede
ombord paa Skibet, — Natten er nær; jeg foreslaaer
derfor, at vi tilbringe den paa dette Sted. —

— Herre, — svarede den smukke Slavinde: — I
veed, at Eders Willie er min i Get og Alt. —

De indrettede sig altsaa, efterat de først ved Kilden
havde vasket Ansigt og Hænder og drukkert engang, saa
godt det lod sig gjøre, til Nattehvil paa en af Steen-
bænkene, og faldt ogsaa snart isøvn. — Priset være han,
som aldrig sover! —

Men denne Have tilhørte Khelifen Harun al
Raschid, og hed Lykfsalighedens Have; en i sam-
mes Midte værende prægtig Hal hed Fornøjelsens
Bugge. Den var herlig udstyret med Maleri, og havde
ikke mindre end firrindstve Gittervinduer. Firrindstve
Lamper og en uhyre Lysekrone, som hang i Midten, tjente
til Hallens Oplysning; men disse mange Blus bleve al-
drig tændte, uden naar Khelifen selv var tilstede. Naar
Harun, som ikke saa sjelden var Tilfældet, befandt sig
i daarligt Lune, plejede han at tage herud. Saa lod han
alle Blussene tænde og alle Vinduerne aabne, saa at den
herlige Straaleglæde udbredte sig vide til hele Omegnen
og kunde beundres fra en stor Deel af selve Staden. I
Almindelighed opholdt sig dog kun i denne Have en gam-
mel Opsynsmand, Shejkh Ibrahim kaldet, hvem Kha-
lifen havde givet denne Plads til Belønning for lang og
tro Tjeneste. Opsynsmanden havde faaet Befaling til,
kun med skjensomt Valg at indlade Fremmede i Haven,
og navnlig ikke at taale, at Folk sloge sig tilro paa de
foran Indgangen værende tvende Steensofaer.

I dag havde Ibrahim netop været ude i Forretninger. Da han temmelig sildt om Aftenen vendte hjem, fandt han paa den ene af Sofaerne tvende sovende Mennesker, der til Beskyttelse imod Myggene med et Klæde havde indhyllet deres Hoveder.

— Ei, — sagde den gamle Herre for sig selv: vide I ikke, at Khalifen har givet mig Magt over alle dem, som jeg overrasker her? — Vi I kun lidt! — Jeg skal lære Eder at vise Khalifen den tilbørlige Agtelse! —

Med disse Ord aabnede han sagte Havedøren og traadte ind, men vendte snart igjen tilbage med en tyk Stok og opstrogne Ermer. Allerede vilde han slaa til, da han pludselig fik Betæneligheder:

— Men Ibrahim dog, hvorledes kan det falde Dig ind at prygle dem, førend Du har forhørt dem og rigtig undersøgt Sagen? Maaskee er det Fremmede, som ikke have vidst at hjælpe sig tilrette i Staden, og som heller ikke kjende Khalifens Befaling. — Jeg vil dog først tage dem i Djeslyn. — Han traadte altsaa nærmere og løftede med Forsigtighed det Klæde, hvormed Nuredin og den smukke Perserinde havde tilhyllet deres Ansigter; med Forbauselse saae han da, at det var en smuk ung Mand og en over al Maade dejlig Kvinde.

— Dem kan jeg dog ikke være bekjendt at prygle. — meente Ibrahim, idet han igjen lod Klædet falde. Derpaa vækkede han Nuredin, idet han med blid Haand strøg ham under Fodsaalerne. Denne foer strax ivejret og saae sig om; men da han fik Øje paa en Olding med et langt hvidt Skjæg, greb han hans Haand, kyskede den og sagde: — Allah opholde Eder, gode Fader! Ønsker I Noget? —

— Hvem er I? — spurgte Shejkh Ibrahim:

— Hvor kommer I fra? —

— Vi ere Fremmede; — lod Nuredдин Svar: — vi ere nylig ankomne og vilde tilbringe Natten her. —

— Min Søn, — yttrede Shejkh'en: — Du veed, at vor hellige Profet gjør os Højmodighed imod Fremmede til en uomgængelig Pligt. Her vilde I kun have det daarlig; ville I derimod gaa ind med mig, skal jeg anvise Eder et bedre Leje, og, da det endnu ikke er aldeles mørkt, kunne I, forinden I gaa til Hvile, gjøre Eder bekendte med Haven, som tilvisse er meget smuk. —

— Er det Eders? — spurgte Nuredдин.

— Javist; jeg har arvet den efter min Fader. Kommer nu ind med mig; det skal ikke fortryde Eder! —

Ved denne Indbydelse rejste Nuredдин sig heelt fra sit haarde Leje, takkende Oldingen i de forbindtligste Ord, og fulgte med ham ind i Haven, hvis Indgang Oldingen omhyggelig tillaaede efter sig. Først og fremmest førte Ibrahim sine Gæster hen til et Punkt, hvorfra de kunde overse den dejlige Haves Omfang og Anlæg. Nuredдин havde i Balsora seet mange dejlige Haver; men aldrig havde han seet nogen, der endog blot langt fra kunne maale sig med denne. Efterat han havde seet sig om alle vegne, vandrende fra Sted til Sted, spurgte han den ved Siden af ham gaaende Opsynsmand, hvad han hed. Saasnart Shejkh'en havde sagt ham sit Navn, tog han saalunde til orde:

— Shejkh Ibrahim, jeg maa rigtignok tilstaa, at dette er en herlig Have. Allah bevare Eder længe til at drage Nydelse deraf! Vi kunne ikke noksom takke

for Eders Artighed, at I undte os Indblikket i slig en Herlighed; og Intet ligger os nærmere paa Hjertet, end paa en eller anden synlig Maade at vise Eder vor Erkjendtlighed. Modtag derfor disse to Guldstykker; maaskee er I saa god for dem at hidskaffe nogen Mad og Drikke, at vi kunne vederkvæge os med hinanden. —

Ibrahim lo i Skjæget ved de blanke Guldstykker; thi han nærrede en ikke ringe Svagthed for ædle Metaller. Djebkliffelig begav han sig paa Bejen i det ham betroede Grinde; men saasnart han var ene med sig selv, mumlede han fornøjet: — Med Tiendedelen af disse Penge skal jeg beværte dem fyrstelig; det Øvrige beholder jeg for min Ulejlighed. —

Medens Shejkh'en var ude for at besørge et Aftensmaal indkjøbt til sig og sine Gæster, vandrede disse omkring i den listige Have og kom saaledes tilsidst til den i Midten knejsende Pragthal. De beundrede sammes Bygningsmaade, Højde og Størrelse, og stege, efterat de nogle Gange vare gaaede omkring den, op ad en med hvidt Marmor beklædt Trappe, som førte til Indgangen, der imidlertid til deres store Sorg fandtes lukket. Mured'din og den smukke Perserinde kom just igjen ned ad Trappen, da Oldingen vendte tilbage med de indkjøbte Levnetsmidler.

— Har I ikke sagt os, — tilraabte Mured'din ham: — at I er denne Haves Herre? —

— Det har jeg sagt, og siger det endnu en Gang. — svarede den Adspurgte: — Men hvorfor gjøre I dette Spørgsmaal? —

— Tilhører ogsaa den prægtige Hal Eder? —

Dette nye Spørgsmaal kom Shejkh'en en Smule ubentet, og han kunde ikke skjule sin Forlegenhed. Imid-

lertid overbejede han hastig ved sig selv, at Man, hvis han sagde Nej, naturligviis vilde fordre Forklaring over, hvorledes han kunde være Havens uden at være Hallens Gjer, og bestemte sig derfor til at svare: — Min Søn, Hal og Have høre naturligviis sammen; ogsaa Hallen er min. —

— Naar Sagen forholder sig saaledes, — tog Nuredдин igjen Ordet: — og da I ønske, at vi skulle være Eders Gæster for inat, saa gjør I os vel nok den Fornøjelse at lade os see Hallens Indre? Efter det I dre at slutte, maa det være overmaade prægtigt. —

Efter hvad der var gaaet iforvejen, gif det nu slet ikke an at afflaa Nuredдинs Forlangende. Desuden havde Shejkh Ibrahim ikke modtaget noget Bærsel om, at Khalifen vilde besøge sin Have, hvilket i slegt Tilfælde aldrig plejede at udeblive, og han troede derfor, at han uden Fare kunde spise tilaften med sine Gæster i Khalifens Hal. Han satte altsaa de medbragte Sager fra sig paa det øverste Trappetrin, og ilede til sin Bolig for at hente Nøglen. Ogsaa Lys bragte han med sig, og vendte hastig igjen tilbage for at aabne Hallen.

Da Nuredдин og den smukke Perserinde traadte ind, bleve de højlig overraskede ved den Pragt og Glæde, som straaede dem imøde, og kunde ikke blive trætte af at beundre. Kostbare Sofaer med guldbirkede Hynder droge sig heelt rundt; foruden Lamperne og Lysekronen var der imellem hvert Par Vinduer anbragt en Solvarmstage med en Borkjerte. Sukkende erindrede Nuredдин sig derved de glimrende Omstændigheder, hvorunder han selv tidligere havde levet.

Imidlertid anrettede Shejkh Ibrahim Maaltidet

paa et af Bordene i Hallen; da han var færdig, nedlode de sig derved. Da de havde spist med hinanden og toet deres Hænder, aabnede Nureddin et Vindue og opfordrede den skønne Perserinde til at træde hen hos ham og fra Vinduet nyde Udsigten over den herlige Have i Maanebelysning, medens Shejken ryddede af Bordet. Da denne var færdig hermed og atter havde forenet sig med sine Gæster, spurgte Nureddin, om han ikke ogsaa kunde skaffe dem Noget at drikke.

— Hvad ville I drikke? — Sorbet? — Den har jeg ganske udmærket. Men I vide vel, at man ikke plejer at drikke den efter Aftensmaaltidet. —

— Det veed jeg nok; — svarede Nureddin: — jeg meente ogsaa en ganske anden Drik. Det undrer mig, at I ikke allerede har forstaaet mig. —

— Saa mener I Viin! — raabte Shejken.

— Truffet! — bemærkede Nureddin: — Hvis I har nogen, saa lad os faae en Krunkle deraf! —

— Allah bevare mig naadig fra at have Viin i Huset, ja endog blot nærme mig et Sted, hvor Viin findes! — raabte Ibrahim: — En Mand som jeg, der fire Gange har gjort Pilgrimsfarten til Mekka, har for bestandig forsvoret at drikke Viin; thi Profeten har jo forbandet dem, der persede og drak, ja endog blot bare den. —

— Men I vilde berede os en stor Fornøjelse ved at skaffe os nogen Viin; — vedblev Nureddin: — er Eders Samvittighed saa sm, skal jeg sige Eder en Maade, hvorpaa I kan føje os uden at besatte Eder hverken med at perse, bære eller drikke den, saa at Forbandelsen ingenlunde kan ramme Eder. —

— Det er noget splinternyt. — meente Oldingen:
— Lad høre! —

— Vi have foran i Haven bemærket et Æsel, der rimeligviis staaer til Eders Tjeneste. Tag her imod disse to Guldstykker, læs Bærefurven paa Ryggen af Eders Æsel, og begiv Eder hen til det første det bedste Udsalg, hvilket I dog ikke behøver at komme nærmere, end I selv ønsker. I kan nemlig give en Forbigaaende en ringe Ting for at faae ham til at gaa heelt hen med Æslet, og for de Penge, som I medgiver ham, købe Eder et Par Krukker Viin, pakke dem i Kurbene og bringe Eder Æslet igjen. I driver saa blot Dyret foran Eder hid, og vi skulle nok selv baade tage Vinen af Kurbene og selv drikke den. I denne Anordning finder I dog intet Betænkeligt? —

De tvende nye Guldstykker, som Shejkh Ibrahim fik, gjorde et mægtigt Indtryk paa ham. — Ej, min Søn, — sagde han: — I er ret et forslagent Hoved! Uden Eder havde jeg visselig ikke vidst, hvorledes jeg skulde have baaret mig ad med at skaffe Eder Viin uden at betynde min Samvittighed. —

Med disse Ord begav Shejkh sig bort, og kom snart igjen tilbage med det viinbelæssede Æsel. Nured-din tog Krukkerne ud af Kurbene og bar dem ind i Salen, medens Oldingen igjen førte Lastdyret bort. Da han atter traadte ind til sine Fremmede, yttrede Nured-din: — Vi kunne ikke noksom takke Eder for den Ulejlighed, I har gjort Eder for vor Skyld; men desværre, os fattes endnu Noget. —

— Og hvormed kan jeg da endnu tjene Eder? —

— Vi have ingen Driffeskaaler; og nogle Frugter,

tørrede, syltede eller friske, vilde ogsaa være os velkomne, dersom I havde nogle. —

— I behøver kun at tale, og Intet skal fattes Eder. — sagde Ibrahim, gik ud, og vendte snart igjen tilbage med en stor Kurb. Djebbliffelig gav han sig til at besætte et Bord med smukke Porcellains- og Glasflaaler, hvori allehaande herlige Frugter, samt med Guld- og Sølv-Drickekar. Efterat han derpaa havde spurgt dem, om de nu havde Alt, hvad de behøvede, fjernede han sig atter, uden at lade sig holde tilbage af deres indstændige Bønner. Saa satte da Mured din og den smukke Perserinde sig alene til Bordet, og smagte først paa Vinen, som var fortræffelig.

— Gre vi da ikke de lykkeligste Menneſker i Berden, — yttrede den Første: — at Tilfældet har ført os til et saa herligt Sted? Lad os da være glade og ret vederkvæge os efter Rejsens Møjsommeligheder! Jeg for min Deel kjender ingen større Lykke end at have Eder paa den ene og det fulde Bæger paa den anden Side. —

Saa drak de da sammen, underholdt sig med hinanden i muntert Lune, og gave hverandre en Sang tilbedste. Begge besad de herlige Stemmer, men dog fortrinnsvis den skønne Slavinde. Ved hendes Sang blev igjen den gamle Shejkh loffet hid; han stod længe udenfor Døren og lurede, dog uden at lade sig see. Men tilsidst kunde han ikke bære sig, men stak Hovedet ind ad Døren og tilraabte Mured din, som han allerede holdt for beruset: — Net saa, min kjære Herre! Det glæder mig at see Eder saa lystig! —

— O, Shejkh Ibrahim, — svarede ham Mured din, idet han vendte sig om imod ham: — hvad I

dog er for en prægtig gammel Karl, og hvor megen Tak ere vi Eder ikke skyldige? Vi understaa os ikke at nøde Eder til at drikke med os; men træd dog ind til os og skjænk os Wren og Fornøjelsen af Eders Selskab! —

— Lad Eder kun ikke forstyrre! — sagde Shejken: — Jeg har Fornøjelse nok ved at see og høre Eder fornøje! — og forsvandt atter.

Men den smukke Perserindes skarpe Øje havde opdaget, at han var bleven staaende ude paa Trappen, og hun hviskede til Nured din, idet hun betroede ham sin Opdagelse: — Med al den gamle Herres Afsty for Wiin, tvivler jeg dog ikke om, at jeg jo skulde faae ham til at drikke, hvis I vilde bære Eder ad, som jeg skal sige Eder. —

— Og hvad skal jeg da gjøre? — Jeg er beredt til at gjøre Alt, hvad I ønsker, min Elskede. —

— Bring I ham blot saa vidt, at han kommer herind og bliver hos os! — vedblev den smukke Perserinde: — Naar han saa har siddet lidt og sundet sig, maa I skjænke i og byde ham en fyldt Skaal. Afslaaer han den, saa tømmer I den selv, og lader derpaa, som om I falder isøvn. Det Øvrige kan I da overlade til mig! —

Nured din gennemskuede sin smukke Slavindes Plan og kaldte paa Shejkh Ibrahim, som strax igjen viste sig i Døren. — Shejkh Ibrahim, — sagde derpaa Nured din til ham: — vi ere Eders Gjæster, og ere blevene modtagne af Eder paa den mest forekommende Maade. Hvorledes kan I dog afflaa vor Bøn, at skjænke os Wren af Eders Selskab? Vi forlange jo slet ikke, at I skal drikke, ja ikke engang, at I skal tale med os, men ene og alene, at I skal tilstede os Skuet af Eders ærværdige Person. —

Shejkh Ibrahim lod sig endelig overtale til at træde ind, og tog Plads paa den Døren nærmeste, tilslige den yderste Ende af Sofaen.

— Men der sidder I ingenlunde godt; — yttrede Nureddin: — vi nyde ikke engang Skuet af Eders venlige Ansigt. Saa kom dog nærmere og tag Plads ved Siden af min Kone, der, forsiktrer jeg Eder, gjerne seer Eder i sin Nærhed! —

— Jeg følger mig efter Eders Ønske. — sagde Shejkh'en, grinende af Fornøjelse over at turde nærme sig saa fuldkommen en Skjønhed, og tog Plads i Nærheden af hende. Derpaa bød Nureddin den skjønnne Perserinde at give en Sang tilbedste i Anledning af den Ære, som Shejkh Ibrahim viste dem. Slavinden sang, og den gamle Herre var nærved at krybe ud af sig selv af bare Fornøjelse. Da hun havde endt, fyldte Nureddin en Skaal med Viin og bød Shejkh'en den med de Ord: — Drik dog engang paa vor Sundhed, Shejkh Ibrahim, jeg beder Eder! —

— Herre, — svarede Shejkh'en, vigende tilbage, som om alene Synet af Vinen vakte Gru og Afsty hos ham: — Herre, jeg beder mig undskyldt. Har jeg ikke allerede sagt Eder, at jeg for længe siden har forsvoret at drikke Viin? —

— Nu, — svarede Nureddin ligegyldig: — vil I ikke drikke vor Skaal, saa tillader I dog vel, at jeg drikker Eders. —

Medens Nureddin drak, deelte den skjønnne Perserinde et Æble, og bød den gamle Herre den ene Halvdeel med de Ord: — I har afflaaet at drikke; vil I maafee ogsaa vægre Eder ved at nyde et Stykke af dette fortræffelige Æble? —

Det formaaede han ikke. Hvo havde overhovedet formaaet at vise en Gave tilbage, som blev En tilbuden af en saa dejlig Haand? Shejkh Ibrahim tog imod Gæbet og gav sig til at spise. Den smukke Perserinde lod det dog ingenlunde bero ved denne Artighed; hun benyttede forskjellige Lejligheder til at sige den gamle Shejkh noget Behageligt, medens Mureddin lænede sig tilbage i Sofaen og lod, som om han blundede.

Da rykkede den skønne Perserinde nærmere hen til Shejken og sagde i sagte Tone: — Der seer I! Saaledes bærer han sig altid ad, naar vi komme sammen for at more os. Neppe har han tømt et Par Skaaler, før end han falder isøvn og overlader mig til mig selv. Men jeg haaber, at I vil gjøre mig Selskab, medens den Syvsover er fraværende. — Med disse Ord fyldte hun en Skaal med Vin, overrakte den Gamle den paa yndesfuld Maade og sagde: — Drik engang paa min Sundhed! Jeg skal ikke undlade at gjøre Eder Bessked. —

Shejkh Ibrahim gjorde Banskkeligheder og bad ynkelig for sig, at han dog maatte være fri; men hun gjentog sit Forlangende paa en saa indtrængende Maade, at han tilsidst, overvunden af hendes smigrende Ord og hendes Yndigheder, tømte Skaalen reent ud. Den gode Gamle var ingenlunde en Fjende af et godt Bæger Vin; men han vilde ikke være sin Svaghed bekendt for Fremmede. Som saa mange Andre sneg ogsaa han sig nu og da ned i Wiinkjælderen, og havde denne Aften ved Indkjøbet af Vinen ingenlunde anvendt de af Mureddin anbefalede Forsigtighedsregler, men var strax og lige gaaet hen til det ham vel bekendte Wiinudsalg. Natten tjente ham til Raabe; og paa denne Maade sparede han desuden den Drikkefælling, som han efter Mureddins An-

viisning ifskulde have givet den, der besørgede Grindet for ham.

Medens han nu gumlede paa sit Uble, spilde den smukke Slavinde den anden Skaal, som han allerede med færre Banskeligheder modtog af hendes Haand; ved den tredie Skaal gjorde han slet ingen Omstændigheder, og var netop i Begreb med at tømme den fjerde, da Nured din lod, som om han vaagnede op af sin Slummer. Han rejste sig ivejret og sagde, idet han under Latte betragede Oldingen: — Ha, ha, ha, Shejkh Ibrahim, jeg griber Eder paa ferst Gjerning! I foregav, at I aldrig drak Wiin, og nu seer jeg dog, at den smager Eder ret godt! —

Denne Overraskelse kom Shejkh Ibrahim meget uventet, og han blev en Smule flau derover; alligevel lod han sig ikke forstyrre, men tømte Skaalen ganske rolig ud tilbunds. — Da først svarede han med Latte: — Er det virkelig en Synd, hvad jeg gjør, saa kommer den ikke over mit Hoved, men over Eders Kones; Hvo formaaer vel at modstaa saa megen Ynde? —

Den smukke Perserinde tog den Gamle i Forsvar og sagde: — O Herre, lad den gamle Shejkh være i Fred; han veed nok, hvad han gjør! Pas blot Eders eget Bæger! Med disse Ord rakte hun Nured din en fuld Skaal, og Nured din gjengjældte denne Artighed.

Men da de saaledes nogle Gange efter hinanden havde skjenket i Skaalerne og drukket paa hinandens Velgaaende, uden at byde den gamle Shejkh nogen Andeel i Bederbægelsen, spurgte denne, idet han betragtede dem med store Dine: — Men hvad skal dog dette betyde? Jo, det vilde være nydeligt! — Nu, da jeg er bleven Eders Drifkebroder, vil jeg, ved min Faders Sjæl, ogsaa

have Noget at drikke med Eder!— Under høj og munter Latter skjænkede de nu ogsaa i for ham, og saaledes drak de og spøgte med hinanden indtil henved Midnat.

Ved denne Tid blev den smukke Perserinde opmærksom paa, at der kun brændte een eneste Kjerter paa deres Bord, og yttrede derfor:

— Shejkh Ibrahim, I har kun bragt os een eneste Kjerter til at see ved, og dog er Salen heelt fuld deraf. Det er Kniberi, min Gamle. Vær dog saa god at antænde de øvrige, at vi kunne faae det en Smule lyst omkring os! —

Vinen var stegen Shejkh'en til Hovedet; han saae ikke Andet end Viinkanden, og følte ikke Andet end sig selv. For ikke at blive afbrudt i et Foredrag, som han netop holdt for den opmærksomme Nured din, svarede han, uden at tænke videre over Sagen, hastig den smukke Perserinde:

— Saa tænd dem da selv, om I har Lyst! I er en god Deel lettere tilbeens end jeg. Men paa ingen Maade mere end fem, sex Stykker; det vil være tilstrækkeligt, og jeg har mine Grunde. —

Den smukke Perserinde tog et Lys, og gif hen og antændte alle 80 Kjerter, uden at bryde sig det Mindste om den gamle Shejkh's Forbud. Da nogen Tid efter Shejkh Ibrahim var indviklet i en dyb og interessant Underholdning med den smukke Perserinde, henvendte Nured din den Bøn til ham, at han dog ogsaa skulde antænde nogle af Lamperne. Uden at lægge Mærke til, at allerede alle Kjerterne brændte, svarede Ibrahim lethen: — I maa dog virkelig være utilladelig doven eller ogsaa endnu strøbeligere end jeg, at I ikke selv kan gjøre det!

— Gaa og tænd nogle af Lamperne, men paa ingen Maa-
de mere end tre! —

Men Nuredдин antændte uden videre alle 80
Lamper, og aabnede alle 80 Vinduer, uden at den gamle
Scheikh i sin ibrige Underholdning med den dejlige Slav-
inde lagde Mærke dertil.

Netop ved den samme Tid sad Khalifen endnu ved
Vinduet i sit Palads og skuede i Maaneskinnet ud over
Tigris, lige i Retningen af Lyksalighedens Have.
Højlig forbauset saae han pludselig Hallen klart oplyst;
øjeblikkelig lod han hidkalde sin Stortvizer Giafar, som
alene ventede paa, at de Troendes Behersker skulde gaa
iseng, for at vende hjem til sit eget Palads.

Uden Tøven skyndte Giafar sig med at fremstille
sig for sin strenge Herre.

— Hund af en Vizier, — foer Khalifen strax imod
ham: — tjener Du mig saaledes, at Du ikke engang un-
derretter mig om, hvad der foregaaer i selve Bagdad? —

— Herre, hvad er Marsag til Eders Brede? —
spurgte Giafar ydmyg.

— Hvis Bagdad endnu var mit, — vedblev Kha-
lifen: — vilde Hallen i Lyksalighedens Have ikke
være oplyst, og sammes Vinduer ikke aabnede! Bee Dig!
Hvo understaaer sig til at gjøre Sligt, imedens jeg endnu
er Khalif? Træd nærmere og see selv! —

Skjælvende ved Tanken om, at Sligt virkelig skulde
være Tilfældet, kastede Vizieren sit Blik i den betegnede
Retning, og saae, at Khalifen kun havde talt den rene
Sandhed. Han begreb øjeblikkelig, at han maatte hitte
paa Et eller Andet, der havde Sandsynligheden for sig,

til at forklare dette overraskende Særsyn og besværgede det i Khalifens heftige Sind sig sammendragende Uvejr.

— De Troendes Beherster, — tog han tilorde: — jeg formaaer ikke at give Eders Højhed nogen anden Forklaring over denne Besynderlighed, end at Shejkh Ibrahim for nogle Dage siden kom til mig og udtalte det Ønske, at han maatte forsamle de Gejstlige ved sin Moskee hos sig til en Fest, som Eders velsignelsesrige Regjering giver enhver Troende saa overflødig Anledning til. Da jeg spurgte, hvad jeg i denne Henseende kunde gjøre for ham, bad han mig udvirke hos Eders Højhed, at han dertil maatte bruge Eders Hal, Fornøjelsens Bugge. Dertil gav jeg ham Tilladelse, idet jeg sagde, at jeg nok skulde underrette Eder om Sagens Sammenhæng; men jeg har glemt det over saa meget Andet, hvorfor jeg beder Eders Højhed om Forladelse. Næmeligviis har Shejkh Ibrahim idag givet den paatænkte Fest, og tillige villet overraske de Gejstlige med det prægtige Skuespil af Hallens glimrende Oplysning. —

— Giafar, — yttrede Harun nogenlunde formildet: — ifølge din egen Tilstaaelse har Du begaaet tre utilgivelige Fejl. For det Første har Du givet Shejkh Ibrahim Tilladelse til at benytte min Sal; en simpel Opsynsmand er ikke saa vigtig en Person, at Man skulde indrømme ham sliq en Gunst. For det Andet har Du Intet sagt mig derom, og for det Tredie har Du ganske taget fejl af den gode Gamles egentlige Mening. Jeg er overbevist om, at det ene og alene var lagt an paa at faae et Bidrag til at bestride Omkostningerne med ved denne Fest. Derpaa har Du slet ikke tænkt, og jeg kan ikke fortænke Shejkh Ibrahim i, at han ved denne pragt-

fulde Illumination tager sin Hævn over at være bleven behandlet saa gnieragtig. —

Glad over, at Harun al Raschid var oplagt til at see Sagen fra denne Side, tilstod Giafar gjerne de ham foreholdte Fejl, og at han havde gjort Uret i, ikke at give den gamle Shejkh et Par Guldstykker.

Smilende tog Khalfisen derpaa igjen Ordet og sagde: — Nu, efter som dine Fejl ere aabenbare, maa Du ogsaa have din Straf for dem; dog skal den ikke blive haard. Du skal nemlig gennembaage Natten med mig iblandt hine brave Folk, som jeg gjerne gad iagttage i Nærheden. Medens jeg nu gaaer hen og ifører mig en simpel borgerlig Klædning, maa Du og Mesrur gjøre det Samme; derpaa ville vi følges ad til Lykksalighedsens Have. —

Giafar gjorde rigtignok den Indvending, at det allerede var silde, og at Forsamlingen rimeligviis vilde være skiltet ad, inden de naaede derud; men Harun erklærede, at han nu eengang havde sat sig denne Nattevandring i Hovedet. Efter som nu Sagen ingenlunde forholdt sig saaledes, som Giafar i sin Forlegenhed havde forklaret Khalfisen, var Vizieren nærvædt at fortvivle over sin Herres haardnakkede Beslutning, men var naturligviis nødt til at søge sig uden videre Modsigelse. Giafar vidste overhovedet, som let begribeligt, heller ikke i mindste Maade at forklare sig selv hiint Særsyn med Hallens Illumination; alene saa meget vidste han med fuldkommen Sikkerhed, at det, han havde forebragt Khalfisen, var den pure Nødsøgn.

Khalfisen, Storbizieren og Mesrur, Obersten for Harremsbevogterne, begave sig altsaa paa Bejen ud til

Haven, hvis Dør Shejkh Ibrahim havde glemt at lukke efter sig, da han vendte tilbage fra Viinkjøbet.

— Hvorledes gaaer det til, at Døren endnu saa silde staaer aaben? — yttrede Harun højlig utilfreds: — Skulde den gamle Shejkh virkelig have sliq Uorden for Skik, eller er det blot en tilfældig Forsømmelse, som er bleven foranlediget ved Festens Forvirring? —

Da han befandt sig i Nærheden af Hallen, raadførte han sig med Giafar, om man ikke gjorde bedst i, først at bestige et i Nærheden staaende højt Træ, hvorfra Man bekvemt kunde opdage, hvad der foregik indenfor, før end Man begav sig ind i selve Hallen. Men Giafar, der vel vidste, at det blev ham, der skulde klattre tilvejs, gjorde Khalifen opmærksom paa, at Døren stod paaklem, og at Man igjennem Abningen maatte kunne overse den største Deel af Hallen. Khalifen gik sagte opad Trappen og stillede sig ved Døren, igjennem hvis Abning virkelig ogsaa, som Vizieren havde meent, det Hele bekvemt lod sig overse. Men Harun var kun slet forberedt paa det sig frembydende Skue; istedet for en Hob gamle Præster saae han for sig en ung Kvinde af en usorligelig Skjønhed og en ligeledes ung Mand af et indtagende Ud-vortes, hvilke tilsammen udgjorde den gamle Shejchs eneste Selskab. Shejkh Ibrahim løftede netop en til bredfuldt Maal fyldt Skaal og sagde til den smukke Per-
jerinde:

— En ægte Dranker maa aldrig tømme sin Skaal, uden iforvejen at have givet en lille Bise tilbedste. I maa vistnok kjende Digterens Ord:

— Lad det store Bager gaa Kredsen rundt, og modtag det lille af den lysende Maanes snehvide Haand! Men tøm det

ikke uden munter Klang; thi — endogsaa for Heste sløjter Man, naar de blive vandede. —

Da Harun al Raschid saae, at Sjeikh Ibra- him, hvem han hidtil havde anseet for en sat og fornuf- tig Mand, og hvem han allermindst havde haft mistænkt for at drikke Viin, bar sig ad paa sliig en forargelig Maa- de, svulmede Bredens Aare imellem hans Djne. Forsig- tig vendte han tilbage til den nogle Trin lavere tøvende Giasfar og sagde: — Aldrig i mine Levedage har jeg seet saadanne Fromme og saadanne Fromhedsøvelser førend i denne Nat. Gaa selv engang derop og see til, at og- saa Du kan faae din Deel af Belsignelsen. *) —

Allerede af Tønen, hvori disse Ord bleve udtalte, kunde Giasfar mærke, at Sagen begyndte at tage en gal og farlig Vending; men da han kom op til Døren og fik Dje paa det lystige Selskab i Hallen, begyndte han at skjælve af Angst. Ganske forskrækket kom han tilbage til Khalifen, og formaaede ikke at fremføre noget Ord.

— Har Man nogensinde seet saa galt, — udbrød Harun: — at Fremmede vove at gjøre sig lystige i min Have, min Hal, og at Sjeikhnen ikke alene lukker dem ind og taaler deres Galsskab, men endogsaa deler den! Imid- lertid, jeg troer ikke, at der kan gives noget smukkere Par, og derfor vil jeg, inden jeg giver min Brede Tøj- len, dog først nærmere undersøge, hvorledes disse indta- gende Landstrygere ere komne herind og hvorfra de komme. —

Da han havde sagt dette, steg han atter op og tog

*) Mohamedanerne troe, at endogsaa blot Synet af fromme Dvølsøer bringer Belsignelse.

Plads ved Døren for at iagttage videre; Bizieren fulgte efter og stillede sig bagved ham. Begge hørte de, hvorledes den gamle Shejkh spurgte den smukke Perserinde, om der endnu gaves Noget, som kunde forhøje Aftenens Nydelse, og den skønne Slavinde svarede ham: — Mig tykkes, at der slet intet vilde fattes i vor Glæde, hvis I havde et eller andet Strenginstrument ved Haanden, som jeg forstaaer at spille paa. —

— Kan I spille paa Cithar? — spurgte Shejken. Da hun hertil svarede Ja, gik den Gamle hen til et Skab og fremtog en Cithar, som han med Galanteri overrakte hende. Strax begyndte hun at stemme den. Men Harun vendte sig om til Giafar og sagde: — Ved Allah, hvis hun spiller godt, vil jeg tilgive hende og den unge Mand; — Dig derimod lader jeg ganske vist hænge. —

— De Troendes Behersker, — svarede Giafar: — saa vil jeg ønske, at hun spiller daarlig. —

— Hvorfor det? — spurgte Harun nysgjerrig.

— Jo, — svarede Bizieren: — godt Selskab er den halve Fornøjelse. Skal jeg hænge, vilde det dog altid være mig en Trøst, om jeg kunde tage Nogen med mig. —

Harun al Raschid var en Ven af gode Indfald, og kom til at lee. Derpaa lagde han atter Dret til Døren for at lytte til den smukke Perserindes Spil; allerede det indledende Forpil røbede Mesterinden i hende. Men da hun med den herligste Stemme og den mest fuldendte Kunst begyndte at foredrage en Khalifen bekendt Sang, blev han ganske fortryllet. Da Sangerinden taug, steg han ned af Trappen, og sagde nedenunder til den ham efterfølgende Giafar: — Jeg har, saa

længe jeg har levet, hverken hørt bedre Sang eller bedre Strenge-
gespil. Hidtil holdt jeg Isack*) for den største Githarspiller
i Verden; men han kan langt fra ikke maale sig med hen-
de. Jeg er saa fortryllet af hende, at jeg føler den
største Lyst til at komme ind i Salen og høre hende i
Nærheden; men hvorledes skal jeg bære mig ad der-
med? —

— De Troendes Beherster, — svarede Giasar:
— hvis Eders Højhed uden videre træder ind i Hallen,
saa dør bestemt den gamle Shejkh af Skræk. —

— Det Samme frygter jeg for; — yttrede Kha-
lifen: — og jeg vilde dog nødigt være Marsag til en
Mands Død, som har tjent mig tro og længe. — Men
der falder mig netop Noget ind, som vel kunde føre til
Maalet. Bliv her tilbage med Mesrur og vent, indtil
jeg kommer tilbage! —

Med disse Ord fjernede Harun sig og tog Bejen
hen til et stort opmuret Vandbassin, som stod i Forbin-
delse med den i Nærheden flydende Tigris, og som der-
for stedse havde Overflod af de herligste Fisk. Dette
vidste Fiskerne ret godt, og vare i høj Grad forhoppede
paa at komme til at kaste deres Net ud i Bassinet; men
Khalifen havde udtrykkelig forbudt at give Nogen Adgang.
Denne Nat var der netop gaaet en Fisker forbi Indgan-
gen til Haven, hvis Dør Khalifen havde ladet staa aaben
efter sig, saaledes som han havde fundet den. Lejlighe-
den var fristende; Fiskeren listede sig ind, kastede sit Net
ud i Bassinet, og var netop i Begreb med at drage det
op igjen, betyngtet af Fisk, da Khalifen kom til og over-

*) En berømt Githarspiller i Bagdad, Haruns og senere Al
Mamuns, hans Søns, Yndling.

rastede ham. Denne Sidste havde ventet noget Lignende, som en Følge af den gamle Shejkh Ibrahims Skjædesløshed, og havde isinde at drage Nytte deraf til sit Djemed. Fiskeren gjenkjendte øjeblikkelig Khalifen trods hans Forklædning, fastede sig for hans Fødder og gav sin Armod til Undskyldning. Harun bød ham staa op og være ved godt Mod, og drage Nettet iland, for at de kunde see, hvilke Fisk der fandtes deri.

Den saaledes beroligede Fisker adlød og drog sit Net til sig; Fangsten bestod af fem eller sex smukke Fisk, hvoraf Khalifen udvalgte sig de to største, som han ved Gjellerne lod trække paa en smidig Bond. Derpaa befalede han Fiskeren at bytte Klæder med sig, og, saasnart han fra Top til Taa var paaklædt som Fisker, befalede han Skjelman at tage sit Net og see til at komme afsted. Hermed var Fiskeren ikke ilde tilfreds, og spildte ej Tiden, inden han kom sin frygtelige Herre ud af Djne.

Nu tog Khalifen sine Fisk og vendte tilbage til Mesrur og Giafar. Da han blev staaende tæt foran dem, sagde Vizieren, som ikke gjenkjendte ham: — Hvad vil Du her? Afsted med Dig! — Da lo Khalifen af Hjertens Grund, og først da mærkede Giafar, hvem han havde for sig. — De Troendes Beherster, — udraabte han: — er det muligt, er det virkelig Eder? Jeg formaaede ikke at gjenkjende Eder, og beder tusinde Gange om Forladelse for min uhøflige Tiltale. Nu kan Eders Højhed trostlig gaa ind i Salen, uden at behøve at frygte for, at Shejkh Ibrahim skal gjenkjende Eder. —

— Saa bliver I her, — befalede Khalifen: — mens jeg prøver min Lykke! — Derpaa steg han op til Døren og bankede paa. Nureddin hørte, at der kom

Nogen, og gjorde Shejkh'en opmærksom derpaa. — Hvem er det? — raabte Dvynsmanden. Paa dette indbydende Spørgsmaal traadte Khalifen ind, men blev staaende tæt indenfor Døren og svarede: — Shejkh Ibrahim, det er mig, Fiskeren Kerim. Da jeg bemærkede, at I havde Fremmede, og jeg netop havde fanget to herlige Fisk, vilde jeg forespørge mig, om I ikke havde Brug for dem. — Da Nuredin og den smukke Perserinde hørte tale om Fisk, hvoraf de vare store Glskere, bade de den Gamle om at lade Manden komme nærmere og forevise sine Varer.

Shejkh Ibrahim var ifølge Vinens Indvirkning ikke oplagt til at holde lange Forhør over, hvorledes Fiskeren var kommen ind i Haven og hvor han havde hentet sine Fisk, men tænkte ene og alene paa at vise sig behagelig imod sin skønne Borddame. Majsommelig vendte han sit tunge Hoved om imod Døren og sagde med lallende Tunge til den formeentlige Fisker: — Kom nærmere, Du flinke Mattetyb, kom nærmere og lad Dig see! —

Khalifen adlød, idet han fuldkommen vel efterlignede en simpel Mands plumpe og forlegne Udfærd, og fremviste sine Fisk. — Ej, hvilke herlige Fisk! — udraabte den smukke Slavinde: — Jeg kunde virkelig faae Lyst til dem, hvis de vare kogte og tilberedte. — Ved Allah, — svarede hende den Gamle: — I har fuldkommen Ret! Hvad vil den Slynge her med sine ukogte Fisk? Gaa ud og tilbered dem for os! I mit Kjøkken vil Du finde Alt, hvad Du dertil behøver. —

— Som I befaler, Herre! — svarede Fiskeren, og gik ud til Giasfar, hvem han meddeelte, at Alt var gaaet fortræffelig, indtil Man havde befaleet ham at koge

og tilberede Fiskene. Vizieren var strax villig til at paatage sig Forretningen; men Khelifen svarede: — Sagen interesserer mig i den Grad, at jeg selv vil paatage mig denne Ulejlighed. Har jeg spillet Fiskerens Rolle saa godt, tænker jeg ogsaa, at jeg slipper fra Koffens. I min tidlige Ungdom laa Kjøkkenvæsenet mig meget paa Hjerte, og jeg har endnu en ikke saa ringe Erfar-
ring deri. —

Med disse Ord tog han Bejen til Shejkbens Bo-
lig; Giasar og Mesrur fulgte. Alle Tre lagde Haand paa Bærket, og, da det lille Kjøkken indeholdt Alt, hvad de behøvede, fik de snart den simple Ret færdig, hvorpaa Khelifen bar den frem. Han satte Fisken paa Bordet og bød Hver af de Tilstedeværende en Citron, hvis Saft almindelig tjener til at forhøje Nydelsen af denne Ret. Alle gavede sig med god Appetit især med Maaltidet; især lod det til at smage den smukke Perserinde og hendes Gemal overmaade godt. Khelifen blev staaende hos og saae paa, at de spiste. Da de vare færdige med Maaltidet og havde vasket deres Hænder, tog Nuredin Ordet:

— Fisker, din Ret er fortræffelig; Du har ikke kunnet gjøre os nogen større Fornøjelse. Tag dette! —

Og han tilkastede Fiskeren sin Børs, hvori Nesten af de 50 Guldstykker, som han i Balsora havde faaet af Sandschar. — Du skulde have faaet Mere, hvis jeg havde haft Mere at give. — vedblev han: — Havde jeg kjendt Dig, førend jeg endnu havde adspiltet min Arv, skulde jeg have gjort Dig velhavende for Livstid. Modtag imidlertid denne Smaating ligesaa venlig, som om det havde været en mere anseelig Foræring! —

Under mange Taksigelser modtog Khelifen Pungen;

men da han saa, at den indeholdt Guld, sagde han: — Herre, jeg kan ikke noksom takke for Eders store Gævmildhed; lykkelig er den, der har med saadanne Folk at gjøre! Men førend jeg fjerner mig, har jeg dog en Bøn at henvende til Eder. Jeg seer der en Cithar, og slutter deraf, at den naadige Dame forstaaer at spille. Af, hvis I dog kunde formaa hende til at lade mig høre et lille Stykke derpaa! Jeg gif da herfra som det lykkeligste Menneſte. Af alle Instrumenter elsker jeg dette højest. —

Paa Nureddins Bøn greb den smukke Perserinde Citharen, stemmede den, spillede og sang. Derpaa spillede hun nogle Stykker uden at synge dertil; men da hun havde endt, var Khalifen ganske ude af sig selv af Beundring og Henrykkelse, og raabte: — O hvilken Stemme, hvilken Haand, hvilket Spil! — Har man nogensinde hørt bedre synge eller bedre spille paa Cithar? Nej, aldrig i Verden! —

— Ej, Fisker, — yttrede Nureddin: — har hendes Sang og kunſtrige Spil behaget Dig ſaa vel? —

— Ved Allah, ja! — ſvarede den forklædte Fisker. Da følte Nureddin ſig endnu engang atter beſat af ſin Højmodighedsgrille, der i hans gode Dage havde ladet ham bortgive Alt, hvad en Anden blot fandt det Umaggen værdt at roſe, og ſagde til Fiſkeren:

— Nuvel, Fiſker, ſaa forærer jeg Dig hende. Tag imod hende ſom en Gave fra et højmodigt Hjerte, ſom aldrig fordrer ſine Velgjerninger tilbage! —

Med diſſe Ord ſtod han op, tog ſin Kappe, ſom han havde kaſtet af ſig, og vilde begive ſig bort for at efterlade den formeentlige Fiſker i uforſtyrret Beſiddelſe

af den skønne Slavinde, nu hans eneste, til enhver Tid hans kostbareste Gje.

Den smukke Perserinde sølte sig naturligtviis slagen af Skræk over denne sin Elskedes vanvittige Gævmildhed; hun holdt Nured din tilbage, tilkastede ham et Blik fuldt af øm Bebrejdelse og sagde:

— Herre, hvor vil I dog hen? — Sæt Eder paa Eders Plads og hør efter, hvad jeg vil foresynge Eder! —

Nured din opfyldte hendes Begjæring. Men Slavinden heftede sit af Taarer blændede Blik paa ham og foredrog med smeltende Stemme til Citharen flere Vers, der fløde hende ligesaa det dybt saarede Hjerte, og hvori hun bebrejdede ham hans Mangel paa Kjærlighed, at han saaledes kunde kaste hende den første den bedste Fremmede i Armene. Til sidst kastede hun Citharen fra sig og skjulte hulkende sit Ansigt i sit Tørklæde. — Men Nured din lod intet Ord falde, som kunde antyde, at han fortrod sin Gævmildhed; stiltiende tog han imod hendes ømme Bebrejdelser og blev siddende fuldkommen ubevægelig.

Men fuld af Forundring tog den forklædte Khalif til orde: — Herre, altsaa er denne dejlige, over al Maade beundringsværdige Dame, som I nylig har budt mig til Foræring, Eders Slavinde? —

— Saaledes er det, Kerim; — svarede Nured din: — og Du vilde visseelig forundres endnu mere, end Du nu gjør, hvis Du kjendte alle de Ulykker, som denne Slavinde allerede har bragt over mit Hoved. —

— Af, Herre, — vedblev Khalifen, der endnu stedse beholdt og overmaade vel gav Fiskerens Rolle:

— vær dog saa naadig at fortælle mig Eders Historie! —

Hertil var Nureddin ingensunde uvillig; han havde jo nylig bragt Fiskeren et uden al Sammenligning betydeligere Offer. Han fortalte altsaa sin Historie ligesom fra den Dag af, da Khakan havde kjøbt den dejlige Slavinde til Kongen af Balsora, og indtil det daværende Øjeblik, uden at fortie det Allermindste. Da han var færdig, spurgte Khalisen ham videre, hvorhen han nu tænkte at begive sig. — Hvorhen Allah fører mig! — var Nureddins korte Svar.

— Hvis I vil lyde mit Raad, — sagde Khalisen derpaa: — gaaer I ikke herfra videre, men vender tvertimod strax igjen tilbage til Balsora. Jeg vil give Eder et lille Brev med til Kongen, og I skal see, at han, efter at have læst dette, vil modtage Eder meget vel, og at forøvrigt Ingen vil vove at krumme et Haar paa Eders Hoved. —

Over disse Ord forbausesdes Nureddin højlig, og yttrede, at det ligesom Verdens Begyndelse var noget u hørt, at en Fisker stod i fortrolig Brevverling med en Konge. Men Khalisen bad Nureddin ikke at undre sig saa meget herover. De havde nemlig besøgt den samme Skole og ved denne Lejlighed sluttet det inderligste Venskab med hinanden. Rigtignok havde Skjæbnen vide adskilt dem, idet den havde gjort en Konge af den ene og en usel Fisker af den anden; men deres Venskab havde dog Intet lidt under den vide Adskillelse. Kongen af Balsora havde ofte tilbudt at opbygge sin gamle Skolekammerat; men denne havde stedse vrist de højmodige Tilbud tilbage, og indskrænket sig til det Forlangende, at det en gang imellem alene maatte være ham tilladt at lægge et

godt Ord ind hos ham for sin Benner. — Lad mig derfor kun raade! — sluttede Khalifen: — I skal faae at see, at min Mellemkomst vil have gode Følger. —

Nureddin gav sit Samtykke, og, efterat de nødvendige Skrivematerialier vare skaffede tilbeje, skrev Harun al Raschid følgende Brev til Kongen af Balsora, i hvis øverste Hand han med sin Skrift bemærkede: — I den alforbarmende Guds Navn! — for derved at antyde, at han forlangte ubetinget Lydighed:

— Harun al Raschid, Mahdi's Søn, sender dette Brev til Mohamed, Soliman-Es-Seyni's Søn, sin elskelige Fætter. —

— Saasnart som Nureddin, Søn af Vizieren Raskan, denne Skrivelses Overbringer, har overleveret Dig dette Brev og Du har læst det, skal Du afslægge din kongelige Kaabe, beklæde ham dermed og lade ham indtage din ømhøjede Plads. Dermed steer vor Villie. Leuvæl! —

Khalifen lagde dette Brev sammen og forseglede det uden at sige Nureddin Noget om Indholdet. Derpaa overgav han ham det med denne Anviisning: — Tag det og indskib Eder øjeblikkelig paa et af de Skibe, som daglig ved denne Tid afgaa til Balsora. Sove kan I ombord. —

Nureddin tog imod Brevet, forbarede det i sin Turban, og gik sin Vej, med de saa Skillinger, som han havde haft hos sig, førend Sandschar havde skjænket ham sin Pung. Utroostelig over hans Bortgang satte den smukke Perserinde sig hen i en Krog og udgjød Strømme af bittere Taarer.

Neppes var Nureddin borte, førend Shejkh Ibra-

him, som havde tiet stille til alt det Foregaaende, med følgende Ord henvendte sig til den formeentlige Fisker:

— Hør, min gode Kerim, der har Du bragt os et Par Fisk, som i det Højeste ere tyve halve Dirhem *) værd, og derfor modtaget en heel Pung fuld af Penge og en uvurdeerlig Slavinde. Mener Du virkelig, at Du skal beholde alt dette for Dig selv? Jeg siger Dig, at jeg forlanger min Andeel deraf. Hvad Pungen angaaer, saa hid med den, at jeg kan see, hvad den indeholder. Er det Sølv, den indeholder, skal Du faae et Sølvstykke; er det derimod Guld, beholder jeg naturligviis det Hele for mig selv, og Du maa lade Dig nøje med nogle Kobbermønter, som jeg har hos mig. —

— Hvad Pungen indeholder, veed jeg ikke, men vil gjerne dele dens Indhold med Eder, enten det nu er Sølv eller Guld. Slavinden derimod beholder jeg alene, uden Snak om nogen Deling. Er I ikke tilfreds med disse Vilkaar, faaer I slet intet. —

Shejkh Ibrahim blev yderlig opbragt over sliq efter hans Mening uforstammet Opførsel af en pjaltes Fisker, greb en af Porcellænskopperne paa Bordet og kastede den efter Kerims Hoved. Denne undveeg imidlertid med Lethed den berusede Oldings usikre Kast, og Koppen søndersloges imod Væggen. Men strax traadte Khalifen hen til Vinduet og klappede i Hænderne; det var det aftalte Tegn til, at fire Kammertjenere med en frisk Dragt, som Vizieren imidlertid havde maatte hidskaffe, skulde træde ind tilligemed Giasar og Mesrur. Ojeblikkelig vare de alle tilstede; Khalifen afkastede Fiskerens Pjalter og lod sig iføre de hidbragte nye Klæder. Ibra-

*) En lille Kobbermønt.

him sad og begloede dette mærkværdige Skuespil, i Begyndelsen ganske forstenet af Overraskelse; derpaa følte han sig til Hovedet, om det endnu sad paa sin rette Plads, beed sig i Fingrene og spurgte i ubeskrivelig Forvirring sig selv: — Drømmer jeg, eller er jeg vaagen? —

Khalifen maatte hjertelig lee over hans Forbauselse og sagde: — O, min agtbare Sheikh, skal jeg under slige Omstændigheder gjensee Dig? — Da først opløstes hans Tvivl og en Deel af hans Ruus i den bævende Skræk; han kastede sig næsegruus for Khalifens Fodder, saa at hans lange hvide Skjæg fejede Gulvet, og udraabte:

— De Troendes Behersker, Eders elendige Slave har fornærmet Eder; han anraaber Eders Barmhjertighed og beder tusinde Gange om Tilgivelse! —

Khalifen tilgav ham og befalede ham at staa op. Derpaa vendte han sig til den smukke Perserinde og ytrede, at hun vistnok ifølge det, som nylig var kommet for Dagen, vilde kunne indsee, at det ikke stemmede overens med hans Værdighed at modtage den Foræring, som Nured din med en Højmodighed uden Lige havde gjort ham. Han havde sendt Nured din tilbage til Balsora for at blive Konge sammesteds; som hans Dronning vilde han ogsaa sende hende didhen, saasnart Tronskiftet var gaaet for sig og han havde faaet Efterretning derom. Imidlertid skulde hun have sit Ophold i hans eget Palads og blive behandlet overeensstemmende med en Fyrstindes høje Rang.

Ved denne Erklæring af den højmodige Harun al Raschid følte den skønne Perserinde sig atter trøstet og fuldt beroliget; for sin dybe Hjertevee fandt hun en riig Erstatning i den Fryd, hun følte ved Tanken om at skulle see sin ømt elskede Nured din ophøjet til en saa glim-

rende Værdighed. Khelifen holdt ogsaa, som sædvanlig, sit Tilfagn paa det Punktligste; han anbefalede hende desuden til sin Gemalinde Sobeïde, idet han gjorde hende bekendt med den Godhed og Agtelse, han nærede for Nuredin, hendes Gemal.

Denne kom imidlertid lykkelig og vel tilbage til Balsora, desværre blot nogle Dage tidligere, end det havde været at ønske for hans Belfærd. Han begav sig strax til det fyrstelige Palads, hvor Kongen netop gav Audientz. Holdende Brevet højt over Hovedet, arbejdede han sig igjennem Trængselen og overgav Kongen Brevet. Denne tog imod det, brød det med det Samme, læste det og blegnede. Derpaa kyskede han det tvende Gange, og vilde just vise Befalingen Lydighed, da det faldt ham ind, først at raadføre sig med sin Vizier Savy. Denne uforsonlige Fjende af Nuredin havde allerede erfaret dennes Tilbagekomst; hvad han ikke havde været forbauset isorvejen, blev han det nu, da han havde læst Khelifens Brev. Da han imidlertid saa godt som var Part i Sagen, fattede han sig hastig og bestræbte sig for at finde en Udvej af denne baade Kongen og ham truende Forlegenhed. Og han fandt den. Han traadte lidt tilside, som om han søgte et bedre Lys for at gjennemlæse Brevet endnu engang, og afrev den i Brevets Rand med fine Bogstaver affattede Formel, der antydede, at Khelifen forlangte ubetinget og hastig Lydighed, saa behændig, at Ingen bemærkede det og Ingen kunde bemærke det uden ved nøjere Eftersyn. Efterat han derpaa hemmelig havde slugt den lille Strimmel med de frygtelige Bogstaver, vendte han tilbage til Kongen og spurgte hemmelig: — Herre, hvad har I isinde at gjøre? —

— Hvad Khalifen befaler mig. — svarede Kong Mohamed.

— Det behøver I ingenlunde. — tog den snedige Minister igjen tilorde: — Vistnok er det Khalifens Haandskrift; men hans Formel fattes! —

Kongen havde rigtignok forrige Gang seet Formelen, men kun ganske flygtig; han troede derfor nu, da han ikke saae den mere, at han i sin Overraskelse havde skuffet sig. Vizieren vedblev: — Der er ingen Tvivl om, at jo Khalifen har givet Nured din denne Skrivelse paa hans Anklage imod mig og Eders Højhed, alene for at skaffe sig ham af Halsen. Det er ingenlunde hans Mening, at I skal føre Eder hans Ord til Hjerte. Desuden har han jo heller ikke sendt noget særeget Bud med Firmanen, *) uden hvilken Brevet Intet har at sige. En Konge som Eder affætter Man visseelig ikke saaledes uden alle Omstændigheder. Der kunde jo gjerne komme endnu en Anden efter Nured din med en falsk Skrivelse; Slikt har Man hørt før. Eders Højhed kan forlade sig paa mit Ord; jeg tager alle muligviis slemme Følger paa min Kappe. —

Kongen lod sig overtale; Nured din blev af Bevæbnede greben og ført til Savys Huus, hvor han til Velkomst fik en Bastonnade, hvorefter han blev liggende halv død. Derpaa blev han kastet i det dybeste og mørkeste Fangehul, og det blev paa det Strengeste indskjæmpet Slutteren, kun at give ham Vand og Brød.

Da den tilfamme pryglede Nured din i Fængslet atter kom til Besindelse, udstødte han høje Klagekrig og begræd sin uden Lige grusom haarde Lod: — O Fi-

*) Officiel Regjeringskrivelse.

sker, hvor Du har bedraget mig, og hvor lettroende var ikke jeg, at jeg troede Dig! Men kunde jeg vente slikt Forræderi af Dig, efterat jeg havde overøst Dig med mine Belgjerninger? — Nej, det er umuligt; slikt Utafnemlighed gives der ikke i Verden! — Himlen velsigne Dig ligesuldt, Fisser! Jeg kan umulig troe, at Du har meent det saa slemt med mig; og jeg vil have Taalmodighed indtil Enden af mine Lidelser. —

Og Taalmodigheden modtog her, som overalt, sin fortjente Løn. Endnu samme Dag fik hans Stjæbne et mindre mørkt Udseende. Hans Fangevogter havde Medlidenhed med ham og søgte paa alle Maader at formilde hans Lidelser. Den onde Vizier havde rigtignok befalet ham, daglig at slaa og mishandle Nuredin; men det skikkelige og følsomme Menneske handlede lige tvertimod. Han bragte ham styrkende Spise, redte ham et mageligt Leje, plejede og trøstede ham. Men Savy tænkte alene paa, hvorledes han kunde styrte sin Fjende i en vanderende Død uden at udsætte sig selv for nogen Fare derved. Da derfor fyrrethve Dage vare forløbne, lod han ved nogle af sine Slaver endeel kostbare Gaver bringe til det kongelige Palads, med Udseende af, at de kom fra Khalifen, og fremstillede sig kort efter selv for Kongen. Kong Mohamed fandt stort Behag i de smukke Gaver og den dertil knyttede ærefulde Opmærksomhed, men Savy forbittrede hastig hans Glæde ved den ondskabsfulde Bemærkning: — Herre, maaskee vare disse Foræringer slet ikke bestemte til Eder, men til den nye Konge. —

Kongen forstod hans Mening og spurgte heftig: — Hvad, lever den Elendige endnu? Jeg troede, at Du for længe siden havde ladet ham dræbe! —

— Herre, — svarede Savv: — jeg besidder ikke Magt til at skille Nogen ved Livet; alene Eders Højhed har at befale. —

— Gaa, — raabte Kongen: — gaa strax og lad Hovedet hugge af ham! —

Med denne Befaling var Savv vel tilfreds, og takkede Kongen krybende for den Oprejssning, han derved skjænkede ham. — Men — tilføjede han: — da han offentlig har bestjæmmet mig, som Eders Højhed veed, saa beder jeg Eder om den Naade, at han maa blive henrettet udenfor Eders Majestæts Palads, og at Herolder over hele Staden maa udraabe hans Dødsstraf, saa at Alle og Enhver kunne erfare og lægge sig paa Hjerte, hvad en Fornærmelse mod Eders Højheds ydmyge Slave monne koste. —

Kongen gav hertil sit Samtykke. Herolderne droge omkring og gjorde deres Skyldighed, hvorved hele Staden blev nedsænket i den dybeste Sorg. Det endnu friske Minde om Rha kan og hans Fortjenester lod alle skifelige Menneſker med Uvillie fornemme, at hans Søn ved Savvs Ondskab var bestemt til at lide en forsmædelig Død.

Savv begav sig i egen Person med tyve af sine Slaver til Nured d in s Fængsel og bød Slutteren at udlevere ham. Den arme Nured d in maatte først i al Hast ombytte de af den barmhjertige Fangevogter modtagne nette og reenlige Klæder med nogle smudsige Pjalter, der ret gjorde ham til et Jammerens Billed, og blev saa overgiben i sin Fjendes Hænder. Da græd han og sagde:

— Ere I da sikke for Ulykke? Have I da ikke hørt Digterens Ord: — „De brugte deres Magt, og brugte

den tyrannisk; — og snart vare de, som om de aldrig havde været.“ —

— O Nuredin, — spottede Vizieren: — troer Du dermed at gjøre mig bange? Intet skal hindre mig i, ligesom Djnene af hele Balsoras Befolkning at lade Hovedet hugge af Dig. Hvor herlig siger ikke hiin anden Digter? —:

— Hvo som blot en eneste Dag overlever sin Fjende, har faaet sine Dnsfers Bæger fuldt. —

Paa Savys Befaling blev Nureddin sat op paa et elendigt Muuldyr, og Toget satte sig derpaa i Bevægelse hen til Pladsen foran Kongens Palads. Foran den til Død og Banære indviiede Ulykkelige blev der udraabt: — Dette er den ringeste Straf for den, som vover at smedde et falsk Brev fra Khalifen til Kongen. — Under Paladsets Vinduer dannede Savys Slaver og den kongelige Livvagt en viid Kreds; men det kostede Anstrengelse at holde Folket i Afs, som uophørlig trængte paa for at bryde igjennem og befri Nureddin. Savy overlod sit Bytte i Skarpretterens Hænder, og begav sig op paa Slottet, hvor Kongen allerede var beredt til, fra sine Vinduer tilligemed den onde Vizier at nyde det forestaaende blodige Skuespil.

Skarpretteren traadte hen til Nureddin og bad ham tilgive sig hans Død, eftersom han kun var en Slave, som nødtvungen maatte opfylde sin Pligt. — Har Du endnu noget paa Hjertet, — vedblev han: — saa kom hastig frem med det; thi dine Djebliske er talte; saa snart Kongen seer nd igjennem Vinduet, skal Du ophøre at leve. —

Den ulykkelige Nureddin saae sig rundt om i

Kredsen og sagde: — Er der ingen, som vil vise mig den Barmhjertighed, i disse mine sidste frygtelige Øjeblikke at lædse mig med en Drif Vand? —

Strax blev en Krukke med Vand skaffet tilbeje, der gik fra Haand til Haand, indtil den naaede Nured din. Men da Vizieren Savy fra Paladsets Vindue blev Vidne til denne Forsinkelse, skreg han ned til Skarpretteren: — Nu, hvad tøver Du efter? Hug til! —

Hele Pladsen gjenlød af Forbandelser over den onde Vizier. Heller ikke den paa sin Anseelse iversyge Konge billigede det af Ministeren i hans Nærværelse udviste Overmod, men tilkjendegav sin Ubillie, idet han raabte ned, at Man endnu skulde tøve noget. Men til denne Befaling havde han ogsaa en anden Grund; thi han havde faaet Øje paa en Rytterskare, som sprængte frem igjennem en lang til Pladsen stødende Gade, og gjorde Savy opmærksom derpaa. Denne frygtede for, at Rytterne skulde kaste en uventet Hindring i Vejen for hans Hævn, og trængte ind paa Kongen, at han skulde give det aftalte Tegn til Henrettelsen; men Kongen havde en Anelse om, hvad der vilde komme, og vægrede sig ved at give Tegnet, førend han havde faaet at vide, hvilket Budskab hiin Rytterskare bragte.

Og vel gjorde han deri; thi det var Storbizieren Giafar selv, som med Følge var ileet hid fra Bagdad, affendt af Khalifen.

Harun al Raschid havde hele tredive Dage forglemt at sende den nødvendige Firman efter Nured din, da han en Dag, ved at gaa igjennem den indre Deel af sit Palads, der beboedes af Haremets Kvinder, med Overraskelse hørte Lyden af en overordentlig dejlig Fruentimmerstemme. Han blev staaende udenfor Døren

og lyttede, og hørte en Sang foredrage, der skildrede Smerten ved at være adskilt fra den Elskede. Studsende spurgte Khelifen en Gilding, hvem der beboede dette Bærelse, og fik til Svar, at det var hiin unge Mands Kone, som Khelifen havde sendt til Balsora for at blive Konge i Mohamed Ben-Solimans Sted.

Glaende sig for Panden udraabte Harun: — Arme Nured din, Khakans Søn, at jeg saaledes kunde forglemme Dig! — Kald mig strax paa Giafar! —

Saa snart Storbizieren havde indfundet sig, sagde Khelifen til ham: — Giafar, jeg har glemt at sende Firmanen angaaende Anerkjendelsen af Nured din som Konge i Balsora. Til Udfærdigelsen af samme er der ikke længer Tid! Tag derfor Folk og Heste og skynd Dig afsted til Balsora! Er Nured din tagen af Dage, saa lad strax Savvy hænge; lever han endnu, saa bring ham, Kongen og hans Bizier med Dig tilbage til mig! —

Giafar spildte ingen Tid, men steg strax tilhest og begav sig med et anseeligt Følge paa Vejen til Balsora, som han naaede i det forhen angivne betydningsfulde, ja afgjørende Øjeblik. Da han viste sig paa Pladsen, vege Alle tilside for ham for at lade ham komme frem, og raabte om Naade for Nured din. Storbizieren reed lige hen til Paladsets Trappe og steg af. Kongen havde allerede gjenkjendt Khelifens betroede højre Haand, og kom Giafar imøde i Døren til sit Bærelse. Uden at spille Tiden med Ceremonier spurgte denne øjeblikkelig, om Nured din endnu var ilive, og, da han herpaa havde modtaget Svaret Ja, befalede han, at den unge Mand strax skulde bringes for ham. Saa snart den arme Nured din viste sig, betyngtet med Lænker, lod Giafar ham strax sætte i Frihed, men forfikkede sig

paa samme Tid den onde Savy, hvilken han lod fængsle i de samme Lænker, som nylig vare faldne af hans ulykkelige Offer. Kun een eneste Nat blev han over i Balsora, og vendte derpaa med Nureddin, Kongen og hans Vizier tilbage til Bagdad.

Saa snart han var kommen hjem, bragte han dem alle Tre for Khalisen, hvem han først afslagde Regnskab for sin Sendelse, hvorved han ikke glemte at berette, i hvilken Tilstand han havde truffet Nureddin, og hvilken Behandling denne havde maattet lide af den hævnsyge Vizier. Ifølge denne Anklage gav Khalisen Nureddin fri Tilladelse til egenhændig at hugge Hovedet af sin og sin Slægts onde Fjende. Men hertil svarede den unge Mand:

— De Troendes Behersker, hvor meget Ondt denne Skurk end har tilføjet mig og stræbt at tilføje min afdøde Fader, saa vilde jeg dog holde mig for det foragteligste Menneſke, hvis mine Hænder plettedes med hans Blod. —

Khalisen tog ingensunde Nureddin hans Vægring ilde op, og overgav Savy til Skarpretteren.

Harun udtalte derpaa sin Hensigt at sende Nureddin tilbage til Balsora for at regjere der; men Nureddin bad sig atter fritagen. — De Troendes Behersker, — sagde han: — Balsora er, som Eders Højhed let vil kunne begribe, ved alt det, jeg der har lidt, blevet mig saa forhadet, at jeg maa bede Khalisen om naadig Tilladelse til at holde den Sed, jeg har tilsvoret mig selv, aldrig mere at vende didhen tilbage. Min højeste Lykke derimod vilde jeg sætte deri, om det maatte blive mig forundt at henleve mine Dage i Eders Højheds Tjeneste og i Eders Nærhed; det er den eneste Naade, jeg har at bede de Troendes Behersker om. —

Paa denne hans Bøn optog Khalifen ham imellem sine fortroligste Hofffolk, gav ham den smukke Perserinde tilbage, og viste ham saa meget Godt, at de, eftersom den inderligste Kjærlighed forbandt dem, kunde leve det lykkeligste Liv med hinanden lige indtil deres Dødsdag. Den smukke Perserinde fik rigelig Erstatning for de Taarer, hun havde fældet, og Nuredin lærte at blive en god Huusholder med de ham betroede Lykkesgoder.

Kong Mohamed rejste med en streng Trettesættelse, og med Paamindelsen om, for Fremtiden at gjøre et bedre Valg af sine Vizierer, tilbage til sit Stattholder-skab i Balsora.

Den vise Heykar.

Historien om den vise Heykar hører til de allercældste Overleveringer. Som første Minister hos den assyriske Konge Sencharib i Ninive styrede Heykar aleke hele det mægtige Rige. Med denne sin Magt forenede han en høj Grad af Viisdom og den meest udstrakte Lærdom; men den kvælende Tanke: at skulle dø barnløs, forstyrrede bestandig hans Sindssro. Forgjæves havde han taget sex Hustruer og havde nu opgivet alt Haab om, at nogen Arving til hans Navn og høje Rang skulde vorde ham beskjeret. En Dag klagede han sin Nød for alle Rigets forsamlede Viismænd, Sandsigere og Stjernetydere, og disse raadede ham til at forsøge, om han ikke ved Offergaver kunde tilvinde sig Gudernes Gunst. Men forgjæves fulgte Heykar deres Raad, og af Fortvivlelse derover vendte han sig bort fra de asmægtige Hedningeguder og tog i brændende Bøn sin Tilflugt til den enefste jande Gud. Da lød en Røst til ham fra Himlen og sagde:

— Heykar! Efterdi Du først bragte Afguderne Offer og Nøgelse, skal Du, til Straf derfor, dø uden Afkom; men din Søster har en Søn, ham kan Du tage til Dig som din egen og gjøre ham til din Arving. —

Dette gjorde nu Heykar. Han lod sin Søster-

søn, som dengang endnu var i den spæde Alder, pleje og senere opdrage paa det Omhyggeligste, saa at han allerede efter saa Mars Forløb var velbevandret i alle Videnskaber.

Kong S en c h a r i b havde imidlertid med Bedrøvelse lagt Mærke til, at hans Minister begyndte stærkt at ældes, og en Dag talte han saaledes til ham:

— Min oprigtige og trofaste Ven! Du, hvis Viisdom og Erfaring betrygger mit Riges Lykke! Allerede bøjer sig dit Hoved under Aarenes Vægt, og med Smerte seer jeg en uundgaaelig Adskillelse nær forhaanden. Hvo fortjener vel, efter Dig at arve min Fortrolighed og Tilid, og hvo vil kunne være mit Riges Støtte som Du har været det? —

— Herre! — svarede H e y f a r: — Jeg har en Søstersøn ved Navn M a d a n, hvem jeg har antaget som min Søn fra hans Barndom af og indviet i alle de Videnskaber, jeg selv kjendte Noget til. —

— Saa lad ham komme for mit Ansigt! — sagde S e n c h a r i b: — Og finder jeg ham dygtig til at styre mit Rige, saa overdrager jeg ham strax dit Embede, paa det Du ikke skal savne den for din Alder nødvendige Hvile. Dog skal Du beholde alle de Forrettigheder, der tilkomme Dig ifølge din Rang og dine mangeaarige Fortjenester. Gid de Levedage, der endnu maatte forundes Dig, min kjære H e y f a r, maa henvinde for Dig i Fred og Glee! —

M a d a n blev da af sin Morbroder fremstillet for Kongen. Med Grefrygt kastede han sig ned for hans Fødder, og den skønne Maade, hvorpaa han vidste at føje sine Ord, og den ædle, beskedne Tone, hvori han talte, indtog Kongen for ham i den Grad, at han strax

sagde til Vizieren: — Vise Heykar! Denne unge Mand synes mig værdig til den Ære at kaldes din Søn; og ligesom Du har tjent mig og min Fader Sarchadon, saaledes skal nu ogsaa din Søn tjene mig og drage Om-
sorg for mine Staters Vel. —

Heykar takkede rørt, bad Sencharib i Naade bære over med de Fejl, som Ungdom og Uerfarenhed kunde bringe hans Søstersøn til at begaa, og bortffjernede sig derpaa tilligemed Madan. Da de vare komne hjem, indskærpede Heykar endnu engang sin Fostersøn alle de gode Lærdomme, han havde givet ham fra Barndommen af. Heykar stod i den Formening, at den unge Mand dybt havde indpræget sig disse Lærdomme; han havde ikke mindste Anelse om, at den nedrigste Utafnemlighed skulde blive Lønningen for alle hans Belgjeringer. Efter at have nedlagt sine Embeder drog han sig tilbage i sit Huus og overdrog Madan endog Bestyrelsen af sin Formue, hvorover han gav ham fuldkommen fri Naadighed.

Magt fremabler Stolthed. Madan, som nu var i fuld Besiddelse af sin Morbroders umaadelige Skatte og ikke kjendte nogen anden Lov end sine Tilbojeligheder, ingen anden Skranke end sin egen Villie, begyndte snart at ringeagte sin Belgjører. Ligesaa skamløs som utafnemlig, vovede han endog offentlig at spotte over ham. — Min Morbroder — hørte Man ham sige: — gaaer i Barndom; den stakkels Mand har tabt al Forstand paa Livets Anliggender. — Dertil kom, at han mishandlede sine Slaver, solgte sine Gjendomme og bortodflede paa den taabeligste Naade den langsomt erhvervede Formue. Opbragt herover jog Heykar ham ud af sit Huus og underrettede Kongen om det Skete. Denne erklærede da

Nadan, at saalænge Heykar levede maatte Ingen anmasse sig nogensombest Myndighed i hans Huus. Den gamle Vizier søgte at lindre sin Kummer ved at tage Nadans yngre Broder, Ebnasadam, til sig og overdrage ham Bestyrelsen af alt sit Gods; men dette forbittede Nadan i den Grad, at han fra nu af kun tænkte paa Midler til Hævn. Han skrev da til Kong Akis af Persien følgende Brev:

— Sencharib, Konge af Assur, sender Persiens Konge sin Hilsen.

Drag, saa saare Du har modtaget dette Brev, iilsomt til Sletten ved Basrin, hvor jeg vil overlevere Dig mit Rige og min Hovedstad uden Sværdslag. —

Et lignende Brev sendtes til Kong Farao af Egypten. Nadans Haandskrift lignede aldeles hans Onkels, og for at gjøre Skuffelsen fuldstændig, satte han Heykars Segl paa begge Brevene og kastede dem fra sig i det kongelige Palads. Derpaa opdigtede han endnu et tredie Brev fra Sencharib til Heykar, af følgende Indhold:

— Det befales Dig, at Du næstkommende Torsdag skal have hele vor Krigshær, i slagfærdig Stand, samlet paa Sletten ved Basrin. Giv Soldaterne Befaling til, ved min Ankomst, at rykke frem imod mig og mit Følge som mod en Fjende, paa det at Egypterkongens Sendebud, hvilke, som Du veed, for Tiden befinde sig ved mit Hof, ved denne Manøvre kunne faae at see en Prøve paa vor Hærs Dygtighed og lære at frygte os. —

Denne Skrivelse lod Nadan en af Paladsets Slaver overbringe Heykar.

Imidlertid fandt Man de to Breve til Kongerne af Persien og Egypten og bragte dem til S en c h a r i b. Fuld af Harme og Forbauselse over deres Indhold viste han dem til N a d a n, som, med frembykket Forlegenhed og som om Tilstaaelsen kostede ham megen Overvindelse, erkjendte, at det var hans Morbroders Segl og Haandskrift.

— Hvad kan jeg da have gjort H e y f a r? — udraabte Kongen: — Hvad kan have bragt ham til at gjengjælde mine Belgjæringer med saadan Troløshed? —

— Herre! — svarede den lumse N a d a n: — Det er endnu for tidlig at tage sig Sagen saa nær. Først maa Du overbevise Dig om H e y f a r s Forræderi, og dette kan alene skee paa Sletten ved Baskrin. —

Ifølge N a d a n s Raad begav S en c h a r i b sig den paafølgende Torsdag, fulgt af Hoffolk og en talrig Livvagt, til den omtalte Slette, hvor han saae H e y f a r i Spidsen for en i Slagorden opstillet Hær. Neppe blev H e y f a r Kongen vaer, før han, i den Formening, at han derved kun efterkom sin Herres Befaling, gav sine Krigsfolk Tegn til, at de skulde styrte frem imod Kongens Følge. S en c h a r i b kunde hverken skjule sin Forbauselse eller sin Harme.

— I seer nu med egne Øjne — sagde N a d a n: — hvad denne Forræder er istand til at gjøre mod Eders Majestæt. Men vær kun ganske rolig; vend tilbage til Eders Palads, og overlad det til mig at fængsle Forbryderen og føre ham lænket frem for Eders N asyn. —

Kongen fulgte dette Raad, og N a d a n ilede derpaa hen til sin Onkel og talte saaledes til ham i sin Herres Navn:

— Hans Majestæt er fuldkommen tilfreds med den

Nøjagtighed, hvormed I har udført hans Befalinger. Nu befaler han Eder at opløse Hæren og derefter selv, med Lænker om Hænder og Fødder, at fremkomme for hans Trone, paa det at de ægyptiske Gesandter, som nys vare Vidner til Eders Magt, nu ligeledes kunne blive Vidner til Eders Underkastelse. —

Heykar besvarede denne underfundige Tale med en Forsikkring om sin ubetingede Lydighed mod Kongen, lod sig strax lægge i Lænker og føre til det kongelige Palads, hvor han i dybeste Ydmyghed kastede sig ned foran Tronen. Sencharib foreholdt ham med Hefstighed hans Utafnemslighed og viste ham de tvende Breve, han skulde have skrevet til Kongerne af Persien og Egypten, begge forsynede med hans Segl. Ved dette Syn tabte Heykar Fatningen; hans Lemmer skjælvede krampagtig, hans Tunge klæbede sig fast til Ganen og han formaaede ikke at fremsføre et Ord. Den forbittrede Konge, som mistydede denne Taushed, befalede at føre ham til Døden, medens Nadan, ligesaa fræk som ondskabsfuld, overvældede sin Onkel med Skjældsord og Forhaanelser.

— Glendige Heykar! — tilraabte han ham: — Hvortil nytter Dig nu al din Nederdrægtighed? Hvilken Løn ventede Du Dig vel for alle de Lænker, Du smedede mod din Herre og Belgjører? —

Imidlertid kom Skarpretteren; hans Navn var Abu Somejka. Kongen befalede ham at gribe Heykar og hals hugge ham udenfor Indgangen til hans eget Huus. Nu kom Heykar atter til sig selv og sagde:

— I har befalet, at jeg skal døe, og jeg underkaster mig min Konges Willie, skjøndt jeg er uskyldig. Jeg udbeder mig kun som en Naade, at Man vil lade mine egne Slaver begrave mit Liig. —

Dette tillod Kongen; og da Heykar nu saae det afgjørende Øjeblik nærme sig, sendte han sin Hustru Bud og lod hende sige, at hun skulde forsamle en Mængde unge Slavinder, lade dem iføre sig prægtige Klæder, og derpaa, ledsaget af dem, begive sig til ham for at begræde hans Død. Tillige paalagde han hende, at hun skulde dække et Bord med overflødig Mad og Viin for Abu Somejka og de ham ledsagende Soldater. Heykars Hustru gjennemfsuede strax, ved Hjælp af sin store Skarpsindighed, Hensigten med denne Befaling, og hun efterkom den troligen. Da nu altsaa Skarpretteren indfandt sig med sine Folk, forefandt han et kostelig tilberedret Maaltid og de meest udsøgte Vine. Soldaterne hengave sig uforbeholdent til Bordets Glæder, og snart bleve de berusede. Med Utaalmodighed havde Heykar afventet dette Øjeblik; han drog nu Abu Somejka tilside og sagde til ham:

— Kald tilbage i din Grindring hiin Dag, da Sencharibs Fader Sarchadon dømte Dig til Døden. Du veed, at jeg dengang holdt Dig skjult, indtil Kongens Brede havde lagt sig. Det varede ikke længe, før Sarchadon beklagede at have mistet Dig, og han blev meget glad ved at see Dig igjen. Saaledes har Du altsaa mig at takke for dit Liv. Kom dette ihu, Abu Somejka, og gjengjæld mig idag hvad jeg dengang gjorde for Dig. Jeg er bleven et Offer for den sorteste Bagvaskelse; Kongen har ladet sig bedrage og vil maaskee allerede imorgen begræde min Død. Hør nu hvad jeg vil sige Dig! I mit Huus findes der et underjordist Kammer, som Ingen kjender; lad dette være mit Tilflugtssted. Ingen uden min Hustru skal indvies i vor Hemmelighed. Heldigviis befinder sig for Øjeblikket

i et af mine Fængsler en Slave, som ved sine Forbrydelser alt længe har fortjent Døden; dette Menneske maa strax bringes herhid, for at han, iført mine Klæder, strax kan blive henrettet i mit Sted. Dine Folk ere berusede og ville ikke lægge Mærke til Ombytningen. Riget overgiver Du, ifølge Kongens Tilladelse, til mine Slaver, at de kunne begrave det. Paa denne Maade vil Du erhverve Dig et evigt Krav paa min Erkjendtlighed og ikke blot vise mig, men ogsaa Kongen en stor Tjeneste. —

Abu Somejka var ikke utaknemlig. Han opfyldte i Gæt og Alt sin gamle Belgjörers Begjæring, og Listen lykkedes. Det tilmeldtes strax Kongen, at hans Minister havde ophørt at leve. Heykar's Hustru, som var den Eneste, der kjendte hans Tilflugtssted, steg kun een gang om Ugen ned til ham, for at bringe ham Levnetsmidler. Snart udbredte sig i Ninive og i Provindserne Rygtet om, at Kongen havde ladet sin første Minister henrette. Overalt i hele Riget modtoges Budskabet med Bedrøvelse.

— O fortræffelige Heykar! — raabte Man overalt: — Hvor haardt vil man ikke komme til at føle Savnet af din Wiisdom, dine Talenter og Kundskaber! I hvilket Forfald vil ikke Riget komme efter din Bortgang! —

Ogsaa Sencharib følte snart, hvor stort et Tab han havde lidt, og Angeren afpressede ham frugtesløse Taarer. For at give et offentligt Vidnesbyrd om sin Smerte, bød han Nadan at sammenkalde alle sin Onkels Venner, selv tilligemed dem anlægge Sorgedragt og holde en Sorgefest til Heykar's Ære. Den skjændige Nadan anstillede sig som om han gjerne efterkom denne Befaling; men istedetfor Onkelens Venner sammenkaldte

han en Mængde unge Døgenigter af samme Slags som han selv, og overlod sig med dem til alle et ryggesløst Spiregildes Udsvævelser, og det i Onklens eget Huus. I sit Tilflugtssted kunde den ulykkelige Heykar høre Larmen; i brændende Bøn, ofte afbrudt af dybe Suk, tog han sin Tilflugt til Gud. Mangen Gang kom Abusomejka til ham om Natten, og hans trøstefulde Tiltale lettede den Fanges betvungede Sind.

Imidlertid havde Rygtet om Heykars Død hurtigt fundet Vej til Nabolandene, hvis Konger, alt længe misundelige over Ninives Bælde, modtoges denne Efterretning med Glæde. De vidste, at det var Heykars vise Statsstyrelse, der hidtil havde givet Assyrien saa stor en Overvægt over dem; nu var den frygtede Modstander død og borte, og Egypterkongen var den Første, som tog Mod til sig og rejste Krigsbanneret. For at faae et Paaskud til Fjendtligheder mod Sencharib, tilsendte han Denne følgende Brev:

— Egypten er den hele Verdens Moder. Dens Kampebygninger ere Gjenstand for alle Folkesslags Beundring; men jeg har nu i Sinde at overgaa alle Faraonerne, mine Forfædre, idet jeg vil lade opføre et Slot midt imellem Jorden og Himlen. Findes der i dit Rige en Bygmester, som tør paatage sig at udføre dette Kampeværk og som tillige paa staaende Fod kan løse de vanskeligste Spørgsmaal, da send ham til mig, og jeg lover Dig til Gjengjæld Egyptens Indkomster for tre Aar. Gjør Du det derimod ikke, da maa Du belave Dig paa at udbetale mig tre Aars Indkomster af dit eget Rige. —

Sencharib harmedes over dette Brev; men et Svar maatte der dog gives, og nu begyndte Forlegenheden

derne. Efterat have meddeelt alle sit Hof's Stormænd Ægypterkongens sælsomme Forlangende og overtydet sig om, at Ingen af dem vilde paatage sig at besvare det, sammenkaldte han en stor Forsamling af Lærde.

— Hvo iblandt Eder — spurgte han: — vil gaa til Faraos Hof og løse hans Opgaver? —

— Der fandtes i Eders Rige kun een Mand, — svarede de: — som vilde have været istand til at besvare hine spidsfindige Spørgsmaal, og denne Mand var den vise Heykar. Ingen af os kan erstatte ham; det skulde da være Nadan, hans Søstersøn, hvem han har meddeelt sin Viisdom. —

Men Nadan erklærede, at det var et taabeligt Forlangende, Ægypterkongen havde gjort, og at Man gjorde bedst i, slet ikke at ændse det. Disse Ord vakte hos Sencharib Sabnet af Heykar i dets hele Bitterhed. Han steg ned fra sin Trone, satte sig i Støvet og strøede Afse paa sit Hoved, medens Taarer strømmede ned over hans Kinder. Abu Somejka, som var Vidne til Kongens Smerte, indsaar, at nu var Djebliktet kommet til at befri den ulykkelige Bizier. Med Urefrygt nærmede han sig Monarken og kastede sig for hans Fødder.

— Herre! — sagde han: — Giv Befaling til at dræbe mig! —

— Hvad har Du da gjort? — spurgte Sencharib forbauset.

— Enhver Undersaat, — gjensvarede Abu Somejka: — som ikke adlyder sin Fyrste, fortjener Døden, og jeg har været ulydig mod Eders Majestæt. —

Nu fortalte han, hvorledes han, overtydet om

Heykar's Ustyldighed, havde henrettet en straffstyldig Slave i hans Sted.

— Heykar er endnu i Live, — tilføjede han: — og saafremt I tillader det, vil jeg øjeblikkelig bringe ham til Eder. —

Hans Fortælling gjorde paa Kongen et vidunderligt Indtryk. I Begyndelsen vilde han ikke troe sine egne Øren, men da han ved Abu Somejka's gjentagne Forsikkringer sølte sig overbevist, hengav han sig til den meest levende Glæde. Strax befalede han at hente Heykar, og den ædelmodige Abu Somejka ilede til Vizierens underjordiske Bolig. — Frihed! — tilraabte han Heykar, saasnart han fik Øje paa ham: — I er fri ifølge Kongens Befaling! — Og nu fortalte han Alt hvad der var forefaldet, hvorefter Begge begave sig til Slottet for at fremstille sig for Kongen.

Sencharib kunde ikke uden Medlidenhed see sin gamle Viziers af Sorg og Belymring medtagne Skikkelse. Han sprang op, ilede ham imøde og sluttede ham grædende i sine Arme. — Lovet være Gud, — udbrød han: — at han har udfriet Dig fra Døden og givet Dig tilbage til mit Venskab! —

— Min Unaade — svarede Heykar: — var en utafnemlig Nidings Bærk. Jeg opelskede et Palmetræ til Støtte for min Alderdom, og Træet styrtede ned paa mig og slog mig til Jorden. Himlen har bevaret et til Eders Tjeneste indviet Liv; forjag derfor al Belymring og overdrag mig Regjeringens Byrde. —

— Intet Ringere ventede jeg mig af din Jær; — svarede Sencharib: — men først maa Du tilbringe nogle Dage i uforstyrret Fred og Ro. —

Heykar drog sig derpaa tilbage til sit Huus, og

Kongen gav ham paany de meest rørende Beviser paa sit Venstreb. Den tro Abu Somejka blev hædret med en Hæderflædning og med rige Gaver. Nadan derimod, som havde været Vidne til hiint Optrin, var saa betagen af Skræk, at han ikke vidste hvor han skulde gjøre af sig selv.

Efter nogle Dages Forløb fremtraadte Heykar for Sencharib med alle Kjendtegn paa sin tidligere Rang. Kongen modtog ham med den største Forekommenhed, bød ham tage Plads ved sin Side og overgav ham Farao's Brev. Tillige sagde han ham, at mange Afsyrere allerede vare flygtede til Egypten, af Frygt for at komme til at bidrage til den af Farao forlangte Tribut, saafremt Op-gaven, han vilde stille, ikke blev løst.

— Velan! — raabte Heykar, da han havde læst Brevet: — Jeg vil rejse til Egypten. Ikke alene lover jeg at bringe Flygtningerne tilbage, men ogsaa at tvinge Farao til, selv at betale den Tribut, han forlanger af os. Til de nødvendige Forberedelser behøver jeg fyrre-tyve Dage. —

Den henrykte Sencharib stode fuldkomment paa sin kloge Ministers Snille, og Farao's anmassende Udfor-dring forekom ham nu kun som tom Spidsfindighed, der snart, ligeoverfor Heykar's prøvede Visdom, vilde opløse sig i Intet.

Da Heykar var kommen hjem, lod han nogle Jægere kalde og paalagde dem at skaffe ham to levende Orne, hvilket ogsaa skete. Til samme Tid lod han for-færdige to Kasser af meget let Træ og to tykke Silke-snore af to tusind Alens Længde. Da disse Ting vare færdige, lod han to smaa Dreng bringe til sig og øvede dem daglig i at holde sig oprejste i de tvende til Orne-

nes Kløer fastgjorte Kasser, saa at Fuglene, naar de svang sig op i Luften, førte dem med sig, medens Heykar holdt den anden Ende af Strikkerne i sine Hænder. Denne Øvelse gjentoges ofte, saa at Ornene mere og mere vænnedes dertil. De bleve fodrede med Bedekjød, hvilket styrkede dem meget. Heykar havde oplært Drengene til, mens de svævede i Luften, at raabe af alle Kræfter: — Bring os Stene og Kalk, at vi her kunne bygge Faraos et Palads! Det er kun det, vi vente paa. Skyn-der Eder dog; det er jo skammeligt, at I saaledes lade os staa her med Hænderne i Skjødets! —

Siffer paa et heldigt Udfald, begav Heykar sig nu til Kongen, for i hans Nærværelse at anstille en Prøve. Sencharib begav sig, fulgt af sit Hof's Størsmænd, til en nærliggende Slette, og var saa henrykt over sin Viziers findrige Opfindelse, at han omfavnede ham i hele sit Hof's Paasyn, overrøste ham med nye Vresbeviisninger og tillod ham strax at afrejse til Egypten.

Da Faraos erfoer, at de assyriske Gesandter besandt sig paa Bejen til ham, sendte han dem sine fornemste Hofembedsmænd imøde, hvilke i et pragtfuldt Optog førte dem til Kongens Palads. Heykar hilste Kongen ærbødig ved at kaste sig ned for ham og berøre Gulvet med sin Pande, og talte derpaa saaledes til ham:

— Herre! Sencharib, min Konge og Herre, lader Eder hilse. Jeg er den af hans Slaver, som skal besvare Eders Spørgsmaal. I har tilskrevet ham, at I vil opbygge et Palads mellem Himmel og Jord, og jeg vil, med Guds Bistand og under Forudsætning af Eders Højheds Tilladelse, udføre dette Værk. Skulde det mislykkes for mig, eller lader jeg et eneste af Eders Spørgsmaal ubesvaret, vil min Herre afstaa til Eder sit

Niges Indkomster for tre Aar. Opfylder jeg derimod Eders Betingelser, da maa I betale ham en Tribut af samme Størrelse. Egyptens Behersker! Dette var Eders eget Løfte, og I vil sikkert holde det. —

Disse Ords ædle Simpelhed og den tillidsfulde Tone, med hvilken de bleve udtalte, overraskede Farao i høj Grad, og han spurgte om Gesandstens Navn. — Mit Navn er Abimakam, — svarede Heykar: — og jeg er kun en af de Ringeste i Kongen af Assyriens Stater. —

— Hvorfor har da din Herre — spurgte Farao: — ikke overdraget dette vigtige og vanskelige Hverv til en Mand af større Anseelse? —

— Himlen — svarede Heykar: — benytter ofte de Svageste til at sætte Jordens Mægtige i Forbauselse. —

Hermed endtes denne første Sammenkomst. Egypterkongen lod den assyriske Gesandt med hans Følge bringe til den for ham bestemte Bolig, hvor Alt var indrettet paa det Bekvemmeste. Tredie Dagen derefter blev Heykar kaldt til Farao, som, omgivet af sit Niges Store, sad i fuld Kongedragt paa sin Trone. Saasnart Sencharib's Minister var bleven ført ind i Salen, talte Kongen med Livlighed saaledes til ham:

— Betragt denne Forsamling, Abimakam, og siig os uden Betænkning: Hvem ligne vi, jeg og mit Hofs Stormænd? —

— Herre! — svarede Heykar: — I selv ligner et Gudebillede, og Eders Hoffolk ligne dets Præster. —

Kongen var tilfreds med dette Svar og afskedigede Gesandten med den Befaling, næste Morgen at indfinde sig paany. Næste Morgen fandt Heykar Kongen iført

en rød Klædning, medens Alle, som omgave ham, vare hvidklædte.

— Hvad ligner jeg nu? — spurgte Farao:
— Og hvad ligne mit Riges Store? —

— I selv ligner Solen, — svarede Heykar:
— og Eders Hoffolk ligne Solens Straaler. —

Atter fik han Lov at bortfjerne sig, og næste Dag fandt han igjen Kongen klædt i Rødt, men hans Hoffolk bare Klæder af alle Slags Farver.

— Hvormed sammenligner Du os nu? — spurgte Farao.

— Med Maaneden Nisan og de Blomster, den frembringer. — lod Svaret.

— Siig mig nu ogsaa, — vedblev Farao: — hvormed Du sammenligner din Herre Sencharib og de Store ved hans Hof? —

— Gud forbyde, — raabte Heykar: — at jeg her skulde udtale min Herres Navn, medens I sidder ned. Kun naar I rejser Eder op, kan jeg tale til Eder om Kongen af Assyrien. —

Overrasket ved den sikkre Tone, hvormed Gesandten sagde disse Ord, steg Farao ned fra sin Trone og gjentog sit Spørgsmaal.

— Min Herre — begyndte Heykar: — ligner den almægtige Gud, og hans Tjenere ere som Lynild og Torden. Han vinker, og strax bryder Uvejret løs; Solen formørkes, Regnen styrter ned i Strømme og de løsladte Storme ødelægge Maaneden Nisan og dens Blomster. —

Dette djærve Svar bragte Farao til at studse. Det forekom ham utroligt, at en simpel Mand skulde vove at tale saaledes.

— Vær aabenhjertig, Gesandt fra Assyrien, — sagde han: — og siig mig dit virkelige Navn! —

Heykar vilde nu ikke længer forfølge Sandheden, og gav derfor baade sit Navn og sin Stand tilkjende. Forbauset spurgte Kongen ham, hvorfra da Fortællingen skrev sig om hans Død. Heykar fortalte aabenhjertig Sagens Sammenhæng og fik herpaa Tilladelse til at gaa, dog paa den Betingelse, at han næste Dags Morgen skulde kundgjøre Kongen Noget, som hverken han eller Nogen af hans Undersaatter nogensinde forhen havde hørt.

Saa snart Heykar var alene, skrev han et Brev, som han næste Dag overrakte Faraos, af følgende Indhold:

— Kongen af Assyrien sender Kongen af Egypten sin Hilsen. Broderen trænger ofte til sin Broders Hjælp, og derfor tager jeg nu min Tilflugt til Dig. Jeg behøver serhundrede Talenter til Udrustningen af min Hær; Du beviser mig vel den Godhed at laane mig denne Sum. —

— Ganske vist — sagde Egypterkongen smilende: — er endnu ingensinde noget Saadant blevet forlangt af mig. —

— Og dog — svarede Heykar: — er det en Gjæld, til hvis Betaling I har forpligtet Eder, og som I snart maa afgjøre. —

Faraos begreb Heykars Mening og udraabte: — Dig skulde alle Kongers Tjenere ligne. Priset være det evige Væsen, som begavede Dig med Blisdom og pridede Dig med saa stor en Forstand og saa megen Kundskab. Dog endnu har Du en svær Betingelse tilbage at

opfyldte; Du lovede at bygge mig et Palads mellem Himmel og Jord. —

Heykar svarede: — Ja vel har jeg lovet det, og er ogsaa beredt dertil. Bygmestre har jeg bragt med mig; befal I nu kun at holde Steen, Gruus, Kalk og Arbejdsfolk i Beredskab, for at hine ikke skulle mangle det nødvendige Bygningsmateriale. —

Befalingen blev udstedt, og næste Morgen begav Farao sig med hele sin Hofstat ud til en vidt udstrakt Slette, hvor allerede en utallig Mængde Menneſter havde forſamlet ſig, for at ſee, hvorledes Heykar vilde bære ſig ad med at opfylde ſit Løfte. Snart indſandt han ſig tilligemed begge de afrettede Drengene; Burene, hvori de to Orne befandt ſig, bares af hans Folk bagefter ham. Saaſnart han var kommen ind paa den for ham beſtemte indelukkede Plads, tog han Ornene ud af deres Bure, lod Drengene ſtige ind hver i ſin Kæſſe, og efterat diſſe vare blevne faſtbundne til Fuglenes Kløer, gav han løſ i Strikkerne. Djæblikkelig hævede Ornene ſig højt op i Luften, og Drengene raabte af alle Livſens Kræfter: — Bring os nu hurtig Stene, Kalk og Gruus, at vi kunne bygge Farao's Palads! Naa, muntert, I Herrer Haandlangere! Hvor længe ſkulle vi ſtaa ledige her? Det er jo mageløſt, at man lader os ſtaa her og vente ſaa længe! —

Medens Drengene vedbleve at raabe ſaaledes, begyndte Heykar's Folk, i den forbaufede Mængdes Paafyn, at ſtaa løſ paa Farao's Haandværksfolk, idet de ſagde: — Saa gjør dog Eder's Skyldighed, Folk! — og jo mere de huggede løſ paa dem, deſto hjerteligere lo Farao og hans Hofmænd. Imidlertid kunde Kongen dog ikke Andet end føle ſig en Smule beſkæmmet, og for

dog at gjøre en Ende paa disse Optrin, sagde han til Heykar:

— Har Du mistet Forstanden? Hvorledes skulle mine Folk faae Ting af saadan Tyngde bragte saa højt op i Luften? —

— Nabebart — svarede Heykar: — har min Konge, Sencharib, ganske anderledes dygtige Arbejdsfolk; thi han vilde, dersom han fik Lyst dertil, paa een eneste Dag kunne lade opføre to saadanne Paladser paa eengang. —

Faraos kunde hertil Intet svare, men sagde: — Nuvel, jeg giver Afkald paa Opbyggelsen af mit Palads; men belov Dig nu paa imorgen at besvare forskjellige Spørgsmaal, som jeg vil forelægge Dig. —

Idlig næste Morgen mødte Heykar for Faraos, som derpaa fremsatte følgende Spørgsmaal:

— Hvad er det for en Hest i din Herres Stald, som, hver Gang den vrinsker i Ninive, indjager mine Hopper saadan Skræk, at de fole i Utide? —

Heykar sagde, at han skulde strax finde et Svar paa dette Spørgsmaal, gik til sin Bolig, tog en Kat og gav sig til at pidste den. Naboerne hørte Dyrets ynkelige Skrig og meldte det til Kongen. Strax lod Denne Heykar kalde og spurgte, hvorfor han saaledes mishandlede et stakkels værgeløst Dyr.

— Den er mindre uskyldig end J troer. — svarede Heykar: — Min Herre, Sencharib, havde skjænket mig en smuk Hane, som galede utrættelig hver Time baade Dag og Nat, og nu er denne fordømte Kat sidste Nat løben til Ninive og har sønderrevet Hanen. —

— Dine Ord — svarede Kongen: — kunde let bringe mig til at tro, at Du har lidt Skade paa din

Forstand; thi hvorledes, o vise Heykar, skulde da vel denne Kat i en eneste Nat kunne løbe til Ninive og tilbage igjen, da Du dog veed, at der fra min Hovedstad og dertil er trehundrede og tressindstyve Mile? —

— Er det saaledes, — udraabte nu Heykar: hvorledes kan I da sige, at Eders Hopper kunne høre en Hingst vrinske i min Herres Stalde? —

Farao søgte nu paa andre Maader at bringe Heykar i Forlegenhed. — Hvad siger Du — spurgte han: — om en Bygmester, som bygger et Palads af ottetusind syvhundrede og tressindstyve Stene og som deri har plantet tolv Træer, af hvilke ethvert har tredive Grene og hver Green bærer een hvid og een sort Drue? —

— Det vilde enhver Bonde i Ninive kunne gjætte. — sagde Heykar: — Bygmesteren er Gud; Paladset, som han bygger, er Aaret, og de ottetusind syvhundrede og tressindstyve Stene betyde Timerne, af hvilke Aaret bestaaer; de tolv Træer ere Aarets Maaneder, og de tvende Druer Dag og Nat. —

— Da Du nu saa snildt har gjættet min Gaade, — vedblev Farao: — forlanger jeg endnu kun een Tjeneste af Dig, og det skal være den sidste. Jeg har her en Møllesteen, som er sprungen itu; vilde Du ikke være saa god at sy mig den sammen igjen? —

— Hvad skulde der vel være, som jeg ikke gjerne vilde gjøre Eder til Behag? — svarede Heykar. Han lod derpaa en af sine Slaver bringe en Flintesteen, holdt denne hen for Kongen, og sagde: — I veed, min Fyrste, at jeg her er i et fremmed Land og ikke har det fornødne Værktøj hos mig; hav derfor den Godhed at befale en af Eders Haandværksfolk at gjøre mig en Syl,

en Sax og en Fiil af denne Flintesteen, for at jeg dermed kan gjøre Eders Møllesteen istand. —

Kongen af Egypten kunde ikke bære sig for at see Heykars Skarpsindighed vakte mere og mere hans Beundring, og da han saae, hvor findrigt og tilfredsstillende Sencharibs Minister forstod at løse alle vanskelige Op-gaver, var han selv den Første til at erklære sig overvunden. Med stor Højmodighed opfyldte han de indgangne Forpligtelser; han overlæsfede Heykar med Foræringer og de største Gæstgæver, udbetalte ham den betingede Pengesum og befalede at belæsse en Mængde Kameler med de for Kongen af Ninive bestemte Gaver.

— Drag hjem i Fred! — sagde han til Heykar: — Jeg ønsker, at Sencharib i de Foræringer, jeg sender ham, vil see et Vidnesbyrd om mit Vennskab. Vel ere de ham ikke værdige, men Konger glædes ved en Ubetydelighed. Og Du, o vise Heykar, Du din Herres Ære og Berømmelse, siig ham fremfor Alt, at jeg ønsker ham til Lykke med en saadan Minister. —

Sencharibs Gesandt kastede sig ned for Faraos Fodder, tolkede ham sin Erkjendtlighed, og bad ham udstede den Befaling, at alle assyriske Undersaatter, som vare udvandrede til Egypten, skulde vende tilbage til deres Hjemstavn. Hans Begjæring blev strax opfyldt, og han skiltes nu glad og tilfreds fra den ægyptiske Konge.

Ved Efterretningen om Heykars Tilbagekomst ilede Sencharib ham imøde og græd af Glæde over at see ham igjen; han overlod sig ganske til de Følelser af Vennskab og Taknemlighed, som opfyldte ham, kaldte Heykar sin Fader, sin Støtte, sit Riges Stolthed, Fædrelandets Frelser; han bad ham, selv at bestemme Lønnen

for sine Fortjenester, og lovede ham Alt hvad han vilde forlange, var det end hans egen Krone.

Heykar svarede: — Herre! Min eneste Ergjerrighed var den, at tjene Eder, og den er nu tilfredsstillt. For min egen Person kan jeg altsaa ikke modtage Eders Belgjerninger; men at jeg endnu er i Live, skylder jeg, som I veed, ingen Anden end Gud og den ædelmodige Abu Somejka. Overtag denne min Taknemligheds gjæld og jeg vil bestandig velsigne Eders Navn. —

— Ja, denne Gjæld er min! — udraabte Sencharib; og da han var kommen tilbage til sit Palads, kjendte hans kongelige Gæmildehed ikke nogen Grændse længer. Skjøndt Abu Somejka allerede iforvejen var bleven overøst med Foræringer, troede Kongen dog endnu ikke at have gjort Nok; han hædrede ham med nye Begunstigelser og anviste ham anseelige Indkomster. Af Heykar forlangte han derpaa en omstændelig Beretning om Alt hvad der var forefaldet mellem ham og Farao. Heykar tøvede ikke med at stille hans Nysgjerrighed tilfreds; han lod alle Egypterkongens Foræringer saavel som hans Tribut hente og fremlagde det Altsammen for sin Herres Dje.

— Takket være det højeste Væsen! — sagde Sencharib: — Kongen af Egypten er bleven overvunden ved din Bidsdom, o Heykar! Du er Turen til mig at gjøre Gjengjæld ved at skaffe Dig Hævn over din Søstersøn for hans Troløshed og Utaknemlighed. — Og strax udstedte han Befaling til at gribe Nadan og henvette ham. Men Heykar fastede sig for hans Fodder og sagde: — Min Konge! Overlad Hævnen til mig selv. Giv Nadan i min Vold, at jeg selv kan straffe ham som

han fortjener. Mig tilhører hans Blod, efterat I har besluttet at lade det udgyde for min Skyld. —

He ykars hemmelige Hensigt var at stjælte den Utafnemlige Livet; hans Hævn skulde kun bestaa i at gjøre ham uskadelig og forøvrigt overlade ham til hans onde Samvittigheds Kvaler. Med Lænker om Hænder og Fodder overgaves N a d a n i Dnklens Hænder; denne lod ham indespærre og strængt bevogte. Han gav ham ingen anden Kost end Vand og Brød, og hver Gang han besøgte ham, bebrejdede han ham hans Utafnemlighed og hans Hjertes Troløshed.

— Min Søn! — sagde han til ham: — Jeg tog Dig til mig, medens Du endnu var et Barn; jeg opdrog Dig, elskede Dig og bragte Dig i Vre og Anseelse; jeg afstod Dig min Rang og betroede Dig mine Rigdomme, kort sagt: jeg viste mig imod Dig som en Fader, ja mere end en Fader. Og hvorledes har Du lønnet mine Belsjæringer? Du har bagvasket mig, overøst mig med Skam og Skjændsel, efterstræbt mit Liv. Ja, dersom ikke Gud, han som læser i Hjertets Inderste og trøster de Undertrykte, men ydmyger de Hovmodige, dersom ikke han havde kjendt min Uskyldighed og udfriet mig fra dine Efterstræbelser, da havde det været ude med mig. Engang vilde et Menneske kaste en Steen op imod Himlen, men Stenen faldt ned paa ham selv og knuste ham; dette, min Søn, er din Historie. Jeg troede, Du vilde bygge mig et Tilflugtssted for min Alderdom, og Du grov en Grav under mine Fodder. Nogle Brændebuggere vilde engang omhugge et Træ. Da raabte Træet til dem: — Havde jeg ikke selv givet Eder Skafet til Øren, vilde I nu ikke være istand til at fælde mig. —

— Var det saaledes, Du burde gjengjælde den Dm-

hu, hvormed jeg vaagede over Dig fra din tidligste Barn-
dom? Veed Du ikke, at Opdragelsen er en langt større
Belgjerning end Livet? Dog, Du har godtgjort, at Op-
dragelsen Intet formaaer imod en ond Natur. Engang
sagde man til en Kat: — Afhold Dig fra at stjæle, og
Du skal faae en Guldring om din Hals og hver Dag
Sukker og Mandler at æde! — Nei! — svarede Kat-
ten: — At stjæle var min Faders og min Bedstefaders
Haandtering; hvorledes skulde jeg da kunne lade være der-
med? — Man lod en Ulv gaa i Skole, for at lære
den at læse; Skolemesteren begyndte: — A, B, C...;
— Ulven svarede: Bul, Lam, Gjed... —, fordi den
ikke tænkte paa Andet. Et Hsel vilde man vænne til
Reenlighed og en anstændig Opførsel; man vaskede dens
hele Krop, og gav den Plads paa et kostbart Tæppe i en
prægtig Sal. Hvad skete? Saa snart dets Herre lod det
faae et Djebliks Frihed, gik det ud paa Gaden og væltede
sig i Skarnet. — Lad det kun ligge og vælte sig! —
sagde en Forbigaaende: — Det er dets Natur, og den
formaa I ikke at forandre. —

— Tilgiv mig! — bad Nadan ofte sin Onkel:
— Tilgiv mig, og jeg lover, at jeg for Eftertiden skal
føre et dadelst frit Levnet. Mine Forbrydelser ere store,
men Intet overgaaer Eders Hdelmod; jeg er skyldig, men
I er højmodig. Ligger det i min Natur at fejle, saa
egner det sig derimod for Mænd af Eders Art at tilgive.
Tilgiv mig da, og jeg vil leve som den ringeste Slave i
Eders Huus, for at gjøre min Utafnemlighed imod Eder
god igjen. Paalæg mig at udføre de laveste Forretnin-
ger; jeg underkaster mig forud enhver som helst Ydmy-
gelse. —

Men Heykar lod sig ikke skuffe af disse falske

Forsikfringer. — Et Træ — sagde han: — stod i en frugtbær Jordbund ved Bredden af en Åa, og bar dog ingen Frugt. Dets Gjermænd vilde sælde det; da sagde Træet: — Sæt mig hen paa et andet Sted, og hvis jeg da ikke bærer Frugt, saa hug mig kun om! — Du staaer her ved Åabredde, — svarede Gjermændene: — og har dog Intet frembragt; hvorledes mener Du da, at det skulde blive bedre, fordi jeg planter Dig paa et andet Sted? — Siig ikke, at Du endnu er ung! Dnens Allderdom er at foretrække for Åabnens Ungdom, og man løsriver sig aldrig fra sine oprindelige Tilbøjeligheder. Hvortil skulde det vel nytte at sige endnu Mere om dine Fejl? Enhver faaer Løn efter sine Gjæringer. Gud lærer i alle Hjerter, og han vil dømme os Begge imellem. —

Saaledes talte Heyfar, og hans Bebrejdelser trængte som skarpe Pile ind i Åadans Hjerter. Samvittighedsnag fortærede ham; han nedjank stedsdybere i Fortvivlelsens Åfgrund og opgav omsider Åanden under frygtelige Pinsler, som et advarende Exempel for alle Ugudelige.

Viismanden og hans Fostersøn.

Der gaves engang en overordentlig lærd og viis Mand som ganske havde vendt sig bort fra Verden og levede i en lille Celle tætved en Moskee, for uforstyrret at kunne hengive sig til sine højere Betragtninger. Kun ved de mest paatrængende Foranledninger traadte han frem af sit indgetogne Liv, og drog sig da igjen saa hastig tilbage som muligt. Denne Leveviis havde han ført i en lang Række af Aar, da der en Dag kom en lille Dreng ind til ham med den indstændige Bøn, at han skulde tage imod ham, enten som sin Discipel eller sin Slave. Drengens Ansigt behagede Viismanden, og han tog sig derfor hans Bøn til Hjerte, idet han spurgte ham om, Hvo hans Forældre vare og hvor han kom fra. Men herpaa svarede Drengen dybt bedrøvet: — Spørg mig ikke, Mester; thi jeg er forældreløs og hjemløs, veed ikke, om jeg tilhører Himlen eller Jorden. —

Oldingen forundrede sig, men trængte ikke videre ind i Drengen, som fra denne Dag af blev hos ham og viste ham ikke alene den højeste Ufrygt og den ømmeste Hengivenhed, men ogsaa den mest ubetingede Lydighed. Saaledes forløb tolv Aar, i hvilket Tidsrum der af den lille elendige Dreng var bleven en smuk, kundskabsriig og vel opdraget ung Mand. Da hørte han en Dag Landets Prind-

jesse i Skjønhed, Dyd og Talenter hæves højt over alle sin Tids dejlige Prindsesser, og strax sølte han den mest levende Attraa efter at faae hende at see, om det saa end kun var for et Øjeblik. Han aabenbarede sin Længsel for sin ærværdige Plejefader, som ikke blev mindre bedrøvet end overrasket ved denne uventede Meddelelse. Med Mildhed forestillede han ham, at Kvinderne i det Hele taget, og i Særdeleshed Fyrstedøttre ingensomhelst Omgang maatte have med Mænd. Desuden havde jo baade Lærer og Discipel gjort Uffald paa al Verdens Forfængelighed, og maatte derfor med Flid sky enhver Berørelse med denne Verdens Mægtige. Kort sagt, han opbød hele sin Veltalenhed for at kvæle Attraaen i sin Discipels Hjerte; men denne var i sliig Henseende uimodtagelig for al Viisdom, og sank tilsidst hen i et Tungfind, som truede med at undergrave hans Sundhed.

Denne Omstændighed vakte en dyb Befymring hos den vise Olding. Derfor spurgte han en Dag den unge Mand, om han da troede, at han vilde blive helbredet for sin Hjertesygdom, naar der forundtes ham et Blik paa den dejlige Fyrstinde. Da Ynglingen hertil af Hjertet svarede Ja, traadte Oldingen med et Suk hen til ham og bestrøg hans ene Djenbryn med en Tryllesalve. Øjeblikkelig var den halve Deel af hans Legeme ligesom forsvunden, og han var kun at see til som en halv Mand. Oldingen befalede ham nu strax at gaa hen paa Torvet, og den unge Mand adlød med Beredvillighed. Men neppe viste han sig i Gaderne, førend han strax blev omringet af den forbausede Mængde. Alle vilde see det uhorste Særsyn; Rygtet foer som en Løbeild igjennem Staden, og naaede snart Kongens Palads, der befalede, at det formeentlige Misfoster strax skulde bringes for hans Øjne.

Følge denne Befaling blev den unge Mand ført op i Paladset, hvor hele Hoffet med Forbauselse og Afsky tog ham i Øjesyn. Derpaa førte Man ham ind i Haremet for ogsaa at tilfredsstille Fruentimmernes Nysgjerrighed. Saaledes fik Ynglingen ogsaa Prindsessens at see, og blev ved det første Blik saa indtagen i hende, at han svor paa at gjøre hende til sin eller ogsaa at dø.

Opfyldt af den smukke Prindsesses Billed kom han endelig igjen tilbage til sin Lærer, der strax spurgte ham, om han da nu havde seet Sultanens Datter. Den unge Mand svarede Ja, men tilføjede: — Men det er ikke nok med den ene Gang; fra dette Øjeblik vil jeg hverken have Nist eller No, naar jeg ikke kan sætte mig ved Siden af hende, see mig møet paa hendes Indigheder og med min Haand berøre hendes dejlige Hals. Opnaaer jeg ikke dette, vil jeg blive ubeskrivelig ulykkelig og maa overgive mig til Fortvivlelsen. —

Ødingen søgte at tale ham tilrette; men da hans vise Ord forbleve uden Virkning, var han alene betænkt paa, hvorledes han skulde staa sin Yndling bi i den Fare, hvori han hovedfuld havde ifinde at styrte sig, og stode i dette Stykke paa Allahs Bistand. Han bestrøg derfor begge den unge Mands Øjne med sin Tryllebalsom, hvilket havde den Virkning, at han paa Stedet blev heelt usynlig, og sagde til ham: — Saa gik da hen, min Søn, og tilfredsstil din Attraa! Men bliv ikke for længe borte; husk paa, at Du har alvorlige Pligter at opfylde! —

Ynglingen ilede strax bort og trængte i sin Usynlighed let og uhindret ikke alene ind i Kongens Palads, men ogsaa ind i Haremet, ja lige ind i Prindsessens Værelse, hvor han øjeblikkelig tog Sæde tæt ved sit Hjer-

tes Elskede. I lang Tid sølte han sig tilfreds ved at betragte hende; men efterhaanden berusede han sig mere og mere i Prindsessens Dejlighed og sin egen Videnskab, og tilsidst lod han sig henrive til at udstrække Haanden og sagte berøre sin Elskedes blottede Hals. Prindsessen udstødte et højt Skrig og slogtede hen i sin Moders Arme, idet hun forklarede, at i samme Øjeblik en eller anden ond Mand havde berørt hendes Hals. Den ikke mindre forskrækkede Moder lod strax hente sin Datters Amme, og, da denne paastod, at der Intet var virksomt til Fordrivelsen af onde Mander end at røge med Kameelsmøg, blev denne Besværgelsesakt strax foretagen.

Da den i Bærelset sig udbredende tætte Røg begyndte at svide Ynglingen i Djnene, — i sit Hjerte lo han over disse taabelige Anstalter — tog han sit Tørklæde frem og afstørrede det ham ned ad Kinderne løbende klare Vand, uden at lægge Mærke til, at han med det Samme afstørrede Tryllesalven, hvormed hans Lærer havde besmurt hans Djne. Pludselig var han igjen sunlig; Dronningen, Prindsessen og alle de tilstedeværende Fruentimmer brøde ud i høje Skrig, forfærdede over pludselig at see en Mand nærværende midt imellem sig, og Lar-men bragte øjeblikkelig Haremets Gildinger hid. Disse kastede sig strax over den arme Synder, pryglede, bandt ham og slæbte ham for Sultanen. Neppe havde denne hørt, hvor Man havde fundet Ynglingen, førend han lod Skarpretteren komme og befalede ham at iføre Forbryderen et sort, med Flammer bemalt Overtræk, sætte ham paa en usel Kameel og til Spot føre ham igjennem Gaderne, førend han slog Hovedet af ham.

Skarpretteren gav sig strax til sin Bestilling, og den arme unge Mand med det altfor varme Hjerte blev

ført igjennem Byen paa en udlevet Kameel, med en Ud-
raaber foran sig, der forkyndte: — Dette er den retfær-
dige Straf for hver en Usling, som vover at krænke Ha-
remets Helligdom. — En Mængde Menneſker løb bagef-
ter og beundrede gabende Forbryderens overordentlige
Skjønhed, uden dog at vove nogen lydelig Yttring af
Medlidenhed over hans ulykkelige Skjæbne. Endelig kom
Toget forbi den Moskee, ved hvilken Wiismanden havde
sin Celle. Larmen drog ham til Vinduet, og med Skræk
saae han sin dyrebare Myndling i slig en overhængende
Fare. Dybt bevæget i sit Indersite paakaldte han sine
tjenstpligtige Wanders Hjelpe; hans Kundskaber i de hem-
melige Videnskaber havde nemlig gjort ham endeel mæg-
tige Wander underdanige. Djæbliffelig vare de tilstede,
og han befalede dem, i den unge Mands Sted at sætte
en i Kvarteret vel bekjendt ærværdig Olding paa Kame-
len; — neppe havde han udtalt sit Bud, førend
Forandringen allerede var gaaet for sig.

Men saasnart Folk fik Dje paa Oldingen, opløste-
des et højt Bredeskrig; thi man gjenkjendte i ham en
ærværdig Shejkh, som i mange Tider havde solgt helbre-
dende Urter i Nærheden af den store Moskee, og ikke uden
harmfuld Medlidenhed kunde Man see ham fordømt til
slig en vanærende Straf. Men ogsaa Skarpretteren hav-
de med Forbauselse bemærket sin Fanges pludselige og
uforklarlige Forvandling, og vovede ikke at stride videre i
Executionen. Ivertimod vendte han strax tilbage til Sul-
tanens Palads og førte Oldingen med sig paa Kamelen,
efterfulgt af en tallos Folkeskare.

Da Skarpretteren var stædt for Sultanen, meldte
han, at den unge Mand pludselig var forsvunden, og at i
hans Sted den nærværende, i hele Byen vel bekjendte ær-

værdige Shejkh havde været at see paa Kamelen. Sultanen vidste af Overraskelse og Forbauselse ikke at fatte sig, endnu mindre at raade sig selv, og tænkte: — Den, der er istand til Sligt, kan ogsaa berøve mig min Throne og Livet, om ham lyster. — Han lod derfor sin Vizier hente, og denne erklærede efter nogle Øjeblikkes Overlæg: — Herre, i denne Sag maa enten Ander eller en anden os ubegribelig Magt have Haand med i Spillet, hvis Hævn, naar den sølte sig fornærmet, rimeligviis paa frygtelig Maade vilde gaa ud over Eders Datter. Mit Raad er derfor, at I over hele Staden ved Eders Sultansære lader forkynde den Person Benaadelse, som har indsneget sig i Haremet, forudsat, at han af sig selv fremstiller sig for Eder. Gjør han det, saa byd ham Eders Datter til Gemalinde; hvis Noget er istand til at formilde hans Brede, saa maa det være sliq en Skabnings Hengivelse og Omhed. Da han desuden allerede iforvejen har seet hendes Ansigt, saa er dette ogsaa det Bedste baade for Eders og hendes Ære. —

Sultanen fulgte dette Raad og lod sin allernaadigste Villie udraabe over hele Byen. Men neppe havde den unge Mand hørt Forkyndelsen, førend han erklærede for sin Plejefader, at han havde ifinde at gaa hen og fremstille sig for Sultanen.

— Min Søn, — indvendte den Vise: — hvortil dette? Har Du ikke allerede lidt Nok? —

Men da Ynglingen paa ingen Maade lod sig bringe af fra sit Forsæt, søjede Oldingen sig endelig deri og sagde: — Saa følg da din Bestemmelse! Jeg vil imidlertid bede for Dig. —

Den unge Mand gif da i Bad, og, efterat han fra Isse til Fodsaal havde salvet sig med den kosteligste Duft,

og draget sine rigeste Klæder paa, forføjede han sig hen til Sultanen, der med Utaalmødighed havde ventet den Ubekjendtes Komme. Den unge Mand bøjede sig med Udfrygt for ham, hilste ham med Artighed og Ynde og udtalte de sædvanlige Ønsker for hans Liv og Regjering, at begge Dele maatte worde brav lange. Sultanen fandt Behag i den Fremmedes mandige Skjønhed, hans ædle Holdning og fine Levemaade, takkede ham derfor med et naadigt Smil og forskede efter, Hvo han var.

— Jeg er den Samme, — svarede Ynglingen: — som I saae under Skikkelse af en halv Mand, og som havde den Driftighed at trænge ind i Eders Højheds Harem. —

Sultanen nødte ham derpaa til at indtage Gæstpladsen ved Siden af sig, og indlod sig i en Underholdning med ham, ved hvilken Lejlighed den unge Mand saa grundig og træffende udtrede sig over de vanskeligste Materier i de forskjelligste Videnskabsfag, at Sultanen fattede en levende Højagtelse for ham og holdt ham for værdig til at eje hans Datter. Derfor tog han endelig saalunde til orde: — Jeg har besluttet at lykfsaliggjøre Eder med min Datters Haand. Seet hende har I jo allerede, og hun vil sikkerlig have behaget Eder; ikke heller kan, efter det, der er foregaaet, nogen Anden end I ægte hende. —

Den unge Mand udtalte sin Taknemlighed for den tilbudne Lykke og sin Beredvillighed til at adlyde, men udbad sig dog først Tilladelse til at raadsøre sig med sine Nærmeste desangaaende. Dermed var Sultanen ogsaa vel tilfreds, og bad ham alene komme snart igjen. Uden at spille Tiden begav den lykkelige Yngling sig tilbage til sin gamle Plejefader, hvem han berettede sin gunstige Modtagelse hos Sultanen, idet han bad om hans Velsignelse.

— Himlen give sit Held til denne Forbindelse! — svarede Oldingen med opløstede Hænder: — Jeg giver med inderlig Glæde mit Samtykke dertil. Forøvrigt kan Du sige til Sultanen, at den Gensomme indbyder ham til et Besøg. — Hertil bemærkede den unge Mand: — Herre, saa længe jeg har været hos Eder, har I stedse beboet denne beskedne Celle, hvilken I saa godt som aldrig forlader. Hvorledes skulde jeg vove at indbyde Sultanen herhen? —

— Gjør blot, som jeg siger, og slaa din Lid til Allah, for hvem Intet er umuligt! — gjensvarede Oldingen bydende: — Siig din tilkommende Svigerfader, at jeg venter ham den femte Dag efter denne! —

Ynglingen udrettede Alt paa det Punktligste; efter at Sultanen havde modtaget Indbydelsen, vendte Ynglingen tilbage til Cellen, hvor han med stedse stigende Utaalmodighed saa den femte Dag imøde.

Endelig brød den da frem. Da opfordrede Wiismanden sin Plejesøn til at forlade den usle Celle tillige med ham selv, for at træffe de nødvendige Forberedelser til Sultanens Modtagelse. — Vi ville nu begive os til vort eget Huus. — sagde han, og gik derpaa med ham hen til et stort, men i Ruiner liggende Huus midt i Etaden.

— Det er mit Huus. — sagde Oldingen til den forundrede Yngling: — Gaa nu hen og hent Sultanen! —

— Herre, — svarede Ynglingen: — dette Huus er jo kun en Ruindyng! Hvorledes kan jeg indbyde Sultanen herhid, uden at staa Fare for at opvække hans Brede? —

— Gaa kun og vær ubekymret! — befalede Oldingen.

Ynglingen gik, men kunde undervejs ikke afværge den sig ham paatrængende Frygt for, at Oldingen enten havde mistet Forstanden eller havde en eller anden ilde anlagt Spøg for, som maatte komme ham dyrt til at staa.

Sultanen modtog den unge Mand med naadig Bevillie; saasnart de brugelige Høflighedstegn vare udverlede, rejste han sig og brød med hele sit Hof op til Wiismandens øde Bolig. Hjertet bankede højt i den unge Mands Bryst. Men hvor forbausedes han ikke, da han nærmede sig Stedet og ikke længer fandt de sammensunkne Ruiner, men et prægtigt, sig i Skyerne hævende Palads, foran hvilket en Mængde paa det Nigeste klædte og udsmykkede Slaver syntes at vente Sultanens Komme. Den unge Mand havde af Forbauselse ganske mistet Talens Brug; han bemærkede kun ved sig selv, at dette Palads var endog ulige prægtigere end Sultanens eget. Hvorledes det var gaaet til med dette Under, begreb han naturligviis ikke.

Sultanen steg af Hesten tilligemed sine Hoffolk og begav sig ind i den herlige Bygning, hvor han fandt Oldingen siddende i en ikke mindre mægtig end prægtig Hal. Saasnart Sultanen derpaa havde taget Plads ved Siden af ham, samtalede de længere Tid med hinanden, og Sultanen følte sig lige stærkt slagen af sin Værts ædle, højt overlegne Holdning, og af den ubeskrivelige Glæds, der omgav ham. Da det var paa Tiden at spise Frokost, gik Dørene op, og hundrede Slaver traadte ind, som paa deres Hoveder bare et Taffel af gediegent Guld, besat med en forbausende Mængde af Tallerkener og Skaalers af Agat, Karneol, Smaragd og andre kostbare

Stene, hvori var serveret en Mængde forskjellige Retter af den mest udsøgte Art. Aldrig havde Sultanen haft nogen Forestilling om, langt mindre seet en saadan Pragt, og undrede sig højlig i sit stille Sind. Paa Oldingens Indbydelse nød han tilligemed hele sit Hof af det kostelige Maaltid, og fortsatte derpaa sin Samtale med Oldingen. Det senere frembaarne Middagsmaaltid overgik i Pragt endnu langt Frokosten; overhovedet var Alt saaledes indrettet, at Gæsternes Forundring stedse maatte være i Stigende.

Efterat de havde affpist, og der var blevet ombudt Båndkander og Bassefader af purt Guld, Agat og lignende kostbare Masser, for at Gæsterne efter Maaltidet kunde toe deres Hænder, rettede Oldingen det Spørgsmaal til Sultanen, om han allerede havde bestemt den Bryllupsgave, som hans Søn skulde overrække Bruden. Sultanen svarede, at han slet ikke havde tænkt paa at forlange nogen; men Oldingen bemærkede, at uden Bryllupsgave var Giftermaalet jo ikke engang rigtig gyldigt. Derpaa vinkede han ad en af sine Slaver, som bragte ham en uhyre Sum i Guld og en uburdeelig Mængde af Diamanter og andre Edelstene af den kostbareste Art; alt dette bød han Sultanen som Bryllupsskjænk fra sin Plejesøn. Derpaa gjorde han for sit eget Bedkommende Sultanen en prægtig Foræring, og lod uddele prægtige Klæder til hele hans Følge, alt efter Enhvers Rang og Værdighed. Endelig brød Sultanen atter op og vendte med sin tilkommende Svigersøn tilbage til sit Palads.

Da Timen dertil var kommen, blev den unge Brudgom ført ind i Prindsessens Gemak, som var udsmykket paa det Prægtigste. Herlige Tæpper bedækkede Gulvet, og den kosteligste Nøgelse brændte i Nøgelsekarrene, Al-

ting tiltalte Sandserne paa det Behageligste; kun Get manglede, og det var — Bruden. Den unge Egtemand forundrede sig højlig, men ventede dog med de bedste Miner til slet Spil taalmodig fra Minut til Minut; men Midnat kom og skred forbi, og endnu indfandt der sig ingen Brud. Morgenens brød frem og blev hilset af den unge Mand i den ærgerligste Stemning efter en gjenneembaaget Nat fuld af Skuffelse.

Brudens Forældre troede naturligviis ikke Andet, end at deres Datter befandt sig hos sin Herre og Gemal, og ventede med Længsel den Time, da de kunde gjensee og lykønske hende. Ved Daggry stod Sultaninden op og gik ind i Brudekammeret; men hun fandt her alene den unge Mand, der fortrædelig kom hende imøde og spurgte, hvorfor Man havde holdt ham for Nar og ladet ham sove, eller rettere, vaage alene. Højlig forbauset svarede hans Svigermoder, at Prindsessen før ham havde begivet sig til Brudekammeret og ventet ham der. — Men jeg har ikke seet hende for mine Øjne og forgjæves ventet hende hele Natten. — indvendte den mismodige Brudgom. Ved denne Meddelelse udstødte Sultaninden et højt Skrig, der naaede Sultanens Øre; denne kom ihast ilende til, og erfoer nu ogsaa med ubeskrivelig Forbauselse og Smerte, at Prindsessen var sporløst forsvunden. Forgjæves anstillede Man i hele Paladset og sammes nærmeste Omgivelser de omhyggeligste Efterforskninger; Prindsessen var og blev borte; Brudgom og Forældre fortabte sig i en grændseløs Rummer.

Men Prindsessens pludselige Bortførelse var et Bærk af en Mand, som undertiden for Morfskabs Skyld plejede at besøge Sultanens Harem. Det traf sig netop saa uheldig, at denne Mand skulde befinde sig i Brudekammeret, da

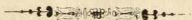
Bruden blev ført derind; øjeblikkelig følte han sig fortryllet af hendes Indigheder, og besluttede at bortføre hende. Som sagt, saa gjort. Saa snart Manden befandt sig i Centrum med Prindsessen, tog han hende i sine Arme og førte hende bort igjennem Luften. Efter nogle Timers Flugt sænkede han sig ned i en herlig Have og lagde sin skjønne Byrde paa Grønsværet under nogle skyggesfulde Buske. Her bød han hende allehaande dejlige Frugter og en kostelig Sorbet til Forfriskning, og forlystede sig med at beundre hendes Skønhed, medens den arme Brudgom forgjæves maatte vente hende i Paladset.

Den unge Mand var saa dybt greben og behersket af sin Smerte, at det først seent faldt ham ind at søge Raad og Hjælp hos sin Plejefader. Endelig randt ham dog Oldingens vidunderlige Magt ihu, og han begav sig hen til ham ifølge med sin Svigerfader. Nedbøjede af Sorg traadte de ind i Wiismandens prægtige Palads; Huusherren modtog dem med Agtelse og Venlighed, og hørte med Deeltagelse deres Beretning om Prindsessens Forsvinden. Først søgte han at berolige og bringe dem til Fatning i deres Tab; men da al hans vise Tale Intet hjalp, befalede han at bringe et Nøgelskar med glødende Kul. Nogen Tid sad han ligesom fordybet i Betragtninger; derpaa tog han nogen Nøgelse af forskjellig Art og kastede den paa Jlden med nogle hemmelighedsfulde Ord. Saa snart han havde ophørt at tale, skjælvede Jorden, rullede Jordenen; tætte og sorte Skyer formørkede Himlen, og der viste sig Skarer af bevingede Væsner, udrustede med straalende Faner og gyldne Lander. Midt af Skarerne fremtraadte tre Sultaner over Manderne, bøjede sig ærbødig for Oldingen og raabte med

een Mund: — Hvil den Mægtigere, vor Herre! Vi ere beredte til at adlyde! —

Oldingen befalede dem, øjeblikkelig at bringe den Mand tilveje, som havde bortført hans Søns Brud. Mandernes Sultaner affendte strax en Deel af deres Følge, for at opsoge Prindsessen og bringe hende tilbage i hendes Kammer, men føre Misdæderen frem for Oldingen. Disse Befalinger vare neppe udstedte, førend de allerede ogsaa vare udførte. Medens Prindsessen med ærbødig Bærsomhed blev baaren tilbage til sit Bærelse, stod allerede Bortføreren foran Oldingens Nafsyn. I alvorlig, bydende Tone befalede Wiismanden de tre Sultaner at brænde ham til Aske. Alt dette gik for sig for den forbausede Sultans Øjne; med Rædsel betragtede han de tre Mandesultaners Kæmpeskikkelser, og beundrede den Magt, som Oldingen havde over dem. Da Prindsessens lytne Bortfører var brændt til Aske, begyndte Oldingen atter sine Besværgelser; Mandefyrsterne bøjede sig igjen for ham og forsvandt tilligemed deres Følge.

Sultanen og hans Svigersøn takkede herpaa Oldingen med Hjerter fulde af Taknemlighed og Bæven, toge Afsked og vendte tilbage til Paladset, hvor de fandt Alt i den største Glæde over Prindsessens pludselige Tilbagekomst. Nu var der Intet ibrøjen for at fejre Bryllupet, som det sig burde. Prægtige Fester, som varede tre Dage og Nætter, forherligede den glædelige Begivenhed; Alle og Enhver, Fornem og Ring, Riig og Fattig, vare Sultanens Gæster, og Alle vidste indtil deres Alderdom Meget at fortælle om den Herlighed, der omgav Wiismanden og hans Foster søn.

Indhold.

	Side
Indledning	5.
Albondufani	13.
Bønnen	43.
Drømmen	46.
Attas fra Damascus	49.
Shejken og Prælaten	64.
Shejken Shahabeddin	69.
Den forvandlede Abu Hassan	89.
Brændebuggeren og hans onde Kone	163.
Et godt Raad	168.
En Slaves Historie	172.
Prindsen af Karismes og Prindsessen af Georgiens Historie ..	179.
Lige tilbød	212.
Nair Kløgt	215.
Den fromme Abdallah	218.

De to Egtemænd	224
Allaeddin Abusdy Schamat	234
Den listige Favoritinde	264
Nureddin og den smukke Perserinde	268
Den vise Heykar	345
Viismanden og hans Fostersøn	369

